NEW YORK TIMES BESTSELLER

Un candidat la președinția Statelor Unite, implicat într-unul dintre cele mai mari scandaluri din istoria politică a Americii.

PHILLIP MARGOLIN

CRIMA DIN LOST LAKE

O crimă de o cruzime inimaginabilă – crima din Lost Lake, ultima misiune a lui Carl Rice, veteran al războiului din Vietnam.

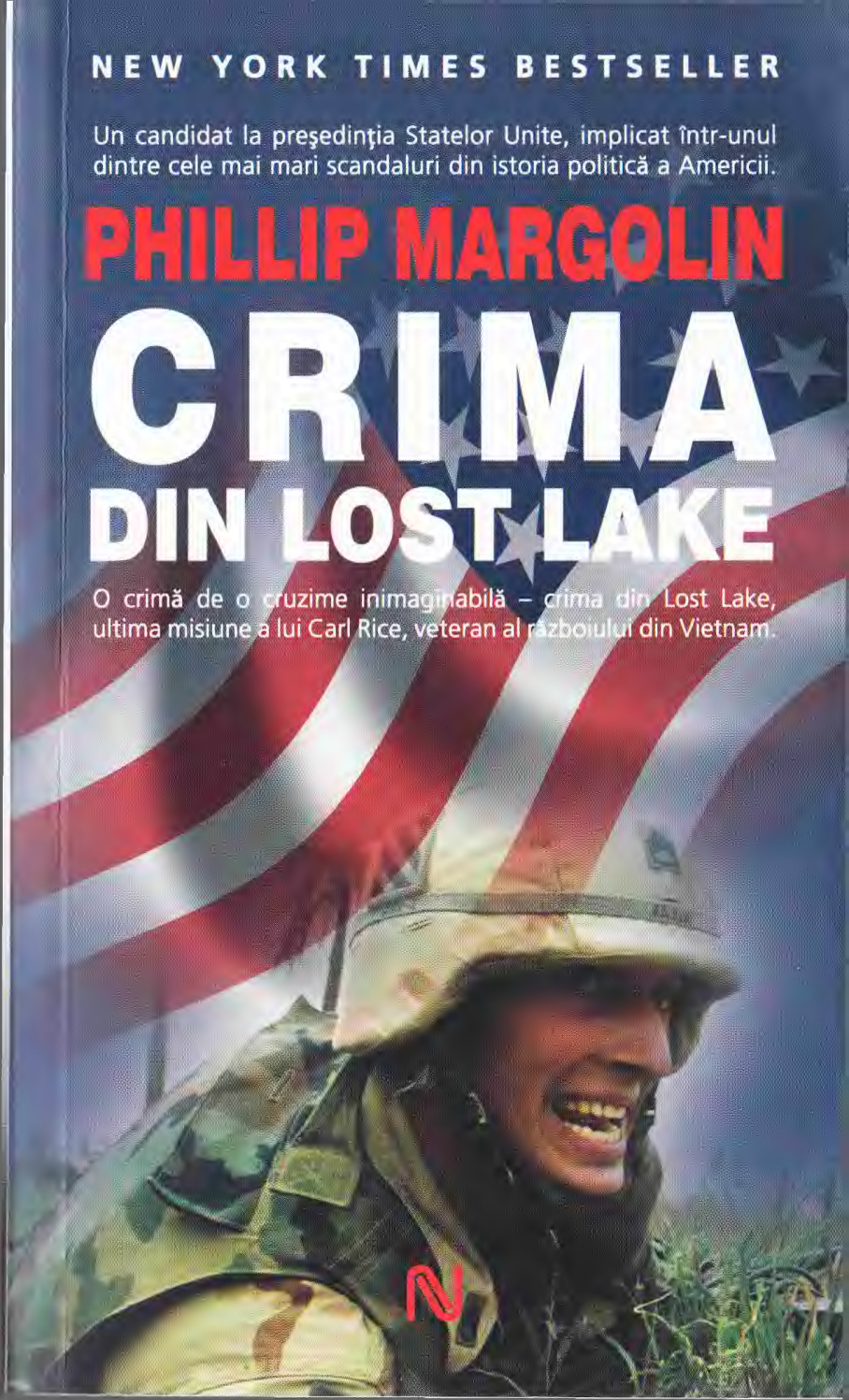

PHILLIP MARGOLIN s-a născut în 1944 la New York și a absolvit The American University din Washington cu Bachelor's Degree in Government. Între 1965 și 1967 a fost voluntar Peace Corps în Liberia, pe coasta de vest a Africii. În 1970 a absolvit dreptul la New York University și a fost avocat la Curtea cu Juri până în 1996 când s-a dedicat exclusiv scrisului. A publicat volumele: *Heartstone* (1978), *The Last Innocent Man* 1981), *Gone But Not Forgotten* (1993, tradus în douăzeci și cinci de limbi și adaptat pentru televiziune în 2004), *After Dark* 1995), *The Burning Man* (1996), *The Undertaker's Widow* 1998), *Wild Justice* (2000), *The Associate* (2002), *Ties That Bind* 2003), *Sleeping Beauty* (2004), *Lost Lake* (2005) - *Crima din Lost Lake* și *Proof Positive* (2006). Toate romanele sale sunt bestselleruri *New York Times.*

PHILLIP MARGOLIN

CRIMA DIN LOST LAKE

Traducere din limba engleză
CRISTINA IORDACHE

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARGOLIN, PHILLIP
Crima din Lost Lake/ Phillip Margolin;
trad.: Cristina Iordache
București, Nemira & Co, 2007
ISBN 978-973-143-058-4

I. Iordache, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Phillip Margolin
LOST LAKE
© 2005 by Phillip Margolin
© Editura Nemira & Co, 2007

Stilizare: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-058-4

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Fratelui meu, Jerry Margolin, un extraordinar detectiv, și soției sale, Judy, un eminent profesor, cărora le mulțumesc pentru prietenie și sprijin.

PROLOG

Lost Lake, California – 1985

Ajutorul de şerif Aaron Harney intră cu maşina de teren pe o fâşie verde de pe marginea drumului şi deschise geamul. Aerul curat de munte era plăcut după căldura înăbuşitoare a zilei. Îşi aprinse ţigara şi urmări fumul plutind către stelele luminoase ca un diamant care străluceau deasupra Lost Lake. Viaţa nu putea fi mai bună decât atât.

Harney era un băiat din partea locului care văzuse o bucăţică din lume în timpul armatei şi hotărâse că Lost Lake era singurul loc unde voia să trăiască. Aici putea pescui, putea vâna şi mai era şi Sally Ann Ryder, iubita sa din liceu. Ce puteai dori mai mult de la viaţă decât o zi în aer liber şi o seară cu o bere rece şi cu femeia visurilor tale?

Pentru Harney, alegerea carierei fusese foarte uşoară. În armată, activase în poliţia militară. Şeriful fusese fericit să îl angajeze. Harney nu avea ambiţii politice şi făcea ceea ce i se cerea fără să se plângă. Ca în seara asta, de exemplu. Avuseseră loc câteva acte de vandalism în casele scumpe de vacanţă ce erau împrăştiate pe malul lacului, iar şeriful Basehart îl însărcinase pe Harvey să patruleze pe acolo. Toţi erau aproape convinşi că actele de vandalism erau „opera“

unor localnici, invidioşi pe motanii graşi care stăteau toată vara pe lac, apoi, la primul semn de vreme rea, dădeau bir cu fugiţii în Los Angeles. Harney chiar credea că ştie ce copii spărseseră geamurile cu vitralii ale locuinţelor familiilor Fremont şi McHenry. Se îndoia că micii ticăloşii se vor mai întoarce în acea seară, dar şeriful nu voia să rişte cu cei mai importanţi finanţatori ai săi, iar Harney era foarte încântat să înconjoare lacul în această seară frumoasă de vară.

De unde stătea, pe partea îndepărtată a malului, ajutorul de şerif putea să vadă conturul negru, plat al cabanei moderne a congresmenului Eric Glass. Anul trecut, Harney fusese unul dintre cei care se ocupaseră cu securitatea petrecerii în aer liber organizate de congresmen pentru strângerea de fonduri. Aia era o casă deosebită. În spate, peluza în pantă ducea până la pontonul unde congresmenul îşi ancora barca. În întuneric nu puteai vedea pontonul sau barca, dar Harney îşi aducea aminte de ele şi de poteca îngustă ce ducea prin pădure la un teren de tenis. Imaginează-ţi să ai propriul tău teren de tenis. Harney se întreba cât o fi costat casa. În orice caz, cu mult mai mult decât îşi putea el permite dintr-un salariu de poliţist.

Un ţipăt sparse liniştea. Harney se ridică şi îşi stinse ţigara. Aerul de munte făcea glume cu sunetul, dar Harney credea că ţipătul venise de la casa lui Glass. Întoarse maşina şi acceleră.

Îi luă cinci minute să înconjoare lacul, iar imaginaţia lui Harney făcea ore suplimentare în timp ce conducea. Munca de poliţie în Lost Lake însemna să calmeze beţivii de la *Timber Topper*, să aplaneze din când în când câte o ceartă în familie şi să dea amenzi pentru depăşirea vitezei adolescenţilor vitezomani. Harney nu fusese nevoit niciodată să aibă de-a face cu un ţipăt care îţi îngheţa sângele în vene în liniştea nopţii.

O potecă lungă, murdară, ducea de la drum către casă. Harney stinse farurile și merse pe aceasta. Nu se grăbea să descopere sursa țipătului. Când nu mai putu amâna, ajutorul de șerif își scoase pistolul, coborî din mașină și stătu în întuneric, ascultând cu atenție. O bufniță țipă și o rafală bruscă de vânt de pe lac mișcă ramurile copacilor. Undeva la distanță auzi sunetul unui motor ambalat.

Harney merse încet printre copacii care mărgineau aleea până când ajunse la peluza din față. Se uită în jur nervos, aproape așteptându-se ca cineva să iasă din pădurea întunecată. Harney ceruse întăriri, prin radio, dar poliția din Lost Lake avea un personal redus așa că un timp trebuia să se descurce singur. Ajutorul de șerif trase adânc aer în piept, se aplecă și traversă repede peluza. Se lipi de peretele casei, apoi se ridică până când putu să privească pe o fereastră. În casă era lumină, dar nu se auzea niciun zgomot.

Harney trecu rapid prin dreptul ferestrei și încercă ușa din față. Era închisă. Își aduse aminte că exista o ușă la terasa din spate. Ajutorul de șerif dădu repede colțul casei. Nimic. Îndreptă arma dintr-o parte în alta a peluzei în timp ce mergea către partea din spate a casei. Terasa din cărămidă era așa cum și-o aducea aminte. Își simțea inima cât un purice. La un capăt al terasei era un grătar. Lângă ponton putea să deslușească silueta bărcii mișcându-se.

Un zgomot îi atrase privirea către cărarea ce ducea la terenul de tenis. O fantomă ieșea clătinându-se din pădure. Harney îndreptă arma către apariție.

– Stai pe loc, ordonă el, încercând să își alunge teama din voce.

Femeia îngheță, cu ochii măriți de frică. Era îmbrăcată cu un tricou lung, alb și se clătina înainte și înapoi, nesigură pe picioare.

– E mort, spuse ea. Părea uimită.

– Cine e mort? întrebă Harney în timp ce cerceta copacii și peluza, încercând să detecteze o eventuală mișcare.

– Carl l-a ucis.

Ușa din spate era deschisă. Harney nu văzuse la început, dar ochii săi începeau să se obișnuiască cu întunericul.

– Este cineva înăuntru? întrebă el.

– Este mort, repetă femeia în timp ce se uita în întuneric cu ochi pierduți. Harney se întrebă dacă ea înțelesese întrebarea sau măcar dacă știa că el este acolo.

– Să mergem înăuntru, spuse calm Harney în timp ce se apropia de casă, supraveghind curtea în timp ce o urmărea pe femeie cu coada ochiului. Întinse mâna încet și o atinse pe umăr. Contactul o făcu să tresară și se trase în spate, privindu-l pe Harney pentru prima dată.

– E în regulă. Sunt ajutorul șerifului. Vor veni mai mulți polițiști.

Harney găsi un întrerupător. Erau în bucătărie. Cu luminile aprinse, văzu că femeia era frumoasă. Îi dădu vreo douăzeci și cinci de ani. Avea părul blond tuns scurt, ochii de un albastru-deschis.

– Ai spus că cineva este mort. Este înăuntru?

Ea încuviință.

– Îmi poți arăta unde?

Femeia arătă spre un hol care ducea către bucătărie. Harney își aducea aminte de un birou la jumătatea acestuia și o cameră de zi imensă în capăt. Lumina pe care o văzuse pe fereastra din față venea din birou. Harney închise ușa din spate și o blocă. Apoi o așeză pe femeie la o masă mică pe partea ce dădea spre lac.

– Ai spus că cineva pe nume Carl a ucis pe altcineva. Carl mai este aici?

Femeia dădu din cap.

– A plecat? întrebă Harley ca să fie sigur.

Ea încuviință.

– Bine, stai aici. Mă întorc imediat. E bine așa?

Ea încuviință din nou, dar se cutremură și el putu vedea că o îngrozea ideea de a rămâne singură.

– Va fi bine. Prietenii mei vor ajunge imediat.

Harney așteptă un moment răspunsul ei. Cum ea nu zise nimic, el merse de-a lungul holului cu arma îndreptată înainte. După câțiva pași, Harney simți o duhoare care îi aduse aminte o zi din anul trecut când răspunsese unui apel pentru violență domestică și intrase într-un dormitor plin de sânge, scena unei crime și a unei sinucideri. Ajutorul de șerif înghiți cu greu și se forță să înainteze. Când ajunse la birou, se poziționă cu rapiditate în cadrul ușii. Stomacul i se întorsese pe dos și simțea nevoia să vomite. În fundal se auzeau sirenele. În fața sa era Eric Glass.

Congresmenul stătea într-un scaun cu spătar înalt. Mâinile și gleznele erau legate în spatele scaunului cu o bandă, făcându-l vulnerabil la orice atac. Glass purta numai niște pantaloni de pijama din bumbac. Aceștia erau îmbibați în sângele de la rănile crestate în cruce pe piept. Avea capul aplecat, iar bărbia i se odihnea pe piept. Harney se aplecă și se uită cu atenție la fața rănită, plină de sânge, a lui Glass.

Farurile luminară camera de zi și se auzi zgomotul portierelor trântite. Înainte de a intra în bucătărie, Harney le comunică prin stație ofițerilor să o ia prin spate. Femeia stătea unde o lăsase el. Se aplecase în față, cuibărindu-și capul între brațe. Harney deschise ușa din spate, apoi se așeză lângă ea.

– Cine a făcut asta? întrebă el încet.

Femeia se uită în sus. Era extenuată. Avea ochii înroșiți și lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Carl l-a ucis, răspunse ea. Carl Rice.

Aaron Harney auzi elicopterul înainte de a-l vedea. Își protejă ochii de soare și scană cerul până când reperă

sursa zbârnâitului ce cobora printre nori către helioportul de pe acoperișul spitalului. Șeriful Basehart stătea lângă ajutorul său. Era un bărbat solid care se întorsese în Lost Lake după o carieră scurtă în poliția din San Francisco și fusese ajutor de șerif câțiva ani înainte de a candida, fără rival, după ce predecesorul său ieșise la pensie, pentru postul de șerif. Ocupa acest post de unsprezece ani.

Elicopterul aterizează pe acoperiș. Elicele iscară o minitornadă care amenința să smulgă pălăria marca Stetson de pe capul lui Basehart și el o apucă de borul care îi ferea de soare fața aspră. Imediat ce ușa se deschise, un bărbat alb, îndesat și musculos, îmbrăcat cu blugi și o jachetă din piele deschisă la culoare sări pe ciment. Fu urmat imediat de un bărbat înalt și vânjos, de culoare, cu capul ras, îmbrăcat în pantaloni kaki și o jachetă de piele. Se uitară pe acoperiș înainte ca bărbatul îndesat să facă un semn de încuviințare către interiorul elicopterului. Câteva secunde mai târziu, un bărbat înalt, cu umeri pătrățoși, îmbrăcat în uniformă de general, coborî din elicopter, urmat de un bărbat cu părul grizonant prins cu stil într-o coadă, îmbrăcat într-un costum de birou de un gri-petrol.

Generalul Morris Wingate îl văzu pe șerif și traversă acoperișul. Ceva în legătură cu el îl făcu pe Harney să își îndrepte spatele și să stea drept. Harney știa că s-ar fi supus imediat dacă generalul ar fi dat un ordin, dar generalul Wingate îl ignoră și se concentră asupra șerifului. Gărzile generalului stăteau la câțiva pași în spatele acestuia și al celuilalt bărbat, scanând cu privirea acoperișul, ca și cum s-ar fi aflat într-o zonă de conflict. Harney văzu patul unei arme sub haina bărbatului de culoare.

– Generalul Wingate? întrebă Basehart.

Generalul încuviință.

– Acesta este dr. Ernest Post. Este psihiatru. Vreau să o examineze pe fiica mea.

– Sunt Earl Basehart, domnule, şeriful din Lost Lake. Voi face tot ce este posibil pentru a vă ajuta.

– Mulţumesc, şerifule. Care este starea fiicei mele?

– Va trebui să vorbiţi cu dr. Stewart pentru a obţine informaţii amănunţite, dar mi-a spus că este în stare de şoc. Sincer să fiu, nu sunt surprins. Dădu din cap. Să vadă aşa ceva! Dădu din nou din cap. Şi ofiţeri experimentaţi au fost şocaţi.

– V-a spus ce s-a întâmplat?

Basehart arătă spre Harney.

– Ajutorul meu este cel care a găsit-o. Aşa cum v-am spus şi la telefon, ea i-a zis că un bărbat pe nume Carl Rice l-a ucis pe congresmen. Nu am putut obţine alte informaţii de la ea. Era isterică. Am trimis-o imediat la spital. Acum este sedată.

– L-aţi găsit pe Rice?

– Nu încă. Este dat în urmărire generală şi am alertat poliţia din zonele înconjurătoare. Din nefericire, are un avans mare faţă de noi.

– Aveţi vreo informaţie care să vă facă să credeţi că Rice s-ar mai putea afla prin zonă? Mă preocupă siguranţa fetei mele.

– Nu ştim unde este, dar am pus un poliţist de pază în faţa rezervei în care se află fata dumneavoastră. Nu vrem să riscăm nimic.

– Mulţumesc, şerifule, spuse Wingate. Fiica mea înseamnă totul pentru mine. Apreciez profesionalismul cu care ai condus această investigaţie şi felul în care ai tratat-o.

– Domnule, ştiţi ceva despre acest tip, Carl Rice, care ar putea să ne ajute să îl prindem?

– A fost la liceu cu fiica mea. A fost în casa mea.

Generalul făcu o pauză. Părea supărat.

– Carl este un tânăr cu probleme serioase care a fost de curând dat afară din armată din cauza afecţiunilor psihice. Poate deveni violent. A aflat că fiica mea s-a întors la

Washington şi a restabilit contactul cu ea. Dată fiind starea sa mentală, nu am nicio idee despre stadiul în care a crezut că se află legătura lor. Se poate să îşi fi imaginat că fiica mea şi congresmenul erau iubiţi şi a înnebunit de gelozie. Din ce mi-aţi spus despre starea cadavrului, pare a fi o crimă pasională.

– Încerc să fiu delicat, domnule, dar este vorba de investigarea unei crime...

– Nu trebuie să mă iei pe ocolite, şerifule. Te rog, vorbeşte pe şleau.

– Mulţumesc. Ce relaţie era între fiica dumneavoastră şi congresmen?

– Lucra pentru Eric. Este tot ce ştiu.

– Mulţumesc, domnule, spuse Basehart.

– Aş vrea să o văd pe Vanessa, dacă se poate.

– Desigur, spuse Basehart, reacţionând imediat. O luă înainte spre uşa de oţel care dădea în spital de pe acoperiş. Harney o luă repede înainte pentru a o deschide şi îi urmă înăuntru pe Wingate, pe doctor, gărzile generalului şi pe şerif.

Spitalul din Lost Lake avea trei etaje şi fiica generalului se afla într-o rezervă privată de la etajul doi. Şeriful deschise calea. Un poliţist stătea de gardă afară. Se ridică atunci când îi văzu pe bărbaţi apropiindu-se.

– Vreo problemă, Dave? întrebă Basehart.

– Totul este liniştit.

– Bine. O să intrăm să facem o vizită. Tu şi Aaron rămâneţi aici.

Generalul, gărzile sale, dr. Post şi şeriful intrară în cameră. Harney tocmai se pregătea să îi spună ceva celuilalt poliţist când auzi un ţipăt asemănător cu cel care spărsese liniştea pauzei sale de ţigară pe malul Lost Lake. Îşi scoase arma în timp ce deschise larg uşa. Când intră, fiica generalului se holba la tatăl său de parcă îl văzuse pe satana.

CAPITOLUL I

Portland, Oregon – În prezent

Organizatorii Târgului de artă de primăvară din Portland nu aveau noroc. În Oregon fusese un martie foarte umed și prognoza meteo preconiza ploaie pe toată durata lunii aprilie. Dar Mama Natură făcuse o schimbare exact la țanc păstrând pentru o altă zi precipitațiile nesfârșite și norii negri mohorâți, și scosese razele de soare și cerul albastru clar pentru weekendul cu târgul.

Ami Vergano se îmbrăcase într-o fustă multicoloră și o bluză albă cu mâneci exagerat de scurte pentru a sărbători vremea plăcută. Ami avea peste un metru șaizeci și încă avea constituția solidă de atletă, cum fusese până în liceu. Își tundea scurt părul șaten pentru că era mai ușor de îngrijit. Ochii mari, căprui, îi dominau fața. Circumstanțele o făcuseră pe Ami serioasă, dar zâmbetul său larg, strălucitor, putea lumina o cameră.

Ami era încântată de mulțimile care profitau de primele zile însorite de primăvară pentru a colinda prin Park Blocks în căutarea artei. Buticul ei atrăsese oameni chiar de la deschiderea târgului și trei dintre picturile sale în ulei se

vânduseră deja. Tocmai punea banii din ultima vânzare în geantă când cineva începu să vorbească.

– Îmi place asta. Este din imaginație sau ați pictat o scenă reală?

Ami se întoarse și văzu un bărbat cu umeri largi care îi admira unul dintre peisaje. Fața sa avea aspectul bronzat, lucios, al cuiva care petrecea mult timp în aer liber. Ami își spuse că avea aproximativ un metru șaptezeci și patruzeci și cinci–cincizeci de ani. Era îmbrăcat cu blugi, bocanci și o cămașă cadrilată cu mâneci lungi. Avea părul lung prins în coadă, o mustață subțire și barbișon. Te făcea să te gândești la hippioții generației păcii și iubirii din anii șaizeci.

– Este o pădurice nu departe de casa mea, spuse Ami.

– Îmi place modul în care ați prins lumina.

Ami zâmbi.

– Mulțumesc. Nu aveți idee cât de mult am muncit ca să o prind așa cum trebuie.

– Dan Morelli, spuse bărbatul întinzând mâna. Am buticul de lângă al tău. Am văzut cât de multe persoane au intrat și ieșit din chioșcul tău și am hotărât să văd care e șmecheria.

– Ami Vergano, spuse ea și-i strânse mâna lui Morelli. Era o mână mare și prietenoasă, ca și zâmbetul lui. Tu ce expui? Am fost atât de ocupată, încât nu am avut timp să mă uit prin jur.

– Eu fac mobilă la comandă. Vino să te uiți dacă ai vreme.

– Voi veni. Ești din zonă? Nu te-am mai văzut la târgurile noastre până acum.

– Prima dată în Oregon, spuse Morelli.

– De unde vii?

– De nicăieri, de fapt. Am fost un copil de militar. Ne mutam de oraș în oraș. Am trăit în Arizona, dar e prea uscat. Îmi plac pădurile, oceanul.

– Nu prea există așa ceva în Arizona.

– Nu, nu există. Am auzit de târg și m-am gândit că poate primesc câteva comenzi.

– Și cum merge?

– Bine. Un tip care tocmai a deschis un birou de contabilitate vrea un birou, bibliotecă și alte câteva chestii. Asta ar trebui să mă țină ocupat o perioadă. Acum trebuie doar să găsesc undeva unde să stau și un loc în care să lucrez.

Ami ezită. Nu știa nimic despre Morelli, dar părea simpatic. Luă o decizie rapidă.

– S-ar putea să ai noroc. Am un apartament deasupra garajului pe care îl închiriez, iar studioul meu este în hambar, în spatele casei. Este suficient loc pentru tâmplărie. Există chiar și un magazin de unelte și instrumente de lucru. Era închiriat unui student, dar a trebuit să plece de la școală mai repede din cauza unei rude bolnave, așa că apartamentul este liber.

– Am uneltele mele, dar sună foarte bine. Pot veni după ce se închide târgul ca să arunc o privire?

– Sigur.

– Cât este chiria?

Ami îi spuse și Morelli zâmbi timid.

– Îmi pot permite. Ieși din buticul lui Ami și se uită spre al său. Trebuie să plec. Mi se pare că am clienți. Ar fi bine să vând câte ceva, acum, că am de plătit chirie.

Ami râse și îi făcu cu mâna:

– Ne vedem pe la cinci.

Morelli se depărtă și Ami își încrucișă brațele. Stătea prost cu banii de când îi plecase chiriașul. Avea nevoie de un câștig suplimentar. Și va fi amuzant să aibă un alt artist în apropiere. Morelli părea simpatic. Spera că va merge.

Ami Vergano închise ușa cu plasă cât de ușor putu și îl urmări pe Daniel Morelli cum îl învață pe fiul ei de zece ani să arunce o minge de baseball. Erau în grădina din față, sub bătrânul stejar căruia Ami îi spunea Matusalem. Morelli stătea ghemuit lângă Ryan și îi aranja ușor degetele pe cusăturile unei mingi uzate care, împreună cu mănușa, era cel mai important lucru pentru fiul ei. Ryan se încrunta în timp ce se concentra ca să îi iasă prinderea, ignorând întunericul ce se lăsa după o zi perfectă de primăvară.

Morelli purta blugi și un tricou cu reclama la o fabrică locală de bere. Când întinse mâna, bicepșii, tricepșii și antebrațul semănau cu o funie răsucită. Pentru cineva care se apropia de cincizeci de ani, Morelli era într-o formă fizică bună. Ami știa că aleargă câțiva kilometri dimineața pentru că îl văzuse întorcându-se transpirat în apartament când ea pleca la muncă. Odată îl văzuse fără cămașă și fusese impresionată de perfecțiunea sculpturală a corpului său. Totodată, fu surprinsă să vadă cicatrice lungi pe spate și pe abdomen.

– Așa e bine, spuse Morelli și Ryan zâmbi mândru.

Fiul ei era un băiat cu părul foarte deschis la culoare, energic și stângaci, care juca în Ligă Mică cu pasiune și iubea tot ce avea legătură cu baseballul. De când se mutase în apartamentul de deasupra garajului în urmă cu trei săptămâni, Morelli fusese destul de rezervat, dar se împrietenise cu Ryan atunci când fiul ei aflase că noul chiriaș jucase pe post de fundaș în școala primară. În viața lui Ami nu exista nici un bărbat, așa că Ryan gravita în jurul oricărui adult de sex masculin care îi acorda atenție. Ryan îl urma pe chiriaș ca un cățel. Pe Morelli nu părea să-l deranjeze. Dădea impresia că îi place să îi explice arta tâmplăriei lui Ryan, ca și modalitatea corectă de a întoarce o lovitură dublă.

Ryan părea atât de serios, încât Ami nu se putu abține să nu zâmbească. Își dorea să poată imortaliza acest tablou, dar datoriile sale de mamă o forțară să intre în rolul de vrăjitoare.

– E ora de culcare, spuse ea în timp ce soarele aluneca sub linia orizontului.

– Pot să mai stau puțin? o rugă Ryan.

Morelli se ridică și ciufuli părul băiatului.

– O să mai lucrăm la aruncare mâine, prietene mic. Promit.

– Dar aproape că am reușit.

– Așa este, dar acum este prea întuneric și bătrânul din fața ta a obosit. Așa că ascult-o pe mama ta.

– Bine, spuse Ryan anemic, în timp ce își târa picioarele pe trepte și apoi în casă.

– Îți mulțumesc că te joci cu Ryan, spuse Ami. Dacă ajunge să fie prea mult pentru tine, să îmi spui.

– Nicio problemă. Este ascultător și se străduiește.

– Dar poate fi extenuant. Vorbesc serios. Apreciez că îți petreci atât timp cu el, dar să nu te simți vinovat să-l refuzi uneori.

– Nu-ți face griji. Este un copil bun. Îmi place să lucrez cu el.

– Vrei o ceașcă de cafea? întrebă Ami. Îmi voi face una imediat ce îl bag pe Ryan în pat.

– Sună bine.

– Am și niște prăjituri, dacă te interesează.

– Cafeaua e suficientă.

– Ia loc. Vin imediat ce îl aranjez pe Ryan.

Pe terasă erau câteva scaune de răchită. Morelli se trânti pe unul și își întinse picioarele. Seara de primăvară era aromată și închise ochii. Era pe punctul de a adormi când ușa de plasă se deschise și Ami îi întinse o cană.

– Te-am trezit? glumi ea.

– Aproape că adormisem. Este atât de plăcut în această seară.

– Cum merge lucrul?

– Am livrat biroul în urmă cu două zile şi domnul DeWitt a fost foarte mulţumit.

– Bine. Poate că asta îţi va aduce mai multe comenzi.

– Deja a făcut-o. Agentul imobiliar de lângă biroul lui vrea să îi fac un birou pentru camera de lucru de acasă.

– Minunat.

Rămaseră tăcuţi, sorbind din cafea.

– Vremea este perfectă, spuse Ami după o vreme.

– Nimic nu se compară cu primăvara şi vara în Oregon, răspunse Morelli.

– Iernile mă deprimă, dar imediat ce ai trecut de decembrie, ianuarie şi februarie, vremea este frumoasă.

Ami se întoarse către Morelli în timp ce vorbea şi văzu că ochii încep să i se închidă din nou. Râse.

– Se pare că Ryan te-a doborât.

Morelli zâmbi.

– Sunt frânt. Am muncit toată ziua.

– Nu sta din politeţe dacă vrei să mergi să te culci.

– Nu, cred că voi mai sta puţin. De obicei sunt singur şi îmi place compania.

– Te-ai gândit vreodată să te aşezi într-un loc şi să îţi deschizi un magazin? Lucrurile pe care le faci sunt bune. Pun pariu că ţi-ai face o clientelă destul de rapid.

– Sunt un hoinar, Ami. Altfel, aş deveni neliniştit.

Ami îşi spuse că Morelli părea puţin trist. Îşi imaginã că trebuie să fie trist să te muţi tot timpul din loc în loc. Apoi îşi aminti că singuraticii cărora le plăceau întinderile de pământ pustii clădiseră Vestul. Morelli era doar versiunea modernă a oamenilor munţilor precum Jim

Bridger și Joe Meek. Cu părul lung și fața cu linii aspre, chiar arăta așa cum își imagina ea că ar fi arătat ei.

Mai vorbiră ceva timp înainte ca Ami să îi spună lui Morelli că trebuie să-și termine treaba. Morelli îi mulțumi pentru cafea și traversă peluza spre apartamentul său. În timp ce Ami îl urmărea, își aduse aminte ce spusese el mai înainte, în timp ce discutau despre vreme. Zisese că nimic nu se poate compara cu primăvara și vara în Oregon, dar ea era aproape sigură că, în ziua în care se întâlniseră, la târgul de artă, Morelli îi spusese că nu mai fusese niciodată în acest stat.

CAPITOLUL II

Washington D.C. - Două luni mai târziu

Vanessa Kohler nu alesese să facă interviul cu Terri Warmouth la *Cruise On Inn* deoarece funcționara de treizeci și șase de ani declarase că fusese răpită din parcarea de acolo. Vanessa alesese taverna deoarece avea scotch ieftin și putea fuma fără să-și atragă privirile aspre ale colegilor săi corecți din punct de vedere politic.

Vanessa era o fumătoare și o băutoare înrăită. Era foarte slabă, avea un păr blond ciufulit și ochi de un albastru-deschis. Reportera de patruzeci și nouă de ani nu acorda nicio atenție aspectului ei și prefera blugii și tricourile largi atunci când nu era de serviciu. În această seară, se aranjase un pic și purta o jachetă de piele neagră peste un tricou și blugi strâmți.

Vanessa se uită la ceas. Era aproape ora nouă, și Warmouth spusese că va fi la tavernă la ora opt și jumătate. Vanessa se hotărî să o mai aștepte cât bea un scotch, înainte de a pleca spre casă. Sam Cutler, prietenul ei, era plecat cu treabă pe undeva la un concert rock și nu era nimic la televizor. Se putea gândi la modalități mai rele de a-și

petrece timpul decât în ambianța creată de fum, muzică country dată tare și jucători de biliard prăfuiți.

O adiere bruscă o anunță pe Vanessa că cineva deschisese ușa. Își mută privirea de la tejgheaua zgâriată la intrare. O femeie greoaie, cu părul lung și foarte fardată era scăldată în lumina verde-roșie a tonomatului. Aruncă o privire neliniștită în jurul barului până când Vanessa ridică mâna. Femeia se grăbi spre ea.

– Vanessa Kohler de la *Exposed,* spuse ea în timp ce îi dădea lui Warmouth cartea de vizită. Mâna femeii tremură atunci când o luă.

– Îmi pare rău că am întârziat, se scuză aceasta. Se așează și puse cartea de vizită a Vanessei pe masă, lângă o pată de bere. Aceasta este seara de bowling a lui Larry și i-a întârziat mașina.

– E de înțeles, spuse Vanessa.

– Nu puteam să îi spun că ies. Ar fi vrut să știe unde merg și cu cine mă întâlnesc. Sper doar că nu va suna de pe alee. Altfel o să mă țină toată noaptea trează, bătându-mă.

Aruncă un zâmbet slab, căutând înțelegere. Vanessei îi luă un moment până să înțeleagă. Zâmbi și ea, sperând că arăta solidaritate feminină.

– Pot să îți cumpăr o bere? întrebă reportera.

– Sună bine.

Vanessa îi făcu semn ospătăriței și comandă o halbă.

– Deci, Terry, ești gata să îți spui povestea? întrebă Vanessa când ospătărița se îndepărtă.

– Mda, sigur, spuse ea, deși nu părea prea sigură.

Vanessa puse un reportofon pe masă, între ele.

– Te deranjează dacă înregistrez, astfel încât să scriu exact ceea ce îmi povestești? întrebă ea, omițând să-i spună că înregistrarea era prima dovadă în cazul în care vreun nebun se hotăra să îi dea în judecată.

Warmouth ezită, dar apoi spuse:

– Sigur, bine.

Vanessa apăsă pe butonul de înregistrare.

– Va apărea în ziare, cu numele meu și cu tot? întrebă Warmouth.

– Desigur.

– Pentru că este singura cale ca Larry să creadă, dacă apare în *Exposed*. Citește ziarul ca pe o Biblie, în fiecare săptămână. Spune că este singura revistă în care are încredere.

– Este bine să știm că avem cititori atât de loiali.

– De aceea v-am sunat, gândindu-mă că Larry este un cititor loial.

– Bine. Deci, din câte am înțeles, ești însărcinată?

Warmouth se uită spre masă și încuviință.

– Trebuie să vorbim pentru reportofon, Terri, îi aduse aminte Vanessa.

– A, da. Da... sunt ... am...

– Însărcinată.

– Da.

– Și acest lucru a fost o surpriză?

Warmouth se înroși.

– Da, aș spune. Se uită în sus, cu ochii implorând înțelegere. Larry o să știe că nu este al lui. Am încercat ca nebunii după ce ne-am căsătorit. Warmouth ezită. Nu vei pune partea asta în ziar, nu-i așa?

– Nu, dacă tu nu vrei.

– Păi, nu o pune. Îl va face să se rușineze ceva de groază.

– Ce?

– Doctorul ne-a spus că eu sunt în regulă, dar sperma lui Larry nu înoată atât de repede. Nu înțeleg nimic din asta, dar l-a făcut să se simtă groaznic, nebărbat, știi tu. Așa că va știi că nu e copilul lui.

– Și al cui copil ar fi? întrebă Vanessa.

– Al extraterestrului.

– Cel care te-a răpit din parcarea de la *Cruise On Inn*?

– Da, răspunde Warmouth încet, Vanessa abia reușind s-o audă în zgomotul din bar.

– Povestește-mi cum s-a întâmplat.

– Eram aici...

– În ce noapte era asta?

– La fel ca în noaptea asta. Noaptea de bowling a lui Larry.

– Deci Larry nu știa că ai ieșit în oraș?

– Oh, nu.

– Erai singură? întrebă Vanessa, urmărind-o cu atenție pe Warmouth atunci când îi răspunse. Femeia își lăsă capul jos și se înroși.

– Mda, doar eu, spuse ea.

– Cum de ai venit aici? *Cruise On* este destul de departe de casa ta.

– Nu este atât de departe de muncă.

– Ai mai fost aici cu câțiva dintre colegii tăi, nu-i așa?

– Cu câteva dintre prietenele mele, răspunse ea prea repede.

– Dar în seara aceea erai singură?

– Da. Și s-a făcut târziu, așa că am știut că trebuie să plec ca să fiu acasă atunci când ajunge Larry. Nu îi place să ies singură.

– Larry este un tip gelos?

– Cred și eu. Tot vorbește despre tipi care se holbează la mine și mă acuză că mă uit și eu, chiar când eu nu o fac. Este destul de flatant, dar te poate scoate din minți, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Poți să pui pariu, răspunse Vanessa încuviințând. Deci, spune-mi despre extratereștri.

– Mda, bine. Deci mă îndreptam spre mașină, care era la capătul parcării și tocmai eram pe punctul de a deschide portiera când am auzit sunetul ăla ca un mormăit și m-am uitat și era acolo.

– Ce era acolo?

– Nava. Era mare, se învârtea și arăta ca o farfurie, dar cu lumini.

– Vrea culoare specială?

– Mda, verde, cred. Nu îmi aduc aminte prea bine. Eram destul de șocată. Dar semăna destul de mult ca navele alea ale extratereștrilor despre care scrieți în ziarul vostru. Probabil că era de pe aceeași planetă.

– Și ce planetă e aceea?

– Nu spun niciodată, dar unii dintre cei care au fost răpiți știau numele planetei și pun pariu că era una de acolo, de vreme ce nava era atât de asemănătoare.

– Ce s-a întâmplat după ce ai văzut nava?

– Păi, de aici totul devine neclar. Îmi amintesc de o rază de lumină care cobora. Dar după asta a fost ca atunci când faci o operație și ți se dau medicamente.

– Unii dintre cei răpiți spun că este ca și cum te-ai droga.

– Mda, ceva de genul ăsta. Știi cum, parcă plutești. Cam asta făceam și eu. Dar îmi aduc aminte că eram întinsă pe o masă și nu aveam nicio haină pe mine. Și unul înalt era deasupra mea.

– Făceați sex?

– Nu știu ce făcea. Nu simțeam nimic. Și apoi m-am trezit din nou în parcare.

– Goală?

– Oh, nu, probabil că extratereștrii m-au îmbrăcat la loc.

– Iar nava nu se vedea nicăieri?

– Nu, probabil că au plecat după ce m-au lăsat pe mine jos.

– Au scăpat înainte ca cineva să îi poată vedea?

– Da, au scăpat, zise ca un ecou Terri.

Terri plângea. Vanessa opri reportofonul. Se întinse peste masă și o luă de mână pe Warmouth.

– Larry nu va înghiți povestea, Terri. Știu că tu speri să o facă pentru că îi place ziarul nostru, dar își va da seama.

Umerii lui Terri tremurau, iar lacrimile îi curgeau șiroaie.

– Cine este? Cineva de la serviciu?

O secundă, capul lui Warmouth se mișcă de sus în jos. Când își ridică fața brăzdată de lacrimi, Vanessa încercă să își aducă aminte dacă mai văzuse pe cineva care să arate atât de mizerabil.

– Dar el spune că nu este al lui, zise Warmouth printre sughițuri. El... El spune că probabil mi-am făcut eu de cap sau că este al lui Larry.

– Pare a fi un tip tare drăguț, observă Vanessa.

Warmouth își șterse ochii.

– Chiar am crezut că este.

– Deci, nu poți conta pe tipul ăsta și nu îi poți spune soțului tău.

Warmouth dădu din cap în semn că da.

– Ce zici de un avort?

– Cum să plătesc? Larry ține toți banii. Dacă îi cer, trebuie să îi spun pentru ce îi vreau. Mi-ar cere bonuri dacă i-aș spune că vreau să cumpăr ceva. Păzește banii ca un vultur.

Vanessa luă o decizie. Se întinse peste masă și luă cartea de vizită pe care i-o dăduse lui Terri Warmouth. Apoi scrise un nume și un număr de telefon pe spatele acesteia.

– Sun-o pe doctorița asta, Terri. Spune-i că eu ți-am zis s-o suni. Voi discuta cu ea mâine dimineață la prima oră, așa că sun-o de la serviciu la ora zece. O să aibă grijă de tine.

– Dar banii?...

Vanessa o strânse pe Terri de mână.

– Nu-ți face griji de bani. Doar rezolvă-ți problema.

– Eu chiar vreau un copil, sughiță Warmouth. Nu știu dacă pot să o fac.

– Asta depinde de tine. Nu ești obligată. Gândește-te la asta. Știu că este o alegere grea. Vanessa se opri. Știi, ai putea să îl părăsești pe Larry. Îl lași pe el și păstrezi copilul.

Warmouth arăta de parcă fusese lovită.

– Nu l-aș putea părăsi pe Larry. Îl iubesc.

– El ar accepta un copil care nu este al lui?

– Nu, niciodată! M-ar ucide. Fiind bărbat, este foarte important pentru el. Dacă ar știi că l-am înșelat... și îl iubesc. Nu vreau să îl părăsesc. Părea că este în agonie.

Vanessa se ridică.

– Eu îmi voi suna prietena mâine dimineață. Apoi depinde de tine. Lăsă niște bani pe masă și puse reportofonul înapoi în geantă. Haide. Să plecăm de aici. Vanessa zâmbi. Te conduc la mașină, să mă asigur că nu te prind extratereștrii.

Terri Warmouth nu zâmbi.

– Mi-aș dori să o facă, spuse ea.

Vanessa conduse de la tavernă către birourile revistei *Exposed* pentru a termina o poveste despre un șobolan uriaș care fura bebeluși slabi. Se presupunea că șobolanul era la fel de mare ca un câine ciobănesc german. Patrick Gorman, șeful Vanessei, venise cu povestea la întâlnirea săptămânală cu angajații și o însărcinase pe Vanessa să o scrie. Aceasta credea că este dezgustătoare și protestase, făcându-l până la urmă pe Gorman să fie de acord că o putea înlocui cu povestea lui Terri Warmouth cu răpirea de către extratereștri, dacă ieșea. Dar nu ieșise.

Ziarul ocupa două etaje într-un depozit transformat, aflat în apropierea Capitoliului, în Washington D.C., care oscila între avânt și decădere. Clădiri abandonate și terenuri părăsite – habitatul drogaților și al celor fără casă – puteau fi văzute printre rândurile de case colorate, refăcute, ale tinerilor manageri. Vanessa deschise ușa de la intrare, apoi o închise la loc și merse prin biroul celor de la personal. Atunci când începuse să lucreze la revistă, cei de la personal o amuzaseră. În ultimii ani deveniseră suficient de bizari încât să o sperie. Spera că erau într-adevăr doar ciudați, pentru că cealaltă variantă era că îmbătrânea.

Vanessa urcă scările până la etajul al doilea și ajunse la agentul de pază. Acesta îi spuse că nu mai era nimeni în clădire, fapt care îi convenea Vanessei. După ce se întâlnise cu Terri Warmouth, își dorea să fie singură. Femeia o extenuase. Oamenii nevoiași o făceau întotdeauna pe Vanessa să se simtă inconfortabil, ceea ce era ciudat având în vedere unde lucra. Ziarele de scandal care se vindeau în supermarketuri trăiau din poveștile exotice și psihopate spuse de oameni cărora le era greu să se adapteze la lumea reală. Oamenii pe care îi intervieva trăiau cu credința într-o altă planetă Pământ unde lucrurile ciudate și minunate se întâmplau suficient de des pentru a le permite să facă abstracție de cererile existenței lor mohorâte.

Vanessa introduse codul de acces și își folosi cheia pentru a ajunge la al doilea etaj, unde se afla redacția, locul unde lua naștere fiecare ediție. Biroul părea mai mare decât era din cauza tavanului boltit, pictat cu gri și cu grinzi groase, încrucișate. Înainte de a aprinde luminile fluorescente din biroul în care lucrau reporterii, Vanessa își pregăti o cană de nes în bucătărie. Biroul ei era vizavi de o bibliotecă înaltă până în tavan, în care erau numere vechi din *Exposed* și din alte ziare de scandal. Mai erau două

dulapuri pline cu tot felul de lucruri și biroul pe care își ținea dosarele și monitorul calculatorului.

Vanessa făcea parte dintre puținii care aveau o fereastră, dar era prea întuneric pentru a vedea ceva afară. Sorbi din cafea și începu să-și scrie articolul în compania zgomotelor nopții care bântuiau etajul unde lucrau sclavii de la *Exposed,* pentru salarii mici și fără nici o șansă de a deveni celebri. Salariul Vanessei la *Exposed* era ridicol, dar ea nu avea nevoie de bani. Avea nevoie în schimb de accesul la acreditările de presă și la bazele de date, astfel încât să își poată continua cercetarea.

Vanessa locuia într-o casă din cărămidă roșie din cartierul Adams Morgan din Washington. Zona Eighteenth Northwest era terifiantă, plină de restaurante etiopiene, cluburi de noapte de jazz și pizzerii. În majoritatea nopților, o mulțime de liceeni turbulenți umpleau străzile. Vanessei îi plăcea scena haotică, dar apartamentul ei era suficient de departe de Eighteenth pentru a înăbuși zgomotul. Era mult trecut de ora unu atunci când deschise ușa apartamentului său de la etajul patru. Își putea permite ceva mai bun, dar locuia în Adams Morgan dintotdeauna. Vecinii erau la locul lor și era suficient spațiu pentru materialele de cercetare, care se aflau în mare parte în dormitorul liber, dar care începuseră să fie împrăștiate și prin camera de zi. Acestea cuprindeau Raportul Comisiei Warren și cărți referitoare la acesta, volume despre Roswell și reviste cu povești despre operațiunile sub acoperire ale CIA și altele asemănătoare. Dacă vreo carte sau vreun articol spunea ceva despre o conspirație guvernamentală, Vanessa o avea sau o citise.

Vanessa aprinse luminile. Vederea pachetului cu adresă de returnare din New York o făcu să tresară. Pachetul

se afla pe măsuța din hol, unde Sam pusese corespondența. Vanessa îl duse în camera de zi. Aprinse lampa de lângă canapea și se așeză într-un scrâșnet de arcuri învechite, apoi puse pachetul pe masă. Se uită la acesta preț de un minut, înainte de a rupe hârtia maro. Deasupra manuscrisului ei era o scrisoare care acoperea titlul și semnătura sa ca autor. Vanessa ezită înainte de a lua scrisoarea. Era semnată de un editor de la Parthenon Press care se presupunea că era deschis ideilor noi și căruia nu îi era frică să sfideze convențiile. Acesta publicase o serie de povești controversate despre acțiuni sub acoperire ale guvernului. O carte despre un soldat de la Marină care vorbise despre o manevră la antrenament ce ucisese doi recruți abia ieșise de pe lista de bestselleruri.

> Stimată doamnă Kohler, am citit *Phantoms* cu mare interes. Din nefericire, am hotărât că lucrarea dumneavoastră nu este potrivită pentru Parthenon Press. Vă doresc mult noroc în găsirea altei edituri. Cu respect, Walter Randolph.

Vanessa închise ochii. Simțea nevoia să arunce manuscrisul și să spargă ceva. Își spuse că trebuia să-și stăpânească furia și încercă să alunge energia negativă făcând ture pe mocheta tocită care acoperea podeaua de lemn. Ceva se petrecea aici. Putea fi ceva simplu, cum ar fi faptul că recomandările ei veneau de la *Exposed* și nu de la *New York Times*. Bineînțeles, credibilitatea ei nu era foarte mare. Nimeni de la un ziar redutabil nu ar angaja pe cineva ca ea. Dar Vanessa era sigură că era vorba de ceva mai grav.

Vanessa era un cercetător foarte bun și descoperise telefonul de acasă al lui Walter Randolph, un număr secret, atunci când îl verificase pe editor, în momentul în care se

hotărâse cui să-i trimită cartea sa. Formă un număr din Connecticut și aşteptă ca telefonul să sune de câteva ori.

– Alo, răspunse o voce groasă de somn.

– Walter Randolph?

– Cine este?

– Vanessa Kohler.

– Cine?

– *Phantoms*. Doar ce ați respins-o.

– Este ora unu și jumătate dimineața, domnișoară Kohler, răspunse Randolph, luptându-se să pară civilizat. Vă rog să mă sunați la serviciu.

– Cine a venit la dumneavoastră?

– Nu voi continua această discuție la ora asta.

– Tatăl meu? Cineva de la guvern? V-a amenințat cineva sau v-a mituit?

– Am respins cartea din cauza documentației insuficiente, domnișoară Kohler. Nu a fost nimic ciudat în legătură cu această decizie.

– Doar nu vă aşteptați să cred asta.

Vanessa auzi un oftat la celălalt capăt al firului.

– Nu știu cum ai obținut numărul ăsta, dar un telefon la o asemenea oră reprezintă violarea intimității mele. Voi închide într-un minut, dar, de vreme ce insiști să știi, nu numai că ai eșuat în a verifica supozițiile destul de dramatice, dar trecutul tău face să fie foarte improbabil ca orice editură să le acorde credit.

– Trecutul meu?

– Trecutul tău mintal, domnișoară Kohler. Acum trebuie să închid. Mâine am o zi grea și trebuie să dorm.

– Cine v-a spus că am fost internată, cine v-a spus asta?

Dar Vanessa se trezi că vorbește singură. Trânti receptorul, formă din nou numărul și fu răsplătită pentru eforturile sale cu ton de ocupat. Era pe punctul de a da cu

telefonul de perete când ușa de la intrare se deschise și intră Sam Cutler cu camera sa de filmat. Era îmbrăcat în blugi și un tricou negru, strâmt, sub jachetă.

Vanessa avea un metru șaptezeci. Sam era puțin mai înalt – și solid, în timp ce Vanessa era foarte slabă. Era cu câțiva ani mai mare decât ea, cu părul grizonant și un început de chelie.

Sam se opri din mers și Vanessa îngheță, cu brațele strânse, telefonul scăpând de soarta care îl aștepta. Sam văzu manuscrisul de pe măsuța de cafea.

– Respins, nu? Urma să îl ascund când ajungeam acasă. Apoi am primit un telefon și am uitat.

Brațul în care Vanessa ținea telefonul căzu pe lângă corp.

– Cineva a ajuns la editor. Sunt sigură de asta.

– De unde știi asta? întrebă Sam, păstrându-și vocea neutră, deoarece știa că cel mai mic semn de îndoială cu privire la acest subiect i-ar fi provocat Vanessei o izbucnire de furie incontrolabilă.

– Știa că am fost internată. Cum putea să afle despre sanatoriu dacă nu i-ar fi spus cineva?

Sam traversă camera. Știa suficient de multe ca să încerce un contact fizic acum. Spera că apropierea lui o va calma.

– Poate că a fost ceva în presă, sugeră el. Tatăl tău este peste tot acum. Poate că a fost o poveste despre familie.

Vanessa dădu din cap cu vehemență.

– Vor să mă discrediteze. Nu vor lăsa sub nicio formă să iasă la iveală asta.

– Cine sunt „ei"? întrebă Sam, știind că mergea pe gheață subțire.

– Tatăl meu, armata, CIA. Nu crezi că sunt toți implicați? Imediat ce adevărul va ieși la iveală, Watergate va părea o petrecere dansantă. Nu își pot permite ca publicul să afle măcar o fărâmă din ceea ce știu eu.

Sam mai fusese și înainte în această situație.

– Dacă este așa, atunci de ce nu a încercat cineva să te omoare? întrebă el calm. De ce nu ți-a furat cineva manuscrisul? Nu ai ținut secret ceea ce faci. Toată lumea știe despre cartea ta. Ai încercat să îl intervievezi chiar și pe tipul ăla de la CIA și nu s-a întâmplat nimic.

Vanessa se uită la Sam.

– Nu înțelegi cum lucrează ei. Ar putea să îmi fure manuscrisul, dar știu că aș scrie cartea din nou. Mai mult, avocatul meu are o copie. Și să mă ucidă ar însemna să recunoască în fața tuturor că spun adevărul.

– În fața tuturor? Hai, Vanessa, eu respect ceea ce încerci tu să faci. Știu că tu crezi că ai dreptate, dar majoritatea oamenilor care știu despre asta... Ei nu cred. Iar CIA ar putea face ca moartea ta să pară un accident, dacă ar vrea. Știi asta. Nimeni nu ar crede că ai fost ucisă ca să te împiedice să termini cu cartea. Oamenii ar crede că ai fost victima unui accident cu autor necunoscut, sau că ai avut un atac de cord sau ceva de genul ăsta.

Vanessa se lăsă pe canapea.

– Ai dreptate, spuse ea. Părea foarte obosită. Randolph are dreptate. Închise ochii și își lăsă capul pe spate. Sunt un fost pacient cu probleme psihice și nu am nici cea mai mică dovadă care să ateste faptul că Unitatea a existat vreodată. Oricum, niciodată nu am avut prea multe dovezi – doar câteva file dintr-un dosar, dar și acestea au dispărut.

– O să le vezi pe toate, iubito. Hai în pat. Vei gândi mai bine dimineață. Îți vei da seama ce ai de făcut când vei avea mintea mai limpede.

– Va câștiga, Sam. Întotdeauna o face, și acum o să câștige din nou. Nu pot să-l opresc, niciodată n-am putut. Nimeni nu poate.

Vanessa își strânse pumnii și făcu ochii mari. În ei se vedea o furie imensă.

– Știai că tatăl meu și-a făcut școala în cadrul comunității serviciilor de informații?

– Nu, nu știam.

– Gândește-te la asta. Tata a fost promovat rapid începând cu primele luni ale anului 1964, imediat după asasinarea lui Kennedy.

Gura lui Sam se deschise larg.

– Doar nu crezi că...

– Cred că mama știa. Cred că de asta a ucis-o, să o împiedice să spună adevărul despre cine era cu adevărat la putere.

– Ți-a spus mama ta că ea credea că?... Sam nu putu să termine propoziția.

– Era întotdeauna supărată în zilele de dinaintea asasinării lui Kennedy. Când o întrebam de ce, nu îmi răspundea niciodată. Și părea speriată de moarte dacă întrebam în timp ce tata era în cameră.

– Ah, Van, spuse Sam, așezându-se pe canapea lângă ea și punându-și brațul pe umerii ei. Ai ajuns într-un punct mort. Nu mai gândești limpede.

Furia Vanessei dispăru la fel de repede cum izbucnise. Își puse capul pe umărul lui Sam și începu să plângă.

– Îl urăsc, Sam. Îl urăsc. Îmi doresc să fie mort.

CAPITOLUL III

Ami Vergano își luă poșeta și închise ușa de la intrare. Ryan își puse mingea de baseball în mănușă și se îndreptă spre mașină. Ami se opri cu mâna pe clanță, întrebându-se dacă a stins lumina din camera de zi. Electricitatea era scumpă și ea nu avea bani de pierdut. Apoi își aduse aminte de geanta cu mâncarea lui Ryan. Deschise din nou ușa și se îndreptă spre bucătărie.

– Întârziem, mamă, strigă nerăbdător Ryan, amintindu-i lui Ami un lucru pe care îl știa deja. Era îmbrăcată tot cu pantalonii albastru-închis și cămașa bleu pe care le purtase la lucru pentru că nu avusese timp să se schimbe. Un client o ținuse o veșnicie la telefon și fusese nevoită să conducă până acasă cu viteză ca să îl ducă pe Ryan la meciul din Liga Mică la timp. Să aibă o carieră și să-și crească singură băiatul era dificil pentru că nu era un copil de bani gata: trebuia să își plătească facturile. Iar Ryan merita toată alergătura și stresul. De fiecare dată când începea să se autocompătimească, Ami se uita la fiul ei și înțelegea cât de norocoasă era, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase.

Atunci când absolvise facultatea de drept, Ami nu se imaginase ducând o viață pe muchie de cuțit, la marginea dezastrului financiar. Era căsătorită cu Chad Vergano,

dragostea vieții ei, și fusese de curând angajată de o mică firmă din Portland. Când se născuse Ryan, viitorul ei părea roz. Dar vieții îi place să ne joace feste. Când Ryan împlinise cinci ani, Chad murise într-un accident îngrozitor de bicicletă. Aveau o asigurare de viață foarte mică și nici unul dintre părinții lor nu era bogat, așa că Ami depindea de salariul ei de la firmă. Apoi firma se desființase. Neputând să își găsească de lucru la o altă firmă din cauza situației economice dificile, Ami fusese nevoită să își deschidă un cabinet de avocatură. Avea prieteni care îi dădeau de lucru și începuse să își facă o clientelă, dar îndatoririle părintești făceau să fie greu să accepte un client sau un caz care i-ar fi solicitat prea mult timp. Acest lucru însemna să trăiască dintr-un buget restrâns și să se roage să nu se îmbolnăvească niciodată.

Ami închise ușa de la intrare și urcă în mașină.

– Haide, spuse impacientat Ryan în timp ce își punea centura de siguranță.

Daniel Morelli se sui în spate. Fiind adult, el ar fi trebuit să stea lângă ea, însă Daniel se dovedise a fi o persoană extrem de gentilă, care știa că lui Ryan îi place să stea în față și să pretindă că este bărbatul casei.

Meciul lui Ryan se juca pe terenul din spatele școlii generale locale și Ami opri în parcare, cu doar trei minute înainte de începere. Ryan coborî din mașină și alergă spre coechipierii săi, care erau strânși în jurul lui Ben Branton. Fiul lui Ben juca la a treia bază și Branton Cleaners, firma familiei, era sponsorul echipei.

Morelli se uită la Ami care îl privea pe Ryan și zâmbi:

– Face tot ce poate.

Ami zâmbi și ea.

– Nu e chiar atât de rău. Este atât de entuziasmat!

Ben Branton îl zări pe Morelli și îi făcu cu mâna. Cei doi bărbați se întâlniseră la ultimul meci al lui Ryan.

– Dan, am nevoie de o favoare. De obicei mă ajută Rick Stein, dar Andy e bolnav, așa că n-a putut să vină. Poți fi antrenorul secund astăzi?

– Nicio problemă. Ce trebuie să fac?

Branton îi dădu lui Morelli o listă prinsă pe un clipboard și un creion mecanic. Îi explica ce trebuia să facă când arbitrul îi chemă pe cei doi antrenori pe teren. Ami se așeză în tribună între alte două mame ale căror copii jucau în Ligă Mică.

Echipa lui Ryan marcă în a doua rundă. În runda a patra, cealaltă echipă egală. Ami aplaudă veselă alături de ceilalți părinți, când Ryan realiză o lovitură. Doar Barney Lutz nu se bucura. Lutz era un bărbat imens cu gușa băutorilor de bere și umerii lați ai lucrătorilor în construcții. Barba neagră deasă și privirea în permanență încruntată îl înspăimântau pe Ryan. Băiatul lui Barney, Tony, era de asemenea masiv și nimeni nu îl plăcea nici pe el, nici pe tatăl lui. Erau niște țărănoi care nu știau să piardă. Ben Branton era nevoit tot timpul să aplaneze atacurile lui Tony asupra coechipierilor săi și asupra echipei adverse. La meciuri, Barney stătea în spatele bazei, bătându-și joc de echipa adversă sau dându-le comenzi lui Tony și colegilor săi. Tentativele lui Ben Branton de a-l potoli pe Barney erau întotdeauna ignorate.

Necazul a început în a cincea rundă când Tony realiză o lovitură simplă și încercă să o transforme într-una dublă. Ben îi spuse lui Tony să rămână la bază, dar tatăl său urlă să alerge. Tony era gras și încet. Jucătorul din dreapta aruncă mingea către a doua bază, având suficient timp să alerge. Tony văzu că la a doua bază urma să fie întrecut și că nu va ajunge. Frustrat, se opri aproape de a doua bază. Când jucătorul de aici încercă să îl prindă, Tony îl lovi cu ambele brațe. Copilul era jumătate din Tony și lovitura îl trânti la pământ. Arbitrul și cei doi antrenori intrară pe

teren pentru a vedea ce se întâmplase cu băiatul de la a doua bază. Copilul plângea, dar era mai mult speriat decât rănit. În timp ce antrenorul lui se ocupa de el, Ben îl trase pe Tony Lutz deoparte și începu să urle la el.

Doi polițiști urmăriseră meciul. Ami îl văzu pe unul dintre ei alergând spre băiatul lovit și presupuse că era tatăl acestuia. Ofițerii se duseră la marginea terenului de joc când Barney Lutz se îndreptă spre Ben. Morelli stătea într-o parte, urmărind scena tăcut.

– Ce ai făcut tu este un lucru îngrozitor, îi spunea Ben Branton lui Tony cand Barney Lutz ajunse la el. Ben se uită la tatăl lui Tony. Nu îl mai pot lăsa pe Tony să joace astăzi și nici săptămâna viitoare.

– Pe dracu'! Băiatul meu are un joc mai agresiv. Cel de la a doua bază îi bloca drumul.

Ben Branton era slăbuț, genul șoarece de bibliotecă și cu zece centimetri mai scund decât Barney Lutz, dar rămase pe poziție.

– Îl suspend pe Tony.

– Nu, nu o vei face.

– Sunt nevoit, Barney. Se bate tot timpul. Nu este un bun exemplu pentru ceilalți copii.

– Ascultă, pămpălăule, băiatul meu e plin de energie. Dacă puradeii ăștia alintați ar juca la fel de dur ca Tony, am câștiga ceva meciuri.

– Hei, spuse Morelli, ai putea să te potolești? Sunt copii aici.

Barney se holbă la Morelli.

– Nu vorbesc cu tine, așa că du-te dracului.

– Barney, spuse Branton, va trebui să îl suspend pe Tony tot anul dacă nu încetezi.

– Nu suspenzi pe nimeni, poponarule. Eu voi fi antrenorul de acum încolo. Așa că pleacă dracului de pe teren.

Barney se întoarse către Morelli.

– Dă-mi aia, spuse el, arătându-i clipboardul.

Ben îl apucă pe Lutz de braţ. Lutz îşi eliberă braţul şi îşi retrase pumnul pentru a-l lovi pe antrenor. Branton se feri de pumnul ameninţător şi se împiedică. În timp ce antrenorul cădea, Morelli îl lovi scurt cu clipboardul pe Lutz şi îi rupse încheietura. Lutz se albi de durere şi îşi întoarse capul către Morelli, expunându-şi gâtul. Morelli băgă creionul mecanic în gâtul ca de taur. Ochii bărbatului mătăhălos se măriră, mâinile i se duseră spre gât şi se prăbuşi la pământ. Ben Branton se uita cu groază cum Lutz horcăia şi se contorsiona în faţa sa.

Poliţiştii veniseră imediat ce îl văzuseră pe Lutz că începe să se agite. Bărbatul imens se prăbuşea când unul dintre poliţişti îl prinse pe Morelli din spate. Ami îl văzu pe poliţist zburând prin aer. Praful se ridică din locul în care se lovi cu umărul de pământ. Morelli îşi transformă mâna într-o suliţă şi îşi îndreptă degetele către gâtul poliţistului neajutorat. Celălalt poliţist scoase arma şi trase. Morelli se opri şi se întoarse. Ofiţerul trase din nou şi Morelli se prăbuşi în praf. În jurul lui Ami, oamenii strigau şi ţipau, dar singurele sunete care ajungeau clar la ea erau ţipetele lui Ryan, „Dan, Dan", în timp ce alerga către eroul său căzut.

Ben Branton nu se mişcă din momentul în care Morelli îl înjunghiase pe Barney Lutz până când acesta fu împuşcat de poliţist. Ţipetele lui Ryan îl scoaseră din transă. Poliţistul auzi paşii lui Ryan şi se uită în jur.

– Nu! ţipă Ben când văzu arma îndreptându-se spre fiul lui Ami.

Ryan şi poliţistul îngheţară. Ben alergă la Ryan şi îl ridică.

Poliţistul cu arma părea la fel de uimit ca toată lumea. În tribune, părinţii îngroziţi sunau la numărul de urgenţă

de pe telefoanele mobile. O mamă dintr-o echipă și un bărbat din cealaltă alergară și îi spuseră ofițerului că sunt medici. Polițistul care încercase să îl potolească pe Morelli se strâmba de durere din cauza claviculei rupte, dar le spuse medicilor să se ocupe de Lutz și de Morelli.

Ami își luă fiul de lângă Ben. Ryan se uita la Morelli. Sângele scurs din rănile sale colorase în roșu-închis praful. Ami îl întoarse pe Ryan astfel încât să nu își vadă prietenul rănit și se îndreptă spre ieșirea de pe teren.

– Doamnă, spuse ofițerul cu arma. Ami se opri. Polițistul arătă spre Morelli. Îl cunoașteți pe acest bărbat?

– Da. Este chiriașul meu. Îl ajuta pe antrenor.

– Știu că doriți să vă luați fiul de aici, dar am nevoie de dumneavoastră. Detectivii vor dori să vă pună niște întrebări.

Ami încuviință și îl scoase pe Ryan de pe teren, năucită. Daniel Morelli locuia în casa ei de două luni. Ea credea că este un bărbat liniștit, prietenos și amabil. Nu putea să creadă că se înșelase atât de mult.

CAPITOLUL IV

„Cea mai bună poveste cu șobolani pe care ați citit-o de la istoria șobolanului preistoric care teroriza acea insulă de lângă Borneo, apărută în *Enquirer.*"

Era aproape ora cinci și Patrick Gorman stătea lângă biroul Vanessei cu un rânjet întins pe față. Gorman era un tip gras cu fălci mari și un ten de alcoolic. De obicei era amuzant să lucrezi cu el, pentru că nu se lua nici pe el, nici ziarul în serios, dar putea fi și autoritar. Pentru Gorman, OZN-urile și monstrul din Loch Ness erau lucruri banale, așa cum sunt pantofii sport pentru Nike. Inventează și Gorman te va iubi. Altfel, ajungea la limita răbdării și știa să te facă să plătești.

– E o minciună, Pat, spuse Vanessa. Îmi ești dator.

Gorman râse.

– Ai fi putut continua cu răpirea extraterestră.

Vanessa îi evită privirea.

– Nu a mers.

Norman remarcă schimbarea ei bruscă de atitudine, dar nu spuse nimic. Își respecta reporterul și nu o întreba ce se întâmplase dacă ea nu voia să îi spună. Gorman știa că era norocos să aibă în echipă pe cineva atât de talentat precum Vanessa. Majoritatea reporterilor cu inteligența și

calitățile ei zburau către ziare bune imediat ce li se ivea ocazia. Știa și de ce ea nu putea pleca în altă parte, dar nu o judecase niciodată pentru asta. Vanessa îi aprecia tactul.

– Am ceva la care vreau să te uiți, spuse Gorman. A apărut la toate știrile. A fost o încăierare în Liga Mică, în Oregon. Un antrenor a lovit un polițist și un alt polițist l-a împușcat.

– Glumești.

– Dar nu asta nu este partea bună. Antrenorul care a fost împușcat aproape că l-a ucis pe unul dintre părinții copiilor înfigându-i un creion în gât.

Gura Vanessei se deschise.

– Ești sigur că s-a întâmplat în Liga Mică? Pare mai mult că e vorba de wrestling.

– Am prins puțin din poveste la radio, în timp ce veneam aici. Verifică și spune-mi dacă putem scoate ceva de aici. Toată lumea își dă cu părerea. Este o chestie care ține și de părinți, prea multă presiuni pe puștani să exceleze: părinții trăiesc indirect prin copiii lor.

Gorman plecă, dar fraza se strecură în capul Vanessei. Părinții trăiesc indirect prin copiii lor. Nicio problemă din punctul ăsta de vedere pentru părinții ei, se gândi ea furioasă. Charlotte Kohler nu avusese niciodată șansa să își vadă fata crescând. Era moartă, ucisă, atunci când Vanessa avea treisprezece ani – deși Vanessa era singura care îndrăznise să își acuze în public tatăl de crimă, și ce bine îi făcuse asta?

Iar tatăl ei nu avea nevoie să trăiască prin ea. Avea propriile lui planuri. Nu se arătase prea interesat de ea, mai puțin atunci când îi distrusese viața. Atunci fusese foarte interesat.

Vanessa alungă aceste gânduri amare, știind prea bine ce i se va întâmpla dacă se adâncea în ele. Se întoarse la calculator și căută amănunte despre cele întâmplate în Liga

Mică pe internet. După ce citi câteva articole, își dădu seama că Gorman nu glumise. Un părinte prea implicat fusese înjunghiat în gât cu un creion mecanic, dar medicii reușiseră să îl salveze. Unul dintre polițiști avea o claviculă ruptă, iar antrenorul secund era în spital cu două plăgi împușcate. Vanessa se hotărî că, dacă va avea vreodată un copil care va vrea să joace în Liga Mică, îl va convinge să se alăture pușcașilor marini. Părea mult mai sigur.

Vanessa opri calculatorul la ora opt și formă interiorul lui Sam.

– *Smiling Buddha?* întrebă Vanessa, restaurantul chinezesc aflat la două clădiri distanță de redacția ziarului.

– E bine. Ne întâlnim în hol în zece minute.

Vanessa coborî la parter. Ca o paranoică cu experiență, verifică strada în timp ce aștepta în fața ușii. Doi bărbați vorbeau în pragul unei uși pe partea cealaltă a străzii. Nu păreau amenințători, dar Vanessa nu avea încredere în nimeni. În geanta sa supradimensionată plină de cosmetice, o agendă și șervețele se afla și un pistol neînregistrat Magnum .357, încărcat cu gloanțe oarbe. Un avantaj al faptului că era copil de militar era abilitatea sa de a împușca orice, oriunde. Tatăl său o învățase despre arme de la o vârstă fragedă. Vânase căprioare și chiar participase la un safari impresionant în Africa, în adolescență. Noțiunea de familie dispăruse când mama sa murise, dar își păstrase abilitatea.

– Ce a spus Gorman de povestea cu șobolanul? o întrebă Sam în timp ce se îndreptau spre restaurant.

– I-a plăcut. E atât de impresionabil. Dar mi-a dat ceva interesant. O știre adevărată, pentru prima dată, spuse Vanessa, punându-l la curent în timp ce mergeau cu masacrul din Liga Mică.

– Oregon este frumos în această perioadă a anului, spuse Sam. Vezi dacă poți obține o excursie acolo. Poate îi ceri să vină și un fotograf cu tine.

– Sună bine, spuse Vanessa în timp ce treceau pe lângă un magazin de îmbrăcăminte. Se opri un moment, aparent pentru a se uita la o rochie din vitrină, dar în realitate pentru a verifica reflecția de pe cealaltă parte a străzii. Bărbații din cadrul ușii erau la o distanță de o clădire în spatele lor. Unul era înalt, celălalt scund și îndesat. Ambii erau îmbrăcați cu jachete și blugi. Inima Vanessei începu să bată mai repede, dar nu îi spuse nimic lui Sam, care îi tolera fanteziile paranoice, dar nu i le încuraja niciodată.

O oră mai târziu, Vanessa și Sam își citeau horoscopul. Sam primea bani mulți, iar Vanessa trebuia să se ferească de străini. Când plecară de la restaurant trecuse de ora nouă, iar în aer se simțea o boare de ploaie. Fiecare venise cu mașina lui la serviciu și ajunseră mai întâi la cea a lui Sam. El o sărută pe Vanessa pe obraz și îi spuse că se vor întâlni acasă.

Vanessa se uită după cei doi bărbați care așteptaseră în fața biroului, dar străzile din jurul redacției ziarului *Exposed* erau pustii. O pagină dintr-un ziar zbură pe stradă până când vântul o lipi de un gard închis cu lacăt. Peste gard erau rămășițele unui depozit abandonat care era destinat să devină casa de vis a unui cuplu. Vanessei i se păru că vede pe cineva mișcându-se printre grămezile de moloz și se grăbi către mașina sa.

Un bărbat stătea în umbra unei intrări, peste drum. Purta un tricou cu glugă și părea un vagabond, dar cei implicați în supravegheri erau deseori deghizați. Vanessa blocă portierele imediat ce se urcă pe scaunul șoferului. Un chip se lipi de geamul din partea pasagerului din față. Vanessa căută instinctiv în poșetă. Văzu o claie de păr roșcat și obraji

nebărbieriți. Ochi injectați se holbau la ea. Bărbatul bătu în geam. Vanessa scoase pistolul. Bărbatul sări înapoi, cu ochii măriți de frică. Vanessa porni motorul și demară. Apăsă pe accelerație și goni spre capătul străzii, punând o clădire între ea și vagabond. Chiar înainte de a lua curba, se uită în oglindă. Bărbatul stătea în mijlocul străzii, privind-o.

Vanessa merse aiurea prin oraș până când se asigură că nu era urmărită. Când opri mașina într-o zonă întunecată a parcării, efectul adrenalinei începea să se micșoreze. Mâinile îi tremurau. Cine îl trimisese pe bărbat după ea? O urmărise? Fusese acostată de multe ori de cerșetori. Acesta era un neajuns al muncii în clădirea *Exposed*. Oare exagerase? Dar cei doi bărbați care îi urmăriseră pe ea și pe Sam până la restaurant? Poate că și aceia erau doar niște simpli trecători. Dar dacă nu erau? Dacă erau niște urmăritori care îl informau pe cel cu tricou cu glugă de mișcările ei? Și dacă erau trei oameni care lucrau împreună, puteau fi mai mulți.

Sam! Trebuia să îl avertizeze înainte de a ajunge în apartament. S-ar putea să o aștepte acolo. Își scoase telefonul mobil. Nu Sam. Dacă i se întâmpla ceva... Formă numărul lui de mobil. Era închis. Ar trebui să ajungă acasă în câteva minute. Vanessa formă 911.

– Sunt niște bărbați în apartamentul meu, țipă ea isterică, sperând că disperarea din vocea ei îl va pune la treabă pe dispecer. Îmi ucid iubitul.

Dispecerul încercă să o calmeze, dar ea îi dădu adresa și întrerupse convorbirea. Dacă polițiștii ajungeau acolo suficient de repede, Sam ar putea fi bine. Încercă să se adune și trase aer în piept. Nu își putea permite să fie isterică. Trebuia să gândească.

Vanessa nu putea merge în apartament, dar nu îndrăznea să folosească un card de credit la motel sau la hotel. Cei

care o urmăreau i-ar fi dat de urmă dacă şi-ar fi folosit cardul. Vanessa doar ce fusese la bancomat şi avea două sute de dolari, mai puţin preţul cinei. Porni maşina şi conduse până în Maryland, la un motel mare, dintr-un lanţ hotelier. Plăti cu bani gheaţă şi dădu la recepţie actul de identitate fals pe care îl purta întotdeauna cu ea. Vanessa mai avea şi două paşapoarte: unul fals şi unul adevărat. Imediat ce ajunse în cameră îl sună pe Sam.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse Vanessa când îi auzi vocea. Eşti în regulă?

– De ce să nu fiu? S-a întâmplat ceva?

– Nu pot vorbi acum. A fost cineva în apartament?

– Să fie în... Vanessa, ce se întâmplă? Când am ajuns acasă erau poliţişti aici. Au spus că o femeie a sunat la 911 zicând că sunt atacat. Tu erai? Tu ai dat acel telefon poliţiei?

Vanessa se pregătea să răspundă când auzi o voce pe fundal.

– Ce-a fost asta? întrebă ea.

– Unul dintre poliţişti. Vrea să vorbească cu tine.

– Nu pot.

Dacă telefonul ei mobil fusese interceptat, iar bărbaţii din apartament nu erau în realitate poliţişti? Voia să îi spună lui Sam să fugă, să părăsească oraşul, dar un alt bărbat luă telefonul şi începu să îi pună întrebări. Vanessa închise telefonul.

Părea că trecuseră ore de la masa ei cu Sam şi fuga la motel, dar de fapt era puţin înainte de ora unsprezece. Se aşează pe marginea patului, extenuată. Atunci când luase cheia de la cameră, ceruse de la recepţie şi o trusă cu periuţă şi pastă de dinţi. Se spălă pe dinţi, pe faţă, îşi dădu blugii jos şi se băgă sub pătură. Când închise ochii, se gândi la Sam.

Vanessa avusese câţiva iubiţi după ce ieşise din spital. Majoritatea bărbaţilor fugeau când auzeau că fusese într-un

sanatoriu. Cei care credeau că să o tragi unei foste psihopate era ceva deosebit fugeau când aflau cât de puternică era obsesia sa. Până să îl întâlnească pe Sam Cutler într-un bar de lângă apartamentul ei în urmă cu trei luni, Vanessa nu mai fusese cu un bărbat de aproape un an. Sam era fotograf liber-profesionist și lucrase peste tot în lume. La început, se temuse să-l lase să se apropie, dar el insistase, iar ea își lăsase garda jos.

Sam putea spune povești minunate, în pat era creativ și răbdător, dar cel mai bun lucru la el era că nu o judeca. Nu îl deranjase când aflase că Vanessa avusese probleme psihice. Când ea îi povestise despre Unitate, acceptase cu calm, ca pe o posibilitate, existența acesteia. Vanessa aranjase cu Patrick Gorman să-l angajeze pe Sam și începuse să creadă că era posibil să-și găsească în sfârșit fericirea. Dacă i se întâmpla ceva acum? Dacă murea din cauza ei?

Vanessa se simțea goală în interior și sătulă de viața sa. Oamenii care o urmăreau aveau atât de multe resurse, iar ea atât de puține. Nu putea fugi la infinit. Dacă o urmăreau, până la urmă o vor prinde. Începu să plângă în întuneric. După un timp, adormi.

Vanessa deschise ochii și sări în sus, speriată de mediul străin. Apoi își aduse aminte unde era și de ce se ascundea într-un motel în loc să se trezească în apartamentul ei și să se pregătească să meargă la serviciu. Se simțea rău. Intrase în panică fără motiv? Se făcuse de râs? Rememorară cele petrecute cu o seară în urmă. În timp ce îl aștepta pe Sam, observase doi bărbați care vorbeau în fața unei intrări peste stradă de biroul ei, dar vorbeau despre ea? Oare știau că ea există? Bărbații merseseră încet în spatele ei în aceeași direcție spre restaurant, dar o urmăreau? Și ce era cu vagabondul care îi bătuse în geamul mașinii? Avea vreo dovadă

că nu era doar un vagabond care cerşea? La lumina zilei, acţiunile sale păreau absurde.

Vanessa se simţea atât de prost. Ce trebuia să facă acum? Nu se putea duce la serviciu unde ar fi dat cu ochii cu Sam. Va fi aceasta picătura care va umple paharul? O va părăsi? El încercase tot timpul să înţeleagă, dar cât de multe putea suporta? Şi poliţia? O vor aresta pentru că făcuse o plângere falsă? Nu, poliţia nu-şi va mai bate capul cu ea. Sam a avut grijă de asta. Se îmbujoră de ruşine în timp ce şi-l imagină explicându-le poliţiştilor că prietena lui era un fost pacient cu probleme psihice care îşi imagina că toţi ceilalţi complotează împotriva ei. Poliţiştii trebuie să fi fost furioşi iniţial, dar furia lor se transformase probabil în milă pentru sărmanul tip care trăia cu o nebună. Au dat din cap în timp ce plecau. Incidentul provocase ceva râsete la secţia de poliţie.

Vanessa nu se putea duce acasă şi nu putea merge la serviciu. Îi era ruşine să dea cu ochii de Sam. Se apropia ora la care trebuia să elibereze camera. Se hotărî să stea acolo până când va fi obligată să plece. Poate că se va gândi la ceva până atunci.

Vanessa sună la room service. În timp ce aştepta mâncarea, dădu drumul la televizor pe canalul de ştiri Fox, în mijlocul unui reportaj despre generalul în rezervă Morris Wingate. Generalul părăsise armata la sfârşitul anilor optzeci şi se retrăsese din viaţa publică de mulţi ani. La începutul anilor nouăzeci, investise puternic în Computex, o companie nou-înfiinţată de software, condusă de un geniu pe nume Simeon Brown. Contactele în armată ale lui Wingate ajutaseră compania să obţină contracte profitabile. În urmă cu câţiva ani, Brown murise când avionul său particular se prăbuşise în timpul unei vacanţe în Grecia şi Wingate preluase conducerea companiei. Anul trecut, devenise

erou național după ce-și salvase șase angajați care fuseseră răpiți în timp ce lucrau la un proiect de reconstrucție în Afghanistan. Generalul reușise să-și recupereze oamenii conducând un grup de comando privat în munții sălbatici de la granița dintre Pakistan și Afghanistan. Acum candida, cu șanse egale, alături de actualul președinte, Charles Jennings, pentru nominalizarea din partea partidului său.

– Teroriștii trebuie să învețe să trăiască cu teroarea puterii acestei țări minunate, spuse generalul Wingate unei audiențe numeroase, din sala de recepții a unui hotel din Los Angeles.

Invitații erau îmbrăcați elegant. Reporterul spusese că invitația costase o mie de dolari.

– Teroriștii trebuie să învețe că familiile lor, prietenii și orice țară care îi adăpostește vor plăti scump pentru actele lor lașe. Trebuie să folosim forța împotriva forței și nu trebuie să avem milă.

Imaginea lui Wingate zâmbind ca un zeu de tinichea audienței care îl aplauda frenetic o înfurie pe Vanessa. Schimbă canalul pe CNN, unde se discuta despre „sindromul părinților din Liga Mică". O blondă cu ochi albaștri asculta fascinată în timp ce un psiholog renumit atrăgea atenția asupra pericolului reprezentat de părinții care se implică prea mult din punct de vedere emoțional în activitățile copiilor lor.

– Este fascinant, dr. Clarke, spuse blonda. Și cred că telespectatorii noștri vor găsi fascinant și următorul lucru. CNN a obținut în exclusivitate înregistrarea bătăii îngrozitoare de la meciul din Liga Mică din Oregon, de la Ralph și Ginnie Shertz, părinții unuia dintre copiii aflați pe teren.

Filmul fusese prelucrat cu o cameră scumpă și imaginea era foarte clară, dar Ralph Shertz nu era Spielberg – imaginile nu aveau continuitate. Acțiunea începu cu un bărbat

mare cu barbă care țipa la un bărbat slab, cu ochelari. Un al treilea bărbat, cu coadă, stătea cu spatele la cameră. Bărbatul cel mare lovi cu pumnul. Câteva secunde mai târziu se ținea de gât și se zvârcolea pe jos.

Când camera se focaliză din nou pe bărbatul cu părul prins în coadă, acesta îl arunca pe un polițist peste umăr. Un al doilea polițist îl împușcă. Bărbatul se întoarse către ofițer. Inima Vanessei se opri. Alergă către televizor și se uită la ecran. Bărbatul cu părul lung căzu și spatele polițistului îi acoperi fața. Camera se apropie de ei și se lăsă în jos. Bărbatul cu coadă era inconștient. Ralph Shertz luase un prim-plan cu el înainte ca polițistul care trăsese să-i acopere obiectivul.

Înregistrarea se termină și dr. Clarke începu să explice din nou, dar Vanessa nu auzea niciun cuvânt din ceea ce spunea. Ceea ce văzuse o umpluse de energie. În sfârșit, avea șansa să demonstreze că nu era nebună. Dar, mai întâi, trebuia să se asigure că Sam era în siguranță.

Vanessa își scoase portofelul din geantă. Într-unul dintre compartimente avea o carte de vizită îngălbenită cu un număr de la FBI. Cu mulți ani în urmă, bărbatul care i-o dăduse era agent. Acum ceru să i se facă legătura la biroul lui Victor Hobson, directorul adjunct al serviciilor de protecție.

– Cine să-i spun că îl caută? întrebă secretara lui Hobson.

– Spuneți-i că este Vanessa Kohler.

– Domnul Hobson știe despre ce este vorba?

– Spuneți-i doar numele meu și transmiteți-i că știu unde să îl găsesc pe Carl Rice. Va accepta convorbirea.

Preț de o secundă se lăsă tăcerea. Apoi se auzi vocea lui Hobson.

– Vanessa, au trecut niște ani.

– Nu am timp de taclale, domnule Hobson. Carl Rice este în viață și știu unde să îl găsesc.

– Unde este? întrebă Hobson. Vanessa își dădea seama că el încerca să își ascundă satisfacția.

– Vă spun după ce veți face ceva pentru mine.

– Ce anume?

– E vorba de un bărbat, Sam Cutler. Lucrează cu mine la *Exposed*, este fotograf. Vreau să fie protejat.

Vanessa îi dădu lui Hobson adresa apartamentului ei.

– Este acolo sau la ziar.

– De ce crezi că domnul Cutler este în pericol?

– Niște bărbați au încercat să mă ucidă noaptea trecută. Tatăl meu i-a trimis.

Hobson tăcea. Vanessa strânse receptorul frustrată. Dacă credea că este nebună nu o va ajuta.

– Trebuie să îl protejați pe Sam cât timp mă asigur că bărbatul pe care l-am văzut este Carl.

– Nu ești sigură?

– Sunt sigură nouăzeci și opt la sută, dar nu voi ști până când nu îl văd pe viu. Au trecut douăzeci de ani. Oamenii arată diferit după douăzeci de ani. Protejați-l pe Sam. Vă sun imediat ce aflu dacă este Carl. Batem palma?

– Îl aduc aici și îi ofer custodie. Unde pot să te găsesc ca să te anunț că l-am găsit?

Vanessa râse.

– Bună încercare.

– Așteaptă. Notează-ți numărul meu de mobil. Îl voi ține deschis. Poți să mă suni oricând.

Vanessa își notă numărul. Imediat ce închise telefonul, începu să împacheteze. Trebuia să plece de la motel imediat. Era posibil ca Hobson să fi pus telefonul sub urmărire în timp ce vorbeau. Nu voia să riște nimic și oricum trebuia să ia următorul avion spre Portland.

CAPITOLUL V

Convorbirea se întrerupse. Victor Hobson puse jos receptorul şi se lăsă pe spătarul scaunului. Când era mai tânăr, ochii săi gri, reci, şi trăsăturile dure îl făceau să pară periculos. Acum, la şaizeci de ani, era încă un bărbat dur, dar părul cărunt începuse să îi cadă, făcuse burtă şi lua medicamente pentru a-şi controla tensiunea arterială. Cu spargeri de bănci, droguri şi alte griji generate de crimele federale, chiar nu avea nevoie de stresul adiţional al reapariţiei lui Carl Rice, dar Lost Lake era una dintre cele mai curioase întâmplări dintr-o viaţă plină de evenimente, iar Vanessa era o femeie cu serioase probleme psihice, care era fie o criminală, fie cheia unui mister.

Hobson îi ordonă unui agent să îl ia pe Sam Cutler şi să îl aducă la sediu. Nu credea că Cutler era în pericol, dar prietenul Vanessei ar putea şti unde se ducea aceasta. Imediat ce agentul plecă, Hobson se întoarse cu spatele la birou. În Washington era o dimineaţă însorită. De la fereastra biroului său din clădirea FBI privea animaţia străzii în timp ce se gândea la ultima discuţie cu Vanessa. Era pe la sfârşitul anilor optzeci, la mai mult de un an de când fusese descoperită umblând năucă pe lângă casa de vacanţă a lui Eric Glass şi la trei luni după ce fusese externată de

la Serenity Manor, sanatoriul privat în care fusese trimisă după ce tatăl său, generalul Morris Wingate, o externase de la spitalul din Lost Lake. Hobson nu știa atunci, dar acum era convins că însărcinarea sa de a investiga uciderea congresmenului Glass fusese un punct de cotitură în cariera sa.

Apartamentele Shenandoah din Chevy Chase, Maryland, erau scumpe și sigure. Cele trei clădiri erau construite departe de stradă. O pajiște îngrijită se afla între ele și gardul din fier forjat în formă de suliițe care înconjura proprietatea. Puteai intra numai dacă îi spuneai santinelei de la poartă că aveai treabă cu unul dintre senatorii Statelor Unite, cu un judecător federal, star de cinema sau cu alți membri ai elitei care locuiau în complex.

Cei de la Serenity Manor refuzaseră să îi dea lui Victor Hobson adresa Vanessei fără să aibă delegație. Generalul Morris Wingate îi spusese că nu vrea ca fiica sa să fie deranjată. Îi mai spusese și că Vanessa are grave probleme psihice și că nu va fi un martor credibil. Fusese nevoie de o favoare din partea unui prieten de la compania de telefonie pentru a da de adresa Vanessei și de statutul său de agent la FBI, plus o amenințare nu prea subtilă, pentru a trece de portar și de gardianul de la recepția din holul lambrisat. În timp ce mergea cu liftul până la etajul douăzeci, Hobson se întrebă ce ascundea familia Wingate. Acțiunile lor generaseră întotdeauna suspiciune, chiar dacă erau explicabile. Tatăl Vanessei o scosese deja din spitalul din Lost Lake când Hobson ajunsese în oraș, sub pretextul de a-i asigura îngrijirea suplimentară pe care o oferea Serenity Manor. Toate cererile de interogare la spitalul de psihiatrie îi fuseseră refuzate, invocându-se protecția pacientului. I se spusese că era traumatizant pentru ca o persoană atât de fragilă să fie nevoită să retrăiască ororile petrecute la Lost Lake.

– Cine este? întrebă Vanessa nervoasă la câteva secunde după ce Hobson sunase la ușa ei. Venise neanunțat. Portarul și gardianul știau ce se va întâmpla dacă sunau.

– Agent federal Victor Hobson, răspunse el, ținându-și legitimația de serviciu în dreptul vizorului. Pot intra, domnișoară Wingate?

– Despre ce este vorba?

– Aș prefera să nu vă spun aici, pe hol, unde ne-ar putea auzi vecinii.

– Nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

Hobson își scoase asul din mânecă:

– Carl Rice a ucis din nou, domnișoară Wingate. Nu vreau să mai rănească pe nimeni, și cu atât mai mult pe dumneavoastră.

Nu se auzi nimic pe partea cealaltă a ușii. Hobson se întrebă dacă Vanessa mai stătea acolo. Apoi se auzi încuietoarea, lanțurile scârțâiră, ușa se deschise și Vanessa Wingate se uită la el cu precauție în timp ce se dădea la o parte pentru a-l lăsa să intre.

Hobson își spuse că fiica generalului Wingate părea foarte îngrijorată și speriată. Era palidă și încordată. Hainele atârnau pe ea. Cercurile negre din jurul ochilor îi spuneau că avea probleme cu somnul.

– Mulțumesc că m-ați primit, domnișoară Wingate.

– Kohler, spuse ea. Nu mai folosesc numele tatălui meu.

Hobson își aminti că Charlotte Kohler era mama Vanessei. Murise într-un accident de mașină când Vanessa era la școala generală.

Vanessa închise ușa și îi întoarse spatele lui Hobson în timp ce îl conducea într-o cameră de zi spațioasă. O țigară era aprinsă în scrumiera de pe masa din mahon lustruit. Vanessa se așeză pe canapea și luă țigara. Își strânse umerii ca și cum

i-ar fi fost frig, dar în șemineul de marmură ardea focul, iar în cameră erau probabil treizeci de grade.

– Am avut dificultăți în a vă găsi, spuse Hobson. Am crezut că locuiți la reședința din California, dar tatăl dumneavoastră a spus că v-ați mutat.

– Nu vreau să am deloc de a face cu el, răspunse Vanessa, din ce în ce mai furioasă. Nu comunic cu el. M-a închis.

– Mi s-a spus că aveți nevoie de ajutor psihiatric deoarece ați fost traumatizată de experiența de la Lost Lake.

Vanessa zâmbi rece.

– Aceasta este varianta oficială și hoților de la Serenity Manor li s-au dat o grămadă de bani ca să o susțină.

– Am încercat să vorbesc cu dumneavoastră când erați în spital. Doctorul nu m-a lăsat să vă văd.

– Nu v-aș fi fost de prea mare ajutor, răspunse ea rapid. M-au ținut drogată majoritatea timpului. Întregul an a fost ca o ceață.

– Vă aduceți aminte ce s-a întâmplat la lac? întrebă încet Hobson. Putea vedea cât de tensionată este și îi era frică să nu o sperie.

Vanessa nu răspunse imediat. Trase un fum din țigară și privi în gol.

– Domnișoară Kohler? întrebă el, aducându-și aminte să îi folosească noul nume.

– V-am auzit. Doar că nu sunt sigură dacă vreau să vorbesc despre asta.

– Este important. În special pentru că acum a mai murit cineva.

Acest lucru îi atrase atenția.

– Pe cine a?...

– Generalul Peter Rivera.

Vanessa se încruntă.

– Nu am auzit niciodată de el.

– Este un tip scund, îndesat, cu tenul întunecat și o cicatrice pe frunte.

Ea dădu din cap.

– Nu. Ce vă face să credeți că l-a ucis Carl?

– A fost torturat și ucis în aproape același mod ca și congresmenul Glass. Vanessa se albi. Și mai este o dovadă care îl leagă de cele întâmplate.

Vanessa fuma în tăcere. Hobson o lăsă să se gândească.

– Dormeam în camera de oaspeți, zise Vanessa fără nicio introducere. Se uita la foc, fără să-l privească pe Hobson. Eram la etajul al doilea. M-am trezit și am auzit voci. Asta m-a surprins. Credeam că suntem singuri în casă.

– Doar dumneavoastră și congresmenul? întrebă Hobson.

Ea se întoarse spre el.

– Nu este ceea ce credeți. Fusese la reședința din California ca să se întâlnească cu tatăl meu. Eric era în comitetul de apărare și tatăl meu era șeful Agenției de Coordonare a Informațiilor Secrete. Am luat masa de prânz cu ei și altă dată cina. Când am început facultatea, am fost la interviu pentru o slujbă.

– Era angajatorul dumneavoastră?

Ea dădu din cap.

– Eram doar prieteni.

– Atunci de ce erați acolo, singuri, în casa lui?

Vanessa se uită în jos.

– Este ceva personal. Nu vreau să discut despre asta. Părea speriată. Hobson se hotărî să nu insiste în această direcție.

– Deci ați auzit voci și...

– Eric a spus ceva. Nu am auzit ce spunea, dar părea ciudat.

– Ciudat?

– Ca o bolboroseală. De parcă ar fi fost rănit. Am coborât să văd ce se întâmplă. Era lumină în biroul lui. M-am uitat înăuntru. Strânse ochii.

– Vă simțiți bine?

Vanessa nu răspunse. Continuă să vorbească ca și cum el nu ar fi întrebat nimic.

– Carl stătea cu spatele la mine. Era îmbrăcat în negru. Habar nu aveam cine era la început. Apoi s-a întors și am strigat. De fapt, chiar mi-am dus mâna spre gură. Îmi aduc aminte asta. Am spus „Carl", apoi l-am văzut pe congresmen și... am văzut cuțitul. Carl îl ținea și era plin de sânge. Am fugit. Cred că am țipat.

– A încercat să vă prindă?

– Nu. M-am gândit la asta. Carl era foarte bine antrenat. Dacă voia să mă prindă, o putea face, cu ușurință.

– Dar nu a venit după dumneavoastră.

– Nu m-am uitat în spate. Doar am alergat. Dar sunt destul de sigură că nu a venit după mine. Am fugit în pădure. Apoi am auzit o barcă traversând repede lacul. Apoi m-a găsit ajutorul de șerif.

– Am înțeles că îl cunoașteți pe Rice de ceva timp.

– Am fost prieteni în liceu. Apoi el a plecat și am pierdut legătura. L-am întâlnit din nou în D.C. cu câteva luni înainte de... Lost Lake.

– Știți de ce l-a ucis Carl pe congresmen?

Vanessa se uită într-o parte.

– Nu, spuse ea.

Hobson era sigur că mințea.

– Tatăl dumneavoastră crede că Rice era gelos pe congresmenul Glass.

– V-am spus, nu era nimic între noi. Eram doar prieteni. Lucram pentru el.

– Când v-ați reîntâlnit, v-a spus Rice ceva care să vă facă să credeți că avea ceva împotriva armatei?

– Nu, spuse ea prea repede.

Hobson se întrebă dacă era cazul să o înfrunte, dar se hotărî să păstreze un ton prietenos. Va vorbi din nou cu ea atunci când va avea mai multe informații.

– Care sunt planurile dumneavoastră?

– Nu știu. Eram în facultate când s-au întâmplat toate astea. Poate că îmi voi termina școala, răspunse Vanessa, fără să fie prea convinsă.

– Și rămâneți în D.C.?

Vanessa zâmbi ironic.

– Această întrebare este versiunea politicoasă a „nu încerca să părăsești orașul"?

Hobson zâmbi.

– Nu. Puteți să mergeți oriunde doriți.

Se ridică și își scoase cartea de vizită.

– Vă mulțumesc că ați discutat cu mine, domnișoară Kohler. Dacă vă mai amintiți ceva, dați-mi un telefon.

Vanessa luă cartea de vizită și o puse pe măsuță fără să se uite la ea. Îl urmă până la ușă. Când ajunse în hol, Hobson auzi încuietorile puse la locul lor.

În drum spre mașina sa, Hobson se gândi la discuția lor. Era sigur că Vanessa ascundea informații. Generalul Wingate știa despre ce era vorba? Oare generalul o internase de urgență pe fiica sa la Serenity Manor pentru ca ea să nu poată furniza informații autorităților? În timp ce se apropia de mașină, îi veni în minte altceva.

– Agent Hobson?

Hobson se întoarse. O limuzină neagră cu șofer era parcată în curbă. Un bărbat îmbrăcat elegant cu ochi albaștri ca de cristal și cu părul atât de blond încât era aproape alb ținea deschisă portiera din spate.

– Vă rog, vreți să urcați? întrebă el.

– Nu, nu vreau. Cine sunteți?

Bărbatul scoase o carte de vizită laminată care îl identifica drept Charles Jennings, agent CIA.

– Mergeți cu mine puțin, spuse Jennings când Hobson termină de examinat cartea de vizită. Vă aduc înapoi la mașina dumneavoastră după ce terminăm de vorbit.

– Despre ce?

– Vă rog, urcați. Este mult prea evident.

Hobson ezită. Apoi curiozitatea învinse și se urcă în mașină. Era spațioasă, cu bar, televizor și telefon.

– OK, despre ce este vorba? întrebă Hobson în timp ce mașina ieșea din curbă.

– Investigația dumneavoastră cu privire la uciderea congresmenului Eric Glass și a generalului Peter Rivera.

– De ce este CIA interesată de aceste cazuri?

– Nu vă pot spune acum.

– Atunci bănuiesc că nu voi putea discuta despre investigații.

Jennings zâmbi.

– M-am gândit că s-ar putea să spuneți ceva de genul acesta.

– Sunt o persoană serioasă, Jennings. Chiar și când eram copil nu mi-au plăcut jocurile.

– Ah, acesta nu este un joc, agent Hobson. Este o problemă de siguranță națională.

– Și ar trebui să vă cred pe cuvânt?

Zâmbetul lui Jennings se lărgi.

– Toată lumea spune că sunteți un tip dur.

– Nu sunt dur. Joc doar după reguli. Nu discut despre cazuri cu toată lumea care întreabă. Sincer, domnule Jennings, legitimații precum cea pe care mi-ați arătat-o pot fi falsificate de către reporteri întreprinzători, dornici să prindă un subiect.

– Vedeți telefonul? Sunați-l pe director și întrebați-l dacă puteți să vorbiți cu mine.

– Directorul FBI?

Jennings căută numărul intern al directorului, pe care Hobson îl știa. Formă fără să își ia ochii de la agentul CIA.

– Știu de ce mă suni, agent Hobson, spuse directorul imediat ce Hobson se prezentă. Vei coopera în totalitate cu domnul Jennings în această problemă.

– Asta înseamnă?...

– Înseamnă ce am spus. Cooperare completă, sută la sută.

Directorul întrerupse legătura. Hobson ținu receptorul preț de o secundă înainte de a închide. Jennings se lăsase înapoi în scaun, în repaus, la comandă.

– Ce vreți să știți? întrebă Hobson.

– Vreau să știu tot ce ați aflat despre Carl Rice.

Hobson îi spuse ce știa.

– Ce concluzie ați tras? întrebă Jennings când Hobson termină.

– Că Rice este un fost soldat neapreciat, îndrăgostit de Vanessa Wingate. Probabil că este responsabil de uciderea congresmenului Glass și a generalului Rivera.

– Probabil?

Hobson ezită.

– Directorul ți-a spus să cooperezi în totalitate, nu-i așa?

– Așa a spus.

– Atunci te rog răspunde-mi la întrebare. Te îndoiești cumva că Rice este responsabil de aceste crime?

Hobson se simți inconfortabil.

– Nu există o dovadă fizică care să îl lege pe Carl Rice de crima din Lost Lake. Toată lumea îl caută pe Rice deoarece Vanessa Wingate a spus că l-a ucis pe congresmen.

– Continuă.

– Nimeni nu l-a văzut pe Rice la lac, cu excepția Vanessei. Nu sunt amprente sau alte dovezi fizice care să îl plaseze

la locul crimei. Dacă Vanessa Wingate nu ne-ar fi dat numele lui, atunci nu ar fi fost suspect.

– Nu te urmăresc, spuse Jennings, deși era evident că o făcea și că dorea doar ca Hobson să își spună părerea.

– Poliția din Lost Lake a decis că Vanessa nu l-a ucis pe congresmen deoarece arma crimei nu a fost găsită, iar Vanessa nu avea sânge pe ea. Dar dacă ea a scăpat de cuțit și de ceea ce purta? Poate că era goală când l-a ucis. Ar fi putut să arunce cuțitul în apă și să facă un duș.

Teoria lui Hobson îl intriga în mod evident pe Jennings.

– Ce te-a dus la pista asta?

Hobson dădu din cap. Părea în încurcătură.

– De ce generalul Wingate și-a internat de urgență fata într-un sanatoriu, înainte ca eu să apuc să îi pun niște întrebări? De ce doctorii de la Serenity Manor nu mă lasă să vorbesc cu ea? Poate că doar o protejează, poate că retrăirea celor întâmplate la lac ar fi afectat-o psihic. Dar am impresia că generalul și fiica sa ascund ceva. Doar că nu am nicio dovadă că așa este și nicio idee despre ce este vorba, decât dacă l-a ucis pe Glass.

– Dar generalul Rivera? întrebă Jennings.

– Nu există nimic care să o lege pe Vanessa de crimă.

– Modul de operare este același ca la crima din Lost Lake; avea tăieturi pe piept și răni pe față, gâtul tăiat. La locul crimei s-au găsit părul și sângele lui Rice...

– Erau semne de luptă?

– Nu.

– Interesant. Dacă nu a fost nicio luptă, de unde provenea sângele?

Hobson ridică din umeri.

Jennings îl rugă pe Hobson să îi trimită copii după dosarul celor două crime. Apoi îi ceru șoferului să îl ducă pe Hobson înapoi la mașina sa. Merseră în liniște până când limuzina se opri.

– Ai cartea mea de vizită. Vreau să știu ultimele evenimente imediat ce acestea au loc, spuse Jennings. Cel mai important, vreau să fiu înștiințat în momentul în care Carl Rice este localizat, capturat sau ucis, ziua sau noaptea. Aceasta este o prioritate majoră.

Chiar înainte ca Hobson să oprească, Jennings spuse:

– Îți vei schimba cariera în cazul în care cooperezi în totalitate. Nu sunt singura persoană interesată de aceste cazuri. Sunt oameni foarte importanți care doresc să știe adevărul despre Lost Lake.

Hobson trimisese o copie a dosarelor cazurilor la sediul central al CIA, dar nu se mai întâmplase nimic. Carl Rice dispăruse ca și cum nu existase niciodată. După câte știa Hobson, Vanessa și Rice nu se mai întâlniseră niciodată după Lost Lake.

Hobson o urmărise pe Vanessa. Aflase că trăia din moștenirea imensă lăsată de mama sa și că rupsese toate legăturile cu tatăl său. Timp de un an și jumătate după ce fusese externată de la Serenity Manor, Vanessa trăise ca un pustnic. O schimbare în cercetările ei curente, mai puțin costisitoare, urmase angajării sale la *Exposed*, după ce încercările de a se angaja la ziare și reviste mai cunoscute eșuaseră.

După discuția lor din limuzina neagră, Hobson nu mai vorbise cu Charles Jennings niciodată, dar de atunci mai auzise de el. La câțiva ani după scurta lor întâlnire, Jennings a fost numit director al CIA. Când s-a schimbat administrația, Jennings s-a întors în Pennsylvania și a servit timp de două mandate ca senator al Statelor Unite. În urmă cu patru ani, Charles Jennings fusese nominalizat pentru a intra în cursa pentru președinția Statelor Unite.

De-a lungul anilor, Hobson a urcat hotărât treptele până la numirea sa recentă în funcția de director adjunct

al serviciilor de protecție. Erau și alții care meritau la fel de mult promovarea, alții care meritau mai mult. Hobson se întreba întotdeauna cât de importantă pentru cariera sa fusese scurta vizită la apartamentul Vanessei Wingate.

Interfonul sună și secretara sa îl informă că la recepție se afla Sam Cutler. După ce agentul îl aduse pe fotograf în biroul său, îi spuse să-i lase singuri. Cutler se uită în jur neliniștit. Hobson zâmbi pentru a-l liniști.

– Stați jos, domnule Cutler. Nu aveți probleme, dacă asta vă îngrijorează.

– Atunci de ce sunt aici? întrebă Cutler.

– Vanessa Kohler crede că sunteți în pericol.

Umerii lui Cutler să lăsară în jos.

– Glumiți? Asta e din cauza Vanessei?

– M-a rugat să vă aduc aici și să vă ofer protecție.

Cutler părea furios.

– Nu cred asta. Nu știți că Vanessa e nebună? Tocmai am discutat asta cu poliția din D.C. A sunat la urgențe noaptea trecută și le-a spus că voi fi ucis. Cutler își atinse tâmpla cu degetul arătător, nervos. E nebună.

– Nu este chiar atât de simplu.

– Vă spun eu, este stânjenitor. În primul rând, au fost polițiștii de noaptea trecută. Nu am nicio idee despre ce cred vecinii noștri. Apoi un agent FBI mă scoate din birou.

– Îmi cer scuze, dar Vanessa a plecat undeva și trebuie să știu unde s-a dus. Speram că mă puteți ajuta. Credeți-mă, este important.

– Asta nu are nimic de a face cu tatăl ei, nu-i așa? Nu îl amenință, da? A înnebunit când a auzit că va candida la președinție. Asta i-a provocat ultima criză de nebunie. Era bine înainte de asta.

– Nu l-a amenințat pe generalul Wingate.

Cutler părea la capătul puterilor.

– Îmi place Vanessa. Chiar îmi place şi m-am străduit să am răbdare cu problemele ei, dar este prea mult. Este o femeie minunată, un reporter extraordinar. Dacă nu ar fi fost problemele ei psihice, ar fi candidat pentru un Pulitzer. Dar are probleme în separarea realităţii de fantezie şi starea ei se agravează. Ce nu înţeleg este de ce FBI-ul vorbeşte cu ea şi, mai mult, de ce crede ceea ce spune.

– Nu vă pot spune, dar are legătură cu un caz.

– Are necazuri?

–Nu din partea noastră. Spuneţi-mi, domnule Cutler, v-a vorbit vreodată despre un bărbat cu numele de Carl Rice?

– Îmi sună cunoscut. Cutler îşi pocni degetele. Apare în carte. Oh, nu! Să nu îmi spuneţi că este vorba despre cartea ei. Vreau să spun, este o fantezie totală. Am citit-o. Nu are nici cea mai mică dovadă care să susţină ceea ce spune.

– Despre ce carte este vorba? întrebă Hobson, deşi citise o copie care fusese făcută pe furiş după manuscris de către un angajat la o editură, angajat plătit la negru de către FBI.

– Îl dă în vileag pe tatăl său. Susţine că el a condus o unitate militară secretă care a comis tot felul de crime în timpul războiului din Vietnam. Doar că ea nu are nici cea mai mică dovadă.

– Ce spune despre Rice?

– Se presupune că este unul dintre asasinii lui Wingate.

Cutler trase adânc aer în piept.

– Nu puteţi crede aceste acuzaţii nebuneşti, domnule Hobson. Atunci când Vanessa avea douăzeci de ani a văzut o crimă îngrozitoare. Se afla în casa unui congresmen din California. Cred că de acolo au pornit problemele ei, deoarece a fost internată timp de un an după aceea, într-un sanatoriu privat, din cauza şocului de a-l vedea ucis pe tipul ăla. Spune că un vechi iubit de-al ei, Carl Rice, l-a

ucis pe congresmen pentru a obține dovezile pe care le avea despre unitatea aceea militară pe care se presupune că a condus-o tatăl ei. Dar nu puteți crede nimic din ce spune despre generalul Wingate. Îl urăște. Adică, chiar îl urăște. Vanessa îl învinovățește de tot ce a mers rău în viața ei: moartea mamei sale, internarea la psihiatrie. Crede chiar că a fost implicat în asasinarea lui Kennedy.

– Ce?

– Ea susține că tatăl ei a fost al doilea pușcaș de pe acel deal. Apoi susține că nu a fost niciodată nebună și că a internat-o în sanatoriu pentru a nu spune ce știe. Dădu din cap.

– Nu crezi ce scrie în carte? întrebă Hobson.

– La dracu', nu. Și știu și de unde a luat chestiile astea. Are o colecție imensă de articole și cărți despre operațiuni secrete ale guvernului, ca Phoenix, și mai multe despre Roswell, teoriile conspirative despre asasinarea lui Kennedy și tot soiul de porcării de genul acesta. Cartea ei este un amestec între chestii reale și ce cred nebunii adepți ai teoriei conspirației.

– Ai vreo idee unde s-a dus?

– Nu. Am vorbit cu ea noaptea trecută, imediat după ce a sunat la numărul de urgență, dar nu mi-a spus unde era. Și este prima oară când aud că se duce undeva.

– Dacă te sună, îmi vei spune unde este?

Sam părea să se simtă stingherit.

– Jurați că nu o veți aresta, că nu este suspectă în niciun caz?

– Ai cuvântul meu. Sunt îngrijorat că l-ar putea găsi pe Carl Rice și că acesta i-ar putea face rău.

– Atunci acest Rice e real?

– Da. A ieșit cu el în liceu și l-a întâlnit din nou chiar în perioada în care a fost ucis congresmenul Glass. A spus poliției că Rice l-a ucis.

– Deci, este în pericol dacă dă peste tipul ăsta?

– Ar putea fi.

Sam trase adânc aer în piept.

– Dacă sună, voi încerca să aflu unde este.

– Oficial, i-am promis Vanessei că te voi ține sub supraveghere.

Sam dădu din cap.

– Doar puneți pe cineva să mă ducă înapoi la ziar și promiteți-mi că îmi veți lua apărarea dacă șeful meu pune întrebări.

CAPITOLUL VI

Imediat ce Ami Vergano, avocată și mamă, fusese identificată drept părintele băiețelului care alergase lângă Daniel Morelli, elicopterele televiziunilor i-au survolat casa, reporterii au început să îi bată la ușă la orice oră și telefonul a început să sune neîncetat. Ami încercase să explice că ea doar îi închiriase o cameră lui Morelli, dar reporterii voiau să știe dacă el era iubitul ei sau tatăl lui Ryan. Până când se plictisiră și plecară mai departe, Ryan era o epavă. Ami încercase să îl protejeze, dar băiatul își văzuse prietenul împușcat și sângerând, auzise o parte din întrebările crude care nu se mai sfârșeau și văzuse câtă supărare îi provocau mamei sale.

Două zile după bătaia de pe teren, Ami mergea cu un Ryan neobișnuit de docil către sala în care învăța clasa a patra. Obținuse promisiunea directorului și a profesorului lui Ryan că nu vor da voie reporterilor, colegilor lui Ryan sau oricui altcuiva să vorbească despre incidentul de pe teren. Ami îl îmbrățișă pe Ryan și plecă în silă în oraș. Biroul ei se afla într-o clădire veche de cărămidă de pe Front Avenue, peste stradă de un parc ce se întindea de-a lungul râului Willamette. Deși Ami se simțea deprimată, vremea era plăcută și soarele promitea o zi frumoasă. În câteva ore,

bărcile de viteză vor trece pe apa liniștită cu pânzele colorate, iar parcul se va umple de cei care își plimbau câinii, mame cu cărucioare și copii care se jucau.

Parterul clădirii lui Ami era ocupat de un bar irlandez. Intrarea la etajele de sus era printre bar și o agenție de voiaj. La etajul al treilea, ușile liftului se deschideau în fața unei firme care se ocupa cu construcția de web-siteuri. La capătul holului, pe dreapta, era biroul unui avocat. La celălalt capăt al etajului se afla apartamentul pe care Ami îl împărțea cu trei avocați și alți doi jurişti. La recepție așteptau o femeie hispanică cu un copil, un bărbat de culoare îmbrăcat îngrijit și o femeie blondă cu ochelari de aviator, o bluză cafenie și blugi. Ami nu avea întâlniri programate, așa că presupuse că niciuna dintre persoanele de la recepție nu o aștepta pe ea. Când se opri pentru a-și prelua mesajele, recepționera se aplecă în față.

– Femeia în bluză cafenie este aici pentru tine, șopti ea. Nu are programare.

După ce își verifică mesajele pentru a fi sigură că nu era nimic urgent, Ami se îndreptă spre blondă.

– Sunt Ami Vergano. Am înțeles că doriți să mă vedeți.

Femeia se ridică. Nu zâmbi și nu întinse mâna.

– Sper că aveți puțin timp liber. Dacă sunteți ocupată, pot să aștept.

– Îmi puteți spune despre ce este vorba? întrebă Ami precaută. Dacă era un alt reporter, Ami era pe punctul de a comite o crimă.

Femeia se uită la celelalte persoane.

– Prefer să vă vorbesc între patru ochi.

Ami o conduse până la biroul ei de mărimea unei debarale din spatele apartamentului. Fereastra dădea spre parcarea barului. Un perete era acoperit de diplome și pe celălalt era un peisaj marin pe care îl primise ca plată de la

un alt artist pentru care întocmise un contract cu o galerie. Erau două scaune pentru clienți și un dulăpior ce mergea de sub fereastra lui Ami către biroul ei acoperit de memorii, notițe, scrisori și cărți de drept. Pe dulăpior era o poză cu Ami, Chad și cu Ryan și lângă telefon era o poză cu Ryan.

– Cu ce vă pot ajuta, domnișoară?...

– Kohler. Vanessa Kohler. Locuiesc în Washington D.C. Am venit în Portland cu avionul, noaptea trecută.

Ami se încruntă.

– Nu ai zburat până în Oregon ca să discuți cu mine o problemă legală, nu-i așa?

– De fapt, da. Am auzit numele dumneavoastră la CNN. Au spus că sunteți avocat. Au spus și că Daniel Morelli locuiește în casa dumneavoastră.

Ami se uită la vizitatoarea ei.

– Sunteți reporter?

– Doamnă Vergano, lucrez pentru un ziar, dar nu sunt aici pentru un subiect.

– Ce ziar? întrebă furioasă Ami.

Vanessa suspină.

– Sunt angajată la *Exposed*. Este un tabloid care se vinde în supermarketuri, nu un ziar. Vă asigur că vizita mea în Portland și această întâlnire nu au nici o legătură cu slujba mea. Sunt aici pe cont propriu, nu pentru un subiect. L-am cunoscut pe Dan în liceu și în D.C. la mijlocul anilor optzeci. Cândva, am fost foarte apropiați. Vreau să vă angajez să îl reprezentați.

– Domnișoară Kohler, presa mi-a făcut viața, mie și fiului meu, un iad în ultimele zile. Nu sunt sigură dacă pot să am încredere în vreun reporter. Dar chiar dacă v-aș crede, nu v-aș putea ajuta. Nu practic dreptul penal și singurul meu contact cu acesta a fost în cadrul unui curs obligatoriu din

primul an de facultate. Nu sunt pregătită să reprezint pe nimeni care este acuzat de acte criminale, cu atât mai mult ceva atât de serios. Dar chiar dacă aș fi un avocat strălucit în drept penal, nu l-aș putea reprezenta pe Dan. Nu poți să reprezinți niciodată pe cineva pe care îl cunoști. Și există un potențial conflict de interese. Am văzut ce s-a întâmplat. Procurorul mă poate cita și aș fi nevoită să recunosc că l-am văzut pe Dan înjunghiindu-l pe Barney Lutz în gât și aruncându-l pe polițist la pământ. Deci, vedeți, în niciun caz nu se poate să fac ceea ce doriți dumneavoastră să fac.

Vanessa se aplecă în față. Părea încordată.

– Nu îmi pasă de toate astea. Am nevoie de cineva care mă poate duce acolo să îl văd pe Dan. Am sunat la spital. Mi-au spus că se află într-o rezervă păzită. Nu lasă pe nimeni, decât pe avocatul lui, să îl viziteze. Îi puteți transmite un mesaj lui Dan. Poate că mă puteți lua ca pe un alt avocat sau ca martor expert.

Pe Ami o cuprinse din nou furia.

– Asta pare o manevră pentru a obține un interviu.

Vanessa își strânse pumnii în poală pentru a-și controla frustrarea imensă.

– V-am spus, nu sunt aici în calitate de reporter. Îmi pasă de Dan și vreau să îl ajut. Sunt probabil singura persoană care îl poate ajuta. Sunt lucruri pe care le știu eu, lucruri pe care le știe el. Ar putea folosi aceste cunoștințe pentru a încheia o înțelegere.

– Ce lucruri?

– Îmi pare rău, nu vă pot spune asta.

Ami hotărî să pună capăt întâlnirii.

– Uitați ce este, domnișoară Kohler, nu va merge. Aș fi dată afară din barou dacă aș minți poliția pentru ca dumneavoastră să-l vedeți pe Dan. Aș putea fi arestată. Va trebui să găsiți un alt avocat.

– Atunci când ați vorbit despre Dan la televizor, părea că vă pasă de el.

– Îmi place de Dan, dar nu îl cunosc decât de puțin timp.

– Este un bărbat foarte bun, doamnă Vergano, dar a fost rănit emoțional. Are nevoie de ajutorul nostru. Știu cum să îl ajut, dar trebuie să îl văd mai întâi.

– Îmi pare rău. Nu vă pot ajuta, domnișoară Kohler.

Vanessa scoase un cec de douăzeci și cinci de mii de dolari din portofel și îl puse pe agendă. Ami se uită la cec plină de dorință. Câte nu ar putea face cu douăzeci și cinci de mii de dolari!

– Trebuie să îl văd pe Dan înainte de a fi prea târziu, spuse Vanessa. Părea disperată. Nu aveți idee cât de important este. Dacă vă pasă cât de puțin de el, mă veți ajuta. Viața lui este în pericol.

– Cine i-o amenință?

Vanessa dădu din cap.

– Trebuie să aveți încredere în mine aici. Se poate ca ei deja să știe că Dan este aici. Dacă nu știu, o vor afla destul de curând. Atunci va fi prea târziu.

Vanessa Kohler o făcuse pe Ami să se simtă inconfortabil, dar banii... ar putea fi începutul fondului pentru colegiu, pentru Ryan. I-ar putea folosi ca să achite o parte din datorii. Și dacă Morelli chiar era într-un pericol mai mare decât problemele sale legale? Asta era greu de crezut, dar la fel era și ce se întâmplase pe terenul de baseball. Pentru un moment, Ami se gândi să ia cei douăzeci și cinci de mii de dolari, dar conștiința o împiedică să o facă.

– Îmi cereți să îmi pun existența la bătaie pentru un bărbat pe care nu îl cunosc cu adevărat. Va trebui să îmi spuneți mai multe dacă îmi voi asuma un asemenea risc.

– Nu știu ce pot spune. M-am gândit că mă veți ajuta pentru că îl cunoașteți.

– Omul pe care credeam că îl cunosc era un bărbat blând. Mi-e greu să asociez asta cu ce am văzut.

– Din ceea ce pot spune eu, l-a protejat pe antrenorul fiului dumneavoastră.

– Da, dar există niște limite. L-a înjunghiat pe Barney Litz în gât. Aproape că l-a ucis. Și ce i-a făcut polițistului?

– Polițistul a venit din spatele lui. Dan nu știa cine este.

– Este un bărbat periculos, violent, domnișoară Kohler, și fiul meu a stat mult în preajma sa. Dumnezeu știe ce i-ar fi putut face.

Vanessa se uită atentă la Ami.

– În inima dumneavoastră știți că nu l-ar fi rănit pe fiul dumneavoastră. Știți că nu este așa.

– Ați spus și dumneavoastră că l-ați întâlnit ultima dată la mijlocul anilor optzeci. Oamenii se schimbă. Bărbatul pe care l-am văzut acum două zile este un ucigaș.

Vanessa stătea pe marginea scaunului, aplecată în față ca un alergător la începutul cursei. Prinse biroul lui Ami atât de strâns încât degetele i se albiră, iar ochii săi se uitară în ai lui Ami cu o asemenea intensitate încât Ami se întrebă dacă vizitatoarea sa era nu periculoasă.

– Dacă Dan este un ucigaș, știu cine l-a făcut așa. Omul acesta este nemilos. Imediat ce va afla că Dan este în Portland, nu se va opri până când Dan nu va fi mort. Singura modalitate de a rămâne în viață este să încheie o înțelegere cu autoritățile. Îl pot convinge pe Dan să facă asta, dar trebuie să mă întâlnesc cu el față în față.

Ami încercă să-și tranșeze sentimentele. Dacă Kohler spunea adevărul? Morelli era o enigmă. Ce făcuse Dan o șocase și o supărase pentru că Daniel Morelli care locuise în casa sa și care fusese atât de bun cu fiul ei nu semăna deloc cu bărbatul care atacase cu o eficiență atât de brutală la meciul lui Ryan. Îl plăcea și îl respecta pe artistul care

stătuse cu ea, dar omul violent care aproape îl omorâse pe Barney Lutz o înspăimânta. Care era adevăratul Morelli? Se hotărî să riște și să încerce să îl ajute pe bărbatul la care se gândea ca la un prieten.

– Uitați, domnișoară Kohler, voi încerca să îl vizitez pe Dan. Îi voi da mesajul dumneavoastră. Dar nu vă voi cere douăzeci și cinci de mii de dolari, pentru că nu pot accepta cazul. Scrieți un cec pentru o mie cinci sute de dolari nerambursabil și vă voi taxa la oră. Dacă doriți un avocat bun pe drept penal, vă pot ajuta în acest sens.

Umerii Vanessei coborâră de ușurare. Zâmbi pentru prima dată.

– Vă mulțumesc și haideți să facem cecul nerambursabil de cinci mii de dolari. Îmi pot permite. Deși mai este un lucru. Nu vreau ca nimeni, cu excepția lui Dan, să știe că v-am angajat. Ați înțeles? Nimeni nu trebuie să știe că sunt în Portland și că v-am angajat. Îmi puteți promite confidențialitate?

– Nu vă voi implica în asta, spuse Ami. Dar când Vanessa rupse primul cec și începu să scrie altul, Ami se gândi la ceea ce tocmai acceptase să facă și se întrebă în ce se băgase.

CAPITOLUL VII

Imediat ce uşile se închiseră în spatele noului său client, Ami regretă decizia de a-l vizita pe Morelli. Frica şi îndoiala sa crescură în timp ce mergea cu maşina spre spitalul central şi ajunseră la paroxism când deschise uşa biroului doctorului Leroy Ganett, medicul care îl îngrijea pe Morelli.

Ganett era un tip înalt, osos, cu părul şaten ciufulit, care stătea cu spatele spre singura uşă a cabinetului. Acesta era mobilat cu un birou metalic gri, anost, şi o bibliotecă veche de lemn. Ami se prezentă şi Ganett îi arătă un scaun din faţa peretelui pe care se aflau diplomele sale şi o poză a sa în pantaloni scurţi şi tricou, stând pe un doc în faţa unui peşte-spadă imens.

– Cu ce vă pot ajuta, doamnă Vergano?

– Daniel Morelli este clientul meu. Vreau să vorbesc cu el.

– Nu mi-a spus nimeni că tribunalul a angajat un avocat.

– Nu sunt numită de tribunal. Am fost angajată să îl reprezint pe domnul Morelli.

Ganett se încruntă.

– Nu ştiu dacă vă pot lăsa să îl vedeţi pe Morelli fără aprobarea procuraturii.

Lui Ami îi era teamă că dr. Ganett va spune ceva de genul acesta. Într-adevăr, nu avea nicio idee dacă procurorul

ar putea-o împiedica să îl vadă pe Dan. Nu glumea când îi spusese Vanessei că nu știa nimic despre dreptul penal. Dar își aduse aminte de ceea ce văzuse la un spectacol TV de drept.

– Dr. Ganett, toți americanii au dreptul la consiliere. Este un drept garantat de Constituție. Procurorul nu îl poate împiedica pe Daniel Morelli să își vadă avocatul. Și nici spitalul.

Dr. Ganett păru nesigur pe el. Ami zâmbi și i se adresă cu cel mai rezonabil ton al ei.

– Uitați, doctore, nu vreau să fac un caz federal din această vizită și sunt sigură că nu doriți să târâți spitalul prin tribunale pentru o speță pe care nu o poate câștiga.

Pe jumătate, Ami spera că Ganett va refuza să o lase să îl vadă pe Dan. Era o modalitate ușoară de a scăpa. Dar Ganett ridică din umeri.

– Un polițist păzește rezerva. Dacă el nu are obiecții, nici eu nu voi avea.

– Mulțumesc. Ce face domnul Morelli?

– Este deprimat și retras. Nu a spus un cuvânt nimănui de când este aici. Dar aș fi surprins dacă nu ar fi deprimat. A fost împușcat; este acuzat de tentativă de omor. Depresia este normală în asemenea circumstanțe.

– Care îi este starea fizică?

– Era varză când a ajuns la noi. Un glonț i-a penetrat splina și i-a atins rinichiul stâng. Am fost nevoiți să-i scoatem splina. Apoi a avut pierderi de sânge. Ia anti-biotice și analgezice împotriva durerii și îi facem niște analize pentru că face febră, dar, luând totul în considerare, este bine.

Ganett îi dădu lui Ami un raport medical.

– Poftiți. Puteți păstra asta. Este o copie.

Ami citi repede raportul, iar dr. Ganett îi traduse terminologia medicală pe care nu o înțelegea. Hemoleucograma

lui Morelli indica o ușoară leucocitoză. Radiografiile arătau niște cicatrice vechi și semnul unei operații estetice, iar în abdomen fragmente de metal, probabil șrapnele, în partea posterioară a crestei osului iliac drept. Hematocritul se stabilizase la 31.

– Ați scris că incizia se vindecă, spuse Ami. Cât va mai sta domnul Morelli în spital în aceste condiții?

– Nu îl trimit la pușcărie mâine, dacă asta vreți să știți. Încă mai trebuie să rămână în spital. Dar se vindecă frumos, așa că nu va mai sta mult.

– Mulțumesc. Îl pot vedea pe domnul Morelli acum?

– Sigur.

Rezerva păzită era la al treilea etaj, într-o altă aripă a spitalului. Un paznic musculos îmbrăcat în pantaloni albi și cămașă albă, cu mânecă scurtă, citea o carte western la o masă de lemn, în dreapta ușii metalice. În centrul ușii era o fereastră mică, pătrată, făcută din sticlă groasă. Pe perete, lângă ușă, era fixată o sonerie. Paznicul puse cartea jos când îi văzu pe dr. Ganett și pe Ami apropiindu-se.

– Doamna Vergano este cu mine, Bill. Dorim să îl vedem pe domnul Morelli.

Bill vorbi în stație. Câteva secunde mai târziu, ușa se deschise. Un alt paznic aștepta înăuntru. Ami îl urmă pe dr. Ganett printr-un hol larg, care mirosea a dezinfectant. Pereților de culoarea cafelei le-ar fi prins bine un strat de vopsea. Un hol lung ducea la dreapta. Dr. Ganett coti pe acesta și Ami văzu un polițist stând în fața unei uși asemănătoare cu cea de la intrarea în rezervă. În timp ce se apropiau de ofițer, Ami începu să transpire și stomacul i se strânse. Nu făcea nimic ilegal, dar se simțea de parcă ar fi făcut. Ami era sigură că polițistul o va citi în momentul în care se va uita la ea.

– Domnule ofițer, sunt Leroy Ganett, doctorul domnului Morelli. Aceasta este Ami Vergano, avocata care a fost angajată să îl reprezinte pe domnul Morelli. Ar dori să vorbească cu el.

Polițistul îi ceru lui Ami legitimația de avocat și un act de identitate cu poză. Ami îi înmână legitimația și carnetul de șofer. În timp ce aștepta ca acesta să pună întrebarea decisivă care o va da de gol, polițistul îi compară fața cu cea din fotografie.

– Va trebui să vă lăsați geanta aici, spuse polițistul în timp ce îi dădea actele înapoi. Nu îi dați nimic prizonierului. Bine?

Ami încuviință, fiindu-i greu să creadă cât de ușor fusese să intre să îl vadă pe Morelli.

– Doriți să intru cu dumneavoastră? întrebă dr. Ganett.

– Trebuie să-l văd singură. Confidențialitatea avocat-client, știți, răspunse Ami, mascându-și bine nervozitatea.

– Atunci mă întorc la treabă, spuse Ganett în timp ce ofițerul deschidea ușa salonului lui Morelli.

– Mulțumesc pentru ajutor.

Doctorul zâmbi.

– Nicio problemă.

– Bateți când terminați, îi spuse polițistul lui Ami înainte de a închise ușa după ea.

Camera de spital era spartană. Lângă perete se aflau două scaune de metal și un dulap cu sertare din metal. La ferestre erau gratii. Capul patului lui Morelli fusese ridicat. Se uită la Ami fără nicio expresie. Avea fața palidă și obrajii supți, dar privirea îi era intensă. Un tub nazalo-gastric, care ducea din stomac către nas, era prins de o parte a nării stângi și o sticlă cu o soluție limpede era suspendată deasupra patului. Conținutul picura într-un alt tub care era băgat în antebrațul stâng al lui Morelli. Ami merse lângă pat și se uită spre bărbatul rănit.

– Bună, Dan. Cum te simți?

– Nu grozav, dar mai bine decât eram acum câteva zile.

– Dr. Ganett spune că faci bine.

– A spus și ce se va întâmpla cu mine?

– Vei sta în rezerva de siguranță a spitalului până când vei fi suficient de bine pentru a fi transferat la închisoare.

– Asta nu este bine, spuse Morelli, mai mult pentru el decât pentru Ami.

– Ai mai fost închis înainte?

– În 'Nam, răspunse el încet, cu mintea departe de realitatea din spital.

– Ai fost soldat? Acolo ai învățat să lupți așa?

Întrebarea îl readuse pe Morelli înapoi la realitate.

– Cum ai intrat să mă vezi? întrebă el, brusc suspicios.

– Ce vrei să spui?

– Ești singurul vizitator pe care l-am avut cu excepția unui detectiv și a unui tip de la procuratură. De ce te-au lăsat să intri?

Ami se înroși.

– Le-am spus că sunt avocatul tău.

Ochii lui Morelli se măriră și începu să se agite.

– Asta nu este bine. Nu ar fi trebuit să faci asta. Ieși de aici și spune-le că nu ești.

– De ce?

– Crede-mă pe cuvânt. Trebuie să stai departe de mine. Nu va fi bine pentru tine și pentru Ryan dacă prietenia noastră devine cunoscută.

– Este prea târziu pentru asta, spuse Ami amar. Faptul că te cunoaștem a fost detaliat în toate ziarele și la toate televiziunile. Presa nu se mai satură de povestea meciului din Liga Mică transformat într-o baie de sânge. Mi-au făcut mie și lui Ryan viața mizerabilă.

– Îmi pare rău, nu știam. Nu m-am uitat la televizor sau pe un ziar de când...

Vocea lui Morelli se pierdu. Părea foarte îngrijorat.

– Lui Ryan îi lipsești, spuse Ami.

– A văzut ce s-a întâmplat?

– Bineînțeles. Zăceai acolo într-o baltă de sânge. A crezut că ești mort.

Trăsăturile lui Morelli se încălziră și își lăsă capul în jos.

– Nu am vrut ca acei copii să vadă asta.

– Atunci de ce ai făcut-o?

Prizonierul dădu din cap ușor.

– Nu știu. S-a întâmplat atât de repede. Dacă aș putea, aș da totul înapoi.

Morelli se uită la Ami. Era absent.

– Trebuie să pleci. Apreciez faptul că ai venit, dar nu te mai întoarce, te rog. Și spune-i lui Ryan că sunt în regulă. Nu vreau să-și facă griji pentru mine.

– Îi voi spune, dar trebuie să-ți spun ceva înainte să plec.

– Ce este?

– Într-un fel, chiar sunt avocatul tău. În această dimineață m-a angajat o femeie să te reprezint. Zice că te poate ajuta. I-am spus că nu mă pot ocupa de cazul tău. Nu știu nimic despre dreptul penal. Dar am acceptat să-ți transmit un mesaj.

– Cine este femeia?

– Numele ei este Vanessa Kohler. Morelli părea lovit. A spus că te cunoaște din liceu și că v-ați întâlnit din nou la mijlocul anilor optzeci. Stă la Hilton în camera 709. Am numărul ei de telefon.

– Nu! Spune-i Vanessei că nu o voi vedea. Spune-i să stea departe de mine. Spune-i să plece acasă.

– Dar ea crede că știe o cale de a te ajuta.

Trăsăturile lui Morelli se înăspriră.

– Fă cum îți spun, Ami. Spune-i să meargă acasă. Și nu mai vreau să vii nici tu. Nu este sigur să stai în preajma mea.

– Dar, Dan...

– Ieși, țipă el. Ieși acum. Nu vreau să mai vorbesc cu tine.

Ami era supărată când părăsi spitalul. Nu își imaginase că Morelli îi va respinge ajutorul atât de insistent. Pe drumul de întoarcere, Ami încercă să privească situația din punctul lui de vedere și mânia i se mai potoli. Dan era grav rănit și era amenințat cu închisoarea. Era un bărbat căruia îi plăcea să stea în spații deschise și probabil că va ajunge într-o celulă. Viitorul său părea sumbru. Așa cum spusese și dr. Ganett, în situația lui Dan era normal să fie deprimat și era un lucru egoist să se aștepte ca Morelli să fie încântat și recunoscător pentru vizită.

Reacția lui Morelli când aflase că Vanessa Kohler era în oraș fusese de asemenea de neînțeles. Nu o mai văzuse pe femeie de la mijlocul anilor optzeci. Ami nu avea nici cea mai mică idee despre cum fusese relația lor în urmă cu douăzeci de ani. Vanessa era clar ciudată. Poate că Morelli nu o plăcuse niciodată și nu voia ca ea să își bage nasul în treburile lui.

Oricum, se gândi Ami când deschise ușa care ducea la recepție, implicarea sa în cazul lui Morelli se încheiase. El făcuse acest lucru limpede precum cristalul. O va suna pe Vanessa Kohler și îi va spune că Morelli nu vrea ca ea să îl reprezinte și că nu vrea să vorbească cu nici una dintre ele.

– Doamnă Vergano, spuse recepționista când Ami intră în sala de așteptare, acești domni doresc să vă vadă.

Doi bărbați în costume se ridicară și o studiară într-un mod care o făcu să se simtă foarte inconfortabil. Ambii bărbați păreau genul celor care iau decizii. Cel mai înalt era frumos, ca un manechin. Trăsăturile sale ascuțite puteau fi fotografiate bine din orice unghi, dar erau atât de perfecte încât păreau puțin ireale, ca o încercare foarte bună de animație pe computer. Celălalt bărbat era mai scund și mai îndesat. Nu avea părul coafat precum al modelului, iar hainele îi erau mai ieftine. Ami se gândi că probabil avusese nasul spart. Avea aerul unei persoane care nu credea pe nimeni, niciodată.

– Ami Vergano? întrebă neplăcut bărbatul înalt.

– Da.

– Sunt Brendan Kirkpatrick de la biroul procurorului din districtul Multnomah. Acesta este Howard Walsh, detectiv în cadrul poliției Portland. Am dori să vorbim cu dumneavoastră.

– Sigur, spuse Ami, cu un zâmbet forțat. Știa că trebuia să fie vorba de cazul Morelli și se simțea ca un copil care fusese prins cu lingura în borcanul cu dulceață. Haideți în biroul meu.

Înăuntru, Kirkpatrick și Walsh se așezară fără să fie invitați.

– Despre ce este vorba? întrebă Ami, sperând să pară sinceră.

Kirkpatrick o fixă pe Ami cu o privire care îi spune că nu va cumpăra nimic din ce avea ea de vândut.

– Am primit un telefon extrem de deranjant. Îl știți pe dr. Leroy Ganett, nu-i așa?

Ami nu răspunse. Kirkpatrick zâmbi rece.

– El vă cunoaște. Mi-a spus că ați venit la spital și că i-ați spus că sunteți avocatul lui Daniel Morelli. Dr. Ganett mi-a zis că ați amenințat că dați în judecată spitalul dacă nu vă

lasă să vorbiți cu prizonierul meu. Deci, doamnă Vergano, sunteți avocatul lui Morelli?

– Da, spuse Ami, în timp ce stomacul i se agita precum o mașinuță pe un montagne-russe.

– Păi, e interesant. Tribunalul nu v-a numit, iar Morelli nu a dat niciun telefon și nu a avut niciun vizitator până când ați intrat dumneavoastră cu forța în salonul lui.

– Morelli a stat cu dumneavoastră, nu-i așa, doamnă Vergano? întrebă Walsh, într-un mod care sugera că Morelli era mai mult decât un chiriaș.

Ami se hotărî să nu muște din momeală.

– Era chiriașul meu.

– I-ați spus doctorului Ganett că sunteți avocatul lui Morelli pentru a-i putea face o vizită de curtoazie? întrebă detectivul.

– Nu, nu pentru asta.

– Atunci cine v-a angajat? întrebă Kirkpatrick.

Ami își spuse că cei doi credeau că o pot prosti pentru că era o femeie fără cap. Teama făcu loc furiei, dar se hotărî să răspundă zâmbind.

– Mă tem că acest lucru este confidențial.

Kirkpatrick se înroși.

– Acesta nu este un joc, doamnă Vergano. Prietenul dumneavoastră a atacat un ofițer de poliție și aproape a ucis un om. El...

– Doar un minut, îl întrerupse Ami. Daniel Morelli nu a fost niciodată prietenul meu și îmi displace insinuarea. Acum treceți la subiect. De ce sunteți aici?

– Nu aveți niciun motiv să vă supărați, spuse Walsh, încercând să calmeze pe toată lumea. Am dat de o problemă și acest lucru ne-a făcut puțin nervoși.

– Ce problemă? întrebă Ami.

– Actele de identitate ale lui Morelli sunt false. I-am verificat amprentele și acestea nu sunt înregistrate. Din ceea ce putem spune, Morelli a apărut în Portland în urmă cu două luni. Înainte de asta, nu a existat.

Ami fu incapabilă să își ascundă surpriza.

– Cred că i-ați spus ofițerului care v-a interogat pe terenul de sport că l-ați întâlnit la un târg de artă, continuă Walsh.

– Așa este.

– Îl știați dinainte?

– Nu.

– Păi, niciunul dintre cei cu care am vorbit și, din cauza actelor false și a modului în care a acționat pe teren, ne temem că ar putea fi un terorist.

Ami păli. Nu luase niciodată în considerare această posibilitate. Cu siguranță, Morelli era un luptător bun. Învățase să ucidă oameni cu creionul într-o tabără de antrenament Al-Qaeda?

– Speram ca dumneavoastră să ne puteți spune cine este în realitate, doamnă Vergano, spuse detectivul.

Ami dădu din cap.

– Chiar nu pot. Îl cunosc doar de două luni și tot timpul mi-a spus că este Daniel Morelli.

– Poate că persoana care v-a angajat îi știe numele real, sugeră Kirkpatrick.

– Îmi pare rău, răspunse Ami scuzându-se. Nu vă pot da această informație. Este confidențială.

Kirkpatrick se întoarse către Walsh.

– Știi ce cred eu, Howard? Cred că nimeni nu a angajat-o pe doamna Vergano. Cred că a inventat o poveste că este avocatul lui Morelli pentru a putea intra să îl vadă.

– Asta ar fi o fărădelege serioasă, Brendan.

– Minimum obstrucționarea justiției, Howard. Kirkpatrick își întoarse privirea spre Ami. Dar acuzațiile ar

putea fi mult mai grave dacă se dovedește că Morelli este un terorist.

– Mă puteți amenința cât doriți, domnule Kirkpatrick, dar știți că nu îmi este permis să divulg numele persoanei care m-a angajat.

– *Dacă* v-a angajat cineva. Kirkpatrick se uită în biroul lui Ami. După cum arată biroul dumneavoastră, nu o duceți prea bine. Cazul lui Morelli are parte de multă publicitate. Avocatul său va fi în vizorul presei, poate că va apărea chiar și la Court TV. N-ați urmărit cumva să deveniți vedetă?

Ami se ridică.

– Ajunge. Vreau să ieșiți din biroul meu.

– Cred că v-ați dus la spital și ați mințit ca să ajungeți la Morelli și să-l convingeți să vă angajeze, continuă Kirkpatrick, ignorând ieșirea lui Ami. Ați putea fi dată afară din barou pentru asta.

– Dacă mai stați un minut în plus, ați încălcat o proprietate. Înainte de a începe să mă amenințați cu darea afară din barou, poate vă gândiți la ce ar spune baroul dacă i-aș informa despre cum v-ați purtat în biroul meu.

Kirkpatrick zâmbi insolent, deloc deranjat de amenințarea lui Ami.

– Știm că nu sunteți avocatul lui Morelli, doamnă Vergano. Dr. Ganett a fost suspicios, dar voia să fie sigur de aceste lucruri înainte de a mă suna. Așa că l-a întrebat pe Morelli dacă sunteți avocatul său. Morelli a spus că nu îl reprezentați.

– Putem rezolva această neînțelegere foarte ușor, spuse Walsh. De ce nu ne însoțiți până la spital? Dacă prizonierul spune că îl reprezentați, ne vom cere scuze.

Ami se simți prinsă în capcană. Îl mințise pe dr. Ganett. Nu îl reprezentase niciodată cu adevărat pe Morelli. Nu

putea s-o facă decât dacă acesta era de acord. Dacă se ducea la spital, Morelli le-ar fi spus lui Kirkpatrick și lui Walsh că nu era avocatul lui. Dar dacă refuza să meargă, puteau să o aresteze.

– Este o sugestie excelentă, blufă Ami, și sper că amândoi vă veți cere scuze când Morelli vă va spune că îl reprezint.

– Dacă nu o va face, vă veți angaja dumneavoastră un avocat, răspunse Kirkpatrick.

Dr. Ganett părea nervos când îi văzu pe Ami, Kirkpatrick și pe Walsh intrând în aripa păzită a spitalului. Făcu stingherit un semn cu capul către procuror și detectiv, dar nu se putu uita în ochii lui Ami.

– Îmi pare bine să vă văd din nou, dr. Ganett, spuse Kirkpatrick. Cred că o cunoașteți pe doamna Vergano.

Ganett se înroși când se menționă numele lui Ami.

– Sper că nu am cauzat nici un necaz.

– Deloc, îl asigură Walsh. Ne însoțiți până în camera lui Morelli?

Așteptară în tăcere în fața ușii de siguranță în timp ce paznicul vorbea prin stație. Kirkpatrick și Walsh păreau relaxați și încrezători. Ganett se muta de pe un picior pe celălalt. Mintea lui Ami o luase razna.

Ușa se deschise cu un zgomot metalic și dr. Ganett îi conduse spre salonul lui Morelli. Lui Ami nu îi venea să creadă ce ghinion avea. În câteva minute putea să fie arestată, cariera ei aflându-se într-un real pericol. Cum se va întreține pe ea și pe Ryan dacă era dată afară din barou? Își imagina ce efect va avea asupra fiului ei să își vadă mama catalogată drept criminală.

Când intrară, Morelli stătea ridicat. Ochii săi se mutară de la Kirkpatrick, la Walsh și la Ami. Când ajunse la ea,

aceasta încercă să îi comunice necazul. Expresia lui Morelli nu se schimbă.

– Vă aduceți aminte de mine, domnule Morelli? întrebă procurorul.

– Nu răspunde, țipă Ami.

Kirkpatrick păru șocat că Ami îndrăznise să-l întrerupă. Ami se întoarse către procuror.

– Clientul meu are dreptul să se consulte cu avocatul înainte de a răspunde la orice întrebare a acuzării sau a poliției.

– Ce încercați să insinuați? întrebă furios Kirkpatrick.

– Nu încerc să insinuez nimic, domnule Kirkpatrick. Îi dau clientului meu sfatul pe care orice avocat responsabil l-ar da. Aș fi total incompetentă dacă aș lăsa un client să vorbească cu autoritățile fără să mă sfătuiesc cu el înainte. Asta fac avocații, Brendan. Își sfătuiesc clienții.

Kirkpatrick se făcu roșu. Morelli îi privea alternativ pe Ami și pe procuror.

– Femeia aceasta este avocata ta? întrebă Kirkpatrick, abia stăpânindu-și furia.

– Nu răspunde la această întrebare, îl instrui Ami.

– Mai bine urmez sfatul avocatului meu, domnule Kirkpatrick, spuse Morelli.

Kirkpatrick se întoarse către Ami.

– Crezi că ești deșteaptă, nu-i așa?

– Cred că sunt avocatul acestui domn și mai cred că îmi datorați niște scuze.

Kirkpatrick se uită la Ami un moment, apoi se întoarse pe călcâie și ieși din cameră. Walsh acceptă cu grație înfrângerea. Dădu din cap și îi aruncă lui Ami un zâmbet respectuos.

– Aș dori să mă consult cu clientul meu, dr. Ganett, spuse Ami hotărât.

– Sigur. Îmi cer scuze. Eram îngrijorat că... se bâlbâi el.

– Este în regulă, răspunse Ami mărinimoasă. Mă bucur că ați fost suficient de îngrijorat încât să mă verificați. Majoritatea oamenilor nu ar fi atât de conștiincioși.

– Despre ce a fost vorba? întrebă Morelli imediat ce rămaseră singuri.

Ami se lăsă pe un scaun și începu să tremure.

– Ești în regulă? întrebă Morelli.

– Aproape. Ticălosul ală de Kirkpatrick mă acuza de... Dădu din cap... tot soiul de lucruri. Spunea că urmăresc publicitatea. Se uită la Morelli. M-ar fi arestat dacă nu spuneai că sunt avocatul tău. Mulțumesc, Dan.

– A fost plăcerea mea. Kirkpatrick e un dobitoc. Zâmbi. Mi-a plăcut cum te-ai descurcat cu el. Morelli râse. Am crezut că o să îi explodeze capul când i-ai spus că aștepți scuze.

Ami încercă să fie demnă pentru încă un moment, dar brusc tensiunea se evaporă și începu să râdă incontrolabil.

– Era supărat, nu-i așa? spuse Ami.

– Nu cred că îi plac oamenii care îl înfruntă.

Ami roși. Se simțea mândră că nu dăduse înapoi. Apoi se temperă.

– Sunt două lucruri pe care trebuie să le discutăm, spuse ea.

– Dă-i drumul.

– Ai nevoie de un avocat.

Morelli începu să spună ceva, dar Ami îi tăie vorba.

– Te voi reprezenta doar până când voi găsi un avocat bun de drept penal care să preia cazul. Dar ai nevoie de ajutor.

– Nu știu dacă vreau ajutor, spuse Morelli trist și înfrânt. Schimbarea lui bruscă de atitudine o șocă pe Ami. Aproape că l-am ucis pe Barney și aș fi ucis un polițist dacă partenerul său nu m-ar fi împușcat.

– De ce ai făcut-o?

– Când Barney s-a întors, antrenamentul a preluat controlul. Nu mai gândeam. Morelli răspunse atât de încet, încât Ami de-abia reușea să-l audă. Am jurat că nu voi mai răni pe nimeni niciodată, Ami. M-am străduit. Dădu din cap. Poate că ar trebui să accept ceea ce va veni și să termin. Am cam obosit să fug tot timpul.

– Cine ești, Dan? întrebă Ami.

Morelli clipi.

– Poftim?

– Cine ești în realitate?

– Nu înțeleg întrebarea, spuse precaut Morelli.

– Ți-au verificat identitatea. Este falsă. Ți-au verificat amprentele și nu sunt înregistrate. Cine ești?

Morelli își întoarse capul de la Ami.

– Nu sunt cineva pe care ar trebui să-l cunoști, răspunse el trist.

– Dan, vreau să ajut.

– Apreciez asta, dar mai bine ai pleca.

CAPITOLUL VIII

Vanessa Kohler se învârtea în camera ei, simțindu-se mai mult ca un animal în cușcă decât clientul unui hotel. De la fereastra ei vedea pantele maiestuoase acoperite cu zăpadă ale muntelui Hood și bărcile care navigau pe râul Willamette. Jos, străzile erau pline de cei care se bucurau de soare. Ar fi dat orice să iasă din cameră, departe de aerul recirculat al hotelului, dar îi era frică să nu piardă telefonul lui Ami Vergano.

Un timp, Vanessa încercase să se detașeze urmărind programele de la televizor, dar acestea erau neinteresante și atât de plictisitoare, încât Vanessa se văzu obligată să renunțe. Canalele de știri erau cele mai slabe. Erau obsedate de campania prezidențială și de poziția lui Morris Wingate în sondaje. Fiecare canal îl arăta pe tatăl ei zâmbind cu o superioritate îngâmfată. Și asta o înfuria.

Sună telefonul.

– Domnișoară Kohler? întrebă Ami.

– De ce v-a luat atât de mult să sunați? E ceva în neregulă?

– Au fost probleme, dar cred că m-am descurcat.

– Ce fel de probleme?

Ami îi povesti Vanessei despre aventurile cu dr. Ganett, procurorul adjunct Kirkpatrick, detectivul Walsh și Daniel Morelli.

– Dan nu dorește să vă vadă, concluzionă Ami. S-a supărat când am încercat să îl conving să vă vorbească. Și este destul de hotărât ca eu să renunț la caz cât mai repede.

– La dracu'!

– Chiar am încercat. O să-i acord un timp de gândire și o să mai încerc o dată, dar nu cred că se va răzgândi.

Vanessa avea niște idei, dar nu erau tipul pe care l-ar fi putut împărtăși unui reprezentant al legii.

– Bine, îi spuse ea lui Ami, ați făcut tot posibilul.

– Doriți să îi găsesc un avocat de drept penal bun?

– Mda.

– Va fi costisitor.

– Banii sunt ultima dintre problemele noastre, spuse Vanessa.

– Ce înseamnă asta?

– Îmi pare rău, dar nu vă pot spune.

– Vanessa, cine este Dan? Poliția a spus că actele lui sunt false și că nu îi găsesc amprentele. Când l-am întrebat pe Dan de numele lui adevărat, s-a supărat foarte tare.

– Credeți-mă, nu doriți să fiți împovărată cu o astfel de informație.

– Nici un avocat nu îl va putea ajuta pe Dan fără să știe cine este. Nici un judecător nu va elibera un bărbat cu o identitate falsă.

– Aveți dreptate, dar nu am să vă răspund.

– Dan a fost în Vietnam?

Vanessa ezită.

– Nu știu.

– Cred că a fost prizonier de război. Știai asta?

– Nu.

– Dar știai că a fost soldat?

– Vreau să terminăm această conversație, Ami.

– Kirkpatrick și Walsh cred că ar putea fi terorist.

– Știu că doar încerci să ajuți, dar voi închide acum. Mulțumesc pentru tot ceea ce faci.

Vanessa întrerupse legătura și scoase o țigară din pachetul de lângă telefon. Se plimbă prin cameră în timp ce fuma. Care îi erau opțiunile? Avea o perioadă limitată de timp înainte ca tatăl ei să își dea seama de adevărata identitate a lui Daniel Morelli.

Vanessa realiza că nu mai vorbise cu Sam de când ajunsese în Oregon. Își ținuse Victor Hobson promisiunea de a-i proteja iubitul? Era în siguranță? Vanessa se uită la ceas. Pe Coasta de Est era cu trei ore mai târziu. Formă numărul de la apartamentul ei și Sam răspunse imediat.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ești bine, spuse ea imediat ce-i auzi vocea.

– Sunt bine, dar sunt îngrijorat pentru tine.

– FBI-ul a?...

– Prietenul tău Victor Hobson m-a luat de la serviciu, Vanessa. A fost foarte jenant, mai ales după ce poliția a năvălit aici noaptea trecută.

– De ce nu ești într-o casă păzită?

– Pentru că este o prostie. Nu sunt în niciun pericol.

– La naiba, Sam, ești în pericol. Trebuie să mă crezi. Tatăl meu nu se va opri de la nimic după ce va afla ceea ce știu.

– Este vorba despre Carl Rice, tipul din cartea ta?

– De unde știi de Carl?

– M-a întrebat Hobson despre el. În ce te-ai băgat?

– Este mai bine dacă nu știi.

– Unde ești, Vanessa? O să vin acolo. Vom fi împreună. O să te ajut să treci peste asta.

– Nu vreau să vii aici.

– Te rog. Ai nevoie de ajutor.

– Sam, vreau să pleci din apartament. Vreau să te ascunzi.

– Vanessa...

– Nu. Nu îți voi spune unde sunt. Ar fi și mai periculos dacă ai fi aici. Mi-ai distrage atenția.

– Vanessa, repetă Sam, dar vorbea unui ton de apel.

Ami era mai degrabă nedumerită decât supărată când Vanessa Kohler îi închise telefonul. Știa că Vanessa voia să îl ajute pe Dan. Ce nu înțelegea era de ce Vanessa și Dan nu îi dădeau informațiile de care avea nevoie pentru a-și face treaba. Ami se uită la ceas. Era timpul să îl ia pe Ryan de la școală.

Ryan aștepta când Ami trase aproape de trotuar. Părea extenuat și nu spuse nimic atunci când se așeză pe scaunul de lângă ea.

– Cum a fost la școală, Tigrule? întrebă Ami în timp ce se înscria în trafic.

– Bine, mormăi Ryan.

– L-am văzut pe Dan astăzi. L-am vizitat la spital.

Ryan se uită la ea, așteptând să continue.

– A zis să te salut și voia să știi că este puțin lovit, dar e bine.

– Da?

– Da. Când l-am văzut era ridicat și vorbea foarte bine.

– O să vină acasă? întrebă Ryan cu ochii mari și plini de speranță.

– Nu, Ryan. El este bine fizic, dar i-a rănit pe domnul Lutz și pe acel polițist și va trebui să stea la închisoare până se lămurește totul.

– Dar după aceea? Atunci poate să vină acasă?

– Mai este până atunci, Tigrule. Să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă.

Ryan tăcu. Umerii i se lăsară în jos şi închise ochii. Ami se simţi groaznic. Nu ştia sigur ce urma să i se întâmple lui Dan. Încercase să îl protejeze pe Ben Branton atunci când îl rănise pe Barney Lutz şi nu avea cum să ştie că îl ţinuse un poliţist atunci când îl rănise pe ofiţer. Poate că un avocat bun îi va obţine eliberarea sau o pedeapsă uşoară. Chiar dacă era eliberat, Ami era sigură că Dan se va muta. Nu avea rădăcini în Portland. Dacă stătea să se gândească, părea să nu aibă rădăcini nicăieri. Îl întrebase de unde este când se întâlniseră prima dată, iar el îi răspunsese că se mutase des când era copil şi nu se gândea la nici un loc ca acasă. Ea acceptase răspunsul atunci, dar în lumina a ceea ce afla, acesta părea evaziv.

Apoi realiză că nerezolvarea misterului lui Daniel Morelli era problema altui avocat, nu a ei. Mâine, va începe să le ceară prietenilor săi avocaţi nişte nume. Atunci când va găsi un avocat bun în drept penal, îi va da numele lui Vanessei.

Acest lucru o făcu să uite de Morelli vreo trei minute. Poate că el era în afara vieţii sale profesionale, dar nu îl putea alunga din gândurile ei. Era ceva tragic în legătură cu chiriaşul ei, o tristeţe care ieşise la suprafaţă în timpul scurtelor vizite la spital. Ami era sigură că rănile şi problemele legale ale lui Morelli nu erau singurele responsabile de frica şi depresia sa. Vanessa Kohler spusese că era „rănit emoţional". Cine îi provocase lui Dan aceste răni psihice? Poate că era ceva ce se întâmplase în Vietnam, când era prizonier. Îşi imagina că vietnamezii le făceau lucruri îngrozitoare prizonierilor de război americani. Morelli se putea apăra cu dovezi ce ţineau de sănătatea sa mintală de ceea ce era acuzat?

Ami își aduse aminte de un caz la care lucrase când avea firma ei. Clientul era un veteran foarte bolnav și folosise ca martori un psihiatru și un expert în probleme de stres posttraumatic. Victimele stresului posttraumatic retrăiau un eveniment traumatic care ieșea din sfera experienței obișnuite a unui om, precum un viol, un cutremur sau un accident de mașină. Simptomele includeau și sentimentele de vinovăție și implicarea redusă în lumea exterioară. Mulți veterani ai războiului din Vietnam trăiau efectele stresului posttraumatic. Ami făcuse interviul inițial al expertului pentru a vedea dacă acesta putea ajuta în cazul respectiv. Își aducea aminte de el ca fiind foarte inteligent și plăcut. În mod clar Ami nu va continua să fie avocatul lui Morelli, dar încă nu găsise un alt avocat pentru el. Cu siguranță va putea ajuta pe oricine va prelua cazul lui Morelli dacă ea punea bazele unei apărări. Ami era entuziasmată. Primul lucru mâine dimineață, va începe să caute un avocat pentru Morelli. Dar va încerca să își aducă aminte și numele psihiatrului.

CAPITOLUL IX

Doctorul George French avea aproape șaizeci de ani și puțin peste greutatea normală, dar avea hainele făcute la comandă așa că surplusul de kilograme nu se vedea. Ochii gri-verzi ai lui French clipeau în spatele ochelarilor cu rame metalice, făcuți la comandă. Avea pielea palidă, iar mustața și barba erau grizonante, ca și puținul păr pe care-l mai avea pe cap. Atunci când French intră în sala sa de așteptare, Ami Vergano lăsă jos revista pe care o citea.

– Arăți bine, spuse psihiatrul, privind-o pe Ami cu un zâmbet prietenos.

Ami zâmbi și ea.

– Mulțumesc că m-ai primit așa repede.

– Să vorbim în biroul meu. Vrei cafea?

– Sună bine. Trebuie să îmi pun în mișcare creierul.

La jumătatea drumului spre biroul doctorului French era o bucătărie mică. Doctorul se opri acolo și umplu două cești înainte de a continua să meargă pe hol.

– Îmi pare rău că ai închis firma.

– Și mie.

– Probabil că a fost un șoc.

Ami ridică din umeri.

– Asociații nu știu niciodată ce se întâmplă. Într-o dimineață partenerii ne-au chemat în sala de conferințe și asta a fost tot.

– Și acum ești pe cont propriu?

– Mda, spuse ea, stânjenită de căderea ei din sferele înalte ale legii în rândurile de jos ale celor ce abia funcționează.

– Mă descurc. În majoritate divorțuri, testamente, contracte. Am o afacere mică ce îmi trimite toată treaba. Dacă Microsoft sau Nike întreabă de numele unui avocat bun, aș aprecia recomandarea.

Dr. French râse în timp ce se dădea la o parte pentru a o lăsa pe Ami să intre în birou. Lângă un perete albastru-deschis, cu multe imagini însorite, era o canapea îmbrăcată în piele roșiatică. În fața acesteia, pe partea cealaltă a încăperii, era o fereastră largă care lăsa lumina să intre în cameră. Psihiatrul închise ușa și îi indică lui Ami unul dintre cele două scaune din crom și piele între care se afla o măsuță de cafea din sticlă. El se așeză pe celălalt scaun.

– Am pe cineva pe care aș vrea să îl vezi, îi spuse Ami doctorului.

– Un client în divorț?

– Nu. De fapt, este un caz care a avut parte de multă publicitate. Ai auzit de bătaia de la meciul din Liga Mică?

– Cine nu a auzit?

– Fiul meu făcea parte dintr-una din echipele care jucau și bărbatul care a fost arestat era chiriașul meu. Avea apartamentul de deasupra garajului. El este persoana despre care vreau să vorbesc cu tine.

– De ce cu mine?

– Ești expert în stres posttraumatic.

– Ah, Mazyck, spuse French, menționând cazul pentru care fusese angajat de către fosta firmă a lui Ami. Gregory Mazyck era un veteran care se baricadase în casa lui cu un

ostatic. Dr. French depusese mărturie că Mazyck suferea de sindromul stresului posttraumatic și credea că cei din poliție erau irakieni, iar ostaticul era prietenul său cel mai bun, care murise în brațele sale în timpul Războiului din Golf.

– Cât de multe știi despre ce s-a întâmplat la jocul din Liga Mică?

– Nu multe.

– Bine. Păi, Dan – Daniel Morelli, clientul meu – este tâmplar. Nu știu ce vârstă are, dar presupun că aproape cincizeci de ani. Călătorește prin țară cu o camionetă. Nu are familie. Câteodată stă în pădure câteva săptămâni. Se întreține făcând treburi ciudate și realizând mobilă foarte frumoasă. Așa ne-am întâlnit, la un târg din parcul Blocks. Avea un chioșc lângă al meu și încerca să obțină comenzi pentru mobila sa. Oricum, avea nevoie de un loc unde să stea. Mi-a plăcut de el. Părea amabil. Fiul meu chiar s-a atașat de el. Nu am văzut niciodată vreun semn că ar fi fost violent.

Ami îi povesti psihiatrului despre bătaie.

– L-am întrebat despre ce le-a făcut lui Barney și polițistului. Mi-a spus că nu gândea, că antrenamentul a preluat controlul. Părea că avea multe remușcări cu privire la ce a făcut, era foarte deprimat. Mi-a mai spus și că a fost închis în Vietnam. L-am întrebat dacă a fost soldat, dar nu a vrut să vorbească despre asta. De asemenea, mi-a spus că a jurat să nu mai facă rău nimănui, niciodată. Mă întreb dacă violența sa bruscă are vreo legătură cu experiențele lui din Vietnam.

– Presupun că este posibil.

– Îmi aduc aminte de mărturia ta. Ai spus că experiența luptei poate declanșa simptome ale afecțiunii de stres posttraumatic după ani de la evenimentul care a cauzat problema. Mi-ar plăcea să vorbești cu Dan și să îmi spui ce crezi.

– Bine.

– Mai este un lucru, spuse Ami, ceva ciudat. Actele lui Dan sunt false și nu îi pot identifica amprentele.

– Asta este interesant. Amprentele sale ar fi trebuit să fie în baza de date dacă a fost militar. Dr. French se ridică. Lasă-mă să îmi verific programările.

Merse până la biroul lui și vorbi cu secretara la telefon.

– Am o anulare în această după-amiază, îi spuse el lui Ami, un minut mai târziu. La ora trei este bine?

Când gardianul îi lăsă pe Ami și pe dr. French să intre în camera lui, Morelli era ridicat. Tubul nazalo-gastric dispăruse, iar culoarea îi revenise în obraji. Părul lung era dat pe spate, aproape acoperind perna.

– Arăți mult mai bine, spuse Ami.

Morelli se uită către însoțitorul ei.

– Cine este prietenul tău?

– Acesta este George French. Este psihiatru.

Morelli zâmbi ciudat.

– Asta o să fie apărarea mea, nebunia? Pot să te scutesc de o grămadă de necazuri, Ami. Nu va ține. Sunt sănătos.

– Nu trebuie să fii nebun ca să ai o apărare bazată pe boli mintale, Dan. Doctorul French vrea doar să îți pună niște întrebări.

– Este confidențial? Rămâne între noi?

– Da, îl asigură Ami.

Morelli ridică din umeri și arătă spre scaunele așezate lângă perete.

– Fiți musafirii mei. Nu am nimic altceva mai bun de făcut.

Ami și doctorul își traseră scaunele lângă pat. George își puse o mapă galbenă în poală și puse un titlu.

– Te deranjează dacă îți spun Dan? întrebă el.

– Îmi poți spune oricum dorești, spuse Morelli sarcastic pentru a indica faptul că nu lua în serios interogatoriul doctorului French.

French râse.

– Aș vrea să am un istoric înainte de a vorbi despre ce s-a întâmplat pe terenul de joc. E în regulă?

Morelli păru puțin deranjat, dar acceptă.

– Bine. Să începem cu ceva ușor. Unde ai crescut?

– În California.

– Unde în California?

– În San Diego.

Morelli îi spusese lui Ami că fusese copil de militar care se tot mutase. Acum îi spunea doctorului French altceva.

– Frați sau surori?

– Nu.

– Mama ta încă mai trăiește?

– Nu.

– Tatăl?

– Habar nu am.

– Nu vă înțelegeați?

– Ne-a părăsit când eu eram tânăr.

– Mama ta s-a recăsătorit?

– Nu.

Dr. French scrise ceva înainte de a relua întrebările.

– Ai obținut niște chestii psihologice profunde până acum, doctore? întrebă Morelli.

– Treisprezece până acum, răspunse French cu un zâmbet.

– Atins, replică Morelli. Încerca să îl supere pe George, dar era suficient de deștept ca să observe că doctorul nu cădea în plasă.

– Ce-ar fi să îmi spui unde ai făcut liceul? întrebă French.

– Liceul St Martin.

George păru surprins.

– Probabil că o duceai destul de bine.

– Băiat de bursă.

– Deci notele tale trebuie să fi fost bune.

– Majoritatea de 10.

– Făceai sport?

– Am făcut o grămadă de lucruri la începutul liceului. Nici un sport organizat la St Martin. M-am concentrat pe note și am făcut sport pentru mine.

– Ce materii îți plăceau?

– Științele, matematica. Îmi plăcea fizica.

– Îți plăcea la St Martin?

Morelli ridică din umeri.

– Unii profesori erau destul de duri. Copiii erau dintr-o lume diferită. Nu aveam multe în comun.

– Aveai prieteni apropiați?

Peste trăsăturile lui Morelli se lăsă un nor.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Ai cunoscut-o pe Vanessa în liceu, spuse Ami.

Morelli păru supărat.

– Mda, Vanessa. O știam. Dar nu vreau să vorbesc despre asta, așa că putem merge mai departe.

– Bine, fu de acord dr. French. Și colegiul?

Morelli nu răspunse.

– Domnule Morelli? întrebă French.

– Fără colegiu. Era în timpul războiul din 'Nam. Am fost recrutat.

– Nu ai vrut să mergi?

– Nu știu ce voiam. Era complicat.

Ami își spuse că Morelli părea trist și amărât.

– Unde ai făcut antrenamentul de bază? întrebă dr. French.

– Fort Lewis.

– Acesta a fost antrenamentul de bază obişnuit?

– Mda. Morelli se opri, amintindu-şi ceva. Acolo se făceau testele. Nu cred că făceau parte din antrenamentele normale.

– Ce teste?

– Toţi eram supuşi testelor în timpul antrenamentelor de bază: coeficient de inteligenţă, vocabular. Chestii de genul ăsta. La început, dădeam testele în grupe, dar după un timp am început să fiu cu mai puţini. Eram chemat într-o duminică dimineaţă sau într-o noapte la mijlocul săptămânii şi dădeam aceste teste împreună cu doi sau trei băieţi. Ni se spunea să nu vorbim despre asta. Erau foarte stricţi cu privire la asta. Dar eu am vorbit cu un tip odată. Şi el era curios. S-a dovedit că părinţii lui erau emigranţi ruşi, aşa că vorbea fluent rusa. Ştia că unul dintre ceilalţi tipi vorbea o limbă asiatică, iar un altul absolvise un colegiu în limba rusă.

– Şi tu?

– Asta nu am înţeles. Ştiam franceza din liceu şi aveam note bune, dar tipul ăsta vorbea rusește nativ.

– S-a întâmplat ceva ciudat în timpul antrenamentelor de bază?

– Păi, nu a fost ciudat. Doar neaşteptat.

– Ce anume?

– Încadrarea mea. Am fost rugaţi să ne indicăm preferinţele pentru AIA, spuse Morelli. Cum Ami păru nedumerită, el explică: Antrenament Individual Avansat. Mai întâi eu am ales SCO – Şcoala de Candidaţi pentru Ofiţeri, apoi Forţele Speciale. Am fost trimis la Fort Holabird. Lângă Baltimore.

– Ce s-a întâmplat acolo?

– Pregătire pentru spionaj.

– Şi nu ai arătat că ţi-ar plăcea asta?

– Nu. Dar nu avea sens să întreb de ce, nu? Așa că am continuat programul.

– Ce ai învățat la Fort Holabird?

– Chestii de spionaj. Cum să urmărești pe cineva, cum să intri prin efracție, supraveghere electronică.

– Să pui microfoane?

– Și alte chestii drăguțe. Morelli zâmbi. Trebuia să facem „excursii" pe teren.

– Dă-ne un exemplu.

– Păi, alegeam un nume din cartea de telefoane și urmăream ținta toată ziua. Altă dată am plantat microfoane într-o firmă. Am intrat noaptea și am pus microfoane unde trebuie. Am ascultat ore întregi cele mai plictisitoare rahaturi. După câteva nopți am intrat din nou și am luat microfoanele.

– Ce se întâmpla dacă erai prins?

– Un tip a fost. Armata a aranjat lucrurile. Dacă erau polițiști, era în regulă pentru că știau că din când în când mai făceam asta. Dacă era un civil, trimiteau un colonel cu pieptul plin de medalii. Mai întâi, acesta făcea apel la patriotismul tipului, apoi la portofelul lui. Dacă și asta eșua, îl făcea pe tip să înțeleagă cât de dificilă putea fi viața, bineînțeles, într-un mod foarte subtil.

– S-a întâmplat ceva neobișnuit la Fort Holabird? întrebă dr. French.

Morelli încuviință.

– Pe la sfârșitul celei de-a patra luni am fost chemat din timpul antrenamentului și mi s-a cerut să raportez unui birou din bază. Acolo erau doi tipi de la Forțele Speciale, îmbrăcați în uniformă, care mă așteptau. Mi-au spus că doreau ca eu să aplic pentru antrenamentele Forțelor Speciale. Mi-au zis că erau foarte impresionați de notele mele și că erau convinși că m-aș potrivi acolo. Totul era foarte

apropiat și flatant. Am fost făcut să cred că fusesem ales dintre toți ceilalți și mi s-au sugerat misiuni clandestine și însărcinări de mare risc. Trebuie să țineți minte că eram doar un copil, foarte ușor impresionabil. Cei doi tipi din Forțele Speciale ieșiseră parcă dintr-un film cu John Wayne. Aveau pieptul plin de decorații. Și mai era și misticismul Forțelor Speciale.

George zâmbi.

– Presupun că te-ai înscris.

– Poți să pui pariu. Imediat ce am terminat la Holabird am plecat la Airborne, la Fort Benning, Georgia, timp de trei săptămâni, pentru a învăța cum să sar din avioane. Apoi a urmat Centrul Special Warfare din Fort Bragg, Carolina de Nord.

– Ce făceai acolo?

– Antrenament fizic și de supraviețuire intens. Erau cursuri de obstacole pe opt kilometri; învățam cum să ne apărăm în munți și să construim poduri de frânghie; chestii de genul ăsta. Antrenamentul de supraviețuire era un căcat. Ne aruncau în apă sărată în zona unei coaste îndepărtate. Învățam cum să ajungem la țărm și să supraviețuim pe uscat. Știi, ce tipuri de plante erau bune în regiune, cum să facem un foc, chestii adevărate pentru cercetași. Apoi a urmat antrenamentul de specialitate. Unitatea de bază în Forțele Speciale era o echipă A. Asta înseamnă doi ofițeri și zece bărbați voluntari. Fiecare membru al echipei A are câte o specialitate. Sunt ingineri de luptă care se antrenează cu explozibili, medici, operatori radio, experți lingviști, experți în arme și unul în operațiuni psihologice. Ăsta eram eu.

– Ce făceai mai exact?

– Am învățat cum să folosesc asistența medicală și plantele, să asasinez, să mă tem să aduc pe altcineva prin

preajmă și să fac civilii să lucreze pentru noi; am învățat cum să interoghez prizonieri.

Morelli se opri un moment ca și cum și-ar fi amintit ceva de care nu își dorea să își aducă aminte.

– Altceva? întrebă dr. French, încercând să ducă conversația mai departe.

Ochii lui Morelli reveniră asupra psihiatrului.

– Operații practice, răspunse el. Echipa mea ieșea ca o unitate. Ne-am antrenat în Alaska și în Panama; vreme rece, climat de junglă. După ce am terminat la Fort Bragg, am plecat la Fort Perry în Carolina de Nord pentru a mă antrena în tehnici avansate de interogare. Apoi înapoi la Bragg.

– Ai ajuns vreodată să folosești cele învățate?

Morelli părea îngrijorat, dar încuviință.

– Care au fost misiunile tale?

– Aș prefera să nu spun.

– Pentru că erau secrete?

– Nu voi discuta despre misiunile mele.

– Bine.

Dr. French mai făcu câteva însemnări. Ami observă că energia lui Morelli scădea. El închisese ochii cât French scrise pe carnet, iar ultimele răspunsuri fuseseră date încet.

– Ami mi-a spus că ai fost în Vietnam.

Morelli se uită la Ami când încuviință.

– Ai fost prizonier de război?

Morelli încuviință din nou.

– Cât de mult ai fost prizonier?

– În jur de două săptămâni.

George încercă să își ascundă surpriza.

– De ce un timp atât de scurt?

– Am evadat.

– Unde ai fost capturat?

– Aș prefera să nu spun.

– Era în Vietcong?

– Aș prefera să nu spun.

– Cum ai evadat?

Morelli căpătă o expresie distantă în privire.

– M-am hotărât să plec. Mă săturasem de situație.

– Erai prizonier într-o tabără sau...

– Nu era niciunul dintre locurile de care ai auzit.

– Dar era în Vietnam?

Morelli nu răspunse.

– Unde ai mers după ce ai evadat? întrebă French.

– În junglă. Am o abilitate înnăscută de a mă descurca în pădure fără hartă sau compas. A ieșit bine. Morelli închise din nou ochii. Am obosit, aș vrea să ne oprim, spuse el.

– Bine, fu de acord French. Doar o întrebare. Care a fost ultimul tău grad?

– Căpitan.

Dr. French se ridică și Ami îl urmă.

– Îți mulțumesc că ai vorbit cu mine.

Morelli nu răspunse.

– Am vorbit cu un avocat foarte bun în drept penal să preia cazul tău, dar este plecat din oraș, spuse Ami. O să revin când o să aflu mai multe.

Morelli încuviință, dar nu păru interesat.

– Vanessa mai este în oraș. Vrea să vorbească cu tine. Ce să îi spun?

– Trebuie să plece. Spune-i să plece cât mai poate.

– Este în pericol, Dan?

– Sunt obosit, răspunse Morelli.

Dr. French o atinse pe Ami pe braț.

– Să îl lăsăm pe domnul Morelli să se odihnească, spuse el. Ami era îngrijorată din cauza lui Morelli, dar docto-

rul avea dreptate. Clientul său se închisese în el și ea știa că probabil nu vor mai obține nimic de la el astăzi.

– Ce crezi? întrebă George în timp ce se îndreptau spre mașini.

– Cu siguranță Dan nu a fost un militar tipic, răspunse Ami entuziasmată. Îți poți imagina cum a fost pentru el după ce a scăpat de la vietnamezi?

– Atunci, crezi povestea lui? întrebă George, fără să-și exprime opinia.

– În mod sigur pare adevărată. De ce, tu de îndoiești?

– Anul trecut, am lucrat cu un tip a cărui apărare pentru acuzația de fraudă era că lucra pentru CIA și că folosea fondurile pentru o operațiune sub acoperire. Era foarte convingător, te privea în ochi spunând cele mai cumplite lucruri, dar toate erau minciuni. Citise toate cărțile despre CIA, romane de spionaj și reviste. Avea cunoștințe enciclopedice despre istoria CIA și rețeaua acesteia.

– Crezi că Morelli inventează totul?

– Știe rutina de antrenament a armatei, dar aceste detalii sunt ușor de aflat. Ar putea să cunoască pe cineva în armată, sau a citit despre ele într-o revistă sau pe internet. Ami, gândește-te la povestea lui. Morelli nu vrea să discute despre cel mai mic detaliu al oricăreia dintre misiunile sale. Îți mai spun ceva. În timpul războiului din Vietnam, am fost în armată. Nu am auzit niciodată de un american care să scape teafăr dintr-o tabără vietnameză de prizonieri.

Entuziasmul neprofesional al lui Ami pentru povestea incitantă spusă de Morelli o făcu să se simtă stingherită. Fusese un lucru bine-venit în viața cuiva al cărui entuziasm era generat de obicei de meciurile din Liga Mică ale fiului ei.

– Nu fi atât de supărată, spuse George zâmbind. Încă nu am tras nicio concluzie cu privire la Morelli. Doar că

nu voi accepta o asemenea poveste fără dovezi clare. Am un prieten care s-ar putea să ne facă rost de dosarul militar a lui Morelli. Să vedem ce scrie acolo.

– Care sunt implicațiile dacă el spune adevărul, George?

Dr. French se gândi un moment.

– Stresul care l-a afectat dacă a stat într-o tabără vietnameză de prizonieri ar putea genera sindromul stresului posttraumatic. Dar va trebui să am al dracului de multe dovezi că a fost prizonier și mult mai multe informații despre condițiile captivității înainte de a spune acest lucru la tribunal.

– Să te mai întreb ceva. Dacă a inventat totul, dar el crede că a făcut parte din trupele de comando? Asta l-ar face nesănătos din punct de vedere legal?

– Păi, spuse George încet, asta ar însemna comportament paranoid, dar este mult prea integrat pentru a fi un schizofrenic paranoic. Nu văd nici un semn de așa ceva. Are un contact bun cu realitatea. Dar prin asta spun că vorbește rațional, este conștient de situația sa și răspunsurile sale la întrebări sunt logice.

Dr. French se opri.

– Boala personalității paranoice este o altă posibilitate. De obicei se declanșează la începutul maturității. Există o neîncredere persistentă în ceilalți. Motivațiile oamenilor sunt considerate ca fiind răuvoitoare. Dar chiar nu văd asta aici. Morelli a vrut să vorbească cu noi. Ne-a spus informații personale, lucru pe care cineva cu o astfel de boală nu ar fi acceptat să îl facă.

Merseră prin parcare, doctorul French fiind adâncit în gânduri. Când ajunseră la mașina lui Ami, French emise o altă opinie:

– Există posibilitatea ca Morelli să fie într-o stare paranoică, dar această formă de paranoia este foarte rară.

– Explică-mi.

– O persoană este în stare paranoică atunci când are un sistem al neîncrederii foarte puternic, care se dezvoltă la începutul maturității. Începe cu credința că o forță externă, cum ar fi CIA, îl controlează. Îndată ce iluzia se instalează, individul construiește un sistem iluzionist foarte complex bazat pe aceasta. Dacă înțelegi iluzia inițială, tot ce este în sistem funcționează logic și este aproape imposibil să dovedești contrariul. Acest tip de individ trăiește permanent în acest sistem, dar nu spune nimic pentru că știe că dacă vorbește are necazuri și este suficient de sănătos ca să se controleze.

– S-a deschis în fața noastră pentru că îi este frică să meargă la închisoare?

– Este posibil, iar tu i-ai spus că această conversație este confidențială. Să se deschidă în aceste circumstanțe s-ar potrivi acestui tip de paranoia.

– Spui că starea de paranoia este extrem de rară.

– Aproape la fel de rară ca posibilitatea de a întâlni pe cineva care a făcut ce susține Morelli că ar fi făcut. Uite, este mai amuzant să crezi o poveste incitantă precum cea a lui Morelli, decât să o pui sub semnul îndoielii, dar asta trebuie să facem noi.

– Bine, încearcă să faci rost de dosarul lui militar. Sună-mă dacă îi confirmă sau nu afirmațiile. Între timp, voi încerca să găsesc un avocat cu experiență în drept penal care să preia cazul lui Morelli.

CAPITOLUL X

La două zile după întâlnirea cu Morelli şi dr. French, în timp ce intra în recepţie, Ami era binedispusă. Ray Armitage, unul dintre cei mai buni avocaţi pentru apărare în cazurile de crimă, o sunase. Era în Colorado, conducând moţiunea dinaintea unui proces de omucidere ce implica un membru al echipei olimpice de schi, dar se întorcea în Portland luni şi era interesat să preia cazul lui Morelli.

Ami o sunase pe Vanessa după ce vorbise cu Armitage. Vanessa era gata să plătească avocatului său orice cheltuieli şi taxe adiţionale, deşi acestea erau imense. Ami fusese surprinsă că Vanessa nu întrebase dacă Morelli accepta să se întâlnească cu ea.

– Bună dimineaţa, Nancy, spuse melodios Ami.

– Ce bucuroasă sunt că eşti aici, răspunse recepţionista. Telefonul a sunat continuu.

Ami păru nedumerită.

– Nu citeşti ziarele de dimineaţă, nu asculţi ştirile? Prietenul tău a fost pus sub acuzaţie pentru cele întâmplate la meciul din Liga Mică. Este pe prima pagină. Toată lumea ştie că eşti avocatul lui.

Nancy îi dădu ziarul lui Ami. Povestea ocupa o treime din josul primei pagini.

– Ah, și ai primit un telefon de la domnul Kirkpatrick.

– Ce voia?

– Lui Morelli i se vor citi acuzațiile astăzi la ora unu, la spital.

– Astăzi?

– Asta spunea mesajul. A sunat ieri-seară după ce am conectat robotul telefonic. Serviciul de recepție a preluat mesajul.

„Și Kirkpatrick nu s-a obosit să le spună să încerce să mă găsească acasă, își spuse Ami. Nenorocitul încearcă să mă saboteze. Cum mă voi descurca cu citirea acuzațiilor astăzi, sau oricând?"

Ami avea cunoștințe vagi cu privire la ce reprezenta citirea acuzațiilor și nicio idee ce făcea cineva într-un asemenea proces. Își luă mesajele telefonice și se îndreptă rapid spre biroul ei. Majoritatea telefoanelor erau de la presă. Puse biletele cu mesaje peste un teanc de corespondență la care nu răspunsese și o sună pe Betty Sato, o colegă de la școală care lucra la biroul procurorului din districtul Multnomah.

– Oh, Doamne! spuse Betty când li se făcu legătura. Ami Vergano, faimoasa avocată criminalistă mă sună pe mine. Ce am făcut să merit o asemenea onoare?

– Încetează, Sato.

Betty râse.

– Ai citit ziarele, nu? întrebă Ami.

– Și asta. Dar Brendan Kirkpatrick a aflat că am fost colege și m-a luat la întrebări despre tine. Trebuie să îți spun că nu este cel mai mare fan al tău.

– Asta e ultima dintre problemele mele.

– De când accepți cazuri penale? întrebă Betty.

– E o poveste lungă, răspunse Ami, puțin îngrijorată că Kirkpatrick o verifica. De asta te-am sunat. Ești singura mea

prietenă care știe ceva despre dreptul penal. Tocmai am aflat că clientului meu i se vor citi acuzațiile în această după-amiază și nu am nici cea mai vagă idee ce înseamnă asta.

La capătul firului, se lăsă tăcerea. Atunci când Betty vorbi, avea tonul folosit de o infirmieră dintr-un spital psihiatric cu un bolnav irațional.

– Pot să-ți spun ceva, Ami? Suntem prietene, da?

– Știu că sunt implicată până peste cap, Ami. Am vorbit cu un avocat foarte bun în drept penal să preia cazul, dar nu ne putem întâlni până săptămâna viitoare. Așa că am rămas cu acuzațiile pe cap.

– Mă bucur că aduci pe cineva să preia cazul. Ami putea auzi ușurarea din vocea prietenei ei. Lui Brendan chiar i s-a pus pata pe tine și nu mi-ar plăcea să te văd rănită.

– Crede-mă, vreau să ies din cazul ăsta cât de repede posibil. Dar nu o pot face astăzi. Așa că spune-mi ce să fac.

– Bine, dar trebuie să îmi promiți că nu vei spune nimănui că te-am ajutat. Kirkpatrick m-ar trage în țeapă dacă ar afla.

– Promit.

– Este simplu. Și un cimpanzeu s-ar descurca cu niște acuzații. Kirkpatrick îi va da clientului tău o copie după acuzații. Tu renunți la citirea acestora, dar îți rezervi dreptul de a face apel împotriva lor. Apoi îi spui judecătorului că clientul tău pledează nevinovat și că vrea un proces cu juriați. De asemenea, asigură-te că Brendan îți oferă acces la toate rapoartele poliției, pentru că atunci trebuie să o facă – după ce s-au citit acuzațiile.

– Ce este cu cauțiunea?

– O sumă va fi deja fixată și va fi mare. Acuzațiile care i se aduc lui Brendan sunt tentativă de omor și atac. Deși acum nu contează. Clientul tău este în spital, deci nu va merge nicăieri pentru un timp. Lasă-l pe avocatul care va

prelua cazul să se gândească cum să îl scoată. Audierile pentru cauțiuni sunt complicate.

– Bine. Citirea acuzațiilor pare destul de simplă.

– Este, dar este ultimul lucru ușor pe care îl vei face în acest caz.

– Bine, ți-am spus că o să renunț. Lasă-mă în pace. Sunt și așa destul de stresată.

– Scuze. Sunt doar îngrijorată să nu pățești ceva.

– Știu. Mulțumesc. Ami se opri. Ce i-ai spus lui Kirkpatrick despre mine?

– Că o să te culci cu el dacă renunță la caz.

– Crezi că o să pună botul?

– Nu o să fii implicată în caz suficient de mult ca să afli, adu-ți aminte.

– Serios, ce i-ai spus?

– Adevărul. Că ești foarte inteligentă și muncitoare, dar că nu credeam că te ocupi de cazuri penale.

– El cum este?

– Brendan este la fel de deștept ca și tine și foarte ambițios. Soția i-a murit într-un accident de mașină în urmă cu trei ani și nu are copii. Umblă vorba că își iubea mult soția și că nu suportă să meargă acasă, într-o casă goală. Asta este probabil adevărat pentru că este tot timpul la birou, muncind. Nimic nu trece de el pentru că nimic nu contează cu excepția cazurilor lui. Este arogant și dur, dar este de asemenea dedicat și scrupulos de cinstit.

– Ți-am spus că o să renunț la caz, Betty. Nu trebuie să mă mai sperii.

– Tu ai vrut să știi.

– Mersi. Uite, hai să ne întâlnim să luăm masa și să mergem la un film.

– Curând. A trecut prea mult de când nu ne-am mai întâlnit.

– Problemele unei mame singure.

– Caută o bonă şi vom petrece.

Ami închise. Se calmase aflând că citirea acuzaţiilor era ceva cu care se putea descurca. Mesajul lui Kirkpatrick spunea că acest lucru se va întâmpla la spital. Dacă făceau acest lucru în rezerva păzită, ea nu va fi supusă unui proces în faţa Curţii în care gafele i-ar fi amplificate de atenţia publicului. Ami inspiră adânc. Putea face asta. În sala de conferinţe era o mică bibliotecă. Va citi statutele cu privire la citirea acuzaţiilor şi va învăţa cât de mult va putea despre lege. Îşi verifică ceasul şi decise că avea chiar timp să meargă la biblioteca de drept de la tribunal ca să citească nişte texte de legislaţie penală.

Ami era pe punctul să se ridice când telefonul sună şi Nancy îi spuse că doctorul George French este pe linia doi. Ea ridică receptorul.

– Bună, George. Ce s-a întâmplat?

– Prietenul meu a încercat să dea de dosarele militare ale lui Morelli. Nu există. Nimeni pe nume Daniel Morelli nu a fost în Forţele Speciale sau în armată, în timpul războiului din Vietnam.

Ami se gândi un moment şi dr. French aşteptă.

– Asta se potriveşte cu faptul că nu i se găseşte identitatea. Dacă a fost în armată, trebuie să fi fost sub un alt nume.

– Sau, adăugă French, nu a fost niciodată în armată şi ne spune gogoşi.

– Îl voi întreba după citirea acuzaţiilor şi te sun ca să-ţi spun ce aflu. Mersi.

Care de televiziune şi reporteri gălăgioşi ocupau aproape tot holul clădirii ce adăpostea rezerva securizată a spitalului. Ami mormăi „Fără comentarii" în timp ce fugea de atacul lor de la uşa de la intrare spre lift. Când uşile acestuia

se închiseră, reporterii încă strigau după ceva ce ar fi putut da publicității. Ami se sprijini de perete, închise ochii și jură că nu va mai accepta niciodată un caz de notorietate.

Când ajunse în biroul doctorului Ganett, Ami îl găsi pe Brendan Kirkpatrick vorbind cu Ruben Velasco, judecătorul desemnat să îi citească acuzațiile lui Morelli. Velasco era un cubanez de vârsta a doua, ai cărui părinți scăpaseră din ghearele lui Castro și se mutaseră din Miami în Oregon pentru a lucra la restaurantul vărului lor când fiul lor era adolescent. Ami cunoștea foarte puțini judecători și era evident că Kirkpatrick nu se confrunta cu acest dezavantaj.

Când Ami intră, Velasco, care stătea jos, se ridică zeflemitor. Avea un păr șaten-închis cârlionțat, ochi căprui și zâmbea ușor. Când o întâmpină, Ami putu remarca reminiscențele moștenirii sale spaniole. Îi strânse mâna judecătorului și îl privi pe Kirkpatrick în ochi când îi luă mâna. Strângerea fu scurtă și curtenitoare, dar lipsită de căldură. Judecătorul i-l prezentă lui Ami pe grefierul său, un afro-american în vârstă, pe nume Arthur Reid.

– Să îl acuz pe domnul Morelli în spital este puțin neobișnuit, explică judecătorul Velasco, dar lui Brendan îi era frică să nu intervină vreo eroare constituțională dacă clientul dumneavoastră nu ar fi fost acuzat imediat ce doctorul Ganett l-a declarat capabil de a înțelege procedurile.

Ami citise suficientă legislație în timpul prânzului pentru a realiza că puteau fi consecințe constituționale dacă punerea sub acuzare era întârziată, dar nu reușea să-și aducă aminte care erau acestea, așa că se mulțumi să aprobe cu un aer cunoscător.

– Avem o problemă de discutat înainte ca doctorul Ganett să ne ducă în salonul pacientului. Presa vrea să prezinte punerea sub acuzare. Acum, nu voi permite intrarea tuturor reporterilor pe care i-ai văzut în hol, dar Brendan

a sugerat să lase media să aleagă un reporter de ziar și o echipă de televiziune ca reprezentanți și vom solicita ca toate ziarele și posturile de televiziune să aibă acces la cele filmate și înregistrate. Ești de acord?

Ami nu știa dacă trebuia să obiecteze, așa că se hotărî să fie de acord cu ceea ce credea judecătorul că e mai bine. Judecătorul Velasco se încruntă un moment. Nu era obișnuit ca avocații apărării să fie atât de înțelegători, dar își schimbă rapid expresia și îi mulțumi lui Dumnezeu pentru micile lui favoruri.

– Bine, spuse judecătorul. Să înregistrăm părerea doctorului Ganett despre starea psihică a domnului Morelli și să facem treaba.

Douăzeci de minute mai târziu, Ami, Kirkpatrick, judecătorul Velasco și grefierul intrară pe holul din afara rezervei securizate, unde așteptau un reporter de la *The Oregonian* și o echipă de la Channel Four, postul de știri. După ce reporterii se puseră de acord asupra regulilor de bază pentru acoperirea subiectului, doctorul Ganett conduse pe toată lumea înăuntru. În timp ce se îndreptau spre salonul lui Morelli, camera televiziunii inundă coridorul cu o lumină strălucitoare, artificială. În timp ce camera mergea, Kirkpatrick făcu să pară că el și judecătorul erau buni prieteni și o ignoră pe Ami. Atunci când luminile se stinseră și camera se opri, procurorul rămase în urmă pentru a merge lângă ea. Zâmbi îngâmfat.

– Am înțeles că George French lucrează pentru tine.

– Micul dumneavoastră informator, doctorul Ganett, v-a spus asta? întrebă Ami.

– Nu fiți malițioasă. Polițistului de la ușa domnului Morelli i s-a ordonat să raporteze numele vizitatorilor lui Morelli.

– Presupun și că ascultă discuțiile avocat–client.

– Mă surprindeți, doamnă Vergano. Asta ar încălca legea.

Ami se uită urât la Kirkpatrick. Procurorul râânji. Se amuza.

– Deci, mergeți pe apărarea cu sindromul posttraumatic? întrebă inocent Kirkpatrick.

– Nu-i așa că ați vrea să știți?

– De fapt, legea vă obligă să îmi spuneți. Ați auzit de descoperiri reciproce?

Ami auzise termenul, dar nu avea nicio idee ce spuneau statutele că trebuie să facă. Înainte de a se gândi la un răspuns inteligent care să îi mascheze ignoranța, camera începu să filmeze din nou și Kirkpatrick se mută lângă judecător. Atunci când văzu grupul apropiindu-se, ofițerul care îl păzea pe Morelli se ridică și deschise ușa de la salonul prizonierului. Judecătorul Velasco se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Ami să intre prima. Ea se apropie de patul lui Morelli, iar Kirkpatrick și judecătorul o urmară. Pentru un moment, Morelli păru nedumerit. Apoi echipa Channel Four intră și începu să filmeze. Morelli îngheță ca o căprioară surprinsă de farurile unei mașini. Apoi își puse brațul în dreptul feței și întoarse capul din fața camerei.

– Ieșiți de aici! țipă Morelli.

Ami se întoarse către judecător.

– Vă rog. Este foarte supărat.

– Presa are dreptul constituțional de a fi aici, domnule judecător, insistă Kirkpatrick. Dacă am fi la tribunal, presa ar vedea asta.

– Nu cu camerele TV, spuse Ami, sperând că are dreptate.

Judecătorul Velasco se întoarse către reporterul de la Channel Four.

– Puteți rămâne, dar vreau să plece cameramanul.

– Avocatul nostru ne-a spus...

– Nu îmi pasă. Camera generează o problemă, așa că trebuie să dispară, spuse ferm Velasco. Veți avea o mulțime de ocazii să îl filmați pe domnul Morelli atunci când va fi la tribunal. Acum este pacientul unui spital și îi voi îndeplini dorințele.

Reporterul înțelese că era inutil să protesteze și îi spuse cameramanului să aștepte pe hol.

– Acum este în regulă, domnule Morelli? întrebă judecătorul Velasco.

Morelli își coborî brațul.

– Mulțumesc, domnule judecător.

Kirkpatrick îi dăduse lui Ami două copii ale actului de acuzare. În timp ce grefierul își pregătea echipamentul, Ami îi dădu lui Morelli copia sa și îi spuse ce se va întâmpla în timpul citirii. Atunci când Arthur Reid fu gata, judecătorul Velasco citi numele cazului.

– Cu respect, spuse Kirkpatrick. A existat o problemă cu verificarea identității acuzatului. Nu îi putem găsi amprentele și nu apare în niciuna din bazele noastre de date. Aș dori ca domnul judecător să îl întrebe pe acuzat dacă numele din actul de acuzare este numele său adevărat.

Ami încercă să se calmeze. Citirea acuzațiilor ar fi trebuit să fie simplă. Se presupunea că nu trebuie să ia nicio decizie care l-ar fi putut afecta pe Morelli.

– Al cincilea amendament, domnule judecător, răbufni ea încet.

– Ce, doamnă Vergano? întrebă judecătorul, uimit de ieșirea ei.

– Îmi sfătuiesc clientul de a își exercita dreptul stipulat de al cincilea amendament, acela de a păstra tăcerea.

Kirkpatrick se enervase.

– Trebuie să știm numele adevărat al acuzatului, domnule judecător.

– Nu, nu trebuie, spuse Ami. Dacă suferă de amnezie? Îl puteți acuza ca pe orice persoană neidentificată. Deci nu aveți nevoie de numele lui ca să continuați procedura.

Judecătorul ridică mâna înainte ca Kirkpatrick să răspundă.

– Cele spuse de doamna Vergano au sens, domnule Kirkpatrick.

Procurorul se uită la Ami, dar rămase tăcut. Judecătorul citi acuzațiile și restul procedurii decurse fără nicio problemă. Atunci când se termină scurta prezentare, toată lumea, cu excepția lui Ami, plecă.

– Ce face Ryan? întrebă Morelli imediat ce rămaseră singuri.

– S-a întors la școală. Îl ajută să fie cu prietenii săi. Întreabă mereu de tine când mă întorc de la lucru.

– E un copil bun. E puternic. Va fi în regulă.

– Mda, răspunse Ami, iar Morelli putu vedea că era îngrijorată. Zâmbi.

– Știi, pentru cineva care spune că nu știe nimic despre dreptul penal, te descurci.

Ami zâmbi jenată.

– Am scos al cincilea amendament la plesneală. Asta se face la televizor. Avocatul îi spune tot timpul clientului să invoce al cincilea amendament. Din nefericire, nu m-am uitat prea mult la televizor în ultimul timp, așa că trebuie să aduc cât mai repede un alt avocat.

– Nu știu dacă vreau alt avocat. L-ai supărat atât de tare pe Kirkpatrick încât s-ar putea să închidă cazul doar ca să nu mai aibă de-a face cu tine.

Ami râse.

– Vrei sau nu vrei, o să ies din asta imediat ce Ray Armitage acceptă să preia cazul.

– Cine este?

– Doar unul dintre cei mai buni avocați din țară. Este în Colorado pentru cazul unui schior din lotul olimpic. Am vorbit la telefon și în mod categoric este interesat să te reprezinte. Probabil că va veni la începutul săptămânii viitoare. Între timp, rămâi cu mine și trebuie să vorbim.

– Despre ce? întrebă Morelli defensiv.

– Chiar înainte să vin aici, m-a sunat doctorul French. Are un prieten în armată. Au încercat să îți găsească dosarul, dar nu există nicio înregistrare a unui Daniel Morelli înrolat în cadrul Forțelor Speciale sau în altă parte în timpul războiului din Vietnam.

Morelli își întoarse capul de la Ami.

– Uite, Dan, sănătatea ți se îmbunătățește. Curând te vor trimite la închisoare, dacă nu reușim să te scoatem pe cauțiune. Cineva ca Ray Armitage poate convinge un judecător să stabilească o sumă mică. Atunci când l-ai înjunghiat pe Barney, îl apărai pe Ben Branton. Ben ar fi fost rănit dacă Barney l-ar fi lovit. Și polițistul te-a prins din spate, așa că poți spune că nu știai că era polițist. Dar judecătorul nu va asculta aceste argumente dacă folosești un nume fals și un act de identitate falsificat. Kirkpatrick va spune că reprezinți un risc. Ce argument crezi că am putea folosi ca să contracarăm asta?

Morelli se întoarse din nou spre Ami. Părea înfrânt și extenuat.

– Dacă ai ști numele meu adevărat, lucrurile s-ar înrăutăți.

– De ce?

– Am fost dat dispărut din armată în 1986. Toată lumea crede că sunt mort. Nu ai nicio idee ce furtună de rahat ai stârni dacă unele persoane ar descoperi că sunt în viață. De asta nu am vrut să mi se facă poze. De asta trebuie să găsești o modalitate pentru a mă scoate de aici înainte de a trebui să merg la tribunal. Imediat ce poza mea

va apărea la ştiri sau în ziar, vor şti că sunt în viaţă. Vor veni după mine.

– Cine va veni după tine?

Morelli închise ochii. Ami aşteptă răbdătoare. Nu se putea abţine să îi pară rău pentru el. Vedea clar că suferea.

– În timp ce eram în armată, spuse el atât de încet încât Ami trebui să se aplece spre el pentru a-l auzi, am fost recrutat pentru o agenţie de spionaj.

– CIA?

– Nu. Agenţia de Coordonare a Informaţiilor Secrete – ACIS – dar mă îndoiesc că există vreo menţiune că am lucrat pentru ei sub orice formă. Statutul agenţiei nu permite să fie angajate persoane care să facă ceea ce făceam eu şi nu există nimic scris despre această unitate. Am primit ordine verbale. Din punctul de vedere al armatei, unitatea nu a existat niciodată.

– De ce acest mister?

– Crimă, spuse el calm.

– Tu ai ucis oameni? întrebă Ami, fără să fie sigură că auzise bine.

Morelli încuviinţă.

– Unde?

– Asia de Sud-Est.

– Asta era normal, nu? Era război în Asia de Sud-Est.

Morelli se uită în ochii lui Ami.

– Acesta nu a fost singurul loc. Am ucis oameni în Europa şi am ucis americani în Statele Unite.

– Dar dacă ţi s-a ordonat... să faci asta?

Morelli zâmbi trist.

– Nu îmi voi justifica acţiunile. A fost crimă. Nu există altă modalitate de a privi asta. Şi am făcut şi alte lucruri care erau la fel de rele.

– Cum ar fi?

– Cât de mult ştii despre războiul din Vietnam?

– Doar ceea ce am învăţat la orele de istorie.

– Ştii ceva despre dealurile Shan?

– Am auzit despre ele. Sunt în Uniunea Myanmar, nu-i aşa?

– Fac parte din Triunghiul de Aur, un teren muntos accidentat de vreo trei sute optzeci şi cinci de mii de kilometri pătraţi în Uniunea Myanmar, Laos şi Thailanda. În anii şaizeci şi şaptezeci, aproape 70% din cantitatea ilicită de opiu din lume venea de acolo. Când Guomindangul, guvernul chinez naţionalist, s-a prăbuşit în 1949, o parte din soldaţii care l-au sprijinit au părăsit China pe calea aerului şi s-au stabilit în Statele Shan. Din 1950, CIA a început să îi regrupeze pentru o invazie în sudul Chinei. Proiectul a eşuat, dar soldaţii au reuşit să monopolizeze comerţul cu opiu. Una dintre misiunile mele era să atac prin surprindere caravanele de măgari care transportau morfină de pe dealurile Shan. Ucideam gărzile şi furam drogul.

Morelli râse.

– Ce e atât de comic?

– Doar ce îmi aduceam aminte. Eram ca nişte cowboy. Prima oară când am atacat un transport, am aruncat în aer totul şi pe toţi. Adică am ucis şi gardienii, şi măgarii. Dădu din cap. Până la urmă ne-am dat seama că trimisesem la dracu' şi pachetele cu morfină pură, aşa că atacul nu s-a soldat cu niciun rezultat.

Lui Ami nu i se păru deloc amuzant să ucizi oameni şi animale, dar nu spuse nimic.

– Ce ai făcut cu morfina? întrebă ea în schimb.

Morelli îşi reveni.

– O duceam în Laos, unde oamenii din tribul Meo, pe care îi plătea CIA, o transformau în heroină. O parte din aceasta era trimisă în Saigon cu avioanele Air America, o

linie aeriană finanțată de CIA. În Saigon, regimul vindea heroina. Soldații americani se numărau printre cumpărători.

– La ce ne folosea să avem soldați dependenți?

– CIA nu putea cere bani de la Congres pentru a plăti regimul de la Saigon, așa că le ofereau niște bunuri.

– Nu te deranja acest lucru?

– Bineînțeles că da, atunci când am aflat ce se întâmpla. Dar nu am aflat toată povestea decât mult mai târziu. Nu eram implicat în deciziile politice la nivel înalt. Eram un nimeni, un soldat executant. Mi se spunea să atac un transport și să duc produsul unei anumite persoane. Asta făceam. Apoi mă duceam acasă. Nu puneam la îndoială ordinele.

– Ai spus că o parte din heroină ajungea în Saigon. Ce se întâmpla cu restul?

– O parte era vândut crimei organizate din Statele Unite în schimbul unor favoruri.

– Vorbești serios?

Morelli încuviință.

– Iar restul era folosit pentru un fond secret de finanțare a operațiunilor Unității. Banii erau păstrați în conturi secrete, în bănci din afara țării. Puțini știau numerele de acces ale acestor conturi secrete. Morelli privi în gol. Cred că aceste conturi au fost lichidate.

Povestea lui Morelli devenea tot mai neplauzibilă cu fiecare dezvăluire și Ami își aduse aminte că George French spusese ceva despre abilitatea persoanelor în stare paranoică de a crea povești credibile ce nu erau adevărate. Era pe punctul de a întreba ceva concret, un amănunt pe care l-ar fi putut verifica, când își aduse aminte o bârfă pe care o citise de curând.

– Îl cunoști pe generalul Morris Wingate?

Morelli păru uimit.

– De ce mă întrebi despre el?

– A fost șeful ACIS în timpul războiului din Vietnam. Am citit asta într-o biografie a lui Wingate din *Newsweek*. Deci, îl cunoști? Poate că el te poate ajuta.

Morelli râse.

– Chiar că m-ar ajuta. M-ar ajuta să plec de pe lumea asta. Sunt cel mai cumplit coșmar al lui Morris Wingate. El este cel de care mă ascund.

– Nu înțeleg.

– Generalul Wingate m-a recrutat. El mi-a dat o parte din ordine. Vanessa este fiica lui. Dacă ceea ce am făcut pentru Wingate ar fi adus la cunoștința publicului, el ar ajunge la închisoare. Acum înțelegi de ce nu pot lăsa ca fotografia mea să fie publicată? Imediat ce generalul află că sunt în viață, va ordona să fiu ucis. Nu are altă alternativă.

Ami era șocată. Nu putea crede că Vanessa era fata lui Wingate sau că Morelli putea să-i distrugă cariera generalului. Apoi, din nou nu era sigură dacă să creadă ce îi spunea Morelli. Tot ceea ce zicea părea nebunesc. Și totuși...

– Cred că mai bine mi-ai spune totul de la început, zise Ami.

– De ce?

– Nu știu. Poate că nu vom sta mai bine când voi afla totul. Dar s-ar putea să descopăr vreo modalitate să te ajut dacă îmi spui. Totul rămâne oricum între noi. Nu voi spune nimănui despre asta fără permisiunea ta.

– Nu știu.

– Te rog, lasă-mă să te ajut.

– Bine. Îți voi spune despre Wingate și despre Unitate.

– De ce nu începi prin a-mi spune adevăratul tău nume?

CAPITOLUL XI

California - 1969 și 1970

1

– Carl, stai. Carl Rice își strângea cărțile la sfârșitul orei de matematică și vocea Vanessei Wingate îl îngheță precum o lovitură directă cu laserul căpitanului Kirk[1]. Te descurci destul de bine cu algebra, nu-i așa?

Carl se întoarse către blonda atractivă, luptându-se să nu i se scurgă ochii până la podea. Încercarea sa de a da din umeri nonșalant semănă cu o tresărire spastică.

– Mă descurc.

– Păi, din nou nu l-am înțeles pe domnul Goody. Mă întrebam dacă nu m-ai putea ajuta uneori. Sunt aproape sigură că chestiile prin care a trecut astăzi vor fi la examen și n-am înțeles nimic.

– Mda, bine. Acum am ore, dar voi în bibliotecă la trei.

---

[1] Personaj din serialul american de televiziune *Star Trek* (n. tr.).

– Super, spuse Vanessa, oferindu-i cel mai mare și mai călduros zâmbet. Stabiliră să se întâlnească la recepție și Vanessa plecă luându-și veselă rămas-bun.

Liceul St Martin era amplasat pe un teren idilic la câțiva kilometri de Oceanul Pacific. Școala fusese înființată în 1889, iar iedera de pe clădiri arăta ca și cum nu ar fi fost niciodată tăiată. Deși erau în aceeași clasă, Carl Rice și Vanessa Wingate ar fi putut foarte bine să fie și de pe continente diferite. Vanessa era bogată, frumoasă și permanent în cele mai intense fantezii sexuale ale lui Carl. Era într-o gașcă ce mergea cu cele mai noi și mai rapide mașini, purta cele mai moderne haine și adopta cele mai noi stiluri, înainte ca oricine altcineva din America să știe că acestea existau. Carl era un bursier care nu făcea parte din nicio gașcă și care își cumpăra hainele de pe raft de la JCPenny. Să poată petrece două ore cu Vanessa – chiar dacă erau doar ore de studiu – era răspunsul la rugăciunile sale de adolescent.

Carl se concentră cu greu la ore și ajunse la bibliotecă cu cincisprezece minute mai devreme. Inima îi sărea de fiecare dată când ușa de la intrare se deschidea. După câteva minute de așteptare înfrigurată, Carl acceptă faptul că era un prost. Vanessa nu avea să vină. Avea atât de mulți prieteni și atâtea activități, încât nu își putea imagina că s-ar lipsi de vreuna dintre distracții pentru a petrece timpul cu el, învățând. Tocmai începuse să își strângă cărțile când o văzu stând lângă recepție, făcându-i cu mâna.

Biblioteca școlii, o clădire imensă din cărămidă, fusese construită dintr-o donație a unui mogul al transporturilor la începutul anilor 1900. Carl o conduse pe Vanessa pe scări, la o masă din capătul subsolului unde el își făcea temele aproape în fiecare seară. Era puțin luminată, dar lui Carl îi plăcea pentru că puțini elevi își făceau drum până acolo.

Carl fusese surprins când Vanessa îl rugase s-o ajute la algebră. Nu şi-o imaginase niciodată ca pe o studentă serioasă. Dar în realitate nu ştia foarte multe despre ea. Fusese plăcut surprins să descopere că era suficient de inteligentă să înţeleagă ce îi explica, după ce îi lămurise câteva noţiuni de bază. Progresau bine când o umbră mare să lăsă peste masă. Carl se uită în sus şi îi văzu pe Sandy Rhodes şi pe Mike Manchester. Mike şi Sandy erau în echipa de fotbal. Cei doi băieţi aveau fiecare peste nouăzeci de kilograme şi erau în formă bună. Carl auzise că Sandy şi Vanessa erau prieteni.

– Bună, Van, ce faci? Credeam că o să ieşim. Sandy părea jignit că Vanessa îşi făcea temele.

– Am încercat să îţi spun că am de învăţat, dar nu te-am găsit.

– Păi, acum sunt aici, aşa că hai să mergem.

Vanessa zâmbi scuzându-se.

– Nu pot. Chiar trebuie să învăţ asta.

Sandy nu remarcase prezenţa lui Carl şi nu avea de gând să accepte protestele Vanessei.

– Hai, Van, este vineri seară. Gaşca aşteaptă.

Zâmbetul Vanessei dispăru.

– Sandy, învăţ. Nu ies în seara asta.

– Căcat, spuse Sandy. Îi închise cartea şi o apucă de braţ.

Tatăl lui Carl o părăsise pe Evelyn Rice când băiatul avea cinci ani. Încă mai avea coşmaruri cu accesele de furie ale tatălui său şi cu mama sa plângând de durere. Vedea mereu vânătăile care întunecau faţa umflată a mamei lui.

– Dă-i drumul Vanessei, spuse Carl.

Părea speriat, ceea ce era de aşteptat în acele circumstanţe. Carl era înalt, musculos şi într-o formă excelentă,

dar cei doi jucători de fotbal erau cu câțiva centimetri mai înalți și fiecare băiat îl depășea ca greutate cu douăzeci de kilograme.

Sandy nu dădu drumul brațului Vanessei. Se uită la Carl așa cum s-ar fi uitat la mizeria unui câine care i se lipise de pantof.

– Bagă-ți nasul în carte, tocilarule, sau ți-l sparg.

În timp ce Sandy își reîndrepta atenția spre Vanessa, Carl își înfipse pumnul în plexul jucătorului de fotbal, lăsându-l fără suflare. Apoi îl apucă de cravata pe care toți băieții de la St Martin erau obligați să o poarte și îi trase capul în jos. Bărbia lui Sandy se lovi de marginea mesei, amețindu-l.

Mike Manchester era prea șocat ca să reacționeze, dar sunetul făcut de bărbia prietenului său când lovi masa îl scoase din transă. Lovi cu pumnul, dar Carl îi aruncă manualul gros de matematică în față. Degetele lui Manchester se rupseră cu un pârâit ce semăna cu o împușcătură. În timp ce se retrăgea de durere, Carl învârti cartea ca o bâtă de baseball, apucându-l pe Mike de ceafă și punându-l în genunchi. Carl se duse în spatele lui Manchester și îi aplică o lovitură scurtă, lăsându-l fără aer.

– Nu vreau să mă bat. Încheiem aici? îl întrebă Carl pe băiatul care se zbătea.

Mike încercă să îndepărteze brațul lui Carl, dar acesta își întări strânsoarea. Dar Sandy Rhodes își recăpătase suflul și se ridica în picioare. Carl îi luă aerul și îl lăsă pe băiatul inconștient să cadă pe podea înainte de a-i da un pumn în falcă lui Rhodes. Sandy se prăbuși lângă prietenul lui.

– La dracu'! spuse Vanessa și sări în picioare. Trebuie să pleci de aici. Or să fie furioși când își vor reveni.

– Nu am mașină, recunoscu Carl, rușinat să îi spună Vanessei că mama lui îl lua de la școală.

– Am eu. Ia-ți lucrurile, spuse ea în timp ce își strângea cărțile. Carl ezită. Mike Manchester gemu. Vanessa îl apucă pe Carl de braț. Haide.

– Sandy nu se va supăra că mă ajuți?

– Sandy e un porc. Am ieșit cu el de trei ori și crede că îi aparțin. Mă bucur că l-ai bătut.

Câteva minute mai târziu, Carl stătea pe scaunul pasagerului din mașina Corvette a Vanessei Wingate și mergeau pe autostradă, de-a lungul coastei.

– A fost super, spuse Vanessa. Unde ai învățat să te bați așa?

Carl nu era încântat de bătaia pe care le-o administrase celor doi și era rușinat de plăcerea pe care o simțise când îi bătuse în timp ce Vanessa se uita, dar nu putea suporta niciun bărbat care-i provoca durere unei femei, din cauza felului în care se purtase tatăl lui cu mama sa.

– Practic karate de când eram mic. Mă duc la un club în fiecare zi după școală.

Vanessa se întoarse spre el. Mașina era decapotată și vântul îi ciufulea părul lung și blond îmbujorându-i obrajii.

– Ești mai mult decât ceea ce pari, Carl Rice, spuse ea înainte de a-și reîndrepta atenția la drum.

Carl roși.

– Unde mergem? întrebă el, încercând să-și ascundă stânjeneala.

– Acasă la mine.

Merseră în liniște o perioadă. Carl o privea cu coada ochiului pe Vanessa în timp ce se prefăcea că admiră oceanul. Era atât de frumoasă. Nu îi venea să creadă că era lângă ea în această mașină extraordinară.

– Tu ai bursă, nu-i așa? întrebă Vanessa.

Carl roși din nou și încuviință. Evelyn Rice era extrem de inteligentă, dar soțul ei nu îi permisese niciodată să

lucreze sau să termine școala. Îndată ce tatăl lui Carl le ieșise din viață, mama lui se înscrisese la colegiul din localitate. Terminase contabilitatea cu nota maximă și se angajase ca recepționistă la filiala locală a unei firme de contabilitate. Până la urmă, își terminase și facultatea și urcase până la poziția de director de filială. Unul dintre partenerii firmei absolvise la St Martin și își folosise relațiile pentru a-i obține o bursă lui Carl.

– Te invidiez, spuse Vanessa.

– De ce m-ai invidia? întrebă el neîncrezător. Aproape toți elevii de la St Martin erau bogați și sărăcia lui îl făcea să se simtă mic. Nu își putea imagina de ce cineva ca Vanessa ar fi interesat de el și cu atât mai mult invidios pe cineva ca el.

– Nimeni nu ți-a dat nimic, răspunse ea. Ai câștigat ceea ce ai cu mintea și cu voința ta.

– Am fost obligat pentru că sunt sărac, Vanessa. Crede-mă, nu este nimic romantic.

– Nici traiul cu tatăl meu.

– Cel puțin tu ai unul. Al meu ne-a părăsit când aveam cinci ani.

– Dar nu a omorât-o pe mama ta, nu-i așa?

– Ce? Carl se întreba dacă ea glumea. Despre ce vorbești?

– Mama mea a murit într-un accident de mașină când aveam treisprezece ani. Sunt sigură că nu a fost un accident.

– Ai spus poliției?

– Nu m-au crezut. Nici cei de la asigurări. Nu îi condamn. Nu am nicio dovadă. Cunosc felul în care operează nenorocitul ăsta. Crede că este deasupra legii. Îți spun, cunoaște cu siguranță persoane care să facă o crimă să pară un accident de mașină.

Carl nu știa ce să spună.

– Ai spus celor de la FBI?

Vanessa râse cu amărăciune.

– La zece minute după ce am ieşit din biroul lor, cineva l-a sunat pe tatăl meu. Generalul m-a luat în bibliotecă şi mi-a spus că mă va interna într-un spital de boli mintale dacă voi continua să răspândesc zvonuri false. Mi-a spus că va pune să fiu sedată şi ţinută în cămaşă de forţă şi voi sta închisă până la sfârşitul vieţii mele.

– Tatăl tău este general?

Vanessa încuviinţă.

– Nu ar putea să facă asta, să te închidă fără să aibă motiv, nu?

– Nu ştiu cât de puternic este tatăl meu. Aşa că am renunţat şi el nu mi-a mai dat nicio atenţie. Oricum, nu stă prea mult pe acasă. Îşi petrece majoritatea timpului la Washington şi mă lasă aici să fac ce vreau dacă nu îl pun într-o situaţie jenantă sau nu îl enervez.

Vanessa ieşi de pe drumul principal şi introduse codul de acces pe tastatura din faţa unei porţi conectate la curent de înaltă tensiune. De la poartă, drumul străbătea o poiană mărginită de copaci, ajungând la o esplanadă de unde se vedeau Oceanul Pacific şi o vilă imensă în stil spaniol cu acoperişul de ţiglă roşie. Carl nu mai fusese niciodată atât de aproape de o casă care să arate precum cea din faţa lui. Era albă ca zăpada şi părea mai mare decât tot complexul de apartamente în care locuia. Terase înveselite de flori proaspăt tăiate dădeau în faţa ferestrelor de la al doilea şi al treilea etaj. La dreapta era un grajd. Carl visase cu ochii deschişi că ar fi bogat, dar nu îşi imaginase niciodată aşa ceva.

– Locuieşti aici? întrebă el, uluit. Asta este a ta?

– Căsuţă, dragă căsuţă, răspunse Vanessa în timp ce intra pe o alee circulară şi parca în faţa unei uşi din lemn sculptat, imensă, acoperită de un umbrar. În timp ce

cobora, uşa se deschise şi ieşi să îi întâmpine un bărbat îmbrăcat în jachetă albă şi pantaloni negri. Vanessa îi aruncă cheile.

– Am terminat în seara asta, Enrique, spuse ea, conducându-l pe Carl înăuntru. Uşa se închise, tăind zgomotul puternic pe care îl făcea motorul maşinii Corvette în timp ce Enrique o ducea în garaj.

– Pot să folosesc telefonul tău? Mama se va îngrijora dacă nu sun.

Pe masa lăcuită din holul mare de la intrare era un telefon. Carl sună la biroul mamei lui şi o prinse chiar înainte ca ea să plece. Vanessa ascultă în timp ce el îi spunea că era acasă la un prieten şi că se va întoarce cu o maşină. Vanessa îl bătu uşor pe mână. Îi spuse mamei sale să aştepte o secundă şi începu să transpire când Vanessa îi şopti ceva la ureche.

– Hm, sunt invitat să rămân peste noapte. E în regulă?

După o discuţie scurtă cu privire la orele de întoarcere acasă, Carl închise.

– Rămâi?

– Mama este încântată că mi-am făcut un prieten la St Martin.

– Mi-aş dori ca şi tatăl meu să fie interesat de cei cu care ies.

Carl se uită prin holul de la intrare. Era pavat cu gresie roşu cu galben, dar principalele atracţii erau candelabrul imens de cristal şi scara de marmură.

– Este devreme pentru cină, spuse Vanessa. Vrei să înotăm?

– Nu am costumul de baie.

Vanessa se uită la el clipind.

– Nu îţi face griji pentru asta.

Carl roşi şi Vanessa râse.

– Avem o colecție de costume de baie în casa de la piscină. Lasă-ți lucrurile la intrare și haide.

Vanessa merse înainte printr-o cameră de zi spațioasă, luminată de razele soarelui ce pătrundeau prin niște uși înalte, în stil francez. Ea deschise o ușă și Carl se trezi într-o curte imensă cu gresie, mărginită de un gazon îngrijit și separată de acesta de o piscină de douăzeci și cinci de metri. La celălalt capăt al piscinei erau două vestiare. Vanessa arătă spre vestiarul bărbaților și intră în cel pentru femei. Zece minute mai târziu, Carl ieși îmbrăcat într-un slip gen pantalon scurt. Vanessa era întinsă pe șezlong într-un bikini galben. Corpul ei subțire, bronzat, îți lua respirația. Stomacul ei era plat, cu o umbră de mușchi, iar picioarele erau lungi și fine. Simți că se întărește și se luptă cu toată puterea să se abțină. Vanessa nu dădu nici un semn că ar fi remarcat disconfortul lui. În schimb, se ridică de pe șezlong cu un tricou, o cămașă pentru Carl, două prosoape de șters și un prosop mare, de plajă.

– Hai să ne udăm, spuse ea, conducându-l spre partea din spate a gazonului, unde un set de scări bătute de soare îi conduseră în jos pe o stâncă denivelată către o plajă îngustă, nouăzeci de metri mai jos. Se apropia fluxul și valurile mari se spărgeau de țărm. Vanessa întinse prosopul de plajă pe nisip, aruncă tot ce mai avea pe acesta și alergă spre apă înainte de a se întinde și a înota în valuri cu o săritură exersată. Carl plonjă în apă, apoi înotă repede ca să se încălzească. Vanessa nu se vedea atunci când ieși pe partea cealaltă a valului. Rămase cu capul la suprafață și se uită în jur, căutând-o, panicat pentru un moment. Apoi Vanessa ieși din apă cu grația unui delfin, își puse brațele în jurul gâtului lui și îl trase spre ea. Sărutul ei îl uimi pe Carl, dar își reveni atunci când ea îl sărută din nou.

Carl o dorise pe Vanessa din primul moment în care o văzuse. Era prea mult să creadă că şi ea îl dorea, dar cum să îşi explice altfel că Vanessa se agăţa de el, că îşi încolăcea picioarele în jurul taliei lui şi că îşi apăsa sânii frumoşi pe pieptul lui.

Vanessa se băgă din nou sub apă, lăsându-l pe Carl ameţit de dorinţă. Atunci când ieşi la suprafaţă, era aproape de mal. Carl înotă după ea. Când ieşi din apă, ea îşi pusese tricoul.

– Am îngheţat, spuse ea, aruncându-i un prosop şi cămaşa. Să mergem înăuntru.

Carl o urmă, speriat să vorbească, copleşit de dorinţă la vederea fundului Vanessei mişcându-se ritmic pe scări. Erecţia îl împiedica să gândească. Îşi întoarse privirea, speriat că va cădea dacă nu se concentra să urce scările înguste.

Când intrară în casă, Vanessa îl conduse pe Carl pe scara de marmură la etajul doi.

– Am ajuns, spuse ea, deschizând uşa de la camera de oaspeţi. Carl intră şi Vanessa îl urmă. În cameră se aflau un dulap cu sertare, două noptiere, o lampă şi un pat imens.

– Masa va fi abia peste o oră. Vanessa închise uşa şi îşi dădu jos tricoul. Ce să facem până atunci?

2

Carl se trezi înainte de răsăritul soarelui. Îi luă un minut să îşi aducă aminte unde era şi încă unul să se asigure că ziua care trecuse nu fusese un vis. Dovada stătea lângă el, goală, cu părul ciufulit şi dureros de frumoasă. Carl se dădu jos din pat şi alunecă pe slipul şi cămaşa pe care i le împrumutase Vanessa. În timp ce Vanessa dormea în

patul din camera de oaspeți, Carl o luă pe scările tăiate în stânca abruptă către plajă. Avea nevoie de timp ca să se lămurească ce se întâmplase între el și Vanessa și pentru asta trebuia să își limpezească mintea.

În câteva ore, soarele din sudul Californiei va scălda plaja, dar la acea oră abia își făcea apariția de la est, iar stânca arunca o umbră răcoroasă pe nisip. Carl făcu douăzeci de minute stretching, înainte de a începe kata, exercițiile de karate care semănau cu un dans. Fiecare kata era un ritual de luptă împotriva unor dușmani imaginari. Mișcările kata trebuiau făcute într-o anumită ordine. Lui Carl îi plăcea mai mult să practice kata decât să se lupte. Pentru el, kata era mai mult decât exercițiu. Era un ritual care necesita o doză de certitudine într-o viață marcată chiar de la naștere de incertitudine.

Carl se mișca ușor pe nisip, chiar pe creasta valurilor. Fiecare mișcare kata era mai complexă decât cea care o precedase, iar el le execută de trei ori, din ce în ce mai rapid. Mișcările kata făcute în reluare și la jumătate de viteză urmară încet, fiecare mișcare transformându-se în următoarea. La viteză maximă, Carl devenea parcă invizibil, dar el vedea clar, mental, fiecare lovitură, fiecare pumn și blocaj. În timp ce lucra, marea, plaja, și soarele care abia se ridicase deasupra orizontului se estompară, până când rămase numai lovitura pe care o administra.

Când făcu ultima mișcare kata și începu să se calmeze, Carl transpira abundent. Aproape terminase stretchingul când văzu pe cineva coborând scările către plajă. Soarele depășise marginea stâncii. Carl ridică brațul pentru a-și proteja ochii de lumină și văzu un bărbat frumos, viguros, solid, în tricou și pantaloni scurți. Părul șaten era înspicat cu fire argintii și tuns milităreşte.

– Te-am urmărit în ultimele douăzeci de minute, spuse bărbatul. Sper că nu te superi.

– N-am realizat că sunteți aici, răspunse cu sinceritate Carl. Mișcările kata îi absorbiseră toată atenția.

– Ești foarte bun, zise bărbatul. De când studiezi?

– Am început de la opt ani.

– Acum trebuie să ai centura neagră.

Carl încuviință, stânjenit.

– Centurile nu înseamnă mare lucru, spuse el, pentru ca bărbatul să nu creadă că se laudă. Oricine poate obține o centură neagră dacă exersează suficient de mult.

– Eu sunt Morris Wingate, tatăl Vanessei, spuse generalul, întinzând mâna.

Carl se forță să o strângă. Pacea obținută prin antrenament fu instantaneu înlocuită de rușine, pentru că doar ce făcuse sex cu fiica lui Wingate în casa lui, și de frică, deoarece Vanessa îi spusese că tatăl ei era un ucigaș cu sânge rece.

– Și tu ești?... întrebă generalul.

Carl reuși să facă să nu îi tremure vocea când îi spuse lui Wingate numele lui.

– Presupun că ești un prieten al Vanessei.

– Suntem colegi de clasă. Eu... Eu o ajutam la algebră.

– Serios? Un elev studios și un practicant al artelor marțiale – nu ești tipul preferat de fata mea. Presupun că ai rămas aici noaptea trecută. După orele de meditații.

– Da, domnule. Era târziu, răspunse încet Carl, în timp ce stomacul i se strânse. Se întrebă dacă Wingate se uitase în camera de oaspeți și o văzuse pe fiica sa goală și hainele lui.

– Am ajuns foarte târziu, pe la două dimineața. Am descoperit că exercițiul mă trezește mai bine decât o ceașcă de cafea. Vrei să mă însoțești la alergare?

Lui Carl nu-i veni în minte nicio modalitate de a refuza, așa că se duse lângă general. Bărbatul mai în vârstă

imprimă un pas domol cu care Carl nu avea nicio problemă. Plaja părea că se întinde la nesfârșit și Carl se întreba cât de departe va merge Wingate. Hotărî că nu contează. Înainte, sus de tot, un copac solitar, cu un trunchi gros, răsucit, își înfipsese rădăcinile într-o parte a stâncii. Se aplecase precaut către mare, dar Carl avea sentimentul că primea ce era mai bun de la gravitație de foarte mult timp. Își fixă privirea pe copac și merse mai departe.

Carl și Wingate alergară în liniște un timp, apoi Wingate întrebă:

– Cum stă Vanessa cu algebra?

Carl nu era sigur dacă Wingate era sarcastic, așa că se hotărî să îi dea un răspuns direct:

– S-a prins de ceea ce i-am spus destul de repede.

– Vanessa este inteligentă, dar nu acordă suficientă atenție școlii. Aș vrea ca notele să îi reflecte inteligența.

Confidența generalului îl făcu pe Carl să se simtă inconfortabil. Nu ar fi vrut ca mama sa să îi discute punctele slabe cu prietenii ei.

– Rice nu este un nume cu care să fiu familiar. Locuiești pe aici, Carl?

– Nu.

– Unde locuiești?

– În San Diego. Carl se hotărî să întrerupă întrebările generalului referitor la el. Sunt bursier.

– Pari în defensivă.

– Nu sunt, răspunse el puțin prea repede.

– Bine. Nici nu trebuie. Sunt încântat că Vanessa are un prieten căruia nu i s-a dat totul în viață. St Martin este o școală excelentă. Nu i-aș fi permis Vanessei să meargă aici dacă nu ar fi fost. Dar majoritatea studenților sunt aici pentru că părinții lor au plătit ca să intre. Sunt răsfățați și fără valoare. Ar trebui să fii mândru că admiterea ta s-a bazat pe merit.

Cuvintele generalului îl surprinseră pe Carl. Cu siguranță nu părea monstrul pe care îl descrisese Vanessa.

Wingate mări pasul după un kilometru și jumătate, dar lui Carl tot nu îi era greu să țină ritmul. După trei kilometri, un dig de piatră bloca plaja și generalul se întoarse spre casă. Când mai aveau jumătate de kilometru, Wingate începu să accelereze. Carl l-ar fi putut depăși cu ușurință pe bărbatul mai în vârstă, dar nu voia să se întreacă. Simțea că ăsta era un fel de test, așa că își potrivi pasul cu cel al generalului și se prefăcu că nu se întreceau. Mai erau două sute de metri până la scări când Carl văzu un bărbat în blugi și cămașă în carouri alergând pe marginea stâncii. Soarele strălucea în ochii lui Carl și el se uită într-o parte, dar există un moment în care corpul bărbatului bloca soarele și lui Carl i se păru că acesta avea o armă automată.

Când ajunseră la scări, generalul gâfâia, dar Carl respira regulat.

Wingate se aplecă în față și își odihni palmele pe genunchi.

– Ești într-o formă bună, Carl.

– Lucrez câteva ore în fiecare zi. Alergatul face parte din antrenament.

– Concurezi pentru St Martin?

– Nu, domnule.

– De ce nu?

Carl ridică din umeri.

– Studiile și karatele mă țin destul de ocupat. Nu am timp.

– Ce faci la anul?

– Facultatea, sper.

– Presupun că ai note mari.

– Sunt bune.

– La care vrei să aplici?

– La Cal și la câteva altele din cadrul Universității California. Prima alegere este Darmouth. Dar totul depinde de burse. Dacă va fi nevoie, voi lucra un an sau doi.

Wingate se ridică. Respirația sa revenise la normal.

– Să mergem sus. Probabil că Vanessa s-a trezit până acum.

Carl era atras de general. Oare Vanessa se va întoarce împotriva lui dacă ar fi bănuit că lui îi plăcea tatăl ei? Spera ca Vanessa să doarmă încă și să nu îl vadă împreună cu Wingate, dar speranța sa se dovedi deșartă. Ea era pe terasă, îmbrăcată în pantaloni de tenis și o cămașă verde-deschis, cu mâneci scurte, mâncând un corn și sorbind dintr-o cafea.

– Stabiliți legături masculine? întrebă ea când bărbații se apropiară.

– L-am rugat pe Carl să alerge cu mine, răspunse Wingate, ignorându-i sarcasmul. Mi-a spus că te ajută la algebră.

Vanessa se uită la Carl suficient cât să îl facă să se simtă nervos. Se aștepta ca Vanessa să îi spună tatălui ei ce făcuseră în camera de oaspeți toată noaptea.

– Aveam probleme la algebră. Carl este un vrăjitor. Cred că acum înțeleg.

– Bine. Mă duc să fac un duș. Ne vedem mai târziu.

– Deci ce crezi despre general? întrebă Vanessa când tatăl ei nu-i mai putea auzi.

– Este într-o formă bună pentru cineva de vârsta lui, răspunse Carl neutru.

Vanessa râse.

– Nu-ți face griji. Nu te voi mușca dacă spui ceva drăguț despre el. Face o primă impresie minunată, în special asupra bărbaților. Acea privire de oțel, tăietura fermă a mandibulei, postura militărească. Este bărbat din cap până în picioare, iar bărbații înghit asta.

– Pe bune, Vanessa, exersam la karate. Am vorbit despre asta şi pe urmă am alergat împreună. M-a întrebat unde stau şi despre şcoală.

Vanessa se aplecă în faţă şi luă bărbia lui Carl în palmă. Atingerea ei era electrizantă, generând dorinţă.

– Eşti roşu ca racul şi pun pariu că ştiu ce gândeşti. Roşeaţa lui Carl se accentuă. De ce nu mergi sus la duş? Am să te însoţesc.

– Cu tatăl tău în casă? întrebă Carl nervos.

– Mai ales cu tatăl meu în casă, răspunse ea, uitându-se răutăcioasă la întunericul din interiorul locuinţei.

În timp ce se ridicau, un bărbat se îndreptă spre colţul vilei. Nu era acelaşi pe care îl văzuse Carl patrulând pe marginea stâncii. De data aceasta nu era nici un dubiu că bărbatul era înarmat.

– Nu-ţi face griji în privinţa lor, spuse Vanessa când remarcă unde se uita Carl. Tatăl meu călătoreşte întotdeauna cu gărzi de corp. Este foarte important. Chiar şi Enrique este un fost soldat dintr-o ţară din America de Sud cu care tatăl meu face afaceri. Probabil din vreun escadron al morţii la al cărui antrenament a ajutat şi tatăl meu. Carl nu-şi putea da seama dacă ea glumea. Este întotdeauna înarmat.

Carl se încruntă. Nu agrea ideea unor bărbaţi înarmaţi patrulând prin jur. Însemna că exista un motiv pentru care se aflau acolo. Apoi Vanessa îl luă de mână şi Carl uită de gărzile de corp.

Generalul părăsi casa la puţin timp după micul dejun. Până să plece, Carl şi Vanessa se împărţiseră între a studia şi a face plajă. Wingate se întoarse seara pentru cină. Încercă să aibă o conversaţie normală în timpul mesei, dar fiica sa îi răspunse la orice întrebare directă scurt, iar când Carl

și tatăl ei vorbeau, ea tăcea morocănoasă. Carl se simțea extrem de inconfortabil și fu ușurat când cina se termină.

Cuplul plecă la un film deoarece generalul avea musafiri. Când ei se întoarseră, după miezul nopții, aceștia plecaseră. Vanessa își petrecu noaptea în camera lui Carl, ceea ce îl făcu foarte nervos. Își imagina că generalul va deschide brusc ușa de la camera de oaspeți și îl va ucide în pat, dar nu existară intruziuni nocturne și Morris Wingate plecase când se treziră duminică dimineață.

Carl era extenuat când Vanessa îl lăsă duminică seara la apartamentul lui. Se duse direct la culcare și nu auzi ceasul, ajungând târziu la cursuri pentru prima dată de când începuse școala la St Morris. Carl spera că nu va da de Sandy Rhodes sau de Mike Manchester. Avu noroc. Nu erau la nici unul dintre cursuri și îi văzu doar de la distanță pe hol. Vanessa îi spuse lui Carl că băieții le ziceau tuturor celor care îi întrebau de vânătăi că le căpătaseră în timp ce se băteau cu succes cu o gașcă de motocicliști pe o alee din spatele unui bar.

3

Primul semestru din ultimul an de liceu al lui Carl a fost ca o ceață. Voia să petreacă fiecare clipă disponibilă cu Vanessa, dar îi explică că trebuia să obțină note mari dacă dorea să aibă vreo șansă să meargă cu bursă la facultate. Vanessa înțelese și nu se amestecă niciodată în studiile lui. Când mergeau la plajă după ore, Vanessa îl aducea înapoi acasă până la șapte. Dacă rămânea la sfârșitul săptămânii la ea acasă, ea insista ca el să își aducă și cărțile.

La început, Carl ura weekendurile la domeniul Wingate dacă generalul era acasă in cauza tensiunii dintre

Morris Wingate şi fiica sa, dar în curând începu să aştepte cu nerăbdare apariţia lui Wingate. Generalul era plăcut şi inteligent. Avea foarte multe cunoştinţe şi părea că fusese peste tot. Carl se simţea vinovat pentru că nu îl ura pe tatăl Vanessei aşa cum îl ura fiica sa. Era atent să nu se trădeze în faţa Vanessei. Era posibil ca ea să fi remarcat că tatăl ei şi Carl se înţelegeau, dar nu îi spusese niciodată nimic despre asta.

Uneori, Carl şi generalul se antrenau împreună. De obicei alergau pe plajă, dar într-o zi, Wingate sugeră ca ei să boxeze. Nu era de talia lui Carl, dar nu era rău. Gândindu-se mai târziu la asta, Carl realiză că nu ar fi trebuit să fie surprins. Wingate era militar şi soldaţii luptau ca să supravieţuiască. În mare parte, Carl jucă în defensivă, bucuros să pareze croşeele şi loviturile lui Wingate, lovind doar din când în când. Carl era sigur că generalul ştia că se abţine, dar nu se putea hotărî să dea totul.

La două nopţi după meciul lor de box, telefonul din apartamentul lui Carl sună. Preluă apelul din camera sa, sperând că este Vanessa, dar cel care suna era Morris Wingate. Generalul nu îl mai sunase niciodată până acum şi el se îngrijoră că i se întâmplase ceva Vanessei.

– Sunt bucuros că te-am prins, spuse Wingate. Sunt în Washington, dar mă întorc în California joi seară. Ai ceva planificat?

De fapt, nu avea. Şi el, şi Vanessa aveau examene şi stabiliseră să studieze toată săptămâna şi să nu se întâlnească.

– Bine, spuse Wingate. Am o surpriză pentru tine, joi noapte. Voi trimite o maşină la şapte. Nu îi spune Vanessei.

Generalul închise înainte ca el să îi poată pune vreo întrebare. Îşi dorea ca generalul să nu îi fi spus să ţină secretă întâlnirea faţă de Vanessa. Dacă el îl asculta, iar ea afla? Dacă iubeşti pe cineva – şi Carl credea că exista posibilitatea să

fie îndrăgostit de Vanessa – nu ar trebui să existe secrete. Dar Carl nu știa de ce nu trebuia să îi spună Vanessei. Dacă generalul pregătea o surpriză pentru ea și voia să facă parte și Carl din ea? Ar fi stricat totul dacă i-ar spune. Carl se hotărî să aștepte să vadă ce plănuia generalul. Va putea să îi spună Vanessei totul după aceea.

O mașină neagră parcă în fața complexului de apartamente în care locuia Carl exact la ora șapte. Mașinile conduse de șoferi erau o raritate în cartierul lui Carl și asta atrase privirile.

– Unde te duci? îl întrebă Evelyn Rice pe fiul ei.

– Nu știu, mamă. Ți-am zis, generalul a spus că este o surpriză.

– De ce nu merge și prietena ta cu tine?

– Nu știu nici asta. Carl își îmbrăcă jacheta și își sărută mama pe obraz. Trebuie să plec.

Evelyn își puse mâinile în jurul corpului pentru a-și reține emoțiile în timp ce Carl închidea ușa apartamentului în spatele său. Fiul ei fusese rezervat referitor la fata cu care se întâlnea. Tot ceea ce știa Evelyn era că este foarte bogată, că mama ei este moartă și că tatăl ei trăia în Washington D.C. majoritatea anului și conducea o agenție de spionaj. Evelyn nu era de acord să lase un copil nesupravegheat perioade lungi de timp și credea că este ciudat că cineva atât de important ca generalul Wingate îl invită pe fiul ei undeva fără să își invite și fiica; dar Carl fusese atât de fericit în ultimul timp, încât își păstră temerile pentru ea.

Câțiva dintre copiii din vecini făcură niște remarci când șoferul îi deschise ușa lui Carl, iar el se simți plin de sine când urcă pe bancheta din spate lângă general. O gardă de corp stătea pe scaunul din față, lângă șofer. Ambii bărbați

aveau părul lung și erau îmbrăcați în haine civile. Wingate purta o cămașă neagră și pantaloni negri.

– Ce ai făcut astăzi la examene? întrebă generalul când porniră.

– Bine, cred. Am luat două săptămâna asta și mai am trei săptămâna viitoare.

– Vanessa crede că s-a descurcat la examenul de matematică. Dă vina pe tine pentru această îmbunătățire.

Carl roși.

– S-ar fi descurcat și fără mine.

– Mi-a mai spus și că ai protejat-o de Sandy Rhodes. Carl se uită într-o parte. Asta înseamnă curaj. I-am văzut pe Sandy și pe prietenul lui. Sunt mult mai mari decât tine.

– L-am surprins pe Andy și ei nu știu să se bată, mormăi Carl.

Generalul îl studie un moment pe Carl, înainte de a vorbi.

– Modestia este o calitate, Carl, dar nu ar trebui să exagerezi cu ea. Să folosești elementul-surpriză într-o bătaie este remarcabil. Bărbații luptă corect numai la televizor. Lupta nu este un joc. În orice caz, îți sunt îndatorat pentru că ai protejat-o pe Vanessa.

Carl nu știa ce să spună așa că nu spuse nimic. Generalul abandonă subiectul și merseră fără să vorbească până când mașina părăsi autostrada și o luă spre est, în zona agricolă.

– Cred că vei considera această noapte interesantă.

– Unde mergem?

– La un concurs sportiv, răspunse Wingate cu un zâmbet enigmatic. Bătaia ta cu Sandy și cu prietenul lui nu a fost prima, nu-i așa?

– Nu, răspunse Carl suspicios, fără să-și dea seama de unde voia să ajungă generalul.

– Ai făcut vreodată parte din Marauders? Ochii lui Carl se măriră. Știu că ai participat la câteva din bătăile lor de gașcă, dar nu îmi este clar cât de mult te-ai implicat.

– Cum ați?...

Wingate zâmbi.

– Sunt șeful unei agenții de spionaj, Carl. Cât ar fi de bună o agenție dacă nu ar face o verificare a trecutului iubitului fiicei mele?

Carl se întunecă.

– Nu cred că este corect, domnule.

– Fiica mea mă urăște. Mă învinovățește de moartea mamei ei și se abate de pe drumul ei pentru a mă răni pe mine. Uneori se întâlnește cu băieți care i-ar putea face foarte mult rău. Se întâlnește cu ei numai ca să mă facă să sufăr. O iubesc foarte mult pe Vanessa. Uneori trebuie să o protejez de ea însăși. Asta înseamnă să aflu ce pot despre prietenii ei și, uneori, să am de-a face cu băieți care ar putea fi o problemă.

Generalul văzu alarma din ochii lui Carl. Zâmbi cald.

– Nu faci parte din categoria celor care i-ar putea face rău, Carl. Sunt foarte ușurat că a găsit în sfârșit pe cineva ca tine, cineva cu caracter.

Carl simți că tensiunea i se scurge din umeri.

– Dar tot trebuie să știu despre Marauders.

– Nu sunt multe de știut. Am prieteni de la vechea școală care fac parte din bandă. Eu nu fac parte. Când am câștigat centura neagră, am vrut să știu cum m-aș descurca în afara sălii de gimnastică, știți, pe stradă, unde nu există nicio regulă. Am participat la o luptă și m-au ridicat polițiștii. Nu au putut dovedi nimic, așa că mi-au dat drumul. Nu au existat acuzații, dar arestarea m-a trezit. Le-am spus prietenilor mei că nu o să mă alătur lor. Încă suntem prieteni.

– Cum te-ai descurcat fără nicio regulă?

Carl îl privi pe general în ochi:

– Foarte bine.

Wingate zâmbi și rămase tăcut. La est, dealurile se estompau încet în întunericul tot mai adânc și cerul se umplea cu stele. Mașina de oraș o luă pe un drum plin de noroi și trecu printr-o livadă. În depărtare, Carl văzu o lumină strălucind printre copaci. Câteva minute mai târziu, erau în fața unui hambar mare, parcând lângă o limuzină strălucitoare. În apropiere mai erau parcate câteva mașini scumpe. Când șoferul deschise portiera pentru general, Carl auzi un zgomot venind din interiorul hambarului. Garda de corp a generalului o luase înainte. Ciocăni la o ușă. Aceasta se deschise un centimetru și un bărbat gras care trăgea dintr-o țigară se uită afară. Garda de corp a lui Wingate îi dădu un teanc de bani și îi spuse ceva ce Carl nu putu auzi. Bărbatul gras băgă banii în buzunar și afișă un zâmbet.

– Generale, este o plăcere.

– Se pare că ai ceva concursuri interesante în plan.

– Vă vom distra, îl asigură grasul pe Wingate în timp ce se dădea la o parte să îi lase pe Carl, pe general și pe bodyguard să intre în hambar.

Câteva reflectoare erau îndreptate spre un dreptunghi de nisip din centrul hambarului, lăsând restul interiorului în umbră. Norii groși de fum de țigară și de trabuc creau o ceață fină, iar cei așezați pe scaunele pliante de pe marginea spațiului deschis se salutau entuziasmați. Era o amestecătură ciudată de bărbați și de femei. Unii erau îmbrăcați în haine formale, alții în haine obișnuite. Erau bărbați în cizme de cow-boy, cămăși de stofă cu carouri și blugi și câțiva care arătau ca și cum tocmai ieșiseră dintr-un cazinou din Vegas.

În partea mai îndepărtată a hambarului, câțiva bărbați schimbau niște bani în fața unui bar portabil. Wingate îl

conduse pe Carl spre niște scaune din primul rând. Pe acestea erau plăcuțe cu „Rezervat". Șoferul și garda de corp se postară în spatele ultimului șir de scaune, de unde puteau să urmărească pe toată lumea.

– Ce se întâmplă, domnule? întrebă Carl.

– Bărbatul care ne-a dat drumul înăuntru este Vincent Rodino. Organizează evenimente sportive neortodoxe. Am aflat de ăsta în urmă cu câteva zile și m-am gândit că te-ar interesa.

Carl era pe punctul de a pune o altă întrebare când luminile se micșorară și Rodino păși în centrul dreptunghiului de nisip înconjurat de scaune. Doi bărbați intrau în dreptunghi din părți opuse. Bărbatul care venea din stânga era îndesat și avea pieptul acoperit cu păr negru. Deasupra sprâncenelor avea câteva cicatrice, iar nasul îi fusese spart de mai multe ori. Purta pantaloni de box și pantofi sport, dar nu avea mănuși.

Carl îl recunoscu pe celălalt bărbat de la un turneu recent de karate. Era înalt, subțire, cu pumnii goi și purta doar pantalonii negri ai costumului de karate.

– Să începem, domnilor, spuse Rodino cu o voce puternică. Așteptă înainte de a continua până când oamenii care erau în picioare își găsiră locurile. Luptătorii făcură câteva mișcări, relaxându-și mușchii și boxând cu umbrele.

– În noaptea asta avem un meci incitant, spuse Rodino când mulțimea se liniști. Ridică o mână și arătă spre boxer. Acesta este Harold McMurray. A fost clasat al șaselea de către Comisia de Box a Statului California, la categoria semigrea. Are în palmares treisprezece victorii, două înfrângeri și șase knock-out-uri.

Rodino se întoarse către celălalt luptător.

– Aici îl avem pe Mark Torrance, campionul la karate al statelor din vest, în ultimii doi ani.

Mulțimea aplaudă și Rodino îi invită pe luptători în centrul arenei.

– Băieți, știți regulile. Rodino se opri pentru efect. Nu există nicio regulă. Câțiva oameni din mulțime râseră. Câștigătorul ia totul, nimic nu este interzis. Luptați până când unul dintre voi e învins sau renunță. Nu există runde. Vă puteți mușca, băga degetele în ochi sau doborî la pământ. Dar fără arme. Ați înțeles?

Luptătorii încuviințară. Wingate se întoarse către Carl.

– Crezi că un karatist poate înfrânge un boxer profesionist?

– Depinde de luptători.

Rodino ieși din arenă și cei doi bărbați o înconjurară cu precauție. Boxerul călca pe toată talpa, deplasându-se încet înainte, mișcându-și capul și umerii. Torrance dansa ușor pe vârfuri.

Mulțimea era în picioare, strigând încurajări și așteptând prima lovitură.

McMurray încercă să se apropie, dar Torrance își folosi înălțimea și viteza pentru a rămâne mai departe de lungimea brațului adversarului său, tachinându-l pe bărbatul mai scund cu pumni care-i umpleau fața boxerului de umflături roșii. Frustrat, McMurray atacă. Centura neagră păși într-o parte și trase piciorul boxerului. Instinctiv, în timp ce cădea, McMurray întinse brațele după sprijin, lăsându-și capul neprotejat. Torrance se repoziționă și expedie câteva lovituri în fața lui McMurray. Loviturile scurte făcură o tăietură pe obrazul boxerului. Mulțimea urlă, excitată de sânge. McMurray lovi nisipul și se rostogoli încercând cu disperare să scape. Torrance nu părea să se grăbească. Boxerul se ridică în picioare.

– Ce crezi? întrebă Wingate fără să-și ia ochii de la luptători.

– Lovitura a fost bine executată, spuse Carl încet. Concentrat, îi privea pe cei doi bărbați cu un ochi de expert.

Torrance mai lovi de câteva ori, umflându-se în pene. Începu să își batjocorească adversarul, dar boxerul lupta pentru viața sa și nu se enerva ușor. Și el era într-o formă bună și nu dădea nici un semn că bătaia pe care o încasase l-ar fi slăbit.

Torrance lovi din nou, dar boxerul făcu o eschivă, se aplecă în față și îi dădu karatistului un croșeu de dreapta direct în coaste. Torrance tresări de durere, iar McMurray îi dădu o stângă rapidă în gât. Torrance îl prinse, cuprinzând umerii puternici ai boxerului cu mâinile sale lungi. McMurray își ridică genunchiul către vintrele lui Torrance. Imediat ce își ridică genunchiul, Torrance își schimbă centrul de greutate. Lovitura de judo fusese executată perfect și McMurray era pe jos, pe spate, înainte de a realiza ce s-a întâmplat. Torrance își înfipse mâna în vintrele lui McMurray, lăsându-l pe boxer fără apărare. Rodino reveni în arenă și ridică mâna câștigătorului. Torrance dansă în jurul ringului, cu mâinile ridicate în semn de triunf, în timp ce McMurray se zvârcolea pe jos.

Wingate se ridică.

– Să luăm o gură de aer înainte de următoarea luptă.

Carl îl urmă pe general spre ușa din spatele hambarului. Când trecură pe lângă șoferul lui Wingate, generalul îi spuse să pună un pariu pe următoarea luptă.

O mulțime de oameni se adunaseră chiar în fața ușii și generalul îl conduse pe Carl spre un șir de copaci. Aerul nopții era revigorant după hambarul plin de fum.

– Ce crezi despre lupta asta? întrebă generalul.

– Torrance este bun, dar boxerul nu era pe măsura lui. Era prea încet, aproape imobil și nu era obișnuit să lupte cu cineva care lovește cu mâinile și cu picioarele.

– Cum crezi că te-ai descurca împotriva lui Torrance?

Ceva în tonul lui Wingate îl făcu pe Carl să facă o pauză înainte de a răspunde.

– Ce vreți să spuneți?

– Dacă ar fi să te lupți cu el, să spunem în seara asta. Cum crezi că te-ai descurca?

– Vreți să mă lupt cu el? întrebă Carl.

– Cred că ar fi un meci interesant.

– În seara asta? întrebă Carl, scrutând fața generalului, în încercarea de a înțelege ce era în spatele întrebărilor acestuia, dar trăsăturile aspre ale lui Wingate erau în umbră.

– Nu în seara asta, răspunse el râzând, chiar când șoferul lui se apropia ca să le spună că următoarea luptă era pe punctul de a începe.

– Ăsta ar trebui să fie un meci bun, spuse Wingate. Îi întoarse spatele musafirului său și se îndreptă spre hambar. Carl era nedumerit. Ce urmărise Wingate? Deseori, Carl simțise că generalul voia ceva de la el, dar nu-și putea da seama despre ce putea fi vorba.

Carl avu probleme de concentrare la luptele care urmară. Generalul chiar voia ca el să se lupte cu Torrance sau era doar curios să-i afle părerea? În timpul unei pauze, Carl se îndepărtă de arenă. Se uită către barul unde un bărbat îi plătea pe câștigători, iar Wingate vorbea cu Rodino într-un colț întunecat.

Generalul era atât de puternic, de încrezător. Ar fi dat orice să aibă un asemenea tată – un prieten, chiar mai mult decât un prieten. Generalul știa atât de multe despre atât de multe lucruri. Carl își iubea mama. Muncea atât de mult pentru el. Dar tânjea după mai mult. Simțea lipsa unui tată, un bărbat care să-l sfătuiască și să-l îndrume.

Carl știa că Vanessa credea ce era mai rău despre tatăl ei, dar era sigur că ea se înșela. De când îl cunoștea, Morris

Wingate nu spusese nici măcar un cuvânt urât despre Vanessa. Carl era sigur că o iubea și că îi iertase părerea groaznică pe care o avea despre el. Carl credea că generalul se străduia să fie un tată bun, în ciuda eforturilor Vanessei de a-l ține la distanță. Dar știa că nu putea vorbi cu ea despre sentimentele lui; sinceritatea în această chestiune ar fi distrus relația lui cu Vanessa și fiica generalului era cea mai importantă ființă din lumea lui Carl. Dar își dorea să fie posibil un armistițiu între Vanessa și tatăl ei. Chiar mai mult, își dorea ca Morris Wingate să înceapă să se gândească la el nu numai ca la iubitul Vanessei, ci ca la un fiu.

4

Două zile după ieșirea cu generalul, Carl plăti o lună de antrenament la clubul lui Mark Torrance. Torrance conducea un club pentru o franciză internațională numită International Karate, care-și avea sediul central în Chicago. Școala se afla la periferie, la etajul al doilea al unei clădiri vechi, din lemn. Majoritatea elevilor erau de culoare sau mexicani. Câțiva albi veneau la școală datorită reputației lui Torrance. Carl se înscrise sub un nume fals și pretinse că este un începător cu câteva antrenamente de bază. Profita de fiecare ocazie pentru a studia tehnica lui Torrance. Trase concluzia că Torrance era un luptător bun cu slăbiciuni care puteau fi remarcate doar de cineva cu abilitățile lui Carl.

Ultima oră a lui Torrance se termina în fiecare zi la ora zece. Uneori, instructorul ieșea la bere cu câțiva dintre elevii săi; dar niciodată în serile de miercuri, pentru că atunci își făcea socotelile. În această seară de miercuri, Carl era îmbrăcat în negru, ceea ce îl ajuta să se contopească cu

umbrele de pe aleea din fața clubului. La douăzeci de minute după ce ultimul elev coborî scările de lemn de la al doilea etaj, Carl își trase o mască de schi, traversă în fugă strada și urcă scările. Avea gura uscată, iar când ajunse la etaj inima îi bătea puternic. Știa că era o nebunie să se afle acolo. El era un băiat, iar Torrance un luptător cu experiență. Mai avea încă timp să se oprească. Nici măcar nu era sigur că Morris Wingate voia ca el să se lupte cu Torrance. Generalul nu mai vorbise despre asta. Dar dacă acesta era un test? Dacă generalul voia să vadă din ce aluat era făcut Carl? Frica îl rodea pe dinăuntru și aproape că se întoarse, dar ceva mai puternic – dorința sa de a-i face pe plac generalului Wingate – îl făcu să apese pe clanță și să împingă ușa spre interior.

Clubul era o sală mare cu podea de lemn. Într-un colț erau saltelele pentru încălzire, iar din tavan, de-a lungul peretelui din apropiere, atârnau saci de diferite mărimi, pentru lovituri. În partea cealaltă a clubului, lângă vestiar, era un perete cu oglinzi până în tavan. Biroul mic în care Torrance lucra era în partea cealaltă a clubului, opus ușii de la intrare. Clubul era întunecat, dar în birou era lumină. Carl îl putea vedea pe Torrance stând la birou.

Carl traversă clubul încet, lipindu-se de perete și rămânând în umbră. Când fu pe poziție, îl văzu pe Torrance punând niște cecuri într-un seif. Așezat la birou, concentrat la socotelile sale, Torrance era o țintă ușoară. Carl își aduse aminte că generalul spusese că elementul-surpriză era ceva de admirat într-o luptă și că se lupta corect doar la televizor, dar el dorea un test adevărat al abilităților sale.

Carl nu era familiarizat cu luptele, iar adversarii săi fuseseră întotdeauna băieți precum Sandy Rhodes sau Mike Manchester, care nu aveau nici un fel de antrenament. Carl

se întreba dacă făcea o greşeală. Se întindea prea mult? Era o singură modalitate de a afla.

Lângă peretele cu oglinzi, Carl văzu un rastel cu gantere. Se hotărî să îl atragă pe Torrance în spaţiul deschis al sălii. Luă o greutate mare din partea de sus a rastelului şi o aruncă. Metalul lovi podeaua de lemn cu un zgomot puternic care fu amplificat de liniştea din jur. Torrance sări în picioare şi se uită în întuneric.

– Cine e acolo?

Centura neagră traversă biroul şi se uită de jur împrejur. Carl se retrase în umbră. Când Torrance va intra în sală, Carl se va confrunta cu el. Dar Torrance nu îşi părăsi biroul. Se apropie de masă şi se aplecă. Când se întoarse, avea în mână un pistol.

Lui Carl îi era de acum limpede precum cristalul că nu era un samurai al vremurilor moderne, luptând pentru stăpânul său. Era un prost într-o călătorie prostească, un adolescent care trăia o fantezie. Generalul Wingate nu îi propusese un test atunci când îl întrebase pe Carl cum s-ar fi descurcat într-o luptă cu Torrance; făcea conversaţie. Din nefericire, epifania lui Carl este posibil să fi venit prea târziu. Dacă Torrance l-ar fi prins în clubul său îmbrăcat ca un ninja, ar fi chemat poliţia şi Carl ar fi fost exmatriculat de la St Martin. Carl realiză că avea o singură şansă să iasă din situaţia ridicolă în care se băgase singur.

În timp ce Torrance aştepta ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul, Carl se furişă în vestiar. Torrance aprinse luminile clubului la o secundă după ce uşa vestiarului se închise. Carl deschise încet uşa, văzându-l pe Torrance îndreptându-se spre rastelul cu greutăţi. Senseiul îngenunche şi examină greutatea pe care o aruncase Carl. Apoi se uită la rastel. Ridică greutatea şi o puse înapoi pe raft. Când Torrance testă stabilitatea ganterei pentru a vedea dacă ar

fi putut cădea singură, Carl auzi sunet de metal pe metal. Imediat ce realiză că greutatea nu putuse cădea singură, Torrance se deplasă în centrul clubului şi inspectă sala de gimnastică, ţintind cu arma în timp ce se răsucea. Privirea sa trecu de uşa de la intrarea în vestiar, apoi se întoarse la aceasta. Centura neagră ezită o secundă, apoi se îndreptă spre vestiar.

Vestiarul era lung şi îngust. Dulapurile erau aliniate pe cei patru pereţi şi în mijloc, împărţind în două sala. În faţa uşii, la capătul vestiarului, se aflau duşurile într-o zonă deschisă. Camera oferea puţine locuri de ascuns. Carl putea înconjura dulapurile, dar cât de mult putea dura asta? O anumită parte a zonei cu duşuri oferea protecţie de cel care stătea lângă dulapuri, dar dacă Torrance privea acolo, l-ar fi descoperit. Indiferent de distanţa care i-ar fi despărţit, Carl nu avea nicio şansă în faţa armei.

Brusc, luminile din vestiar se aprinseră. Carl avea doar câteva secunde ca să reacţioneze. Uşa vestiarului se deschise şi Torrance intră. Se opri lângă uşă. De la capătul şirului de dulapuri din mijlocul camerei putea vedea totul, mai puţin zona duşurilor.

– Ieşi acum şi nimeni nu va fi rănit. Am o armă şi o voi folosi.

Torrance nu părea să fie îngrijorat. Carl trebuia să se străduiască să-şi păstreze calmul.

– Număr până la trei. Dacă nu ieşi, o să trag ca să te omor.

Carl se gândi să se predea. Poate că îl va putea convinge pe Torrance că venise pentru un antrenament suplimentar. Apoi îşi aduse aminte că se ascundea, că era îmbrăcat în negru, cu o mască de schi pe faţă şi că nu trecuse pe la birou ca să îi ceară permisiunea lui Torrance să se antreneze. Torrance îl va preda poliţiei sau pur şi simplu îl va

împuşca. Poliţia va descoperi că se înregistrase la club sub un nume fals. Va fi exmatriculat. Asta ar ucide-o pe mama sa.

Torrance numără până la trei.

– OK, prietene. Să nu spui că nu te-am avertizat.

Instructorul de karate merse de-a lungul dulapurilor către duşuri. Era singura parte a camerei pe care nu o putea vedea complet. Făcuse deja trei sferturi din drum când Carl se aruncă pe el din spaţiul îngust dintre tavan şi dulapurile din mijlocul vestiarului. Torrance se împiedică şi scăpă arma. Spaţiul dintre dulapuri era prea îngust pentru ca Torrance să se poată întoarce. Carl îl lovi pe instructorul de karate din spate, punându-l în genunchi şi aplicându-i o loviură. Torrance leşină în timp ce-şi căuta arma pe care o scăpase.

CAPITOLUL XII

Să vorbească despre lupta sa cu Mark Torrance îl extenuase pe Carl. Se întinse după paharul cu apă de pe noptieră şi luă o înghiţitură.

– I-ai spus generalului Wingate ce ai făcut? întrebă Ami.

– Nu direct. A apărut ceva în ziar, un articolaş despre un karatist cu centură neagră care fusese bătut. L-am decupat şi i l-am trimis prin poştă, anonim.

– Ce s-a întâmplat după ce ai expediat articolul?

Buzele lui Carl se arcuiră într-un zâmbet cinic.

– Generalul nu mi-a vorbit niciodată despre el, dar l-a primit cu siguranţă pentru că am fost chemat în armată câteva săptămâni mai târziu.

– Şi crezi că Wingate a făcut asta?

– La început, nu. Chiar m-am dus la el să mă ajute. Atunci aveam o bursă Dartmouth. Generalul era singura persoană la care puteam apela ca să mă ajute. A durat ceva să ajung la el. Am tot sunat, dar el nu mi-a răspuns câteva săptămâni. Aproape renunţasem când m-a sunat să îmi spună că vine în California în weekend. M-am dus la proprietatea lui. Îmi pusesem toate speranţele în întâlnirea noastră.

– Şi ce a spus?

Carl arăta ca și cum amintirea întâlnirii îi storcea toată vigoarea. Când vorbi, închise ochii.

– Wingate a fost anost. Mi-a spus că nu mă putea ajuta să evit înrolarea. El credea că ar trebui să mă duc. Mi-a reamintit că duceam o luptă pe viață și pe moarte cu comunismul. M-a întrebat ce justificare aș putea găsi să mă duc la petreceri ale frăției și la meciuri de fotbal în timp ce băieți de vârsta mea își dădeau viața pentru țara lor. Mi-a spus că aș fi un soldat extraordinar și că puteam întotdeauna să mă întorc la școală după terminarea stagiului militar.

– Cum te-ai simțit după asta?

– Confuz, dar Wingate... Iar felul în care a spus-o... era atât de pozitiv și a făcut să pară un act de lașitate să încerc să scap de datoria mea față de țară.

– Ai încercat să nu te înrolezi?

– Nu. Până la urmă, pur și simplu am renunțat. Generalul m-a convins că era datoria mea și că voi regreta dacă nu mi-aș îndeplini-o tot restul vieții. Vorbea în termeni atât de elogioși despre armată și despre ce aș fi putut face. M-a întrebat dacă nu am învățat destul, dacă nu eram gata pentru un test în lumea reală.

Carl se frecă la ochi.

– Lucrul pe care îl regret cel mai mult este efectul pe care l-a avut înrolarea asupra mamei mele. Ea sacrificase atât de mult pentru viitorul meu: să merg la o școală bună ar fi însemnat împlinirea visului ei. Când am renunțat la bursă, a îmbătrânit peste noapte. Carl răgușI și nu putu continua preț de o clipă: a murit când eu eram în misiune, la mii de kilometri depărtare. Nu am aflat niciodată dacă m-a iertat.

– Ce a spus Vanessa când i-ai zis că te înrolezi? întrebă ușor Ami.

– A înnebunit. Era convinsă că Wingate făcuse asta pentru a ne despărți. Când am hotărât să mă înrolez, a încetat să mai vorbească cu mine. Nu îmi răspundea la telefon și mă evita la școală. Până la sfârșitul anului am început să lipsesc de la ore pentru a nu fi nevoit să o întâlnesc. Pur și simplu nu suportam. Ca să-ți spun adevărul, a fost o ușurare să încep instruirea de bază.

– Dacă Wingate s-a aflat în spatele ordinului de înrolare, crezi că a făcut-o ca să întrerupă legătura ta sentimentală cu fiica lui?

– Este posibil să fi fost unul dintre motive, dar cred că în principal a vrut să mă aibă în Unitate. Știi testele alea speciale pe care le-am dat la instruirea de bază, modalitatea în care am fost singurul ales de Forțele Speciale. Cred că Wingate mi-a manipulat fiecare pas al carierei.

Ami era nedumerită.

– Ce este Unitatea?

Rice râse.

– Este piticul care nu era acolo.

CAPITOLUL XIII

Vietnamul de Nord / Alexandria, Virginia - 1971

1

Grupul de călăreți începuse să meargă mai repede de la râu, cu câteva ore înainte, încetinind numai unde acolo jungla era prea deasă pentru a le permite să mențină ritmul. Se opreau la fiecare oră cinci minute, ca să se odihnească și să se hidrateze; în ciuda amenințărilor superiorului, bărbații nu ar fi putut continua la nesfârșit în umiditatea accentuată a anotimpului ploios.

Cu câteva zile în urmă, Carl se afla la Fort Bragg când un sergent îl trezise dintr-un somn adânc. Fusese îmbarcat într-un jet și dus la Baza Forțelor Aeriene Vandenberg din California, unde i se alăturase lui Neil Carpenter, un expert în electronică, și se suiseră într-un avion spre Nha Ha, baza Forțelor Aeriene din Okinawa. Carl nu mai fusese niciodată într-o misiune reală și deborda de energie atunci când aterizară. La Nha Ha, aflase că va face parte dintr-o echipă ce va fi trimisă în Vietnamul de Nord pentru a recupera echipamentul electronic al unui avion al Marinei

doborât. Avionul pe care îl căutau fusese localizat cu un radar într-o zonă joasă, accidentată, slab populată din jungla nord-vietnameză, la douăzeci de kilometri de cea mai apropiată rută navigabilă de intrare, afluentul unui râu. Cercetarea vizuală fusese imposibilă deoarece coronamentul era foarte dens, cu o înălțime de cincisprezece-douăzeci de metri. Nici măcar razele soarelui nu puteau pătrunde în multe locuri.

În echipă erau opt bărbați: Carl, Carpenter, cinci Berete Verzi pe care îi luaseră din Da Nang și căpitanul Molineaux, comandantul. Toți bărbații, cu excepția lui Carl, trecuseră de botezul focului și erau experți în luptele în junglă, dar Molineaux se distingea de departe. Era puțin mai înalt decât Carl, dar părea că îl copleșește. În timp ce Carl era un ghem de nervi, Molineaux era calm. Vorbise încet când informase echipa în baraca din Quonset, Da Nang, cu puțin înainte ca elicopterele să decoleze, iar comportamentul său calm nu se schimbase nici în timpul misiunii.

Elicopterele lăsară echipa cât de aproape de râu îndrăzniseră să meargă piloții. Din junglă se auzise atunci un zgomot nebunesc, apoi supravegheară în tăcere râul până când o barcă cu motor se materializă din ceață. Barca îi duse în amonte, pe malul celălalt, apoi se deplasară din nou, cu rapiditate. Până când barca dispăru de-a lungul firului îngust al afluentului, membrii echipei se pierduseră prin tufișurile dese.

Trebuiau să se miște repede. Radarele care localizaseră avionul prăbușit înregistraseră și mișcări masive de trupe în zonă. Din ceea ce știau, vietnamezii căutau același avion, în același timp. Molineaux le spusese că trebuiau neapărat să recupereze sau să distrugă echipamentul electronic. Nimeni nu întrebase de ce și Carl nu a aflat niciodată

la ce folosea echipamentul, deşi din când în când îşi punea întrebări referitor la asta.

Echipa avea un avantaj asupra trupelor inamice. Înainte de a se parașuta, pilotul pornise un aparat de recunoaştere care trimitea un semnal într-o bandă de frecvenţă secretă. Molineaux avea un dispozitiv triunghiular care recepţiona acel semnal. Îl puteau folosi pentru a ajunge direct la avion în timp ce nord-vietnamezii trebuiau să acopere întreaga zonă.

Nu era nicio cărare de la râu şi bărbaţii se văzură nevoiţi să îşi croiască drum cu macetele. Nimeni nu vorbea. Comunicau prin semne. Umiditatea le secătuia forţele. Rafalele bruşte de ploaie erau deseori suficient de abundente ca să îi ude şi să ascundă pădurea din imediata apropiere în spatele unei cortine de apă.

Terenul urca treptat de la râu. După două ore, tufişurile începură să se rărească. În ora care a urmat, ocoliră mici comunităţi ale tribului Montagnard, care locuia pe dealuri, în colibe de bambus. În aceste zone, urmele vânatului uşurau înaintarea, dar bărbaţii trebuiau să fie atenţi la capcane şi ambuscade.

Ultima perioadă de repaus fusese cu aproape o oră în urmă. Carl ştia că nu era productiv să se gândească la odihnă, dar nu se putea abţine. Ritmul era istovitor şi perioadele de odihnă nu îl ajutau prea mult. Necesitatea de a fi tot timpul în alertă îi ţinea pe toţi în tensiune. Carl primise sarcina de a-l păzi pe expertul în electronică, singura persoană care nu era dispensabilă. Înaintau printr-o ploaie orbitoare, care îl făcea pe Carpenter să pară că aleargă în spatele unei perdele de la duş şi Carl fu nevoit să mărească viteza pentru a-l păstra în raza vizuală. Aproape imediat

ce făcu asta, Carpenter se opri și căzu într-un genunchi. Carl păși în fața protejatului său, cu M-16 pregătit, iar unul dintre ceilalți bărbați se așeză în spatele lui Carpenter.

Senders, Bereta Verde din fața lui Carpenter, apăru din ploaie și alergă pe cărare pentru a li se alătura. McFee, cel ce deschidea drumul, și căpitanul Molineaux îl urmară. Molineaux le făcu semn să iasă de pe cărare și îngenunche sub acoperișul format de frunzișul unui copac înalt până la cer. Ploua încă, dar frunzele atenuau potopul. Settles, Morales și Shartel, care veneau din spate, li se alăturară celorlalți.

– McFee l-a văzut pe pilot, șopti Molineaux. Carl se gândea că ar fi putut urla din adâncul plămânilor fără ca nimeni să îi audă în acel potop, dar remarcase că Molineaux nu risca niciodată. Suntem aproape, așa că mergeți pe vârfuri. Ne regrupăm la ultimul punct de odihnă în cazul în care ne despărțim. Așteptăm cincisprezece minute, nu mai mult, înainte de a merge direct la râu. Toți cunoașteți punctele principal și secundar de adunare. Dacă pierdem barca, suntem pe cont propriu. Ați înțeles?

Toți încuviințară. Molineaux se ridică și restul îl urmară. Nu mai spusese nimic despre pilot și Carl află de ce câteva minute mai târziu. Ploaia nu încetase și el se concentra asupra cărării, pe copacii și pe boschetele din față, când Carpenter încetini și se uită în sus. Carl îi urmări privirea prin frunzișul verde-închis până când observă pilotul legănându-se înainte și înapoi, printre ramurile de sus, ca o marionetă. Parașuta i se rupsese într-o mulțime de fâșii subțiri. O ramură ascuțită îi trecuse prin axilă, străpungându-i o arteră. În timp ce trecea pe sub cadavru, Carl se gândi la bărbatul ce atârna mult deasupra pământului, sângerând până la moarte. Spera că șocul căzăturii îl ucisese. Nu se uită înapoi după ce trecu de cadavru. Trebuia să fie atent,

să-şi concentreze toată energia să rămână în viaţă şi pilotul fu curând uitat.

O jumătate de oră mai târziu, găsiră avionul. După aterizare se târâse pe pământ câteva sute de metri, formând un mic luminiş. Părţi din avion erau împrăştiate printre copaci, dar fuzelajul era pe pământ, înclinat, cu un capăt înfipt în frunze.

– Vom face asta foarte rapid şi în tăcere, ordonă Molineaux înainte de a trimite patru bărbaţi în junglă, pentru a stabili puncte de observaţie.

Senders îşi puse lansatorul de grenade M-79 lângă avion. Carpenter se căţără înăuntru şi Molineaux îl urmă. Carl şi Senders supravegheau jungla.

Carl îl auzea pe Carpenter muncind în interiorul avionului. Îşi făcea griji că oricine l-ar auzi pe expertul în electronică şi se întreba cât de mult îi va lua lui Carpenter să îşi facă treaba. Carl se calmă. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la junglă. Trebuia să se concentreze – doar că era atât de obosit.

Încă nu se confruntaseră cu duşmanul, aşa că misiunea nu era diferită de numeroasele exerciţii extenuante de antrenament. Carl spera că lucrurile vor rămâne aşa; intrau repede, ieşeau repede, fără pierderi de vieţi omeneşti. Totuşi, o parte din el voia să întâlnească inamicul pentru a se testa în luptă. Ştia că era o prostie. Acţiunea era fermecătoare în filme. În viaţa reală, oamenii îşi pierdeau braţele, picioarele sau chiar viaţa. Bărbaţii din această echipă erau veterani care fuseseră implicaţi în lupte corp la corp specifice Forţelor Speciale. Uciseseră. Şi totuşi, niciunul nu spusese o poveste de război. Poate că războiul lor era prea sumbru, lăsând în urmă coşmaruri cumplite, în locul poveştilor romanţate de război pe care le-ar fi spus cineva de

pe margine, la o bere. Chiar și așa, o parte din Carl dorea să știe cum s-ar descurca.

Cincisprezece minute după ce Carpenter și Molineaux intraseră în fuzelaj, Settles fluieră semnalul prestabilit și apăru în luminiș. Molineaux coborî din avion și vorbi cu Bereta Verde în șoaptă. Settles dispăru în junglă și Molineaux se întoarse în avion și îi spuse lui Carpenter să se grăbească. Apoi începu să fixeze de avion capcane și grenade cu ceas. Cu câteva minute înainte ca electronistul să sară din avion, Settles reapăru cu celelalte gărzi. Molineaux le spuse că în apropiere erau soldați inamici. Începură să grăbească pasul către râu.

Soarele apunea și Molineaux dorea să parcurgă o distanță cât mai mare înainte de a se întuneca. Uneori, Carl auzea soldați vietnamezi strigându-se unul pe celălalt prin junglă. Asta îl îngrijora. Dacă el putea auzi soldații, atunci erau aproape; și dacă nu se deranjau să își ascundă prezența, probabil că erau foarte mulți.

O oră mai târziu, auzi o serie de bufnituri înfundate. Pădurea deasă înăbușise sunetul avionului explodând. Nimeni nu încetini ritmul. Acum, vietnamezii știau că sunt soldați inamici în zonă. Imediat ce vor găsi avionul, vor găsi și urma echipei.

Soldatul vietnamez de șaptesprezece ani era înfometat și obosit de marșul prin jungla umedă, iar vezica îi plesnea. Când Carl trecu de cotitură, băiatul stătea cu un picior pe poteca îngustă și cu celălalt încă în tufișuri. Avea fermoarul desfăcut și își ținea penisul ca și cum s-ar fi pregătit să se ușureze. Carl și soldatul se uitară unul la celălalt, cu ochii mari și gura deschisă. Se părea că timpul se oprise în această situație ridicolă.

Carl știa că nu se punea problema să-l lase pe soldat să țipe, dar nu îl putea împușca fără să își deconspire poziția, așa că îl lovi cu patul puștii în piept, lăsându-l fără aer, apoi îi rupse traheea. Settles apăru și el după cotitură și realiză imediat ce se întâmplase. Îl acoperi pe Carl în timp ce Morales fugea să îi spună lui Molineaux. Câteva minute mai târziu, echipa era strânsă în jurul soldatului mort. Molineaux le ordonă lui Carl și lui Settles să tragă cadavrul de pe cărare.

– Goliți-vă rucsacurile de tot ce aveți, mai puțin de apă și de muniție, spuse Molineaux, în timp ce Carl și Settles ascundeau cadavrul în tufișuri. Morales, păzește radioul. McFee tocmai mi-a spus că sunt niște trupe inamice între locul ăsta și râu.

– Bărbatului i se va remarca lipsa curând. Apoi trebuie să ne descurcăm. Va trebui să ne mișcăm printre dușmani în întuneric. Acum este ora cinci și prima preluare este la miezul nopții. Știți rutina.

Nimeni nu spuse nimic. Nici măcar nu încuviințară. Știau ce voia Molineaux să spună prin „rutină". Sub nicio formă nu puteau lua un camarad rănit cu ei dacă acesta nu putea ține pasul și nimeni nu urma să fie capturat în viață. Asta era treaba lui Molineaux.

– Să mergem, spuse căpitanul.

Bărbații își goliră rucsacurile de mâncare, haine uscate și trusele de prim-ajutor. Apoi plecară.

Lunetistul îl ucise pe Carpenter chiar înainte de asfințit. Carl îl văzu pe expertul în electronică îndoindu-se și împiedicându-se. Dacă nu ar fi văzut pata roșie de pe gâtul lui Carpenter, ar fi putut crede că acesta se împiedicase de o rădăcină. Pata roșie îi salvă viața lui Carl. Se aruncă în spatele unui copac și glonțul care îi era destinat doar îl

:gârie. Carl aşteptă puţin înainte de a se mişca în spatele :opacului, încercând să îl localizeze pe trăgător. Imediat ce e mişcă, un glonţ străpunse tulpina la câţiva centimetri de ochii săi. Carl ştia că timpul era de partea vietnamezilor. Dacă trăgătorul rămânea pe poziţie, Carl ar fi fost nevoit ă intre din nou în junglă, sperând să nu fie reperat. Să-l ocoească pe trăgător fără a se da de gol ar fi necesitat un timp ndelungat. Ar putea rata preluarea. Dar nici nu putea să ămână pe loc deoarece camarazii lunetistului auziseră cu iguranţă zgomotul împuşcăturilor. Carl ar fi putut chiar ă nimerească în mijlocul lor în timp ce încerca să scape.

Câteva împuşcături sparseră tăcerea.

– Rice, ţipă Molineaux. Scoateţi fundul de aici.

Într-o secundă, Carl era din nou pe potecă. Molineaux i dădu rucsacul lui Carpenter, cel în care se afla echipamentul electronic pe care electronistul îl scosese din avion.

– Du-te, spuse Molineaux.

În timp ce Carl fugea înainte, auzi în spatele său voci e ţipau în vietnameză. Inamicul ştia unde se aflau.

Se lăsă întunericul şi urmărirea încetă. Vietnamezii erau ncântaţi că îi înconjuraseră pe americani, ridicând un zid ntre ei şi firul de apă până în zorii zilei. Orele de după apus ură pline de teamă şi confuzie, iar echipa nu ajunse la râu ână la patru dimineaţa, cu mult după ora primei preluări. Molineaux îşi aşeză oamenii în formă de stea, cât de aproe de râu îndrăzniseră. Toţi stăteau întinşi pe burtă, cu picioarele atingându-li-se. Carl era extenuat, dar era prea bine ntrenat şi prea incitat pentru a adormi.

Cu zece minute înainte de ora la care trebuia să apară arca, Molineaux îi puse în mişcare. Un banc de ceaţă acoerea râul şi fâşii de abur se încolăceau prin pădure. Moneaux căzu mişcare în faţa lor şi le ordonă să se oprească.

Vietnamezii se îndepărtau de râu deoarece credeau că echipa este mai adânc în junglă. Zgomotul motorului aduse trupele mai aproape. Molineaux alergă într-un luminiș de lângă mal și deschise focul chiar când apăru barca. Echipajul bărcii le asigură acoperirea trăgând cu arme de calibrul 50. Când plonjă în râu, Carl văzu un cap zburând și un corp desfăcut în două. Niște mâini puternice îl traseră la bord în timp ce gloanțele se înfigeau în pereții bărcii. În timp ce Carl sări pe partea cealaltă a ambarcațiunii, îi văzu și pe ceilalți urcându-se la bord. Apoi Settles se răsuci pe spate și se aplecă spre apă. Carl încercă să-l prindă, dar fu tras de pe margine chiar când Settles dispărea în valul înspumat. Cineva îl împinse jos și rămase întins cu fața lipită de punte, simțind mirosul morții, surzit de împușcături, până când jungla înăbuși zgomotul și împușcăturile se estompară.

2

În timpul ședinței de raport din Okinawa, lui Carl i se ordonase să nu vorbească cu nimeni despre misiunea sa, nici măcar cu comandantul său. Pentru toți, ultimele zile nici măcar nu existaseră. După raport, Carl zbură înapoi la Fort Bragg, unde rămase câteva săptămâni înainte de a fi trimis la Washington D.C., într-o misiune de curierat.

Când ateriză, pe Carl îl aștepta șoferul lui Morris Wingate pentru a-l duce la Pentagon, ca să lase documentele pe care le adusese, și apoi să se întâlnească cu generalul. În ordinele lui Carl nu fusese menționat și generalul și se întreba cum de aflase acesta că el este în misiune în Washington D.C. Carl nu se gândise prea mult la Wingate în timpul serviciului în armată, dar avea niște sentimente copilărești de insecuritate la gândul că îl va întâlni din nou.

Mașina lui Wingate se opri în fața unei clădiri din cărămidă roșie cu trei etaje, aflată între două case similare, pe o stradă liniștită din bogata zonă rezidențială Alexandria, Virginia. Carl urcă câteva trepte de piatră către ușa de la intrare. Înainte de a apuca să sune, Enrique deschise ușa.

– Îmi pare bine să vă văd, spuse Enrique, înainte de a-l conduce pe Carl pe un hol întunecat într-o sufragerie spațioasă luminată puternic de un candelabru de cristal. O masă lungă, antică, acoperită cu o față de masă albă, domina încăperea. Douăsprezece scaune antice cu spătarul înalt erau puse în jurul mesei, dar erau numai două tacâmuri.

Carl ocoli încăperea, studiind-o, fiind antrenat să cerceteze orice mediu în care se afla. Se opri când ajunse la un dulap din stejar, deasupra căruia era portretul unui bărbat melancolic, cu o perucă din secolul al XVIII-lea. În spatele lui se deschise o ușă. Când se întoarse, îl văzu pe Morris Wingate îndreptându-se spre el, îmbrăcat într-un costum gri-petrol, cu dungi subțiri, cămașă albă de mătase și cravată roșie ca vinul. Wingate avea pantofii lustruiți și pielea foarte bronzată.

– Arăți minunat, Carl. Am avut dreptate, armata îți prieste.

– Mulțumesc, domnule.

– Stai jos. Îmi pare bine că ai putut veni.

Carl nu își dăduse seama că ar fi avut o altă opțiune.

– Cum ați aflat că voi fi în D.C.? întrebă el.

Wingate zâmbi enigmatic.

– Să fii șeful unei agenții de spionaj are avantajele sale.

Un servitor intră și le puse în farfurii supă de homari dintr-un recipient de argint.

– Ce face Vanessa? întrebă Carl imediat ce plecă servitorul.

– Bine, răspunse Wingate. Este printre primii din clasă și a intrat în echipa de tenis.

Carl simți că nu i se spunea întreaga poveste.

– Va fi acasă în timpul verii?

– Nu sunt sigur. Spunea ceva de Europa. Un program pe care îl are universitatea la Paris. Dar povestește-mi ce ai mai făcut.

Carl îi prezentă generalului o variantă prescurtată a experienței sale militare.

– Am fost la Airborne și la instruirea pentru Forțele Speciale și acum sunt la Fort Bragg, concluzionă el în timp ce servitorul intra împingând un cărucior. Acesta luă farfuriile de supă și așeză platoul cu vită Wellington în fața lui Carl și a gazdei sale. Carl nu mai mâncase până atunci supă de homar sau vită Wellington și mâncarea era delicioasă, dar un fel simplu, gătit acasă, ar fi fost grozav după luni de mâncare de la cantina armatei.

– Ultima dată când am vorbit, ezitai să intri în armată. Cum te simți acum? întrebă Wingate.

Adevărul era că pregătirea și experiențele îl făcuseră pe Carl să se simtă deosebit. Putea face lucruri pe care niciunul dintre colegii săi de la St Martin nu le putea face și avusese experiențe pe care puțini băieți de la St Martin le vor trăi vreodată. Era convins că putea supraviețui oriunde și era capabil să ucidă dacă era nevoit s-o facă. Pentru un adolescent, toate astea erau extraordinare.

– Sunt mulțumit de alegerea mea, răspunse Carl.

– Ai fost implicat în lupte?

– Nu, domnule, răspunse Carl fără să ezite. Anticipase întrebarea.

– Am auzit că ai fost în nordul Vietnamului, spuse generalul rapid.

– Aţi fost informat greşit, răspunse Carl, privindu-l pe general în ochi şi susţinând privirea bărbatului mai în vârstă până când Wingate zâmbi şi privi în altă parte.

Wingate scoase un obiect din buzunar şi îl puse pe masă. Îl împinse către Carl. Erau plăcuţele de identificare ale lui Carpenter. Carl fu copleşit de emoţie, dar trăsăturile sale nu îi trădară sentimentele faţă de camaradul ucis.

– Te-ai descurcat foarte bine, Carl. Mult mai bine decât anticipasem.

Carl îşi trecu degetul mare peste literele gravate şi-l revăzu în minte pe Carpenter căzând şi pata roşie care se întinsese pe gâtul lui.

– Cred că eu... începu Carl, vocea sa tremurată trădând minciuna.

Wingate îl întrerupse cu o mână ridicată.

– Ţinta voastră a fost un avion al Marinei prăbuşit, care transporta echipament electronic top-secret. Şeful echipei a fost Paul Molineaux. Aţi avut două victime. Vrei să continui sau te-am convins că ştiu totul despre misiunea ta?

Carl nu răspunse.

– Am fost în armată o bună parte din viaţă şi am lucrat cu mulţi. Chiar dacă eşti atât de tânăr, eşti unul dintre cei mai buni soldaţi pe care i-am cunoscut.

Carl se simţi mândru.

– Am o propunere pentru tine, continuă generalul. Nu vreau să te simţi obligat să o accepţi. Oricum, am nevoie de promisiunea ta că nu vei repeta ceea ce discutăm nimănui, sub nicio formă. Bine, spuse generalul imediat ce Carl încuviinţă. Ştii că sunt şeful Agenţiei de Coordonare a Informaţiilor Secrete. Agenţia se ocupă în principal cu colectarea şi coordonarea informaţiilor secrete de la alte agenţii de spionaj. Carta ACIS nu presupune şi obţinerea informaţiilor secrete. Teoretic, ACIS nu desfăşoară operaţiuni.

Wingate se opri pentru a se asigura că tânărul îl urmărea.

– Ceea ce ți-am spus până acum ține de domeniul informațiilor publice, dar există unele aspecte legate de agenție pe care nici publicul, nici majoritatea membrilor guvernului, inclusiv propriii ei angajați, nu le cunosc. Sub conducerea mea, lucrând în cadrul agenției, există un grup mic de persoane foarte bine antrenate care fac servicii pentru această țară. Servicii neobișnuite și, uneori, de natură ilegală.

– Îmi cer scuze, domnule. Ce înseamnă „de natură ilegală"?

– Împotriva legilor Statelor Unite, răspunse ferm Wingate. Unitatea operează în Statele Unite și în străinătate. Nu există dosare ale operațiunilor noastre și toate ordinele sunt verbale. Membrii Unității nu se cunosc între ei și de obicei misiunile sunt individuale. Dacă misiunea necesită personal suplimentar, apelăm la Forțele Speciale, cu membrul Unității prezentându-se ca făcând parte din Forțele Speciale.

– Sunt nedumerit, domnule. Acești bărbați fac parte din CIA, agențiile de spionaj militar sau...

– Acești bărbați nu există, Carl.

Carl îl privi pe Wingate.

– De unde vin ordinele?

– Nu trebuie să știi asta, dar te asigur că toate ordinele sunt legitime și deciziile sunt luate la cele mai *înalte* niveluri ale administrației. Îți voi mai spune că nici CIA, nici armata nu știu de existența acestei Unități.

– Atunci cum obțineți sprijinul Forțelor Speciale?

– Vorbesc de CIA și de armată ca organizații. Aceste organizații nu știu de existența Unității. Dar, există puține – foarte puține – persoane din aceste organizații care sunt în poziții de comandă și care știu că existăm. Aceste persoane ne pot acoperi nevoile.

Wingate aşteptă puţin. Apoi îl privi pe Carl în ochi.

– Vreau să ni te alături. Abilităţile tale profesionale sunt excepţionale, ai un nivel înalt de inteligenţă şi tărie de caracter. Ţi-am intuit potenţialul imediat ce te-am cunoscut. Sunt foarte mândru de faptul că mi-ai depăşit cu mult aşteptările, o mândrie care nu ar putea fi mai mare nici dacă mi-ai fi fiu.

Carl era uimit. Fusese întotdeauna independent şi misterul care învăluia această unitate invizibilă de soldaţi de elită îl atrăgea. De asemenea, era copleşit de laudele lui Wingate. Ceea ce îl îngrijora era că avea doar asigurarea generalului că acţiunile Unităţii erau legitime, chiar dacă membrii ei încălcau legea.

– Şi dacă refuz, domnule?

– Munca pe care o facem este prea sensibilă pentru a o încredinţa cuiva care nu doreşte să o facă.

– Pot beneficia de un timp de gândire?

– Sigur. Wingate scoase o carte de vizită din buzunar. Sună-mă când iei o decizie. Dacă accepţi, spune-mi doar că vii curând în oraş şi că ai vrea să luăm cina. Îţi voi aranja o permisie de weekend.

Generalul schimbă subiectul conversaţiei şi sună pentru băutura de după cină. Carl refuză, dar acceptă o ceaşcă de cafea. Voia să aibă mintea limpede. Jumătate de oră mai târziu, se afla pe unul din locurile din spate ale maşinii generalului, în drum spre aeroport. Carl nu dormi în timpul zborului până la Fort Bragg.

CAPITOLUL XIV

– Cât timp ți-a luat ca să te hotărăști să te alături Unității? întrebă Ami.

– Cam o săptămână. Generalul a fost sincer. Mi-a spus că uneori voi încălca legea. Asta mă deranja.

– Și totuși ai mers înainte?

– Eram tânăr. Eram încântat de statutul de elită al Unității. Și mai era Wingate. Nu ai idee cât însemna aprobarea acelui bărbat pentru mine. Eram încântat că îmi urmărise progresele și că mă alesese pentru sarcinile sale speciale. Nu îl puteam dezamăgi.

– Ce s-a întâmplat după ce l-ai contactat pe Wingate?

– Nimic timp de aproape o lună. Apoi am fost transferat la școala de limbi străine a Armatei de la Fort Meyer, Virginia. Locuiam într-un apartament. Mare parte a timpului studiam thailandeză și vietnameză. Aveam nevoie de flexibilitatea programului unui elev deoarece ordinele mele veneau la intervale neregulate. În timpul liber mă mențineam în formă, continuam antrenamentul de arte marțiale și duceam genul de viață pe care o duc majoritatea studenților.

– Cum ți se transmiteau ordinele?

– Primeam un telefon. Putea fi o greșeală sau o solicitare de a cumpăra ceva. Mergeam cu mașina într-o locație

restabilită, de obicei seara foarte târziu, uneori după mie-ul nopții. De multe ori era vorba de o cameră la motel sau e o parcare a unui magazin aglomerat. Nu ne-am întâlnit iciodată în același loc de două ori.

– Vorbești de Wingate acum?

– A, nu, nu de general. Trăsăturile lui Rice se întuneară. O singură dată am primit un ordin de la el.

– Atunci cine?...

– Superiorul meu era generalul Peter Rivera.

– Știi unde îl pot găsi? Te-ar ajuta?

Rice se uită la Ami.

– Generalul Rivera a fos ucis în 1986. Poliția crede că u l-am omorât.

– Și l-ai omorât?

– Nu, dar există o grămadă de dovezi care mă leagă e crimă.

Ami se simți inconfortabil. Nu credea cu totul în dozile de nevinovăție ale lui Carl.

– Cum au fost primele tale misiuni?

– Majoritatea au fost în Vietnam. Ți-am povestit despre tacarea prin surprindere a convoaielor de măgari. Am făcut sta de câteva ori. De câteva ori am inundat sate vietnameze. De două ori am lucrat cu Forțele Speciale de călăreți, care creeau că fac parte din Programul Phoenix. Într-o misiune am ost dus la țintă de un nord-vietnamez care lucra pentru CIA.

– Ce făceai în misiunile astea?

– Într-o misiune, am folosit o pușcă cu lunetă pentru elimina ofițeri ai armatei. În alte două misiuni, am ucis ficiali ai Partidului Comunist.

– Prin împușcare?

Carl dădu din cap.

– Am intrat în casele lor în timpul nopții și le-am tăit gâtul.

Ami păli.

– Războiul meu era foarte personal, Ami. M-am uitat în ochii bărbaților pe care i-am ucis.

– Mai erai încă în Unitate când ai fost dat dispărut în 1986?

– Da.

– Dar războiul din Vietnam trebuie să se fi terminat la câțiva ani după ce te-ai înrolat.

– Unitatea era încă de folos după ce am plecat din Vietnam. Comuniștii nu au dispărut. Mai era încă război rece.

– Cum s-au modificat misiunile tale?

– Era mai mult spionaj. Investigam spioni suspecți; îmi foloseam abilitățile pentru a planta microfoane în ambasade. Rice zâmbi rece. De asemenea, am ascultat discuțiile unor congresmeni și oficiali ai guvernului Statelor Unite.

– Americani?

Rice încuviință.

– Nu mi s-a spus la ce foloseau informațiile pe care le strângeam, dar am remarcat că unii dintre senatorii sau oficialii pe care îi urmăream își schimbau voturile la anumite legi sau inițiau propuneri legislative care contraveneau convingerilor lor inițiale. De asemenea, mi s-a părut interesant că generalul a rămas șeful ACIS chiar dacă administrațiile s-au schimbat.

– Tu, vreodată... au fost mai multe asasinate?

Rice încuviință.

– Tot în Vietnam?

– Nu. S-a schimbat orientarea. A fost un agent rus la Madrid, niște persoane care lucrau pentru un chinez.

– Cum i-ai?...

– L-am înjunghiat mortal pe rus, pe o alee din spatele unui bar... și i-am împușcat pe cei doi subiecți care lucrau pentru chinez.

– Carl, câte persoane ai ucis?

– Nu știu.

– Nu te-a... afectat?

Carl luă o gură de apă în timp ce se gândea la întrebarea ei.

– La început, nu. Nu mai ucisesem pe nimeni înainte de a merge după echipamentul electronic din acel avion al Marinei. În timpul misiunii am fost atât de speriat și extenuat încât am acționat instinctual, ca un animal. Apoi ne-au salvat bărcile de patrulare. Am fost hrănit, mi s-au dat haine uscate și am dormit puțin. După ce m-am trezit, m-am dus pe punte. Îmi aduc aminte că stăteam cu spatele lipit de peretele cabinei pilotului, simțindu-mă în siguranță pentru prima dată după atâtea zile. Jungla era liniștită și frumoasă. Eram complet împăcat. Atunci am realizat că ucisesem mai mulți bărbați. La antrenamente, mă întrebasem dacă nu cumva m-aș bloca într-o asemenea situație, dar n-am intrat în panică. Mi-am dat seama că nu mă gândisem deloc la crime. Făcusem doar ceea ce fusesem antrenat să fac. Actul uciderii nu fusese un eveniment cosmic. Nu era nicio filozofie cu privire la asta. În focul bătăliei, era pur și simplu o alegere între ei și mine.

– Totuși, asta era în timpul luptei, spuse Ami. Mi-ai spus că l-ai ucis pe rus prin... că l-ai înjunghiat mortal. Și spionii chinezi, asta nu a fost în toiul luptei. Ai simțit ceva diferit cu privire la acele crime?

– Vrei să știi dacă am avut remușcări?

– Da.

– Oamenii pe care i-am ucis reprezentau inamicul și era datoria mea să-mi ucid dușmanul, dar nu mi-a plăcut niciodată. Am crezut că făceam un lucru corect. Asta m-a ajutat să trec peste ceea ce făceam. Dar cu cât mergeam mai departe... Carl se opri. Ochii îi coborâră pe cuverturile de pe patul de spital. Aveam coșmaruri. Aveam îndoieli.

CAPITOLUL XV

Washington D.C. / Lost Lake, California / Alexandria, Virginia - 1986

1.

Sâmbăta trecută, Carl își dăduse întâlnire într-un bar pentru burlaci. Fata era atractivă, timidă și dulce. Chiar dacă relația lor se întărise, Carl știa că se va termina în câteva luni, ca de fiecare dată. De obicei, femeile rupeau legătura după ce oboseau de dispariţiile sale bruște, de schimbările de comportament sau de incapacitatea sa de a manifesta orice sentiment. De fiecare dată când femeia începea să dorească ceva permanent, Carl rupea relația. Sexul fără constrângeri era o modalitate bună de a uita, chiar dacă pentru o perioadă scurtă, amintirile vii care îl urmăreau tot mai des, chiar și când nu dormea.

Întotdeauna, pentru prima întâlnire, Carl alegea un restaurant vietnamez luxos, de lângă Dupont Circle. Abia ce o impresionase pe tânăra femeie comandând în vietnameză, când Vanessa Wingate intră la brațul unui bărbat care

ar fi putut ieşi din paginile *GQ*[1]. Era mai frumoasă decât îşi aducea el aminte. Anii îi dăduseră Vanessei trăsături tinereşti şi îi transformaseră figura adolescentină în corpul unei femei mature.

Partenera lui Carl îl întrebă unde învăţase vietnameza. Toate îl întrebau, aşa că putu să îi dea răspunsul programat în timp ce se ridica.

– Mă scuzi un minut? întrebă Carl. Doar ce am zărit o veche prietenă pe care nu am mai văzut-o de ani de zile.

Partenera lui Carl îi urmări privirea. Ea continuă să zâmbească şi spuse:

– Sigur, dar Carl ar fi ştiut că nu era fericită dacă i-ar fi acordat puţină atenţie. Până să ajungă la recepţie, Carl uitase că venise la o întâlnire.

Cu câteva secunde înainte de a ajunge la ea, Vanessa îl văzu pe Carl înaintând prin mulţime. Nu se mai văzuseră din liceu şi la început pe faţă i se citi confuzia. Apoi Carl văzu amuzament şi la final, ceea ce spera el, un zâmbet larg de bun venit.

– Dumnezeule! spuse Vanessa. Partenerul ei se uită la ea, apoi îi urmări privirea şi îl văzu pe Carl.

– Vanessa, spuse Carl, zâmbind la fel de larg ca şi fosta sa iubită.

– Ce faci aici?

– Locuiesc în D.C. Adică, în Virginia, de fapt. Tu locuieşti aici sau eşti doar în vizită?

– Stau în Georgetown.

– Nu mă prezinţi? întrebă partenerul Vanessei, enervat că era lăsat în afara conversaţiei.

– Scuze. Bob Coyle, acesta este Carl Rice, un vechi prieten.

---

[1] Revistă americană de mondenităţi pentru bărbaţi (n. tr.).

– Mă bucur să te cunosc, Carl.

Strângerea de mână zdrobitoare a lui Coyle îi spuse clar lui Carl că acesta era un mascul tip alpha care își proteja femeia. Carl îl lăsă pe Coyle să își marcheze teritoriul cedând presiunii dureroase. Putea vedea că partenerul Vanessei voia ca el să plece și nu dorea să le strice seara.

– Eu sunt cu cineva, spuse Carl, dar mi-ar plăcea să mai povestim despre vremurile trecute. Cum pot lua legătura cu tine?

Coyle se încruntă când Vanessa îi spuse lui Carl numărul ei de telefon.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Bob, spuse Carl în timp ce se întorcea la masa sa. Imediat ce se așeză, Carl îi explică fetei faptul că Vanessa era o prietenă bună din liceu. Partenera sa acceptă explicația și își reluă întrebarea referitoare la cunoașterea limbii vietnameze de către Carl. Carl o fascină cu povești de război – majoritatea minciuni – dar nu se putea opri să se gândească la Vanessa.

2

Vanessa stătea la o masă liniștită din partea din spate a bistroului, la câteva clădiri de apartamentul ei din Georgetown. Era îmbrăcată într-un costum cu pantaloni cafeniu, cu o cămașă albă de mătase și arăta minunat. Carl purta pantaloni gri, o cămașă albastru-închis și un pulover. Avea părul destul de lung și părea mai mult un tânăr avocat decât un membru al forțelor armate.

Când Carl ajunse la masă, Vanessa se ridică și îl îmbrățișă. Era genul de îmbrățișare scurtă, oficială pe care o primești de la gazda unei petreceri care nu te cunoaște foarte bine. Carl concluzionă că Vanessa trecuse peste șocul

apariției sale de nicăieri și își amintise circumstanțele despărțirii lor.

– Arăți minunat, spuse el.

– Și tu. Încă mai faci karate?

El încuviință.

– Și tu ai jucat tenis în facultate, nu-i așa?

– Carl, colegiul a fost cu mult timp în urmă. L-am început în anul în care tu ai plecat la război.

Vanessa rosti ultimele cuvinte cu o urmă de amărăciune. Carl se uită în ochii ei.

– Armata a fost bună pentru mine, Van.

– Trebuie să fi fost dacă încă mai faci parte din ea.

Carl schimbă repede subiectul.

– Și spune-mi, în douăzeci și cinci de cuvinte sau mai puține, ce ai mai făcut în ulltimii – câți sunt – doisprezece, treisprezece ani?

– Ceva de genul acesta. Vanessa se gândi un moment. Păi, cred că cea mai importantă chestie a fost căsătoria mea.

– Cu tipul de la restaurant?

Vanessa râse.

– Nu. Bob este avocatul comitetului congresional. Lucrez pentru un congresmen. L-am întâlnit în urmă cu aproximativ o lună la o audiere.

– Deci, acum nu mai ești căsătorită?

Vanessa adoptă o mină serioasă.

– Nu a durat. Ar fi trebuit să știu asta. Marea sa calitate era că generalul îl disprețuia. Inerția ne-a ținut împreună ani de zile, dar căsătoria era terminată aproape imediat după ce a început.

– La telefon mi-ai spus că te-ai întors la școală.

– La seral.

– Ce studiezi?

– Legislație. Nu asta studiază orice persoană divorțată după ce căsătoria ei se destramă?

– Să lucrezi și să mergi la cursurile serale trebuie să fie greu.

– Este o muncă grea, dar școala mi se pare ușoară.

– Întotdeauna ți s-a părut, spuse Carl, mai puțin matematica.

Vanessa păru tristă.

– Da, mai puțin matematica. Tu ce faci în armată?

– Predau la școala de limbi străine de la Fort Meyers.

– O! Ce limbi?

– Vietnameză și thailandeză.

– Presupun că știu unde le-ai învățat.

Carl lăsă ochii în jos când răspunse, așa cum exersase.

– Am avut niște experiențe urâte în Vietnam, niște perioade foarte dure. Imediat ce am fost trimis înapoi, misiunea de a preda mi se părea ceva extraordinar. Zâmbi. De fapt, îmi pare bine că am acceptat. Îmi place să predau la școala de limbi străine și mi-am făcut niște contacte bune la mai multe universități. Mă voi pensiona destul de tânăr și ar trebui să fiu capabil să predau în orice loc.

– Atunci, mă bucur pentru tine.

– Ești fericită, Van? întrebă ușor Carl.

– Asta este o întrebare foarte personală, Carl. La un moment dat ți-aș fi dat un răspuns, dar acel moment era cu mult timp în urmă. Nu cred că acum ne mai cunoaștem suficient de bine.

Carl simți că fațada sa începe să se crape. Nu se așteptase ca vechile sentimente să îi reapară cu o asemenea intensitate.

– Știu că te-am rănit, Van, dar a fost cu mult timp în urmă. Mi-ar plăcea să ajung să te cunosc din nou, spuse el.

– Mă vezi acum, nu-i așa? spuse ea.

3

Carl şi Vanessa începură să ia masa lângă clădirea de birouri a Casei Albe o dată sau de două ori pe lună. Uneori el o aştepta la facultatea de drept după terminarea orelor şi mergeau să bea o cafea. Întâlnirile erau neregulate şi erau mai mult o reunire decât nişte întâlniri propriu-zise. Erau momente când Carl era tentat să încerce ceva mai mult, dar apropierea Vanessei îi stârnea sentimente contradictorii. Când erau împreună plutea, dar era şi sufocat de vină pentru că nu îi spusese că încă mai lucra pentru tatăl ei şi care era adevărata natură a serviciului său. Ascundea de asemenea o credinţă iraţională că îl trăda pe general deoarece nu îi spusese că se întâlnea cu fiica lui. Nu că ar fi avut multe şanse să vorbească cu Morris Wingate. De când se alăturase Unităţii, se întâlnise cu generalul de foarte puţine ori. Wingate îi explicase cât de periculos era pentru orice membru al Unităţii să fie văzut cu el. Erau spioni peste tot.

De ceva timp, Carl se gândea să părăsească Unitatea. Îşi risca viaţa de mai mult de zece ani şi se întreba dacă îşi pierduse curajul. Dacă demisiona acum, putea obţine o slujbă de profesor la o universitate bună. Poate că Vanessa se va căsători cu el şi se vor stabili undeva. Ar avea copii, iar ea, o carieră interesantă. Ar fi fost o existenţă liniştită, însă Carl se gândea că s-ar fi obişnuit cu o viaţă cu doi sau cinci copii, un câine şi o casă în suburbii cu un gard alb. Se păcălea singur cu credinţa că se putea muta din iad în rai fără ca Vanessa să afle despre viaţa sa secretă.

4

O bătaie insistentă la uşa de la intrare o trezi pe Vanessa dintr-un somn adânc. Strigă:

– Vin! în timp ce se chinuia să își pună halatul. Când se uită pe vizor, îl văzu pe Carl Rice stând pe hol. Vanessa fu surprinsă pentru că nu îl mai văzuse și nu mai vorbise cu Carl de trei săptămâni.

– Te rog, Vanessa, deschide! o imploră Carl ciocănind din nou.

Vanessa nu voia să îi trezească vecinii, așa că deschise. Carl dădu buzna înăuntru. Era nebărbierit, hainele arătau ca și cum ar fi dormit în ele, iar ochii îi erau sălbatici.

– Ce vrei, Carl? întrebă Vanessa.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Este trecut de miezul nopții. Nu poate aștepta până mâine?

– Îmi pare rău. Știu că este târziu, dar nu știu ce să fac.

Vanessa se uită cu un ochi critic la musafirul ei. Carl părea capabil să facă ceva disperat.

– Să faci în legătură cu ce? întrebă Vanessa.

– Pot să mă așez? întrebă Carl. Sunt extenuat. Nu am mai dormit de câteva zile.

Vanessa se dădu într-o parte, iar Carl se prăbuși pe canapea și își lăsă capul pe spate.

– Nu o mai pot face, spuse el. Trebuie să scap.

– Să scapi din ce?

– Te-am mințit, spuse el. Nu îți puteam spune adevărul, așa că am mințit, dar nu mai vreau să fac asta. Vreau să știi ce sunt, Van. Sunt un ucigaș. Am ucis pentru tatăl tău și vreau să mă opresc.

Vanessa simți că se sufocă.

– Ești singura care m-ar putea înțelege, spuse Carl.

– Ce vrei să înțeleg?

– Am făcut lucruri îngrozitoare.

– Și ce vrei, iertare?

– Am trecut de asta.

Vanessa simți un fior de frică. În afara unei explicații generale cu privire la munca la ACIS, tatăl ei nu îi spusese niciodată cu ce se ocupa. Avea bănuielile ei – de ce avea nevoie de gărzi înarmate peste tot unde se ducea? – dar nu își permisese niciodată să se gândească mai departe de atât.

– Am fost atât de fericit de când ne-am reîntâlnit, îi spuse Carl. Am crezut că o pot lua de la început cu tine. Dar aproape tot ce ți-am spus era o minciună. Apoi ei mi-au dat o altă misiune. A fost foarte rău. Vreau să mă opresc acum. Nu vreau să mai fac asta.

– Ce ai făcut?

– Am fost în Texas. Acolo era o chinezoaică. Părinții săi au emigrat în Massachusetts când ea avea nouă ani. Ea lucra la un proiect ultrasecret. Nu știu ce făcea cu exactitate. Vanessa își dădu seama că Carl vorbește despre femeie la timpul trecut și i se făcu rău. Ei au spus că este spion, un spion foarte periculos, care transmitea informații chinezilor. Chinezii o racolaseră. Era o amenințare pentru țara noastră.

– Și tu?...

Carl se forță să o privească pe Vanessa. Își jurase să îi spună totul și nu va da înapoi.

– Am împușcat-o între ochi. Dormea. Am intrat prin efracție în casa lor și i-am ucis.

– Mai era cineva?

Carl încuviință. Vocea i se sparse.

– Soțul ei. El era căpitan în armată.

– Dar și el era spion?

Carl dădu încet din cap, dintr-o parte în alta.

– Ei nu erau siguri, dar nu puteau risca dacă el lucra cu ea. Asta mi s-a spus.

Carl începu să plângă.

– El era american, Vanessa. Poate că era nevinovat. Era căpitan, ca și mine.

– Căpitan? Mi-ai spus că ești sergent.

– Asta e acoperirea mea. La fel este și slujba de la facultate. Întreaga mea viață este o minciună.

Carl își lăsă capul în palme și sughiță. Vanessa era șocată de ceea ce îi spusese, dar nu se putea aduna să îl consoleze.

– Tatăl meu ți-a dat ordinele?

– Lucrez pentru el de peste zece ani.

Vanessa păru nedumerită.

– ACIS este implicată în coordonarea informațiilor secrete. Nu are agenți care să facă ce faci tu.

– Are, Vanessa, dar numai o mână de oameni știu de Unitate.

Carl îi explică ce făcuse de când fusese recrutat de general. Pe măsură ce vorbea, Vanessa era din ce în ce mai nervoasă.

– Nenorocitul, spuse ea când el termină. Ochii îi străluceau. Îți dai seama ce s-ar întâmpla dacă l-am da în vileag?

– Nu te gândi la asta. Tatăl tău este o persoană foarte periculoasă. Nu am idee cât de departe ar merge dacă ar crede că reprezinți un pericol pentru el.

– Nu vrei să mă ajuți? Nu vrei să încetezi să mai fii păpușa lui?

– Vreau să încetez, dar nu vreau ca tu să mori. Tatăl tău ne va ucide dacă se simte amenințat. Oricum, ceea ce vrei tu să faci nu este practic. Nu există nicio dovadă că Unitatea există. Generalul Wingate va nega și la fel vor face toți cei implicați în operațiuni. Și chiar dacă am avea norocul să obținem dovezi că Unitatea există, i-ai pune în pericol pe toți cei care știu despre ea. După mine, acești oameni consideră că asasinatul este o metodă de a rezolva problema. Eu

sunt unul dintre ei, Van. Așa gândim noi. Dacă ai o problemă și un asasinat ar rezolva-o, ucizi.

Vanessa tăcu câteva clipe. Apoi se uită la Carl.

– Ce intenționezi să faci?

– Vreau să plec din armată. Vreau liniște.

– Tatăl meu te va lăsa să pleci?

– Nu știu. Dar trebuie să întreb.

Vanessa se gândi un moment.

– Poate fi foarte periculos, Carl. Tatăl meu urăște slăbiciunile. Gândește-te la cât de multe știi și cât de mult rău i-ai face. Imediat ce va afla că vrei să pleci, vei deveni o problemă pe care va trebui să o rezolve.

Carl se uită la Vanessa cu ochii goi.

– Nu îmi mai pasă. Trebuie să mă opresc. Dacă mă lasă să plec, am terminat cu asta. Dacă mă ucide, tot îmi voi găsi pacea. Râse. Presupun că sunt într-o poziție câștigătoare.

5

Carl o sună pe Vanessa în seara de după confesiunea sa și robotul telefonic preluă apelul. Sună de câteva ori, dar Vanessa nu răspunse. În ziua următoare, Carl o sună pe Vanessa la serviciu și i se spuse că nu venise. Nu apăru nici la cursurile de legislație. Carl se întreba dacă apartamentul Vanessei era supravegheat. Oare generalul primise o casetă cu înregistrarea discuției sale cu Vanessa? Fusese ucisă din cauza lui? Carl se duse la apartament. Era întuneric. Forță încuietoarea și intră. Ea nu era acolo și cutia poștală era plină de corespondență.

În noaptea următoare, Carl primi un telefon cu taxă inversă. Nu i se dăduse niciodată o misiune atât de repede după revenirea dintr-una, dar era chemat la o întâlnire. La

cinci ore după ce decodificase mesajul, parcă în fața camerei 105 a unui motel de la ieșirea din Baltimore. Carl se aștepta să îl găsească pe generalul Peter Rivera așteptându-l, dar camera era goală. O furtună de zăpadă neprognozată lovise Coasta de Est, condițiile meteo nefavorabile putând justifica întârzierea sa.

Carl își aruncă jacheta și șapca pe pat și intră în baie. Începu să își facă o cafea în ibricul pus la dispoziție de motel. În timp ce cafeaua fierbea se întreba ce să facă dacă Rivera avea pentru el o altă misiune care i-ar fi cerut să ucidă. Înainte de a-și pune gândurile în ordine, se deschise ușa. Carl își scoase arma și se lipi de peretele băii. Putea vedea ușa de la intrare în oglinda agățată deasupra chiuvetei. Un vânt brutal suflă fulgi de zăpadă în cameră. Un bărbat ce era prea înalt pentru a fi Rivera îi urmă. Fața îi era ascunsă de gulerul întors al hainei.

– Dolarii din taxele tale plătesc pentru gloanțele acelea, Carl, spuse Morris Wingate. Nu le irosi.

Carl puse la loc arma și intră în cameră ținând două cești cu cafea fierbinte.

– Este suficient de frig pentru dumneavoastră? întrebă Carl în timp ce îi întindea nonșalant lui Wingate o ceașcă de cafea.

– Suficient de frig, spuse generalul în timp ce își curăța zăpada de pe pantofi.

– Am încercat să ajung la dumneavoastră, spuse Carl.

– Am fost plecat, răspunse Wingate și Carl știa că aceasta era unica explicație pe care o va obține. Generalul se așează în singurul scaun din cameră și își încălzi mâinile cu ceașca de cafea. Carl aduse scaunul de la birou și își puse cana pe o sugativă. Se forță să îl privească pe Wingate în ochi când intră în subiect.

– M-am tot gândit să părăsesc armata.

– Asta are ceva de-a face cu Vanessa?

Carl era antrenat să își ascundă emoțiile, însă antrenamentul îl trădă.

– Ești o persoană extrem de importantă, Carl. Te supraveghem.

Lui Carl i se făcu rău.

Generalul dădu trist din cap. Când vorbi, nu părea furios, doar rănit și dezamăgit.

– Aș vrea să ai încredere în mine. Știi că tu și Vanessa însemnați mult pentru mine.

Carl așteptă, întrebându-se cât de multe știa Wingate.

– I-ai spus cu ce te ocupi? întrebă generalul.

Mintea lui Carl se chinui să găsească răspunsul potrivit. Dacă Wingate auzise confesiunea sa, o minciună ar fi însemnat o condamnare la moarte pentru el și Vanessa. Același lucru s-ar fi întâmplat și dacă Wingate nu aflase ce îi povestise Vanessei, iar Carl îi spunea adevărul.

– Nu i-am spus despre Unitate și nici nu am de gând, minți el. Amândoi știm că ea nu ar fi de acord.

Wingate încuviință.

– De ce te-ai hotărât să îți abandonezi cariera? întrebă el.

Carl își privi mâinile.

– Îmi pierd îndemânarea. Sunt depășit.

– Ar trebui să îți iei niște timp să te gândești la asta. Ești o stea, Carl. Vom continua să te avansăm dacă rămâi în armată. Sunt oameni care te privesc cu lucruri mari în minte. Îmi promiți că nu vei acționa pripit?

Carl voia să renunțe acum, în seara asta, dar nu avu puterea să spună asta.

– Nu mă arunc la nimic, spuse Carl.

– Bine, pentru că am o treabă importantă pentru tine. Carl fu surprins. Întotdeauna era pus în temă de generalul Rivera. Atunci când termini misiunea asta, ia-ți liber

și gândește-te ce vrei să faci cu viața ta. Îți voi sprijini decizia sută la sută, indiferent ce hotărăști.

Wingate deschise servieta pe care o adusese. Înăuntru erau bani, acte de identitate false, o armă și alte lucruri de care avea nevoie într-o misiune. Generalul îi dădu lui Carl un dosar subțire. Înăuntru era fotografia unui bărbat frumos cu părul ciufulit de vânt care stătea în fața unei clădiri de birouri. Părea cunoscut, dar Carl nu îl putea identifica.

– Cine este?

– Nu trebuie să știi asta.

Carl era nedumerit. Generalul Rivera îi spusese întotdeauna numele oamenilor care constituiau subiectul unei operațiuni.

– Asta este neobișnuit, domnule.

– Da, este, răspunse Wingate în timp ce punea fotografia deoparte și despăturea o hartă.

– Lost Lake este o comunitate bogată de case de vacanță din nordul Californiei. Wingate arătă către un spațiu ce fusese încercuit cu roșu. Subiectul tău locuiește aici. Vei putea ajunge la proprietate cu barca. Generalul îi întinse lui Carl o bucată de hârtie. Acesta este codul de securitate. În seara asta, subiectul ar trebui să fie singur.

– Ce vreți să fac?

– Ai de a face cu un agent al unei organizații străine de spionaj. Deține dosarele militare ale fiecărui membru al Unității, inclusiv pe al tău.

– Cum?...

– Nu am permisiunea de a-ți spune, dar îți poți imagina ce s-ar întâmpla dacă o putere străină, dușmană, ți-ar cunoaște identitatea. Vreau acele hârtii înapoi. La mijloc este existența Unității. Când ai hârtiile, vreau ca acest bărbat să fie eliminat și vreau ca metoda de execuție să fie expresivă și brutală.

Carl era surprins. O crimă era făptuită de obicei în liniște și cât mai rapid posibil.

– Pot întreba, domnule, de ce doriți să elimin subiectul în acest fel?

– Nu îmi voi explica ordinele, Carl. Consideră că există motive serioase pentru tot ceea ce îți spun. Generalul se ridică. Vei pleca cu avionul imediat. Te așteaptă o mașină la aeroport. Adu-mi hârtiile. Ține minte, existența Unității depinde de tine.

6

Procedura normală pentru desfășurarea unei misiuni implica explicații îndelungi și timp de pregătire, dar Carl plecă în vest doar cu informațiile care i se dăduseră la motel. Aterizâ pe o pistă din California după lăsarea întunericului. Cu puțin înainte de ora două dimineața, își ancoră barca lângă o plajă mică, ascunsă de casa subiectului de copaci. Carl își croi drum printre aceștia până când putu vedea spatele unei cabane moderne. Casa era neluminată. Traversă grădina repede, invizibil în hainele sale negre cu desene de camuflaj și o șapcă albastru-închis.

Carl forță încuietoarea, tastă codul de securitate și intră în câteva secunde. Memorase planul casei și știa unde se aflau scările către dormitorul principal. Bărbatul din patul matrimonial stătea ghemuit pe o parte, dormind împăcat. Ochii i se deschiseră brusc când Carl îi lipi o bandă peste gură. Când termină, Carl îi arătă bărbatului un cuțit lung de vânătoare, cu lama zimțată. Un bisturiu ar fi fost mai ușor și mai lejer de manevrat, dar folosea cuțitul mare ca să inspire teroare.

– Vreau dosarele militare pe care le-ai furat. Dă-mi-le și te voi lăsa să trăiești, minți el. Nu mi le da și vei suferi până vei ceda; și toată lumea cedează până la urmă.

Pieptul bărbatului se ridica de frică. Transpira și mușchii îi tresăreau involuntar.

– Îți voi dezlipi banda. Îmi vei spune unde să mă uit. Vom merge împreună. Dacă minți îți voi scoate ochiul stâng.

Carl dezlipi banda și bărbatul spuse:

– Faci o greșeală...

Înainte de a putea termina, Carl lipi la loc banda, îi rupse bluza de pijama și tăie o bucată de carne de pe pieptul bărbatului. Subiectul se arcui pe spate ca și cum ar fi fost străbătut de un curent electric. Închise ochii și se întorcea dintr-o parte în alta, încercând să atenueze durerea. De obicei, Carl nu simțea nimic în asemenea situații, dar de data asta i se făcu rău. Jură că aceasta va fi ultima sa misiune.

– Mai încercăm o dată. Te voi întreba despre locul în care ții hârtiile și tu mi-l vei spune. Doar asta mă interesează. Adu-ți aminte durerea pe care ai suferit-o, pentru că asta este cea mai mică durere pe care o vei simți. De fiecare dată când nu te vei supune instrucțiunilor, îți voi mări disconfortul. Am tot timpul din lume. Nu îți mări suferința fără să fie nevoie. Când voi scoate banda, spune-mi unde să găsesc dosarele militare.

– Sunt jos, în biroul meu, bolborosi bărbatul când Carl îi scoase din nou banda. Carl spera ca bărbatul să spună adevărul. Voia să încheie misiunea. Carl îi acoperi din nou gura. Credea că erau suficient de departe de vecini pentru ca țipătul său să nu se audă, dar nu putea risca. Îl ajută pe subiect să se ridice, îi scoase banda care îi ținea picioarele și îl sprijini în timp ce cobora scările. Când ajunseră în

birou, Carl aprinse luminile. Apoi așeză subiectul pe un fotoliu și îi dezlipi banda de pe gură.

– Unde sunt dosarele militare? întrebă el.

Bărbatul îi dădu combinația unui seif din perete. Carl știa că nu mințea deoarece combinația era trecută în dosarul primit la hotel. Deschise seiful și luă un teanc de hârtii din el. Îi luă doar o secundă să găsească dosarele printre hârtii.

Carl scoase cuțitul. Wingate voia să fie sângeros și el se va supune ordinelor generalului pentru ultima dată. Făcu câteva tăieturi rapide, lucrând repede pentru ca subiectul să nu sufere prea mult. În timp ce lucra, încerca să își țină ochii departe de fața bărbatului care se zbătea. Când crezu că trupul arată suficient de oribil, tăie în sfârșit gâtul omului. Când îl ucise îi tremurau mâinile și își dădu seama că plânge. Apoi auzi un zgomot în spatele său și se întoarse, ținând cuțitul plin de sânge în poziție de luptă.

– Carl?

Vanessa Wingate stătea în cadrul ușii, îmbrăcată într-un tricou lung, alb, cu părul ciufulit. Se uitară un moment unul la celălalt înainte ca Vanessa să îl vadă pe bărbatul din scaun. Când ea dădu înapoi, ochii ei nu îi mai părăsiră pe ai lui. Carl știa că trebuia să o prindă, dar groaza care o văzu pe fața ei îl paralizâ. Vanessa alergă pe hol și ieși în noapte. În orice altă misiune, Carl ar fi urmărit martorul și l-ar fi redus la tăcere, dar singurul lucru pe îl putu comanda corpului său fu să alerge la barca sa. Alerga peste pajiște când Vanessa țipă.

7

Șoferul generalului îl duse pe Carl de la aeroport la casa lui Wingate din Alexandria, Virginia. Carl abia se mai târa

când fu introdus în birou. Generalul Wingate stătea lângă șemineu, citind. Când intră Carl, se ridică.

– Ai adus dosarele? întrebă el nerăbdător.

– Pe cine am ucis? răspunse Carl.

Generalul îl studie pe Carl un moment.

– S-a întâmplat ceva?

– Pe cine am ucis? repetă Carl, mai înțelegător.

Wingate oftă.

– Un congresmen. Vei citi despre asta în ziare, mâine.

– Cum îl chema? întrebă Carl, convins că deja știa.

– Eric Glass.

Carl se uită la general.

– V-ați folosit de mine.

– Despre ce vorbești?

– Vanessa era acolo, nenorocitule. Stătea în casă.

– Nu este ceea ce crezi.

– Atunci explică-mi situația, generale, pentru că sunt nedumerit. Pentru prima dată îmi dai tu o misiune în locul lui Peter Rivera. Și aceasta se întâmplă să îi implice pe fiica ta și pe omul pentru care ea lucrează. La fel, pentru prima dată mi se spune să ucid un om în cel mai violent mod posibil. M-ai folosit ca să te răzbuni pe Glass pentru că avea o relație cu fiica ta?

– Ai dreptate. Glass și Vanessa erau amanți, dar nu de aceea a trebuit Glass să moară. Exista un set de dosare cu membrii Unității. Era în seiful din biroul meu din California. Glass era un agent infiltrat. A sedus-o pe Vanessa și a convins-o să îmi fure dosarele. Vanessa le-a luat pentru că mă urăște. Știi asta. Vrea să mă distrugă și a crezut că Glass o va ajuta să o facă. Dar ea nu știa că el este spion. Ea a crezut că el va face niște audieri și că va face publică existența Unității.

– De ce nu mi-ați spus că Vanessa va fi în casa lui Glass?

– Nu știam. Nu te-aș fi trimis niciodată dacă aș fi știut că ea va fi acolo. De aceea nu ți-am spus numele persoanei pe care ai fost trimis să o elimini. Știu că nu l-ai întâlnit niciodată pe Glass, dar știai că este angajatorul Vanessei.

– Dar de ce m-ați trimis totuși?

– Pentru că tu ești cel mai bun pe care îl am și aceasta a fost cea mai importantă sarcină pe care am dat-o vreodată.

Carl se duse spre fotoliul din piele și se așeză în fața focului. În timp ce se uita la flăcări, simțea căldura pe față.

– M-a văzut. Știe ce am făcut.

– Asta este o problemă, dar o voi rezolva. Am primit un telefon din Lost Lake. Vanessa este în stare de șoc. Este la spitalul local. Mă duc acolo imediat ce terminăm. Am vrut să fiu aici când te-ai întors pentru că șeriful mi-a spus că Vanessa te-a identificat.

– Ce voi face? Voi fi arestat dacă mă întorc la Fort Meyer.

– Ai dreptate în privința asta. Poliția te caută. Sunt sigur că în curând va fi implicat și FBI-ul. Dar am o soluție. Te voi trimite undeva unde nu te va căuta nimeni.

Carl privi în sus.

– Unde?

– Am primit informații secrete că americanii dați dispăruți sunt ținuți într-o închisoare secretă din junglă în Vietnamul de Nord. Trimit toți membrii Unității să îi salveze.

Șansa de a-i întâlni pe ceilalți membri ai Unității îi captă atenția lui Carl.

– Ce se va întâmpla când mă voi întoarce?

– Carl, te iubesc ca pe un fiu. Vreau să te protejez. Am câteva idei despre cum o pot face, dar nu știu dacă vor funcționa. Dacă nu, vei pleca. Când te vei întoarce vei fi un om bogat cu o viață nouă și o față nouă. Acum, dă-mi dosarele.

CAPITOLUL XVI

– I-ai salvat pe cei dați dispăruți? întrebă Ami.

Carl râse.

– Misiunea era o făcătură, iar eu am fost atât de naiv încât nu mi-am dat seama.

– Ce s-a întâmplat?

– Eram zece. Le văzusem fotografiile când m-am uitat prin dosarele luate din seiful congresmenului Glass, așa că știam că toată lumea era acolo. Paul Molineaux, care condusese prima mea misiune, era singurul pe care l-am recunoscut. Și de data asta era conducătorul echipei. Ne-a arătat imagini ale lagărului și ne-a făcut o descriere. Trebuia să luăm bărcile, dar Molineaux a spus că existau elicoptere care așteptau să ne ducă acolo. Avea imagini cu cei dați dispăruți. Păreau reali. Toți l-am crezut.

– Dar nu era adevărat? Nu erau dispăruți în misiune?

Carl ridică din umeri.

– Puteau fi, dar mă îndoiesc. Cred că generalul scosese niște fotografii false ca să ne incite. Nu exista un bărbat în Unitate care să nu accepte să moară ca să aducă acasă pe cineva declarat dispărut în acțiune. Dar nu am avut șansa de a vedea dacă erau dispăruți. Molineaux a rămas la bordul navei care ne-a dus aproape de mal, ceea ce mi s-a

părut ciudat. Mi-a dat mie comanda. Mi-a spus că erau o mulțime de soldați inamici în zonă din cauza închisorii și că trebuia să fie sigur că barca, singura noastră șansă de scăpare, era protejată. Am acceptat explicația sa fără să clipim. Eram atât de proști.

– Ce s-a întâmplat?

– Vietnamezii știau că veneam. Ne-au surprins. Locul spre care ne îndreptam era la capătul văii. Am fost prinși la baza unor dealuri. Un obuz de 82 de milimetri a explodat la cinci metri de mine. Se trăgea de peste tot. Am încercat să scap din luminișul în care ne prinseseră, să ajung în pădure pentru a-mi îngriji rana.

– Ai fost rănit?

– În stomac, dar nu rău. Știi, ca și cum ai fi fost lovit cu un vătrai încins, iar picioarele îmi erau moi și îmi era greață, dar după un timp durerea s-a estompat, o senzație ascuțită, arzătoare pe care o puteam suporta. Pe deasupra, când s-a întâmplat eram în mișcare și eram speriat pentru că erau atât de multe focuri de armă. Am mers de-a lungul tufișurilor până am intrat în junglă. Puteam să îi aud pe ceilalți luptându-se și murind. Apoi l-am auzit pe unul dintre soldații vietnamezi ordonându-le unora dintre oamenii săi să mă prindă și celorlalți să verifice dacă colegii mei muriseră. Când am ajuns la râu, barca nu mai era. Dacă ar fi fost acolo, aș fi scăpat, dar am pierdut atât de mult timp să ajung la râu, încât soldații m-au prins. În acel moment eram prea slăbit din cauza rănii ca să mai lupt.

– Ce s-a întâmplat după ce te-au prins?

– Mi-au curățat rana și au îndepărtat mare parte din șrapnele. Mi-au luat majoritatea hainelor. A trebuit să merg în picioarele goale, iar ei ocoleau ca să facă drumul mai lung.

– Cât a durat marșul?

– Habar nu am. Știu doar că a durat mult până când am ajuns la închisoare.

– Ce ți-au făcut?

– Nu era Club Med[1]. Râse aspru. Vietnamezii simțeau o adevărată plăcere să îmi tortureze picioarele. Odată, mi-au legat mâinile la spate cu legături de piele astfel încât umerii îmi erau trași în spate tare de tot. Altă dată m-au închis într-o cușcă de oțel, la soare, și au plecat.

– Ce voiau de la tine?

– Asta era chestia amuzantă. Nu m-au interogat. Doar m-au torturat. Era ca și cum nu aveau nevoie de informații pentru că știau tot ceea ce știam și eu.

– Cum ai scăpat?

– Eram într-un sat. Nu aveau celule. Stăteam într-o colibă păzită. Noaptea, îmi legau în față mâinile, cu cătușe, de un stâlp. Îmi legau și picioarele. Am reușit să sap pe sub stâlp, în pământul întărit. Puneam la loc ceea ce săpam și bătătoream pământul în zori. Până la urmă am ajuns sub stâlp și am scos lanțurile pe sub el. Când gardianul și-a făcut rondul, am folosit lanțul ca un garou și i-am rupt traheea. Avea un cuțit în cizmă. L-am folosit pentru a-l ucide pe cel din fața cortului. Apoi am găsit ceva ce semăna cu niște chei care se potriveau cătușelor mele. Am părăsit închisoarea și am început să alerg. Aveam o idee generală despre locul în care mă aflam și știam cum să supraviețuiesc în junglă.

– Cum ai ajuns înapoi în America?

– M-am îndreptat spre Thailanda. Când am trecut granița am furat niște bani, am cumpărat un act de identitate fals și am venit cu vaporul ca marinar. A trecut aproape un an până am ajuns în San Francisco. Credeam că mi se

---

[1] Firmă de turism de lux (n. tr.).

datora ceva, așa că m-am dus să îl caut pe Peter Rivera. Doar că Rivera era mort, ucis în același mod în care îl omorâsem eu pe Eric Glass. Și erau dovezi care mă indicau ca autor al crimei. Atunci mi-am dat seama ce trebuie să se fi întâmplat. Wingate lichidase Unitatea și își însușise banii din fondul secret. Îmi înscenase mie asasinarea lui Rivera și furtul. Toată lumea a crezut deoarece Vanessa mă văzuse omorându-l pe congresmen. La câteva luni după ce Rivera fusese ucis, generalul s-a retras din armată și s-a mutat pe proprietatea sa. A trăit liniștit timp de cinci ani. Apoi a făcut o investiție foarte mare în Computex, compania de software a lui Simeon Brown. Cred că a folosit bani din fondul secret. Cu contactele sale în armată, Wingate a putut obține contracte pentru Computex. A trăit din banii soției sale moarte până când Computex a început să meargă. Imediat ce compania a devenit profitabilă, Simeon Brown a murit. O chestie norocoasă pentru general, nu-i așa?

– Ai încercat vreodată să te răzbuni?

Carl dădu din cap.

– Eram obosit, Ami. Eram sătul. Traiul în junglă atâtea luni m-a schimbat. Nu voiam răzbunare. Voiam pace. M-am dat la fund și eram fericit să trăiesc în afara radarului societății. La dracu', spuse el cu un zâmbet, nu am plătit taxe ani de zile și debitorii nu m-au contactat. Ce altceva aș fi putut cere?

CAPITOLUL XVII

Ami nu o văzuse pe Vanessa stând cu ceilalți reporteri când se grăbea pe holul spitalului, cu capul jos și umerii ridicați, în mod evident stânjenită de numărul celor strânși acolo, de luminile camerelor de televiziune și întrebările urlate. Chiar dacă Ami ar fi studiat mulțimea de reporteri, nu și-ar fi recunoscut clienta, care purta o perucă brunetă, ochelari de soare și care era machiată strident, arătând mai mult a reporter de clasă decât a reprezentantul îmbrăcat la întâmplare al unui tabloid ieftin.

În timp ce ceilalți așteptau întoarcerea reprezentanților lor cărora li se permisese să înregistreze punerea sub învinuire a lui Morelli, Vanessa se îndepărtă de masa presei și se așeză la colțul biroului lui Leroy Ganett. La puțin timp după ce punerea sub acuzare se termină, Ganett se întoarse împreună cu Brendan Kirkpatrick. Cincisprezece minute mai târziu, cei doi bărbați ieșiră din biroul doctorului și Vanessa îl auzi pe Ganett spunându-i procurorului că se duce la cafeterie pentru a-și lua ceva de mâncare. Așteptă până se închiseră ușile liftului și luă următorul lift la subsol.

Vanessa se prefăcu că se uită la mâncărurile fierbinți în timp ce Ganett își punea un sandvici, un măr și o băutură

neacidulată pe tavă. Imediat ce doctorul plăti, Vanessa îl urmă. Tocmai desfăcea celofanul de pe sandvici când Vanessa i se adresă.

– Dr. Ganett, sunt Sheryl Neidig, spuse Vanessa în timp ce se așeza pe scaunul din fața doctorului. Am venit cu avionul din L.A. pentru cazul din Ligă Mică.

– Îmi cer scuze. Nu pot vorbi despre asta.

– Și nici nu mă aștept la asta, acum. Știu că trebuie să respectați confidențialitatea doctor–pacient.

Doctorul Ganett păru nedumerit.

– Atunci ce doriți de la mine?

– Sunt director la Phoenix Productions. Suntem o companie independentă de producție cu sediul la Hollywood și explorăm posibilitatea de a face un film de televiziune cu cazul lui Daniel Morelli. Îl vom difuza la sfârșitul săptămânii.

– Tot nu pot discuta despre pacientul meu cu dumneavoastră.

– De fapt, puteți, dacă domnul Morelli este de acord să nu renunțe la confidențialitatea medicului. Și, vă asigur, ar fi în interesul său financiar să facă asta. Și al dumneavoastră, de fapt. Dacă ne vinde drepturile la povestea sa, filmul nostru vă va avea ca personaj principal pe dumneavoastră.

– Pe mine? Păi, nu știu...

– Nu am folosi numele dumneavoastră, dacă nu vreți să facem asta, dar domnul Morelli este rănit și este în spital. Normal, ar fi necesar un medic în film și am avea nevoie de un consultant tehnic care să ne ajute să facem filmul cât mai realist. Vanessa afișă cel mai sexi zâmbet. Ați fi interesat?

– Păi, nu știu. Ce ar trebui să fac?

– O, ar fi o nimica toată pentru dumneavoastră. Ați supraveghea aspectele tehnice pentru a ne asigura că actorii noștri se comportă ca niște medici adevărați; ați explica procedurile medicale, chestii de genul acesta. Am putea

aranja chiar și un rol, dacă sunteți interesat. Știți, să vă dăm un rol mic în film. Vanessa zâmbi. Cine știe, acesta ar putea fi începutul unei noi cariere.

Ganett părea interesat și nervos.

– Va trebui să vorbesc cu administratorul spitalului.

– Deci sunteți interesat?

– Aș putea fi.

– Veți fi plătit, bineînțeles.

– Da?

– Va trebui să negociem suma, dar – să nu ziceți nimănui că v-am spus asta – de la zece până la douăzeci și cinci de mii nu se pune problema.

– Pare, hm, corect. Când vă pot spune dacă o pot face?

Ganett părea nerăbdător acum. Vanessa zâmbi.

– Ce ar fi să vă dau un telefon mâine?

– În regulă.

– Minunat. Care este numărul dumneavoastră de la birou?

Dr. Ganett îi spuse numărul și Vanessa făcu un spectacol din a-l nota pe un carnet cu spirală scos din poșetă. Când dădu la o parte carnetul, se ridică.

– Voi suna în L.A. să le spun că sunteți interesat. Șeful meu va fi încântat. Și vom da lovitura curând.

CAPITOLUL XVIII

Ami avea probleme în a-şi reţine entuziasmul în timp ce conducea înapoi la birou. George French o avertizase cu privire la pericolele de a investi prea mult în genul de poveste pe care o spunea Carl, dar Ami era convinsă că acesta nu mintea.

Imediat ce Ami se aşeză la biroul ei, formă numărul psihiatrului.

– George, sunt Ami. Abia m-am întors de la spital.

– Cum a fost?

– Morelli s-a deschis în faţa mea, doar că numele său nu este Daniel Morelli.

– Cine spune că este acum?

– Asta este confidenţial, George. Vei înţelege de ce nu poţi spune un cuvânt nimănui imediat ce vei auzi ce mi-a spus mie.

– Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea, Ami.

– Bine. Morelli spune că numele său adevărat este Carl Rice şi că a fost dat dispărut din armată în 1986. Mi-a mai spus şi alte lucruri, George. Dacă spune adevărul, este ceva foarte grav.

– Ce înseamnă asta?

Ami îi spuse că Rice susținea că ar fi lucrat într-o unitate secretă condusă de Morris Wingate. Îi povesti despre misiunile sale și încheie cu afirmația lui Rice că Morris Wingate îi ordonase să îl ucidă pe congresmenul Glass.

– Ce crezi, George? întrebă Ami când termină.

– Fie băiatul nostru are o imaginație foarte vie, fie te afli în fața celui mai mare scandal din istoria politică a Americii.

– Pe ce variantă mizezi?

– Cinstit? Aș merge pe prima variantă. Întreaga poveste este prea fantastică. Unul dintre candidații cu cele mai mari șanse la președinția Statelor Unite vrea să îl lichideze. Asta este chiar din capitolul introductiv din *Comportament paranoic pentru tonți*. Și am văzut evadarea aia din închisoare în mai multe filme.

– Ar trebui să putem verifica o parte din povestea sa, acum că știm numele adevărat al lui Carl.

– Dacă este numele lui adevărat.

– Îl poți ruga pe prietenul tău să verifice dosarul militar al lui Carl Rice?

– Da, dar este ultima dată.

– Da, sunt de acord. Dacă Rice a mințit în legătură cu asta, atunci mă spăl pe mâini de orice are legătură cu el.

– Te sun când aflu ceva.

Ami închise telefonul și se gândi să o sune pe Vanessa Kohler, dar se hotărî să nu o facă. Voia să se întâlnească cu Vanessa față în față și voia să fie pregătită pentru întâlnirea lor. Ami dădu drumul la calculator. Câteva minute mai târziu, găsi o poveste despre o centură neagră din San Diego, pe nume Mark Torrance, care fusese bătut în timpul unui jaf.

Căută apoi articole pe internet despre moartea congresmenului Eric Glass. Rezultatele erau încurajatoare.

Congresmenul fusese ucis în Lost Lake, California, în 1985; și un martor, a cărui identitate fusese ținută secretă de către poliție, îl identificase pe Carl Rice drept suspect. Erau mai multe articole despre caz, dar informațiile erau cam aceleași.

Ami caută articole despre moartea generalului Peter Rivera. Una din ele conținea informații tulburătoare. Generalul Rivera fusese torturat și ucis în casa sa din Bethesda, Maryland, într-un mod similar cu cel în care fusese ucis congresmenul Glass, iar suspectul era Carl Rice. Un reporter întreprinzător de la *Baltimore Sun* făcuse legătura între moartea lui Rivera și a lui Glass și cercetase trecutul lui Carl Rice. Conform unei continuări scrise de reporter, Rice fusese scos din rândurile armatei din cauza unor afecțiuni psihice.

Interfonul lui Ami sună și secretara sa o anunță că o căuta Brendan Kirkpatrick. Ami se jucă cu gândul de a nu prelua telefonul celui mai puțin preferat dintre avocații ei, dar încă îl reprezenta pe Carl Rice până când altcineva va prelua cazul.

– Bună ziua, domnule Kirkpatrick.

– Bună ziua, doamnă Vergano. V-ați revenit după prima citire a acuzațiilor la care ați asistat?

Presiunea sangvină a lui Ami începu să crească până când realiză că întrebarea nu fusese un reproș, ci fusese pusă pe un ton prietenos. Dar încă nu era gata să uite și să ierte.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă Ami.

– Ce pot face eu pentru dumneavoastră. M-am întâlnit cu investigatorul meu. A vorbit cu mai mulți martori și acum am o imagine mai bună a cazului. Am o propunere pentru domnul Morelli.

– Și care ar fi aceasta?

– Sunt dispus să renunț la acuzația de tentativă de omor în schimbul recunoașterii vinovăției de atac asupra

ofițerului. O să recomand o pedeapsă de trei ani. Cu un comportament bun, Morelli va ieși într-un an.

– De ce v-ați schimbat opinia?

– Sunt convins că Morelli încerca să îl protejeze pe antrenor când s-a luptat cu Barney Lutz.

– Atunci de ce nu renunțați la caz dacă e vorba în autoapărare?

– Clientul dumneavoastră a făcut apel la prea multă forță și un polițist a fost atacat.

– Morelli a fost atacat din spate. Nu știa că se lupta cu un ofițer.

– Putea vedea că se lupta cu un ofițer după ce l-a aruncat pe acesta peste umărul său. Celălalt ofițer a spus că l-a împușcat pe Morelli pentru că acesta se pregătea să-i înjunghie partenerul în gât.

– Acționa sub presiunea momentului.

– Poate, dar nu s-a oprit când a văzut uniforma, așa că asta este tot ce pot face.

– Îi voi transmite oferta clientului meu, spuse Ami.

– Mai este o condiție.

– Care este aceea?

– Ca să obțină înțelegerea, clientul dumneavoastră trebuie să ne spună numele său real.

– De ce trebuie să facă asta?

– Ca să ne asigurăm că nu este căutat pentru alte crime. Am ajuns într-un punct mort încercând să îl identificăm. Asta este destul de înfricoșător în zilele noastre. Cineva ca Morelli ar trebui să aibă amprentele la dosar.

– Este pe cont propriu. Nu are o slujbă regulară și este plătit cu bani gheață.

– Tom Haven, polițistul care l-a împușcat pe Morelli, a fost în armată și știe câte ceva despre autoapărare. Mi-a spus că nimeni n-ar fi acționat așa cum a făcut-o clientul

dumneavoastră fără un antrenament serios. Haven crede că sunt șanse mari ca Morelli să fie un fost militar, ceea ce face să fie și mai ciudat faptul că amprentele sale nu sunt la dosar. Făcu o pauză. Chiar dacă veți refuza să credeți asta, dar clientul dumneavoastră este probabil un ucigaș antrenat. Trebuie să știu dacă a făcut rău altor persoane așa cum i-a făcut polițistului și domnului Lutz.

– Voi vorbi cu Dan și voi reveni.

– Bine. Încă un lucru.

– Da?

– Vreau să îmi cer scuze pentru felul în care m-am purtat în prima zi. Nu vă cunoșteam și chiar credeam că încercați să obțineți gloria pe spinarea lui Morelli. Nu ar fi trebuit să trec direct la concluzii.

Ami fu surprinsă de scuze, dar încă mai era furioasă pe Kirkpatrick.

– Așa este, nu trebuia, răspunse ea.

– Am spus că îmi pare rău. Am verificat. Aveți o reputație bună.

– Revin, veni răspunsul scurt al lui Ami.

Ami închise și se uită pe fereastră.

– Așa, deci, se gândi ea. Miracolele chiar se întâmplă. Poate că se înșelase cu privire la Kirkpatrick și nu era un ticălos. Își aduse aminte ce spusese Betty Sato despre soția procurorului. Ami știa cum era să pierzi partenerul pe care îl iubeai cu adevărat. Te schimba.

Ami ridică o fotografie a lui Ryan și o ținu în fața sa. Era atât de frumos și de bun. Îl pierduse pe Chad, dar era atât de norocoasă să îl aibă pe Ryan pe care să îl iubească. Kirkpatrick nu avea un copil care să atenueze lovitura pierderii soției sale. Munca lui Kirkpatrick devenise viața sa, iar munca sa implica oroarea pe care o provocau cei mai răi oameni din societate bărbaților, femeilor și copiilor

nevinovați. Trebuia să devii dur și neîncrezător dacă la asta te gândeai în fiecare zi. Ami închise ochii și îi mulțumi lui Dumnezeu pentru Ryan. După ce Chad murise, Ryan o ajutase să-și păstreze sănătatea mintală și îi dăduse speranță. Fără el, ar fi putut aluneca ușor pe panta disperării. În ciuda tuturor celor întâmplate, știa că era norocoasă să fie mama cuiva atât de special precum fiul ei.

Ami se întoarse la biroul ei și deschise dosarul lui Carl Rice. Înăuntru era numărul hotelului lui Ray Armitage din Boulder, Colorado. Nu avea suficientă experiență pentru a ști dacă oferta pe care o făcuse Kirkpatrick era bună sau rea. Aceasta ar fi treaba unui avocat de drept penal cu experiență. Din fericire, Armitage era în cameră. Ami nu îi spuse nimic despre noile informații din caz, cu excepția ofertei lui Kirkpatrick. Avocatul spuse că oferta părea în regulă, dar că nu îl putea sfătui pe Morelli în legătură cu ea până când nu studia cu atenție faptele. Apoi îi spuse lui Ami că apăruseră noi informații în cazul schiorului olimpic care îl vor ține în Colorado pentru încă trei zile. Îi promise să o sune imediat ce va ști când se întoarce în Portland și o asigură că era foarte interesat de cazul lui Morelli.

Ami închise. Era dezamăgită că trebuia să continue să fie avocata lui Rice. Cazul era prea mare pentru ea și povestea din *Baltimore Sun* o deranja. Dacă Rice fusese scos din armată din cauza unor probleme mintale, poate că doctorul French avea dreptate și povestea nebunească a lui Carl despre o unitate secretă condusă de un candidat la președinție era pură fantezie. Ea sperase că va putea să încredințeze misiunea de a afla adevărul despre Carl Rice lui Ray Armitage. Acum trebuia să se mobilizeze în continuare.

CAPITOLUL XIX

În dimineaţa următoare, când Ami ajunse la serviciu, găsi un mesaj de la George French care o ruga să vină la biroul său cât de repede posibil. Cât timp traversă oraşul, Ami fu nervoasă şi nu se simţi mai bine nici când văzu cât de posomorât părea doctorul French când o întâmpină în sala de aşteptare.

– Prietenul meu mi-a trimis un fax cu dosarul militar al lui Rice, spuse doctorul în timp ce o conducea pe Ami spre biroul lui. Nu îţi va plăcea.

Imediat ce Ami se aşeză, French îi înmână un document oficial, intitulat „Raport de transfer sau eliberare". În timp ce Ami îl citea, psihiatrul îi făcu un rezumat rapid al raportului.

– Carl Rice a fost racolat în armată din zona San Diego şi a făcut parte din Forţele Speciale. După un an de învăţat vietnameză la şcoala de limbi străine din Fort Meyer, Rice a fost trimis în Vietnam, unde a fost implicat în lupte. După această misiune, Rice a fost spitalizat pentru stres legat de luptă. După externare, Rice s-a întors în America şi a fost numit instructor de limbi străine la Fort Meyer. După turul prin Vietnam, dosarul său nu mai indică nici o misiune în străinătate.

French arătă secțiunea formularului care indica gradul.

– Ții minte că Rice ți-a spus că era căpitan?

Ami încuviință.

– Aici spune că era sergent.

– Nu știu nimic despre gradele militare. Este o mare diferență?

French râse.

– Zi și noapte, Ami. Un sergent este un ofițer fără putere. Un căpitan este un ofițer cu putere. Un grad mult mai mare.

French îi dădu lui Ami un alt document și îi arătă secțiunea intitulată „Comportament".

– Aici este partea cu adevărat urâtă. Rice a fost dat afară din armată pentru că purta însemnele unui căpitan și o uniformă neadecvată când nu era autorizat să facă asta.

French îi dădu lui Ami un raport psihiatric de la spitalul general Walter Reed, semnat de căpitanul Howard Stienbock.

– Citește asta, spuse doctorul.

Lui Ami i se făcu greață în timp ce citea raportul doctorului Stienbock.

Certific că Ellis Carl Rice, bărbat caucazian, treizeci și unu de ani, cu aproximativ paisprezece ani de serviciu activ, a fost văzut de mine pe 7 și pe 15 martie 1985 la spitalul general Walter Reed, la cererea comandantului companiei.

1. Istoric. În diferite ocazii, se pretinde că Rice a purtat însemnele de căpitan și semne de luptă în fața clasei pe care o învăța vietnameză. Rice a susținut că aceste episoade au intervenit după ce a fost respins de o femeie a cărei identitate nu a vrut s-o dezvăluie spunând doar

că este fata unui general din armata Statelor Unite ale Americii. Rice a susținut că a purtat însemnele de grade deoarece, în secret, era căpitan, deși în înregistrările militare oficiale este trecut sergent. Când a fost rugat să explice discrepanța, Rice a refuzat pe motiv că nu sunt împuternicit să primesc această informație, dar a precizat că este frecvent trimis în misiuni secrete. Încercările mele de a-l face pe Rice să își clarifice afirmațiile s-au lovit de zâmbete sau refuzuri făcute în numele „siguranței naționale".

2. *Stare mintală.* Rice s-a prezentat ca o persoană de treizeci și unu de ani hiperalertă, fără nicio dovadă a unei disfuncții organice a creierului. Era într-o stare depresivă, cu un discurs rar, aproape inaudibil. Nu există dovezi că episoadele în care a purtat însemnele de căpitan au intervenit în contextul unei stări disociative. Rice a fost spitalizat după o misiune în Vietnam din cauza stresului și a depresiilor legate de luptă.

3. *Concluzii.*

A. Diagnostic – personalitate paranoidă însoțită de posibile iluzii paranoice ca rezultat al stresului postluptă, accentuate de problemele personale recente. Am concluzionat că Rice poate crede că este un dezastru în luptă și este posibil să-și fi creat o lume imaginară în care este un căpitan ce a fost trimis în misiuni secrete pentru a compensa sentimentul de incapacitate. Fără mai multe informații nu pot pune un diagnostic definitiv, iar Rice a refuzat să fie sincer cu mine.

B. Subiectul este capabil să diferențieze binele de rău și este capabil să ia partea binelui. Este capabil mental să se apere.

C. Subiectul poate acționa la o comandă considerată potrivită.

– Ce înseamnă asta? întrebă Ami.

– Este doar o bănuială, dar să presupunem că Rice dorea să restabilească legătura cu Vanessa Wingate atunci când s-au întâlnit în D.C. Doar că ea nu era interesată de el în modul în care fusese când erau adolescenți. Rice știa că ea își ura tatăl și că suspecta că a făcut tot felul de lucruri teribile, inclusiv că i-a omorât mama, așa că pentru a o recâștiga de partea sa inventează o poveste despre tatăl ei care i-a ordonat să comită tot soiul de crime. Poate – dacă este într-o stare paranoică – el chiar crede asta.

– Am verificat registrele școlii St Martin, spuse Ami. Rice a terminat în anul 1970, cu Vanessa Wingate.

– Asta nu înseamnă că a fost iubitul ei în liceu, spuse French. Dar, adevărat sau nu, pare că el crede că ea a fost iubita lui. Dacă era obsedat de Vanessa, se poate să o fi văzut cu congresmenul Glass și a concluzionat că sunt iubiți. Se poate să își fi imaginat că Glass era un rival ce stătea între el și obiectul dorinței sale. Asta poate explica de ce era deprimat. Se mai poate și să se fi convins că Vanessa va fi din nou a lui dacă înlătură obstacolul. Așa s-ar putea explica asasinarea congresmenului.

CAPITOLUL XX

Vanessa nu era acolo când Ami sună la hotelul ei, așa că îi lăsă un mesaj. Clienta sa o sună chiar înainte de prânz și stabiliră să ia masa la braseria Montmartre, un restaurant la câteva blocuri de hotelul Vanessei și la câteva minute de mers pe jos de biroul lui Ami. Ami rezervă o masă ca să aibă intimitate. Când ajunse, Vanessa o aștepta.

– Avem o grămadă de discutat, spuse Ami imediat după ce comandară. Mai întâi, am vorbit cu Ray Armitage. A apărut ceva nou în cazul său din Colorado așa că nu se va întoarce în Portland decât peste două zile. În al doilea rând, procurorul vrea să facă o înțelegere.

– Care este aceasta?

Vanessa se uită concentrată în timp ce Ami îi explica ce îi spusese Brendan.

– Deci Dan va trebui să meargă la închisoare dacă acceptă propunerea? spuse Vanessa.

– Din păcate, da.

– Și dacă refuză? Tot va fi închis?

– Da, doar dacă Armitage nu îl convinge pe judecător să stabilească o cauțiune suficient de mică încât Dan să și-o permită. Altfel va sta în închisoare, cu excepția cazului în care va fi achitat.

– Cât de curând vom ști care este cauțiunea?

– Armitage mi-a spus că va stabili o întrevedere pentru cauțiune imediat, dar are nevoie de ceva timp ca să citească dosarul, să vorbească cu Dan și cu martorii. Ar putea dura o săptămână sau așa ceva.

Vanessa se gândea în timp ce chelnerița adusese comanda. Când aceasta plecă, Ami se uită direct la ea:

– Ești fiica lui Morris Wingate?

Vanessa ezită.

– Ai fost la liceu cu Carl?

Vanessa nu își putu ascunde surpriza.

– Ți-a spus el numele lui real?

Ami încuviință.

– Și știu că ați absolvit amândoi în 1970. Am verificat în catalogul anual de la St Martin.

– Și ce altceva ai mai făcut?

– Am apelat la un psihiatru. L-a consultat pe Carl. Suntem îngrijorați de starea sa mintală.

– Înțeleg.

– Vanessa, Carl mi-a spus niște lucruri foarte deranjante. Dacă voi continua să îl ajut, trebuie să știu dacă sunt adevărate.

– Ce ți-a spus?

– Nu pot să-ți spun asta, deoarece discuțiile noastre sunt protejate de confidențialitatea avocat–client; și nu vreau să îți spun pentru că vreau să văd dacă amândoi spuneți aceeași poveste. Mă va ajuta să îmi dau seama de starea mintală a lui Carl.

– Ce vrei să știi?

– Care a fost relația voastră în liceu?

Vanessa păru tristă.

– Ultimul nostru an a fost foarte intens, răspunse ea încet. Relația s-a sfârșit când el s-a înrolat.

– De ce?

Vanessa se uită în jos, la faţa de masă.

– Carl avea o bursă integrală la Dartmouth. Era visul său să meargă acolo. Dacă încerca, ar fi obţinut o amânare ca să poată merge la facultate şi ar fi evitat înrolarea. Tatăl meu l-a convins să se înroleze. Am simţit ca şi cum l-a ales pe tata în locul meu.

Vanessa îşi ridică ochii şi o privi pe Ami.

– L-am urât pe Carl pentru asta, spuse ea.

– Când l-ai revăzut?

– În 1985, în Washington D.C. A fost o întâmplare. Aveam o întâlnire, la fel şi el. Eram la acelaşi restaurant. M-a recunoscut şi a venit la mine. O săptămână mai târziu, am luat cina împreună.

– Deci ai început să te întâlneşti din nou cu Carl?

– Nu aş spune că ne întâlneam. Ne vedeam la cină din când în când. Uneori mă aştepta după cursuri şi mergeam la o cafea. Era strict platonic.

– Cât timp a durat asta?

– Câteva luni.

– De ce v-aţi oprit?

– Carl a dispărut câteva săptămâni. Vanessa luă o înghiţitură din salata sa. Era evident că se gândea ce să spună mai departe.

– Te-ai îngrijorat când Carl n-a mai apărut? întrebă Ami.

– La început, nu. Aşa cum am spus, nu ne întâlneam ca iubiţi. Era doar un vechi prieten. Am avut o legătură în adolescenţă, dar asta fusese cu mult timp în urmă, într-o altă viaţă. Fusesem căsătorită, divorţasem; se întâmplaseră multe de la terminarea liceului. Îmi părea rău să nu-l mai văd, deoarece este un tip atât de simpatic, dar de asemenea credeam că voia mai mult de la o relaţie decât voiam eu.

Am presupus că simțise ceea ce simțeam eu și că voia să fie el cel care rupea relația, decât să facă față unei respingeri.

– Deci nu aveai nici un sentiment romantic față de Carl când v-ați reîntâlnit în D.C.?

– Dacă m-ar fi rugat să mă culc cu el, l-aș fi refuzat, suspină Vanessa. Sincer, în acel moment, îmi plăcea să fiu cu Carl, dar, hm, era sergent în armată. Dacă se retrăgea ar fi fost suplinitor la cursurile de limbi străine și ar fi putut ajunge cândva profesor. Eu îmi petreceam zilele la Congres cu bărbați și femei dinamici care făceau lucruri măreț la nivel național sau mondial și serile cu studenți geniali la drept care urmau să conducă lumea. Carl era amuzant, dar nu vedeam un viitor comun.

– L-ai revăzut pe Carl?

Vanessa păstră tăcerea.

– A apărut la ușa apartamentului tău dimineața devreme? întrebă Ami.

– Da.

Ami zâmbi.

– Asta seamănă cu scoaterea unui dinte.

Vanessa nu îi întoarse zâmbetul.

– Mi-a spus despre Unitate, zise Ami.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Vanessa. Apoi începu să vorbească. Carl mi-a spus că făcea parte dintr-un grup militar secret format dintr-un număr mic de bărbați extrem de bine antrenați, care era condus de tatăl meu. Acesta era ascuns sub paravanul Agenției de Coordonare a Informațiilor Secrete, iar membrilor săi li se ordona să comită asasinate, printre alte activități ilegale. Mi-a spus că abia se întorsese dintr-o misiune în care urmase ordinele și omorâse doi oameni. Voia să renunțe la acea viață. Era disperat.

– Ai încercat să îl ajuți?

– Da. Știam că tatăl meu lucra în casa noastră de pe coasta Californiei. În biroul său era un seif. Într-o zi eram în birou când l-a deschis. Nu era atent, așa că am memorat combinația. Tata era în Washington, așa că m-am dus acasă cu un elicopter și am căutat în birou. Am găsit dosarele a zece bărbați în seif.

– Acestea erau dosarele membrilor Unității?

– Nimic din dosare nu îi lega pe oameni de Unitatea de care îmi povestise Carl, dar am presupus că aceștia erau membrii deoarece Carl era în grup și toți aveau un nivel înalt de pregătire.

– Ce ai făcut cu dosarele?

– Știi foarte bine ce am făcut cu ele.

– Trebuie să îmi spui.

– I le-am dus lui Eric Glass. Vocea Vanessei se sparse. Era un bărbat foarte decent. Luă o gură de apă. Eric făcea parte din comitetul Casei Albe care superviza activitatea agențiilor de spionaj. I-am spus ce îmi povestise Carl despre Unitate. Eric urma să pună pe cineva să-i verifice pe bărbații ale căror dosare erau în seiful tatălui meu.

– Te-ai întâlnit cu el la Lost Lake în noaptea în care congresmenul a fost ucis?

– Carl a făcut asta, spuse ea cu o voce care abia era deasupra unei șoapte. O lacrimă căzu de-a lungul obrazului ei. L-a torturat pe Eric pentru dosare, apoi i-a tăiat gâtul.

– L-ai văzut?

Vanessa încuviință încet.

– Era atât de mult sânge. Și privirea de pe fața lui Eric...

– Ce ți s-a întâmplat după ce a venit poliția? întrebă Ami.

– Noaptea aceea este în ceață. Am blocat mare parte din ea. Tot ce îmi pot aduce aminte sunt lumini, mici instantanee. Dar îmi aduc aminte foarte bine ce mi-a făcut tatăl meu. Tristețea Vanessei fu rapid înlocuită de amărăciune.

M-a internat într-un spital de boli mintale și am petrecut un an în iad. S-a asigurat că nimeni nu va crede vreodată vreun cuvânt din ce spun despre Unitate. Vanessa arătă spre fruntea ei. Am o ștampilă mare, roșie, chiar aici. Scrie: „Fost pacient psihopat, nebun." Când am ieșit din acel loc, eram dependentă de medicamentele pe care mi le dădeau, fără slujbă. Vanessa scrâșni. Ami putea vedea cum îi crește furia. Nu poți să-ți dai seama prin ce am trecut.

– Vanessa, știu că nu vrei să crezi, dar mai există o explicație posibilă pentru Unitate, care nu îl implică pe tatăl tău. Psihiatrul care l-a consultat pe Carl crede că s-ar putea să sufere de o formă rară a unei boli mintale numită fază paranoică. Conform expertului meu, este o posibilă explicație pentru poveste. Carl ar putea fi atât de bolnav încât chiar crede că a fost într-o Unitate secretă condusă de tatăl tău. De aceea povestea sa sună atât de plauzibil.

– Vezi cu ce trebuie să mă lupt? spuse Vanessa. Nimeni nu mă crede! Dar știu că tatăl meu a condus Unitatea! Este un diavol. Și acum am șansa de a pune lucrurile în ordine. Am un martor care poate spune lumii cum este tatăl meu în realitate. Dar trebuie să îl scot din închisoare înainte ca ei să îl ucidă. În orice moment tatăl meu poate afla că Rice este în viață și va trimite oameni după el.

– Carl este în perfectă siguranță, Vanessa. Este închis într-o celulă păzită din spital. Un polițist îl păzește. Nimeni nu poate ajunge la el.

Timp de un minut, Ami crezu că clienta sa se va certa cu ea, dar brusc Vanessa se calmă.

– Presupun că ai dreptate, zise Vanessa. Carl este probabil în siguranță într-o secție păzită, închisă.

– Este. Încearcă să rămâi calmă. Ray Armitage este cel mai bun. Va prelua cazul foarte curând. Apoi vom avea niște rezultate. Bine?

Vanessa încuviință.

– Îmi cer scuze că mă port așa. Faci o treabă minunată.

Ami zâmbi, dar era sigură că Vanessa nu credea un cuvânt din ce spusese de la rapida sa schimbare de comportament.

După prânz, Ami se întoarse la birou și trecu în revistă tot ce știa despre cazul Rice. Nu-i veni nicio idee până când nu reciti raportul psihiatric al căpitanului Howard Stienbock. Doctorul concluzionase că Carl avea o problemă mintală în 1985. Mărturia doctorului Stienbock ar fi stabilit faptul că clientul ei avea o problemă psihiatrică de mult timp, în cazul în care Ray Armitage s-ar fi hotărât să aleagă ca apărare invocarea nebuniei.

Ami sună la spitalul Walter Reed, sperând că Stienbock mai lucra încă acolo. Centralista spitalului nu avea pe listă nici un doctor Stienbock, așa că îi făcu legătura la departamentul de personal. După ce fu ținută pe linie timp de cincisprezece minute, Ami fu informată că doctorul Stienbock decedase.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Ami.

– În decembrie 1985.

Asta era la doar câteva luni după ce scrisese raportul despre Rice.

– Cum a murit? întrebă Ami.

– Asta nu apare în dosar.

– Era căsătorit? Aș putea suna-o pe soția sa.

– Era singur.

– Aveți numele rudei celei mai apropiate?

– Îmi pare rău, dar nu vă pot da această informație.

Ami îi mulțumi femeii și închise. Apoi se întoarse la calculatorul ei și căută pe internet informații despre doctorul Howard Stienbock și spitalul Walter Reed. Erau doar câteva titluri, dar unul era un articol în *Washington Post* despre un accident cu fuga de la locul faptei în urma căruia

un psihiatru angajat la spitalul Walter Reed decedase. Conform articolului și necrologului lui Stienbock, doctorul făcuse parte din Forțele Speciale în timpul războiului din Vietnam și participase în lupte de natură nespecificată în timpul acestuia.

Ami se întoarse cu spatele la calculator, privind peretele. Moartea lui Stienbock nu dovedea nimic. Însemna doar că nu putea fi citat ca martor. Dar conexiunea cu Forțele Speciale îi dădu de gândit. La fel și faptul că șoferul mașinii care îl ucisese pe doctor nu fusese niciodată prins.

Dar Ami nu avea acum mai multe dovezi că Rice făcea parte dintr-o unitate militară secretă ca înainte de a încerca să îl găsească pe dr. Stienbock. Vanessa își baza credința în existența Unității pe spusele lui Carl Rice, care ar fi putut fantaza. Singura dovadă palpabilă a Vanessei era o colecție de dosare militare pe care nu le putea reda, care s-ar fi putut afla în seiful generalului prin natura funcției sale. Dar dacă Rice nu mințea? Cum putea dovedi că Unitatea a existat când toate urmele acesteia fuseseră șterse?

Atunci lui Ami îi veni o idee. Conform Vanessei și lui Carl, după ce Carl îi mărturisise ce făcea ca membru al Unității, se văzuseră o singură dată, la casa congresmenului Glass. Carl spusese că Vanessa îi rostise numele, apoi fugise. Deci cum știa Carl de dosarele militare pe care Vanessa le furase din seiful tatălui ei? Dacă dosarele existau și Vanesssa nu îi spusese despre ele, era o singură persoană care ar fi putut să o facă – generalul Morris Wingate.

Ami încercă să se gândească la o altă posibilitate. Poate Carl văzuse dosarele în timp ce îl tortura pe Glass în biroul lui. Dar de ce l-ar fi dus pe Glass în birou? De ce să nu îl tortureze în pat, unde îl găsise?

Ami se întrebă dacă era vreo mențiune despre dosarele militare în rapoartele oficiale ale crimei. Dacă acestea

mai erau încă în biroul lui Glass când sosise poliția, acest lucru ar fi demonstrat că povestea lui Carl era o minciună, dar ar fi fost o dovadă în sprijinul lui Carl dacă dosarele militare nu fuseseră trecute în rapoartele poliției.

Ami luă o decizie rapidă. Fiul lui Mary O'Dell, Bobby, era prietenul cel mai bun al lui Ryan. Va întreba dacă Ryan putea sta la Mary o noapte sau două. Dacă ar fi putut prinde o cursă spre San Francisco în seara asta, ar fi putut fi la departamentul de poliție din Lost Lake dimineața la prima oră.

CAPITOLUL XXI

Vanessa știa că dr. Ganett va fi în biroul său la ora șase după-amiaza, pentru că sunase mai devreme, dându-se drept Sheryl Neidig, pentru a-i spune că avea vești minunate pe care voia să i le comunice personal. Ganett era nerăbdător ca ea să vină și fusese de acord să aștepte la spital. Vanessa își puse peruca, se îmbrăcă în pantaloni negri și o bluză albastră de mătase care îi ascundea silueta. Purta și ochelari de soare și spera că Ganett va presupune că aceștia erau doar un moft de Hollywood.

Când Vanessa își făcuse planul, nu realizase cât de nervoasă va fi când va veni timpul să îl pună în aplicare. Când ciocăni la ușa biroului lui Ganett, se simțea ușor amețită și mâna îi tremura. Doctorul îi spuse să intre și o conduse spre un scaun.

– Doar ce am primit vești minunate din L.A., spuse Vanessa, luptându-se să-și înlăture tremurul din voce. Cei de la Fox sunt înnebuniți să facă un film de televiziune despre Daniel Morelli și despre toată problemele părinților din Liga Mică și sunt foarte dornici ca dumneavoastră să fiți consultantul nostru. De asemenea, se gândesc – foarte serios, aș putea adăuga – la posibilitatea unui rol pentru dumneavoastră și nu mă refer la unul minor.

Ganett se lumină.

– Asta este incitant.

– Totuşi, uitaţi care este chestia. Când se fac aceste filme bazate pe o întâmplare adevărată trebuie să te mişti repede astfel încât evenimentele să fie încă proaspete în mintea spectatorului atunci când se difuzează filmul.

Ganett încuviinţă cunoscător.

– Bob Spizer – el este şeful meu – Bob doreşte să încep să caut o locaţie imediat. Vanessa scoase o cameră digitală din geanta ei mare. Am făcut deja poze spitalului, dar am nevoie de câteva cu secţia păzită ca să le trimit în L.A. Sunt pentru scenarist. Vanessa se aplecă în faţă şi îşi coborî vocea. Nick Battaglia intră în joc. Am fost atât de norocoşi să îl prindem. De obicei este imposibil să dai de el, dar este între două proiecte.

Ganett încuviinţă din nou, deşi nu auzise niciodată de Nick Battaglia – ceea ce nu era de mirare, de vreme ce Vanessa inventase numele.

– Nick vizualizează scenele înainte de a le scrie. Aşa este el, un artist adevărat. E dificil de lucrat cu el uneori, dar produsul său finit este întotdeauna clasa întâi. Oricum, ştiu că este târziu, dar mă întrebam dacă mă puteţi duce la secţia unde îl ţin pe Morelli.

– Nu v-aş putea duce în salonul său, spuse Ganett.

– Bineînţeles că nu. Vanessa se opri ca şi cum i-ar fi venit o idee. Sunt săli goale în secţie care arată ca a lui?

– Da. V-aş putea lăsa să vedeţi una dintre ele.

– Super. Voi avea un contract pentru dumneavoastră într-o zi sau două. Poate doriţi să puneţi un avocat să se uite peste el. Nu vă pot spune cât de mult vă vor oferi ca taxă de consultanţă, dar voi pune o vorbă bună pentru dumneavoastră.

În drum spre secție, Vanessa puse întrebare după întrebare pentru a-l ține pe Ganett ocupat și pentru a-și da timp să revizuiască planul care îi venise în minte după ce Ami îi spusese cât de ușor fusese să intre să îl vadă pe Carl.

Când se opri liftul, Vanessa îl lăsă pe Ganett să o ia înainte. Se simțea ametită și spera că doctorul nu va observa că transpiră.

– Bună, James, îi spuse Ganett bărbatului zvelt de culoare care era la recepție.

– 'Seara, doctore Ganett.

– Aceasta este Sheryl Neidig. Lucrează la o companie de producție de la Hollywood. Vor face un film despre chestia cu Ligă Mică.

– Pe bune?

– Doctorul Ganett va fi consultantul nostru tehnic, spuse Vanessa, aruncându-i lui James cel mai luminos zâmbet al ei.

– Ne dai drumul, da? întrebă Ganett. Sheryl trebuie să facă niște fotografii pentru scenarist cu secția.

Vanessa se întrebă dacă gardianul o să îi controleze poșeta. Era sigură că putea să ajungă la armă înainte ca acesta să poată reacționa.

– Sigur, spuse James, zâmbindu-i Vanessei. Dacă aveți nevoie de cineva de rezervă, sunt disponibil.

– O să țin minte, răspunse ea în timp ce James vorbea în stație. Un minut mai târziu, un alt paznic – de data asta unul înalt și blond cu constituție de halterofil – deschise ușa dinăuntru.

– Care este drumul de ieșire? întrebă Vanessa cu un zâmbet. Nu mi-ar plăcea să rămân blocată aici.

– Mack are cheile regatului – nu-i așa, Mack? zise doctorul Ganett.

– Nu vă faceți griji, răspunse Mack cu un rânjet, probabil că vă vom deschide noi.

Vanessa râse și îi puse lui Ganett o altă întrebare. Medicul răspunse, apoi făcu un comentariu în trecere despre tipurile de pacienți pe care îi trata în secție, în timp ce Mack îi conduse pe hol spre salonul lui Carl Rice.

– Cum deschideți ușile acestea? întrebă Vanessa când aproape ajunseseră la polițistul care păzea ușa lui Carl. Era tot ce putea face pentru a-și menține vocea calmă.

Gardianul scoase un set de chei.

– Așa cum a spus doctorul, eu am cheile regatului.

– Cheile acestea deschid toate saloanele?

– Asta este cheia standard, răspunse Mack în timp ce i-o arăta.

Ajunseră la salonul lui Carl și Ganett o prezentă pe „Sheryl" ofițerului și îi spuse de ce veniseră acolo. Ofițerul păru impresionat.

– Pot să mă uit în salon? îl întrebă Vanessa pe polițist.

– Sigur.

Vanessa se uită printr-o fereastră mică ce era inserată în partea de sus a ușii. Carl stătea în pat uitându-se la ea, dar nu dădu nici un semn că ar fi recunoscut-o. Ea se îndepărtă de ușă.

– Pot vedea unul dintre saloanele goale? întrebă Vanessa.

Mack se uită la Ganett. Acesta încuviință. Gardianul deschise ușa masivă de metal a salonului alăturat. Era identic cu al lui Carl, cu excepția patului, care nu avea decât o saltea. În timp ce intrau, Vanessa le puse lui Ganett și gardianului câteva întrebări. Apoi se opri, ca și cum i-ar fi venit o idee interesantă.

– Domnule ofițer, îi spuse ea polițistului, puteți intra un moment ca să fac o poză pentru scenarist? Acesta va

dori să îl poată descrie pe gardianul lui Morelli departamentului de costume.

– Sigur, răspunse polițistul. Aprecia orice rupea monotonia pazei unui salon de spital încuiat.

Respirația Vanessei era atât de precipitată încât era sigură că polițistul o va auzi în timp ce va trece pe lângă ea. Imediat ce toți cei trei bărbați intrară în cameră, Vanessa închise ochii un moment pentru a-și recăpăta încrederea, dar încă mai tremura ca o frunză când scoase arma din poșetă.

Bărbații o priviră fără să înțeleagă. Apoi ofițerul își căută arma.

– Te omor dacă atingi arma aceea, spuse Vanessa, surprinsă de cât de calmă părea. Nimeni nu va fi rănit dacă veți coopera.

Timpul se opri parcă până când cei trei bărbați se hotărâră ce să facă. Vanessa se rugă ca aceștia să nu o atace, deoarece nu era sigură că putea apăsa pe trăgaci.

Ofițerul îngheță, dar Mack părea pregătit să sară.

– Nu o face, Mack, spuse Vanessa, mutând arma astfel încât să fie îndreptată spre stomacul lui. Nu vreau să te omor sau să te las handicapat.

Mack ezită și Vanessa știu atunci că a câștigat.

– Întindeți-vă pe burtă cu mâinile și picioarele desfăcute.

Bărbații făcură cum li se spusese, urmărind arma.

– Sheryl, ce se întâmplă? întrebă Ganett în timp ce se lăsa pe podea.

Vanessa îl ignoră.

– Mack, împinge cheile și stația aici. Fără mișcări bruște.

Mack făcu ce i se spusese.

– Domnule ofițer, vă rog împingeți arma spre mine.

Ofițerul se conformă.

– Acum telefoanele mobile.

Vanessa îl putea vedea pe Ganett calculându-și șansele și întoarse arma spre el.

– Leroy, nu mi-ar plăcea să te văd murind pentru telefonul mobil. Promit că va fi chiar lângă ușă. Nici măcar nu voi folosi minutele tale.

Doctorul împinse telefonul spre ea.

– Bine, acestea sunt instrucțiunile. Vă închid aici, dar vă voi verifica înainte să plec. Dacă v-ați schimbat poziția, vă voi ucide. Dacă nu provocați necazuri, totul va fi în regulă.

Imediat ce închise ușa, picioarele aproape îi cedară de ușurare. După o privire scurtă pe fereastră pentru a se asigura că bărbații nu se mișcaseră, deschise ușa salonului lui Carl. Acesta se uită la vizitatorul său.

– Ridică-te, Carl, plecăm.

– Cine?...

– Sunt Vanessa. Acum, mișcă-te. Nu avem timp de discuții. Tocmai i-am închis pe paznic, pe gardian și pe doctor în salonul alăturat. Trebuie să ieșim de aici.

Carl se chinui să se dea jos din pat. Mersese în ultimele zile, dar picioarele îi erau încă amorțite din cauza inactivității.

– Stai lângă perete când ajungem la ușa de la intrare, spuse Vanessa. Gardianul de pe partea cealaltă are aproape înălțimea ta. Vei schimba hainele cu ale lui imediat ce îl ademenesc în salon. Scoase o a doua armă din geantă și i-o dădu lui Carl cu patul înainte. Ia asta.

Carl verifică arma și butucul, apoi o ținu pe lângă el cu țeava în jos. Când ajunseră la intrarea în secție, se lipi de perete astfel încât să nu fie văzut de cineva care s-ar fi uitat pe fereastra din ușă. Vanessa era uimită de cât de plină de viață se simțea acum, când Carl era cu ea. Folosi cheia principală pentru a deschide ușa. James fu surprins când o văzu venind singură.

– Unde este doctorul? întrebă el.

Apăru Rice. James căscă gura când îşi văzu prizonierul îndreptând o armă spre el. Încercă să se ridice, dar Rice îl lovi peste tâmplă cu patul armei. Picioarele gardianului se înmuiară din cauza loviturii şi acesta aproape căzu. Vanessa se albi când văzu sângele, dar îşi înăbuşi emoţiile. Rice îl apucă pe gardianul ameţit de guler, îl împinse pe uşă şi îi trase picioarele de sub el. James căzu pe podea.

– Dezbracă-te şi fă-o repede, ordonă Rice.

Pe măsură ce acesta le scotea, el luă pantalonii şi cămaşa. În timp ce Vanessa ţinea arma spre gardian, Rice se îmbrăcă. Apoi îl târâră pe paznic pe hol şi îl închiseră în salon cu ceilalţi prizonieri, care încă erau pe podea.

– De ce faci asta? întrebă Carl în timp ce coborau cu liftul. Nu ştii în câte necazuri ai intrat?

– Ştiu că vei fi mort dacă rămâi aici. Dacă eu te-am scos atât de uşor, gândeşte-te cât de uşor vor putea să intre oamenii tatălui meu când vor afla că trăieşti.

– Aş fi preferat să mă laşi singur. I-am spus lui Ami Vergano că nu vreau să te implici.

Vanessa zâmbi.

– Când am făcut eu ceva din ce mi-a spus vreodată oricine să fac?

Carl zâmbi şi el.

– Punct ochit. Deci, căpitane, care este planul?

– Maşina mea are rezervorul plin şi vom ieşi din oraş. După aceea, nu am nicio idee.

CAPITOLUL XXII

Ami prinse un zbor de noapte spre San Francisco și închirie o mașină de la aeroport puțin după miezul nopții. Făcu două ore până în Lost Lake și petrecu restul nopții la un motel de la marginea orașului. Când ceasul sună la ora opt dimineața, i se păru că avea capul plin de vată. Se simți puțin mai bine după duș și chiar mai bine când ieși în aerul proaspăt de munte.

În spatele motelului era un braț al Lost Lake și Ami văzu o bucățică de albastru printre pini. Merse până la un doc decolorat, gri. Câteva bărci erau ancorate și câteva persoane matinale pescuiau pe celălalt mal. Ami se uită la dealurile verzi care se ridicau în spatele apei limpezi precum cristalul. Un vultur plană deasupra ei și norii cumulus albi, pufoși, pluteau deasupra acestuia. Scena idilică făcea ca violența care o adusese aici să pară cu atât mai nepotrivită.

În afară de strada principală, în oraș erau două străzi paralele cu clădiri cu unul și două etaje, numite Elm și Shasta. În timp ce conducea prin centru, Ami zări numeroase chioșcuri cu lucruri ciudate, galerii de artă și trei cafenele care făceau reclamă la cafea cu lapte, semne sigure că orașul supraviețuia din dolarii turiștilor. O clădire cu un etaj,

din ciment maro-închis, la capătul îndepărtat al străzii principale, adăpostea departamentul șerifului din Lost Lake. Ami parcă și aștepta să traverseze până când un camion și o dubiță cu lemne trecură mai departe.

La recepție se aflau câteva scaune îmbrăcate într-o imitație de piele zgâriată, tocită. Un grilaj jos, metalic, se întindea între zona recepției și un spațiu deschis plin de dulapuri metalice. Ajutoare de șerif în uniforme stăteau la niște birouri. Recepționista – o femeie grasă, veselă, îmbrăcată în costumație hawaiiană – ocupa primul birou de lângă cuier. Când intră Ami, recepționista transfera un apel despre un urs care umbla după mâncare în pubelele de gunoi ale unui localnic. Puse receptorul jos și îi adresă lui Ami un zâmbet primitor.

– Ce pot face pentru tine, dragă?

– Am o întâlnire cu șeriful.

Câteva minute mai târziu, un bărbat înalt, cu umerii largi, cu părul cărunt tuns scurt și ochi precum mierea, veni pe coridor și o conduse în spatele secției. Purta uniforma cafenie a departamentului șerifului din Lost Lake și părea să aibă în jur de cincizeci de ani.

– Doamna Vergano? întrebă el în timp ce ținea deschisă poarta care bloca accesul către restul clădirii.

– Da, răspunse ea întinzând mâna.

– Aaron Harney, spuse șeriful și își strânseră mâinile. Haideți să mergem în spate, în biroul meu.

Ami îl urmă pe șerif în spatele secției, într-un birou lambrisat. Pe pereți erau plachete înrămate, certificate și poze ale lui Harney cu guvernatorul sau cu alte celebrități; un cap de elan împăiat domina încăperea. O bibliotecă de lemn plină cu cărți de drept era lipită de perete. Deasupra bibliotecii și pe alte etajere erau trofeele de bowling și softball pe care le câștigase departamentul. Pe

biroul zgâriat al lui Harney erau poze cu soția sa și cu cei cinci copii.

Harney îi oferi lui Ami un scaun, iar el se așeză pe cel din spatele biroului său.

– Seara trecută, la telefon, ați spus că doriți să vorbiți cu mine despre uciderea congresmenului Glass, dar nu mi-ați explicat și de ce, zise Harney.

– Sunt implicată într-un caz care ar putea avea legătură cu acesta, zise Ami. Aș vrea să aflu mai multe despre cazul Glass, poate să văd vechile dosare, dacă este posibil.

– Ar putea fi dacă îmi puteți spune de ce vă interesează un caz vechi de douăzeci de ani.

– Asta este puțin ciudat, domnule șerif. Știți că legea îmi interzice să vă dezvălui ce mi-a spus un client.

Harney încuviință.

– Și știți că nu există nicio limită de timp în acuzarea unui suspect de crimă.

– Noaptea trecută mi-am lăsat fiul cu o vecină și am zburat până aici. Trebuie să ajung acasă astăzi, așa că nu am timp să trec prin tribunal pentru dosare. Dacă nu doriți să le văd, ați câștigat.

Lui Harney îi plăcu sinceritatea vizitatoarei. Majoritatea avocaților ar fi amenințat cu furia legii.

– Știți că am fost primul polițist care a ajuns la locul crimei în noaptea în care a fost ucis congresmenul?

Lui Ami i se citi surpriza pe față.

– Sunt șerif aici de când s-a pensionat Earl Basehart și am fost adjunct câțiva ani înainte de asta. Luând în considerare și perioada în care am lucrat în poliție, se adună douăzeci și cinci de ani de luptă împotriva criminalității. În timpul acestor douăzeci și cinci de ani am văzut câte ceva, dar chestia asta a fost cea mai urâtă. Felul în care arăta congresmenul Glass când l-am găsit e ceva ce nu pot uita. M-a

cutremurat atunci și încă mă mai neliniștește. Deci puteți vedea de ce am fost foarte interesat atunci când ați sunat.

– Este cazul „Statul vs. Daniel Morelli", spuse Ami. Probabil că ați auzit la știri. Clientul meu este acuzat de înjunghierea tatălui unui elev în timpul unei discuții în contradictoriu la un meci din Liga Mică.

– Am auzit de caz. Este un lucru dat naibii. Dar ce legătură are cu uciderea congresmenului Glass?

Ami oftă.

– Chiar îmi doresc să vă pot spune, dar nu pot. Sunt obligată de lege să nu dezvălui ce mi-a spus clientul meu.

Harney o studie pe Ami, dar ea îi susținu privirea. El se ridică.

– Să facem o plimbare. Când ne întoarcem, puteți citi dosarul.

– Mulțumesc, domnule șerif.

– Îmi puteți mulțumi dacă mă veți suna când veți putea vorbi despre cazul meu.

Luară mașina șerifului pentru drumul de cincisprezece minute de la secție până la stațiunea Lost Lake. Imediat ce plecară, Ami îl întrebă pe Harney ce își aducea aminte despre noaptea în care fusese ucis Eric Glass.

– Îmi aduc aminte țipătul. Tremură involuntar. Eram pe partea cealaltă a lacului, dar aici, noaptea, sunetul se propagă. Țipătul acela a tăiat parcă în mine. M-am simțit ca și cum cineva mi-ar fi pus gheață pe șira spinării.

– Congresmenul a țipat?

– Nu. Harney păru supărat. Îmi imaginez că a țipat, după cum arătau rănile, dar țipătul pe care l-am auzit a fost scos de o femeie. Vanessa Wingate, fiica generalului.

– Ce ați făcut după ce ați auzit țipătul?

– Am ocolit lacul cu mașina cât de repede am putut și am cerut ajutoare prin stație. Când am ajuns la casă m-am

dus în spate și atunci am văzut-o pe domnișoara Wingate ieșind năucită din pădure. M-a speriat ca dracu'. Ca să fiu sincer, am crezut că este o fantomă. Avea un tricou alb, lung, iar ochii îi erau goi.

– A spus ceva?

– Mda, repeta întruna: „Carl l-a ucis, Carl Rice."

– Deci nu a existat niciodată vreo îndoială că ucigașul era Carl?

Harney ezită.

– Aveți vreo îndoială, domnule șerif?

– Nu multe, dar nu am găsit nicio dovadă fizică pentru a confirma povestea domnișoarei Wingate. Părea că cineva trăsese o barcă la mal, dar când s-a întâmplat și cine făcuse asta nu putem spune. Oamenii ies cu bărcile pe lac tot timpul. Am crezut că aud un motor de barcă atunci când am coborât din mașină, dar nu era obligatoriu să fie ucigașul. Putea fi cineva care profita de lumina lunii.

– I-ați interogat pe cei care locuiesc în jurul lacului?

– Bineînțeles. Nimeni nu a recunoscut că a fost acolo, dar puștii de aici se furișează tot timpul pe proprietate și nu ar fi admis asta.

– Cine au fost ceilalți suspecți ai dumneavoastră?

– Asta este evident. Vanessa Wingate se afla în locuința lui Glass și se purta foarte ciudat.

– Dar nu ați arestat-o.

– Nu am găsit nicio dovadă împotriva ei. Nu avea sânge pe ea și nu am găsit cuțitul, ceea ce sugera că ucigașul îl luase cu el. Dacă ea și congresmenul erau amanți, se poate ca ea să fi avut un motiv, dar a negat. Când am verificat casa, părea că ea stătea în camera de oaspeți. Glass dormea într-un pat imens, doar pe o parte. Am vrut să punem mai multe întrebări, dar generalul Wingate și-a luat fata înainte de a apuca să o interogăm.

– Ce vreți să spuneți?

– Ce am spus. Am găsit numele domnișoarei Wingate și o adresă din California în geanta ei. Ne-a luat ceva timp să dăm de urma generalului, dar l-am informat cât de repede am putut. Ne-a spus că vine la spital și a ajuns acolo câteva ore mai târziu.

Harney dădu din cap, încă uimit de felul în care sosise generalul.

– Aia a fost într-adevăr o apariție. A sosit cu un elicopter cu două gărzi de corp și un psihiatru care lucra la sanatoriul Serenity Manor. Pur și simplu, generalul a preluat comanda. Așa era el. Unul dintre cei mai puternici și mai charismatici bărbați pe care i-am întâlnit vreodată. Nu mă îndoiesc că va fi viitorul nostru președinte. Să fii în prezența lui este ca și cum ai sta lângă un fulger prins în sticlă.

Luară o curbă și Ami văzu un zid jos din piatră pe care scria cu litere mari, negre, din metal: „Stațiunea Lost Lake". Harney o luă pe un drum pavat, cu două benzi, care șerpuia printr-o pădure de conifere, aproximativ cinci sute de metri. O poartă care nu putea fi ridicată sau coborâtă decât cu un card de acces sau de către paznicul dintr-o gheretă de cărămidă bloca accesul. Poarta și paznicul nu ofereau o siguranță reală – oricine s-ar fi putut furișa printre copaci, pe orice parte, iar gardianul era bătrân, gras și se mișca încet – dar dădeau proprietarilor bogați ai caselor scumpe ce mărgineau lacul impresia de protecție și un aer de exclusivitate.

– Bună, Ray, spuse șeriful Harney.

– Domnule șerif, replică dând din cap paznicul.

– Voi face o tură înăuntru, dacă este în regulă cu tine.

Gardianul încuviință din nou, ridică poarta și le făcu semn să intre. După încă un kilometru, Ami văzu o cabană. Drumul se ramifică și Harney o luă la stânga, departe

de cabană, spre un șir de dealuri verzi, joase. Din când în când apărea câte o alee. Majoritatea caselor erau ascunse privirilor de copaci, dar uneori Ami putea vedea câte-o casă de vacanță. Majoritatea erau foarte mari – conace masive, imitații de vile spaniole, sau fortărețe imense de piatră. Ami se simțea ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul unui câmp de bătălie arhitectural.

– Ce s-a întâmplat cu Vanessa după ce a sosit tatăl ei la spital? întrebă ea, admirând peisajul, dar gândindu-se la cele spuse de șerif.

– S-au deschis porțile iadului. Ea a început să țipe când generalul a intrat în salon. Au trebuit s-o sedeze. Apoi psihiatrul care venise cu generalul s-a consultat cu doctorii din spital. Apoi, martora noastră vedetă a fost luată cu elicopterul și atunci am văzut-o ultima dată.

– Nu ați încercat să îi împiedicați să o ia?

– Nu prea. Noi eram doar polițiști dintr-un oraș mic. Generalul era altceva. Earl i-a spus că ea era singurul nostru martor, dar generalul a promis că fiica sa va fi disponibilă oricând vom avea nevoie. Ce ar fi putut spune Earl? Wingate era tatăl ei, iar spitalul din Lost Lake nu îi putea oferi îngrijirea psihiatrică de care spunea doctorul adus de general că are nevoie. Harney ridică din umeri. Asta a fost tot, cu excepția agentului FBI.

– A cui?

– Numele lui era Victor Hobson, un tip dur. FBI-ul s-a implicat pentru că Glass era congresmen și Hobson a fost desemnat să se ocupe de caz. A apărut la câteva ore după plecarea generalului și a fost furios când a aflat ce făcuse acesta.

– S-a făcut vreun progres în acest caz?

– Nu prea. Generalul a adus dosarele militare ale lui Rice. Rice fusese dat afară din armată din motive psihiatrice.

Wingate a spus că era foarte grav bolnav mintal. Se pare că el și domnișoara Wingate avuseseră o relație în timpul liceului, iar el fusese îndrăgostit de ea. Apoi s-au întâlnit din nou în D.C., unde domnișoara Wingate mergea la facultatea de drept și lucra pentru congresmen. Wingate credea că Rice era obsedat de fiica sa și că l-a ucis probabil pe Glass pentru că și-a imaginat că congresmenul și fiica sa erau amanți.

– Rice a fost vreodată arestat?

– Nu. Am căutat cu ajutorul tuturor canalelor, iar FBI-ul l-a pus pe lista celor mai căutați zece criminali o perioadă, dar nu am mai auzit niciodată nimic despre el, cu excepția asasinării unui general de pe Coasta de Est, caz în care tot Rice era suspect. După asta, nimic.

Apăru o alee și Harney intră pe ea. La capătul acesteia era o cabană cu două etaje, în spatele unei peluze tunse perfect și al unor straturi de flori.

– M-am gândit că v-ar plăcea să vedeți locul. Acum îl deține familia Reynolds. El este bancher în San Francisco. Vin des vara, dar acum sunt în Europa. Nu vă pot lăsa înăuntru.

– Înțeleg.

– Locul a fost greu de vândut după ce a murit Glass. Vă puteți imagina. Când a cumpărat-o familia Reynolds, au redecorat-o, au dărâmat câțiva pereți. Am fost înăuntru și totul e schimbat. Dar împrejurimile sunt în mare parte la fel ca în acea noapte.

Ami coborî din mașină. Era cald și aerul de la miezul zilei era liniștit. Se uită la casă și se învârti încet, încercând să își imagineze cum ar arăta la miezul nopții. Șeriful aștepta răbdător, apoi o urmă pe Ami când aceasta se duse în spatele casei. Aceasta blocase briza lacului, părând răcoroasă și primitoare.

– Pontonul era acolo atunci, spuse Harney, arătând spre un stâlp scurt de lemn. Glass avea o barcă cu motor la care meșterea tot timpul. Și aceasta este cărarea către terenul de tenis, unde am văzut-o prima oară pe domnișoara Wingate.

Ami se uită un minut la ponton, înainte de a-și îndrepta atenția către cărarea care ducea la terenul de tenis. Și-o imagină pe Vanessa Wingate alergând în întuneric, în tricoul alb lung în care dormise.

– Cărarea duce pe lângă terenurile de tenis către o plajă îngustă cu pietriș, unde se poate înota sau face un picnic. Credem că Rice a fost aici.

– Este atât de liniștit, de frumos, spuse Ami. Este greu să îți imaginezi că aici a avut loc o crimă.

– Este prima și singura crimă de aici, mulțumim lui Dumnezeu.

Ami se întoarse pe peluză. Draperiile erau trase, dar între pervaz și acestea era un spațiu. Se uită în bucătărie.

– Asta e nouă, spuse Harney. Familia Reynolds a pus masa și cuptorul electric. Nici rafturile de marmură nu erau aici.

Ami se întrebă cât de multe trebuia să schimbi ca să gonești fantomele. Se întoarse spre mașină.

– Mulțumesc pentru tur.

– Ați aflat ceva care să vă ajute? întrebă șeriful.

– Nu. Poate că o să găsesc ceva în dosare.

CAPITOLUL XXIII

Dosarul asasinării lui Eric Glass o aştepta pe Ami atunci când ea şi şeriful Harney se întoarseră de la lac. Ea citi fiecare filă şi studie fotografiile de la locul crimei. Ami nu văzuse niciodată un bărbat ucis, iar modul în care fusese asasinat Glass era atât de oribil, încât se simţi ameţită după ce se uită la fotografii.

Singura informaţie nouă pe care Ami o extrase din dosar fu că nici un dosar militar nu fusese inventariat în timpul cercetării făcute la casa lui Glass. Fie Vanessa mintea şi nu îi dădusese niciodată dosarele lui Glass, fie Rice le luase cu el atunci când fugise. Un lucru în favoarea Vanessei şi a lui Carl era că amândoi spuseseră aceeaşi poveste despre dosare şi Ami era sigură că nu avuseseră ocazia să vorbească de când Carl fusese arestat. Bineînţeles, faptul că Vanessa găsise dosare ale personalului militar, inclusiv al lui Carl, în seiful tatălui său nu însemna neapărat că unitatea secretă existase.

Ami abia terminase de citit dosarul, când îi sună telefonul mobil. Era Mary O'Dell, prietena care avea grijă de Ryan.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că te-am găsit, spuse Mary. Trebuie să vii acasă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Ami, îngrozită că Ryan fusese rănit.

– Poliția a fost aici. Te căutau.

– Pe mine? Pentru ce?

– Bărbatul care stătea cu tine a evadat. Apare la toate știrile.

Ami goni spre aeroportul din San Francisco și prinse prima cursă spre Portland. Detectivul Walsh îi lăsase un număr lui Mary și Ami îl sună în timp ce aștepta ca avionul să decoleze. Walsh confirmă faptul că clientul ei evadase din salonul păzit, dar nu dorea să îi dea mai multe informații la telefon.

Walsh trimisese un polițist la aeroport și acesta o aștepta la poarta de acces când Ami ateriză în Portland. Carele de televiziune și un număr mai mare decât de obicei de mașini de poliție sporiseră haosul obișnuit din jurul oricărui spital. Escorta lui Ami o conduse printre numeroșii criminaliști, jurnaliști aflați în hol și spre lift. Ami păși apoi într-o mulțime de experți criminaliști, ofițeri în uniformă și bărbați în costume. Îl văzu pe Brendan Kirkpatrick vorbind cu un polițist lângă ușa secției securizate. Acesta se opri la mijlocul propoziției când o văzu pe Ami.

– Doamnă Vergano, mă bucur să vă văd, spuse el rece.

– Ce s-a întâmplat?

– Chiriașul dumneavoastră a evadat cu ajutorul unei femei. Aveți noroc că erați în California, altfel vă arestam.

Ochii lui Ami se măriră de frică și răsuflarea i se opri în piept.

– Nu știu nimic despre asta. Nu l-am ajutat să evadeze.

– Pe cine nu ați ajutat să evadeze, doamnă Verdano? Care este numele adevărat al clientului dumneavoastră și cine este femeia?

Ami se simți groaznic.

– Nu pot răspunde la întrebările tale, Brendan. Clientul mi-a spus asta, dar este protejat de confidențialitate.

– Mai vorbim despre asta. Te voi aduce în fața unui judecător, mâine la prima oră.

– Trebuie să mă crezi, spuse Ami. Aș ajuta dacă aș putea.

Umerii lui Kirkpatrick coborâră și el lăsă să îi scape o respirație adâncă.

– Uite, din nou țip la tine. Îmi pare rău. Sunt doar extenuat și frustrat.

– Crede-mă, aș coopera dacă aș crede că pot. Îți voi spune tot ce știu dacă judecătorul îmi ordonă să vorbesc cu tine.

Brusc, lui Ami îi trecu prin cap că Rice fusese închis în salon și păzit de un polițist și cel puțin doi gardieni.

– A fost cineva rănit? întrebă ea.

– Clientul tău a lovit-o pe una dintre gărzi cu patul pistolului. A fost nevoie să i se pună niște copci. Restul sunt bine.

– Cum au scăpat?

– Femeia s-a dat drept asistenta unui producător de televiziune și l-a păcălit pe doctorul Ganett să o ducă în secție. Se vede că nu a învățat nimic din experiența cu tine.

Ami roși.

– Gărzile au fost atât de încântate să apară la televizor, încât nu au percheziționat-o. Avea două arme în geantă. Rice și femeia i-au închis pe toți într-un salon gol și au dispărut. Acum, nu avem nicio idee unde sunt sau ce mașină au.

Kirkpatrick se pregătea să mai spună ceva când detectivul Walsh ieși din lift. Părea supărat.

– Mă scuzați, doamnă Vergano, spuse Walsh în timp ce îl trăgea pe procuror deoparte. În timp ce Walsh vorbea,

Ami îl putea vedea pe Kirkpatrick devenind din ce în ce mai agitat. Îl auzi înjurând. Apoi cei doi bărbați se întoarseră la ea.

– Fără alte jocuri, Ami, spuse Kirkpatrick, abia controlându-și furia. Avem nevoie de numele femeii și de tot ce ne mai poți spune, acum.

– Ce s-a întâmplat?

– Doctorul George French este mort, omorât, spuse Walsh.

Ami se albi și picioarele îi cedară. Kirkpatrick o apucă de braț și o împiedică să cadă.

– Aduceți-i niște apă, îi spuse procurorul lui Walsh în timp ce o conducea pe Ami spre un scaun. Până când Walsh se întoarse cu o cană de apă, lacrimile curgeau pe obrajii lui Ami.

– Era un bărbat atât de bun, sughiță ea. Kirkpatrick se uită în altă parte, dar Walsh îngenunche lângă Ami și o ajută să bea din cană.

– Trebuie să ne ajuți, Ami, spuse detectivul. Știi cine este femeia? Știi unde se duc?

– Ce vă face să credeți că doctorul French a fost ucis de clientul meu? întrebă Ami. Întrebarea păru mai mult ca un strigăt de ajutor.

– Nu știm, dar asta este coincidența naibii.

Un gând oribil îi trecu prin cap lui Ami.

– Cum... cum a fost George?...

Walsh nu păru dornic să îi răspundă.

– Se pare că a fost răpit de acasă și dus la biroul său, spuse el.

– A fost împușcat? întrebă Ami, sperând ca Walsh va spune că aceasta a fost modalitatea prin care fusese luată viața lui psihiatrului.

– Nu, ezită Walsh.

– Vă rog, este important.

– A fost torturat, apoi i s-a tăiat gâtul.

Ami închise strâns ochii. Îi era rău. Voia să îl ia pe Ryan și să fugă undeva, departe, dar era ceva ce trebuia să facă mai întâi.

– Mă duceți la locul crimei?

– Nu cred... începu Walsh.

– Vă rog, spuse ea, aducându-și aminte de scenele de la locul crimei din dosarul lui Glass. Nu pot explica de ce, dar trebuie să ajung la locul crimei.

În drum, Ami află că cineva din personalul de curățenie din clădirea lui French descoperise cadavrul doctorului. O mașină de poliție fusese trimisă la casa lui French, unde fusese găsit cadavrul soției sale. Walsh presupunea că familia French dormea când a pătruns criminalul. Dormitorul și biroul lui erau răvășite, dar Walsh nu credea că ucigașul găsise ce căutase deoarece îl dusese pe doctor în oraș, iar seiful și dulapurile din biroul lui French erau deschise și dosarele împrăștiate.

Când ajunseră la clădirea în care se afla cabinetul lui French, Ami fu condusă în biroul acestuia. În timp ce mergeau de la recepție spre birou, Kirkpatrick recunoscu duhoarea grețoasă de la locul oricărei crime, mirosul emanat de cadavrul unei persoane omorâte de curând. Se uită la Ami. Era palidă și de abia se ținea pe picioare.

– Ești sigură că vrei să faci asta? întrebă el.

Ami încuviință din cap deoarece își ținea respirația din cauza mirosului. Spera să nu i se facă rău.

Când ajunseră la ușa biroului, Ami închise ochii, apoi îi deschise încet pentru a-și focaliza privirea pe cadavru. Biroul semăna cu o măcelărie. Sângele împroșcase măsuța de cafea și covorul. Stomacul i se strânse. Bila i se ridică în gât.

Ami se concentră pe două picioare goale care erau legate de picioarele unui scaun din mijlocul camerei. Erau pline de sânge. Cineva le bătuse. Ami își aduse aminte ce spusese Carl Rice despre plăcerea pe care o aveau gardienii săi vietnamezi de a-i tortura picioarele. Privi mai sus. French purta pantaloni de pijama pătați de sânge. Ami trase aer în piept și jură să descâlcească această enigmă. Ridică privirea și se uită la ce mai rămăsese din George French. Fusese legat de scaun. Avea pieptul gol și tăieturi pe toată suprafața acestuia. Gâtul îi fusese tăiat. Se uita la o imagine în oglindă a locului crimei din casa congresmenului Eric Glass.

Ami ieși împleticindu-se din cameră. Kirkpatrick aproape o cără până la recepție. O așeză pe canapea și îi dădu sticla de apă pe care avusese prevederea de a o aduce. Walsh și Kirkpatrick așteptară nerăbdători ca Ami să-și revină.

– Ne poți spune numele femeii și numele adevărat al lui Morelli?

Ami arăta ca și cum ar fi fost în pragul unei căderi nervoase.

– Nu știu ce să fac. Ar trebui să vă spun ceea ce mi-au mărturisit, spuse ea, aproape sughițând.

– Ne poți spune cel puțin dacă cele văzute în biroul lui French te fac să crezi că Morelli a făcut asta? insistă Walsh. Aceasta ar fi părerea ta, nu ceva ce ți-a spus clientul.

– El a făcut-o, spuse Ami. Nu vă pot spune ce știu, dar știu.

– Brendan, du asta în fața unui judecător imediat. Între timp, pun niște polițiști în fața casei doamnei Vergano, în noaptea asta.

– De ce? întrebă Ami nevenindu-i să creadă.

– Morelli nu a fugit, răspunse Walsh. A stat în Portland știind că fiecare polițist de aici îl caută. Cred că încearcă să

distrugă înregistrarea a ceea ce v-a spus dumneavoastră și lui French. Dacă nu ați fi fost plecată din oraș, cred că ați fi fost moartă și dumneavoastră.

Ami era deja înspăimântată. Acum era îngrozită.

– Cu siguranță nu va veni acum după mine. Va crede că am vorbit cu voi.

– Nu poate fi sigur că ne-ați spus ceea ce știți. Ar putea presupune că ați respectat confidențialitatea client–avocat și v-ați ținut gura. Dacă plănuiește să vă ucidă ca să vă reducă la tăcere, va trebui să o facă la noapte. Am trimis deja o mașină acasă la Mary O'Dell pentru a ne asigura că fiul dumneavoastră este în siguranță.

– O, Dumnezeule, mormăi Ami. Făcu un pas în față. Ce vreți să fac?

– Du-te acasă și încearcă să te odihnești, spuse Kirkpatrick. Te vei prăbuși dacă nu o faci.

– Nu, vreau să îl văd pe Ryan.

– Asta nu este o idee bună, spuse Walsh. Dacă Morelli vine după dumneavoastră, nu trebuie să vă aflați în apropierea fiului dumneavoastră.

CAPITOLUL XXIV

Emily Hobson, soția lui Victor Hobson de cincisprezece ani, avea cina pregătită atunci când el ajunse acasă după ora opt. Cu doi ani înainte de a o cunoaște pe Emily, Victor fusese logodit cu o contabilă pe care o întâlnise în timp ce investiga un furt la o bancă. Prietena sa rupsese logodna pentru că nu se acomodase cu orele dezordonate și cu refuzul său de a discuta detalii de la serviciu. Emily era analist de amprente în laboratorul FBI. Se retrăsese după ce se născuse cel de-al doilea copil. Victor fusese îngrijorat că ea s-ar plictisi de moarte dacă ar fi stat acasă, dar ea îl surprinsese prin a fi perfect mulțumită să crească copiii și să se descurce cu el. Victor știa că era norocos că găsise pe cineva care îi înțelegea munca.

După cină, Victor se duse să vadă ce făceau copiii. Fiul său juca un joc video, iar fiica sa vorbea la telefon cu cea mai bună prietenă. Amândoi se încruntară la el – un indiciu clar că doreau să fie singuri – așa că Victor coborî și porni televizorul pe CNN. Curtea Supremă analizase un alt caz care implica drepturile „Miranda"[1]; un sinucigaș cu

---

[1] Drepturi care se citesc unui suspect de crimă înainte de arestare, în SUA (n. tr.).

bombă ucisese șapte persoane într-o cafenea din Ierusalim; o evoluție-surpriză în cazul din Liga Mică.

În timp ce reporterul relata cele întâmplate în Oregon, televiziunea rulă imaginile bătăii care dusese la arestarea unui arbitru din Liga Mică, sub acuzarea de atac multiplu. Victor se ridică atunci când camera focaliză pe fața bărbatului pe care prezentatorul îl identifică drept Daniel Morelli. Acesta explică faptul că o femeie neidentificată îl ajutase pe Morelli să evadeze din salonul păzit din spitalul local în care acuzatul fusese încarcerat. Portretul-robot al femeii făcut de desenatorul poliției și un instantaneu cu Morelli apărură pe ecran.

Hobson se dusese cu avionul la Lost Lake la puțin timp după asasinarea congresmenului Eric Glass. Vanessa Wingate fusese deja luată din spital de către tatăl ei. Singurul rezultat pozitiv al excursiei sale fusese oportunitatea de a se uita prin dosarele militare ale lui Carl Rice, care îi fusesera aduse șerifului de către tatăl Vanessei. Hobson mai avea o copie a dosarului, care conținea singura fotografie a lui Rice pe care reușise să o găsească. Fața din instantaneu era îmbătrânită și ridată, dar Hobson era sigur că Daniel Morelli era Carl Rice.

Prezentatorii începură să vorbească despre un accident aviatic în Brazilia și Hobson închise televizorul. A doua zi după ce Morris Wingate își făcuse publică intenția de a candida împotriva președintelui Charles Jennings pentru nominalizarea partidului său, Hobson primise un telefon de la Ted Schoonover, un fost angajat CIA care acum era șeful dispozitivului de pază al președintelui. Schoonover îl invitase să ia micul dejun într-un restaurant grecesc dintr-un complex comercial din suburbia Marylandului. Hobson era gata să parieze că nimeni din D.C. nu remarcase locul. Schoonover era un bărbat scund, îndesat, cu

părul rar și bărbie dublă, cu siguranță nu tipul de persoană pe care a-i remarca-o în mulțime. După întâlnirea lor, Hobson îl verifică. În afara unor informații de angajare de bază, dosarul lui Schoonover nu mai cuprindea nimic. Hobson reușise doar să descopere că Schoonover lucrase cu Charles Jennings când acesta era director al CIA. Când Hobson încercase să obțină mai multe informații despre fostul angajat, i se spusese că nu era autorizat să aibă acces la dosarele relevante.

La micul dejun, Schoonover îl întrebase pe Hobson dacă era la curent cu declarația lui Wingate. Apoi îi ceru agentului FBI să îl pună la curent cu evenimentele din Lost Lake și cu urmarea acestora. Când Hobson termină, Schoonover întrebă dacă erau informații noi despre locul în care s-ar afla Carl Rice. Hobson îi spusese că nu mai știa nimic despre Rice de la mijlocul anilor optzeci. Schoonover îi zisese lui Hobson că președintele dorea să fie informat imediat dacă intervenea ceva nou cu privire la caz.

Hobson nu îl contactase pe Schoonover după convorbirea telefonică cu Vanessa Wingate pentru că nu avea nimic concret de raportat. Acum scoase din portofel cartea de vizită a lui Schoonover și formă numărul de mobil pe care omul președintelui îl scrisese pe spate.

– Vorbește cu mine, spuse Schoonover după trei apeluri.

– Aici este Victor Hobson. A intervenit ceva în chestia pe care am discutat-o.

– Ai chef de o gustare târzie?

– În același loc?

– Ne vedem în jumătate de oră.

Plăcuța de pe ușă spunea că *Acropolis* închide la ora unsprezece seara, dar, când Hobson parcă în fața localului la unsprezece și jumătate, Ted Schoonover stătea înăuntru

mâncând baclava și bând cafea tare grecească. Înainte ca Hobson să bată, un bărbat cu început de chelie, cu un șorț alb, îl lăsă să intre, apoi închise ușa.

– Vrei niște cafea? Baclavaua este foarte bună, spuse Schoonover.

– E în regulă.

– Atunci pune-mă la curent.

– Vanessa Wingate m-a sunat cu câteva zile în urmă și mi-a spus că știe unde îl poate găsi pe Carl Rice, dar nu a vrut să îmi spună nimic altceva. Am dat de telefonul ei la un motel, dar recepționera mi-a spus că a eliberat camera. Am vorbit cu prietenul ei. Spune că nu știe unde s-a dus. Nu aveam nimic concret și Vanessa este – ca să mă exprim politicos – ciudată. Bolborosea ceva despre tatăl ei care vrea să o omoare. Prietenul ei mi-a spus că ea a sunat la 911 și le-a spus polițiștilor că este atacat în apartamentul lui, acest lucru fiind neadevărat.

– Și ce-i cu asta?

– Ai auzit despre bătaia de la meciul din Liga Mică din Oregon?

– Am citit ceva despre asta.

– Cred că Rice este bărbatul pe care l-a arestat poliția la meci. Sunt destul de sigur că a fost în Portland, Oregon, noaptea trecută.

– Ce vrei să spui cu „a fost"?

– O femeie l-a ajutat să evadeze din secția păzită a spitalului local.

Schoonover se opri din mâncat și îi acordă lui Hobson întreaga atenție.

– În seara asta, la televizor au arătat o imagine a bărbatului care a evadat. Prezentatorul i-a spus Daniel Morelli. Nu pot fi sigur, deoarece fotografia din dosarul lui Rice a fost făcută când avea vreo douăzeci de ani și bărbatul din

imagine este mai bătrân, dar cu siguranță seamănă cu Rice, iar portretul-robot al femeii aduce cu Vanessa Wingate.

– Ce vrei să faci?

– Mă gândeam să trimit un agent în Portland să urmărească investigația.

Schoonover se gândi în timp ce își ștergea buzele cu un șervețel.

– Nu, spuse el după ce reflectă un minut. Ocupă-te de asta personal.

– Sunt director executiv. Nu pot pleca în Oregon pentru Dumnezeu știe cât. Rice s-a ascuns cu succes douăzeci de ani. Nu am nicio idee cât de mult îi va lua poliției să îl găsească.

– Nu te îngrijora cu privire la cealaltă slujbă a ta. Voi avea grijă de asta împreună cu directorul. Tu vei oferi asistența FBI în acest caz. Când Rice va fi arestat, sună-mă și voi prelua eu cazul. Sarcina ta este să te asiguri că nu ajunge nimeni la tip înaintea mea. Nimeni, ai înțeles?

CAPITOLUL XXV

Ami aţipi de două ori în drum spre casă, dar frica învinse oboseala când maşina poliţiei parcă în faţa casei sale. Ami şi Ryan locuiau într-o casă-fermă alb cu galben, înconjurată de copaci. Avea o terasă simpatică cu un balansoar pe care ea şi Chad se legănau în nopţile calde de vară, după ce Ryan se ducea la culcare. În noaptea asta, când Ami se uită la copacii pe care îi pictase şi la casa pe care o cunoştea atât de bine, văzu locuri întunecate în care s-ar fi putut ascunde un criminal.

Unul dintre poliţişti o urmări în timp ce Ami coborî din maşină. Celălalt ofiţer folosi cheile ei pentru a deschide uşa de la intrare. Când fură siguri că nu era nimeni în casă, cei doi poliţişti o însoţiră înăuntru. În timp ce Ami se duse sus să se pregătească pentru culcare, unul dintre rămase în camera de zi, iar al doilea ieşi pentru a supraveghea împrejurimile. Ami se simţi mai bine după duş, deşi era sigură că îi va fi imposibil să adoarmă. Un timp, gândurile o ţinură trează, dar era atât de extenuată fizic şi emoţional, încât adormi curând.

Ochii lui Ami se deschiseră brusc. Se uită cu privirea înceţoşată la ceasul de pe noptieră. Era ora unu şi patruzeci

și șase de minute, iar în cameră era întuneric. Bufnitura făcută de un obiect greu în cădere o trezise din somnul adânc, dar nu era sigură că nu visase.

Ami se ridică și ascultă. Nu auzi nimic în afara ceasului de la bunicul ei din holul de la parter. Ceasul era o antichitate pe care Chad o iubea. Ticăitul metalic al brațelor ce se mișcau putea fi auzit clar în miezul nopții și o deranjase întotdeauna pe Ami, dar nu se putuse hotărî să renunțe la ceas după ce Chad murise. Acum era singurul sunet pe care îl auzea. Aproape că se convinsese că zgomotul care o trezise fusese o plăsmuire a imaginației sale când o scândură din podea scârțâi.

Cineva urca pe scări și încercă să mascheze acest lucru. Ami se dădu jos din pat. Inima îi bătea cu putere până când își aduse aminte că în casă se afla un polițist. Tocmai își spunea că e o proastă când butonul ușii începu să se rotească.

Ami se repezi la ușă și se sprijini de ea. Butonul rămase nemișcat.

– Cine e acolo?

Ușa de lemn se zdruncină și zbură prin cameră. Așchiile o rănire pe Ami și tocul ascuțit al ușii o lovi în frunte, trântind-o pe pat. O umbră se întinse deasupra ei. Îmbrăcat în negru, bărbatul părea una cu întunericul. Ridică un cuțit mare a cărui lamă zimțată străluci în lumina lunii. Ami se rostogoli pe pat până pe podea și se ridică în genunchi, dar fu trasă de păr. Durerea era copleșitoare. Țipă și strânsoarea slăbi. Ami se rostogoli pe spate, cu mâinile ridicate într-un gest de autoapărare. Atacatorul ei se prăbuși peste ea. Ami țipă din nou când împinse greutatea care o apăsa pe podea. Atacatorul nu se întinse după ea și corpul abia i se mișcă. Peste umărul lui, Ami văzu un alt bărbat a cărui față era ascunsă de o mască de schi identică cu cea purtată de primul atacator. Ami se târî de

sub corpul primului bărbat până când spatele i se lipi de perete.

– Sunt eu, spuse o voce familiară.

Bărbatul își scoase masca de schi. Carl Rice stătea deasupra ei, cu un cuțit mare, plin de sânge, în mâna dreaptă. Rice văzu unde se uita ea și puse cuțitul pe podea.

– Este în regulă. N-am de gând să te rănesc. Am auzit de doctorul French la radio și știam că vor veni după tine.

Ami nu mai fusese niciodată atât de aproape de moarte și avea probleme cu respirația.

– Te voi ajuta să te ridici, spuse Rice. Să te luăm de lângă cadavru.

Carl se aplecă și o ajută pe Ami să se ridice. Ea se dădu la o parte ca să nu trebuiască să atingă cadavrul, dar nu își putea lua ochii de la bărbatul mort.

– Cine este? întrebă Ami, îngrozită pentru că știa răspunsul.

– Unul dintre oamenii lui Wingate.

– Oh, nu, mormăi Ami, copleșită de ideea că cineva atât de puternic precum generalul o urmărea.

– Acesta este cel mai nepotrivit moment pentru mine ca să revin la viață, spuse Rice. Wingate știe că până la urmă poliția își va da seama că sunt căutat pentru uciderea unui general și a unui congresmen. Trebuie să fie îngrozit de faptul că voi da informații despre Unitate în schimbul unei sentințe mai ușoare. Dacă președintele Jennings pune întrebări mai serioase despre Unitate, speranțele la președinție ale lui Wingate se duc pe apa sâmbetei. De aceea a fost ucis doctorul French. Wingate trebuia să afle ce ți-am spus ție și doctorului și cine altcineva mai știe. Ami, ai spus poliției despre discuția noastră?

Referirea lui Rice la poliție o făcu pe Ami să își aducă aminte de cei doi ofițeri.

– Ce s-a întâmplat cu cei doi polițiști care?...

Carl dădu din cap.

– Am ajuns prea târziu.

Ami începu să suspine. Rice o apucă de brațe.

– Trebuie să te aduni. Nu avem timp pentru asta.

– Noi nu avem timp? țipă Ami în timp ce furia lua locul disperării. Tu ești cauza tuturor acestor lucruri. Oamenii ăia ar fi în viață dacă nu ai fi fost tu.

– Și tu ai fi putut fi moartă, răspunse Rice calm, și s-ar putea să mori curând dacă stăm aici și ne certăm cine este de vină pentru asta. Când oamenii lui Wingate nu vor raporta, va trimite mai mulți. Acum spune-mi ce ai zis poliției despre Unitate.

– Poliția nu știe nimic. Am spus că ceea ce mi-ai zis este protejat de confidențialitate. Brusc, o imagine a corpului maltratat al lui George French îi trecu prin minte și Ami tresări involuntar. Oamenii lui Wingate trebuie să știe ce ne-ai spus. George a fost torturat la fel cum l-ai torturat tu pe Eric Glass.

– Poliția crede că l-am ucis pe French?

Ami încuviință.

– Am văzut fotografiile de la locul crimei din Lost Lake. Am crezut...

– Bineînțeles că ai crezut. Ce altceva ai fi putut crede? Rice își puse mâinile pe umerii lui Ami. Există o singură modalitate de a te salva. Trebuie să îi spui procurorului, lui Kirkpatrick, despre Unitate. Wingate nu va mai avea motive să te ucidă dacă și alte persoane știu povestea. Îmbracă-te. Te duc la sediul poliției și te las acolo. Rice arătă spre cadavru. El este dovada ta.

Ami apucă niște haine și o pereche de adidași și intră în baie în timp ce Rice îl verifică pe bărbatul mort. Când ea ieși, el ținea un pistol pe care îl luase de la ucigaș.

Carl o conduse pe Ami la parter pe întuneric și ieși pe ușa din spate. Ocoliră prin pădurea care mărginea proprietatea și ieșiră pe un drum de camioane la o jumătate de kilometru de casă. Ami distinse conturul unei mașini în întuneric. Carl îndreptă o lanternă spre parbriz, o aprinse și o stinse. Motorul porni și Carl alergă la mașină cu Ami după el. Ami sări în spate, Rice se așeză pe scaunul pasagerului și Vanessa porni.

– O vom lăsa pe Ami la sediul poliției, spuse Rice.

Vanessa era pe punctul de a răspunde când Ami arătă spre drum.

– Ce este asta?

O mașină se îndrepta spre ei cu farurile stinse. Carl deschise geamul și trase. În replică, un glonț lovi farul din față, stânga, al Vanessei. Carl trase din nou și parbrizul mașinii se sparse. Aproape imediat, mașina ieși de pe șosea. Când trecură pe lângă ea, Ami îl văzu pe șofer prăbușit peste volan.

– Dă-i drumul! îi ordonă Carl Vanessei. Această apăsă pe accelerație și Ami fu smucită în față.

Doi bărbați ieșiseră din mașina lovită și trăgeau spre ei. Carl o împinse pe Ami la podea când un glonț ricoșă din portieră într-un jet de scântei. Ami se rostogolea înainte și înapoi pe podea în timp ce Vanessa gonea.

– Poți să te ridici acum, spuse Rice când fu convins că erau în siguranță.

– Unde mergem după ce o lăsăm pe Ami? întrebă Vanessa.

– Nu știu, răspunse el. Avem nevoie de un loc în care să ne ascundem până încetează urmărirea. Apoi putem încerca să părăsim țara.

– Am o idee, spuse Ami. Pe când lucram la vechea firmă, am cumpărat o cabană cu încă un cuplu. Se află pe

coastă. Sunt destul de sigură că nu o folosește nimeni săptămâna asta. Puteți sta acolo.

– Mulțumesc pentru ofertă, dar voi refuza, spuse Rice.

– De ce? Este aproape izolată. Nimeni nu vă va căuta acolo.

– Dacă poliția află că ne-ai ajutat, te va aresta. Nu voi risca asta.

– Carl, doar ce mi-ai salvat viața. Aș fi fost moartă și Ryan ar fi fost orfan dacă nu ai fi fost tu. Ami scoase o cheie din setul ei. Sunt dispusă să risc pentru cineva care a riscat atât de mult pentru mine. Folosiți cabana.

CAPITOLUL XXVI

Ami bea o ceaşcă de cafea când Walsh şi Kirkpatrick intrară în camera de interogatoriu unde ea aşteptase în ultima jumătate de oră. Era îmbrăcată în blugi, tricou şi arăta ca dracu'.

– Ryan este în siguranţă? întrebă ea înainte ca ei să poată spune ceva.

– Este bine, o asigură Walsh. Am trimis încă o maşină acolo pentru a fi sigur. Spune-ne ce s-a întâmplat la tine acasă.

– Poliţiştii care mă păzeau sunt morţi. Şi eu aş fi fost moartă dacă nu mă salva Carl.

– Cine este Carl? întrebă Walsh.

– Numele adevărat al clientului meu este Carl Rice, nu Daniel Morelli. Femeia care l-a ajutat să scape este Vanessa Wingate. Este fiica generalului Morris Wingate.

– Acel Wingate care candidează la preşedinţia Statelor Unite? întrebă Walsh.

Ami încuviinţă.

– La naiba!

Brendan Kirkpatrick îşi imagină ce se va întâmpla cu cariera sa dacă o dădea în urmărire generală pe fiica celui care primise nominalizarea partidului său pentru a intra în cursa pentru preşedinţie.

– Bine, Ami, spuse el. Să o luăm cu începutul. Ce are de a face fiica unui candidat la președinție cu un tâmplar care se mută de colo-colo, care s-a luat la bătaie la un meci din Liga Mică?

În următoarea jumătate de oră, Ami îi puse la curent pe procuror și pe detectiv cu cele spuse de Carl și Vanessa. Amândoi ascultară concentrați, iar Walsh făcu unele însemnări. Când Ami aproape terminase, un ofițer intră în camera de interogatoriu și începu să vorbească cu Walsh. Detectivul îl opri și părăsiră camera. Câteva minute mai târziu, Walsh intră înapoi în cameră. Părea îngrijorat.

– Bărbatul pe care l-am trimis la casa ta tocmai a raportat. I-au găsit pe ofițeri. Sunt morți. Dar nu mai sunt alte cadavre acolo.

Ami era uimită.

– Asta este imposibil.

– I-ai văzut pe bărbații care i-au ucis pe ofițeri? întrebă Walsh.

– Nu m-ați ascultat? Unul dintre ei m-a atacat cu un cuțit!

– Calmează-te, spuse Kirkpatrick.

– Credeți că mint? Credeți că am inventat asta?

– Nimeni nu te acuză că minți, spuse Kirkpatrick. Doar că... Știi, întreaga poveste pare...

– Incredibilă? termină Ami pentru el. Crezi că eu nu știu asta?

În cameră se lăsă o tăcere stânjenitoare. Ami folosi răgazul pentru a gândi.

– Mașina Vanessei era parcată pe un drum forestier din spatele casei mele când m-a salvat Carl. După ce am ieșit din casă, Carl și Vanessa m-au adus aici. Când străbăteam drumul forestier, bărbații dintr-o altă mașină ne-au atacat.

Carl l-a împuşcat pe şofer, iar maşina a ieşit de pe drum. Probabil că automobilul nu a fost prea grav avariat şi s-au dus la mine acasă şi au luat cadavrele.

Înainte ca Kirkpatrick să poată răspunde, uşa camerei de interogatoriu se deschise şi intră un bărbat mare cu trăsături de granit, urmat de doi bărbaţi în costume albastre cu dungi, bine călcate.

– Cine eşti? întrebă scurt Kirkpatrick.

– Sunt Victor Hobson, director executiv al serviciilor armate din cadrul FBI. Aceştia sunt agenţii McCollum şi Haggard. Am înţeles că l-aţi avut pe Carl Rice în custodie şi l-aţi lăsat să scape. Sunt aici să vă ajut să îl recuperaţi.

Walsh şi Kirkpatrick se priviră.

– De unde ştiaţi că numele prizonierului nostru este Carl Rice? întrebă procurorul.

– Îl urmăresc pe Rice din 1985. Este căutat pentru uciderea congresmenului Statelor Unite Eric Glass şi a generalului Peter Rivera. Femeia care l-a ajutat să scape probabil că este Vanessa Kohler, fiica generalului Morris Wingate.

– Domnule Hobson, spuse Kirkpatrick, o să vă pun o întrebare, dar aş vrea să aud ce ne puteţi spune despre Rice şi despre Vanessa Wingate mai întâi. Ne puteţi la curent cu ce ştiţi?

– În 1985, congresmenul Eric Glass a fost torturat şi ucis în casa sa de vacanţă din Lost Lake, California. Un ajutor de şerif a găsit-o pe Vanessa Wingate umblând dezorientată pe afară. Ea l-a identificat pe Carl Rice ca fiind ucigaşul, dar nu a existat nimic mai mult decât afirmaţia sa care să îl lege pe Rice de crimă. Eu am fost trimis să investighez cazul deoarece victima era congresmen. Până când am ajuns la Lost Lake, generalul Wingate îşi scosese fiica din spital şi o internase într-un ospiciu privat. A stat acolo un an şi personalul medical m-a împiedicat să vorbesc

cu ea. Am aflat că Rice a avut o relație cu domnișoara Wingate când erau în liceu și că se întâlnise din nou cu ea în Washington D.C. cu o lună și ceva înainte ca congresmenul să fie ucis. Am mai aflat că Rice fusese de curând scos din armată din motive psihiatrice. Teoria principală este că, dacă Rice l-a ucis pe Glass, a făcut-o din gelozie. La câteva luni după ce a fost asasinat Eric Glass, generalul Peter Rivera a fost torturat și ucis în Maryland. Modul de operare a fost identic cu metoda folosită în crima Glass. Dovezi fizice de la scena crimei lui Rivera l-au legat pe Rice de aceasta. Am interogat-o pe domnișoara Wingate după ce a fost externată din spital. Se înstrăinase de tatăl ei și își spunea Vanessa Kohler. Kohler este numele de domnișoară al mamei sale. Domnișoara Kohler a confirmat că l-a văzut pe Rice ucigându-l pe congresmen. A negat că ea și Glass erau amanți, dar a refuzat să îmi spună de ce se afla în casa lui. Se opri un minut, apoi ridică din umeri: Și asta este tot ce știu despre caz. Ați spus că vreți să mă întrebați ceva?

– Domnule Hobson, ați auzit vreodată că Rice a fost membrul unei unități militare secrete conduse de generalul Wingate? întrebă Kirkpatrick.

– Asta susține Vanessa într-o carte nepublicată pe care a scris-o, dar dosarele militare ale lui Rice nu îi susțin acuzațiile. Din ce am aflat, Vanessa își urăște tatăl. Crede că el a omorât-o pe mama ei. Și mai crede că el l-a omorât și pe John F. Kennedy.

Kirkpatrick și Walsh se priviră neîncrezători.

– Cred că glumiți, spuse procurorul.

– Deci este nebună? adăugă detectivul.

– Vanessa este o femeie cu destule probleme și cu o mulțime de idei ciudate. Lucrează pentru unul dintre acele tabloide care se vând în supermarketuri, cu povești despre răpiri extraterestre și apariții ale lui Elvis.

– Tocmai am aflat că Rice susține că Unitatea a existat și că el a lucrat în cadrul acesteia pentru general, spuse Walsh.

– Mda, dar, înclin să cred că avem de-a face cu două persoane cu probleme psihice, care își alimentează una alteia fanteziile. Este chiar posibil ca Vanessa să îl fi ucis pe congresmen și să îi însceneze totul lui Rice.

– Atunci el de ce ar ajuta-o? întrebă Ami.

– Și dumneavoastră sunteți? întrebă Hobson.

– Ami Vergano. I-am închiriat un apartament lui Carl deasupra garajului meu. Îl ajuta pe fiul meu la meciul din Liga Mică atunci când i-a rănit pe Barney Lutz și pe acel ofițer.

– Doamna Vergano este avocatul lui Rice, adăugă Kirkpatrick.

– Înțeleg, spuse Hobson. Păi, doamnă Vergano, dacă Rice este nebun și este îndrăgostit de Vanessa Wingate, ar putea face orice.

– Domnule Hobson, spuse Ami, un bărbat a intrat prin efracție în casa mea noaptea trecută. A ucis doi polițiști și a încercat să mă ucidă și pe mine. Carl m-a salvat. Asta nu vă face să credeți că Vanessa și Carl ar putea spune adevărul referitor la general și la Unitate?

– Compania lui Morris Wingate are propria forță de securitate. Dacă generalul ar fi crezut că Rice reprezintă un pericol pentru fiica sa, ar fi putut să îi trimită după el.

– Dar i-au ucis pe polițiști.

– I-ați văzut făcând asta? întrebă Walsh.

Ami se opri. Când răspunse, era mai puțin sigură de ea.

– L-am văzut pe Carl omorându-l pe bărbatul care intrase în camera mea. Mi-a spus că acel bărbat i-a ucis pe polițiști.

– Se poate să vă înșelați aici, spuse Hobson. Nu este posibil ca Rice să îi fi ucis pe polițiști și oamenii lui Wingate

să fi ajuns la dumneavoastră acasă puțin după aceea? Se poate ca Rice să îi fi surprins și să vă spună că v-a salvat.

– Uitați ce este, îl întrerupse Walsh. Aceste speculații nu ne duc nicăieri. Nu contează dacă această Unitate a existat sau nu. Rice a fugit din închisoare și Vanessa Wingate l-a ajutat. Sunt fugari, sunt înarmați și periculoși. Trebuie să îi arestăm. Putem să lămurim celelalte probleme după ce îi arestăm.

CAPITOLUL XXVII

Vanessa conduse în vestul Portlandului pe drumuri lăturalnice până când ajunse la US 101, autostrada îngustă care leagă Washingtonul de California de-a lungul superbei coaste a Oregonului. Dacă ar fi fost zi, Carl și Vanessa ar fi văzut formațiuni uimitoare de stânci ieșind din Pacific, dune masive de nisip și pâlcuri de copaci mereu verzi, dar era miezul nopții și nu vedeau decât strălucirea ciudată a valurilor plutind ca niște fantome în întuneric atunci când autostrada se apropia de ocean.

Ami le spusese unde se intersecta drumul neasfaltat ce ducea la cabană cu autostrada. Conform indicațiilor ei, găsiră ușor drumul. Mașina se zdruncină aproape șase sute de metri. Apoi farurile luminară o casă cu două etaje, cu pereții gri bătuți de briza continuă a mării. Cabana avea spatele spre mare și era înconjurată de copaci.

Carl și Vanessa realizară că erau înfometați. Vanessa prevăzuse asta. În portbagaj avea un sac marinăresc plin cu provizii și încă unul plin de haine. Primul lucru pe care îl făcură când intrară fu să verifice frigiderul astfel încât să nu fie nevoiți să-și irosească proviziile. Găsiră bere rece și suc, niște mâncare în congelator și conserve în cămară.

Carl prepară cina folosind o parte din mâncarea din sac și ce găsise prin casă.

Când terminară de mâncat, Carl strânse masa în timp ce Vanessa inspectă cabana. În afara bucătăriei, mai erau o cameră mică de zi și o toaletă la primul etaj. Ușa din spate se deschidea spre o grădină cu nisip ce dădea spre plajă. Sus erau trei dormitoare mici. Vanessa stătea într-unul dintre ele când îl auzi pe Carl venind în spatele ei. El își puse mâinile pe umerii ei. Ea simți căldura prin cămașă și se întoarse în brațele lui.

– Nu cred că ți-am mulțumit încă, spuse el.

Vanessa zâmbi.

– Am fost puțin ocupați.

Carl își coborî mâinile pe talia Vanessei și o sărută. Sărutul său era de încercare, dar al ei nu era. Carl inspiră adânc.

– Trebuie să te odihnești, spuse el.

Vanessa își plimbă mâna peste pieptul lui.

– Vrei să mi te alături?

– Nu în noaptea asta. Trebuie să stau de pază.

– Nimeni nu ne va găsi aici. Trebuie să dormi și tu.

– Am ațipit în mașină. Și nu știm ce tip de echipament de supraveghere are Wingate. Din ceea ce știm, încearcă să ne repereze cu un satelit. Carl o sărută pe frunte. Așa că du-te la culcare. Unul dintre noi trebuie să fie odihnit mâine dimineață.

Simțindu-se brusc extenuată, Vanessa deschise fereastra și lăsă aerul rece marin să pătrundă în cameră. Se dezbrăcă și se băgă între cearșafuri. I se părea că dormea de doar câteva minute când o bătaie insistentă pe umărul ei o trezi din visul întunecat. O mână îi astupă gura și ea se sperie până când realiză că era Carl.

– Sunt aici, şopti el.

Vanessa sări în pantofi, îşi scoase pistolul Magnum din geantă şi îl urmă pe Carl la uşa din spate. Pe scări, Carl îi spuse că nu puteau lua maşina pentru că ar trebui să conducă printre oamenii lui Wingate care i-ar face bucăţi.

– Vom intra în pădurea din spatele casei şi vom continua să ne mişcăm, spuse Carl. Nu am văzut să vină cineva pe plajă. Vor veni spre noi din faţă şi ne vor încercui.

– Te voi încetini, Carl. Voi face zgomot. Mă vor auzi.

– Tu nu m-ai uitat, aşa că nici eu n-o să te părăsesc.

Ea îl apucă de umăr şi se uită în ochii lui.

– Fii deştept. Tatăl meu te va ucide, dar pe mine nu. Sunt fiica sa. Fugi, apoi vino după mine dacă poţi.

Carl începu să comenteze, dar ea îi pecetlui buzele cu un deget.

– Nu avem timp. Du-te.

Carl îşi dădu seama că Vanessa apreciase situaţia corect. El se putea mişca printre copaci ca o fantomă, dar Vanessa nu era antrenată şi i-ar fi dat pe amândoi de gol.

– Voi veni după tine, spuse Carl. Apoi o sărută apăsat şi fugi pe uşa din spate. Vanessa se uită peste umăr şi îl văzu dispărând printre copaci, îndreptându-se spre nord, în timp ce ea o luă spre sud, sperând să atragă cât mai mulţi oameni după ea.

Curtea din spate era mică şi ea ajunse în pădure imediat. De-a lungul anilor, printre tufişuri se bătătorise o cărare, dar ei îi fu frică să o ia pe acolo pentru că pe acel drum ar fi luat-o urmăritorii ei. Vanessa părăsi cărarea şi încercă să treacă printre tufişurile groase fără să facă zgomot. Lumina slabă a lunii pătrunse printre ramurile de sus. Vanessa făcuse doar câţiva paşi în întuneric, când o ramură o lovi peste obraji, făcând-o să sângereze. Strânse din dinţi din cauza durerii ascuţite şi se împiedică de o rădăcină,

căzând la pământ. Era pe punctul de a se ridica, când un bărbat se materializă din întuneric la câțiva metri de ea. Avea o armă automată care era doar puțin mai mare decât Magnumul ei.

Vanessa strânse puternic arma în timp ce bărbatul dispăru în tufișuri. Nu știa ce să facă. Făcuse mult zgomot în scurtul timp de când era în pădure. Ar fi făcut și mai mult dacă și-ar fi părăsit ascunzătoarea. După ce se gândi puțin, se hotărî să rămână pe loc și să spere că oamenii tatălui său vor pleca dacă nu o vor găsi. Abia luase decizia când arma îi zbură din mână. Vanessa se întoarse.

– Sunt eu, Vanessa. Nu te speria.

Vanessa se ridică clătinându-se. Picioarele îi tremurau și respira sacadat.

– Sam? întrebă ea.

– Totul va fi bine acum.

Vanessa făcu un pas înapoi și se lovi de un alt bărbat care era chiar în spatele ei.

– Nu-ți face griji, spuse Sam Cutler. Ești în siguranță. Te voi duce la general.

Gura Vanessei se căscă, iar ochii i se măriră.

– Lucrezi pentru tatăl meu?

– Tatăl tău era îngrijorat pentru tine, mai ales după ce a luat decizia să candideze la președinție. Îi era teamă că vei face ceva nebunesc și voia să te protejeze.

Ochii Vanessei străluciră de ură și furia i se adună precum un uragan. Ținuse la acest bărbat, îl luase în patul ei și în inimă. Își aduse aminte cât de speriată fusese când se gândise că tatăl ei i-ar fi putut face rău. Acum se simțea ca o proastă.

Vanessa își trase brațul în spate ca să-l lovească pe Sam, dar celălalt bărbat îi prinse încheietura într-o strânsoare de fier.

– Nenorocitule, țipă Vanessa în timp ce lupta să se elibereze.

– Te rog, încearcă să înțelegi, Van. Știu că ești supărată, dar...

Vanessa dădu cu piciorul lovindu-l pe Cutler în tibie. Lovitura trebuie să fi durut ca dracu', dar el nu se mișcă.

– Nu avem timp pentru asta, Vanessa. Ești în mare pericol.

Vanessa încercă să îl lovească din nou pe Cutler, dar el ieși din raza ei de acțiune și ea se zvârcoli de frustrare.

– Te rog calmează-te. Știu că Rice te-a convins că a fost membru al unui grup secret pe care îl conduce tatăl tău, dar nu este adevărat. Carl Rice are grave probleme psihice.

– Spune-i maimuței ăsteia să își ia mâinile de pe mine.

– Nu pot cât timp ești așa. Acum, te rog, spune-mi unde s-a dus Rice.

– Ca să-l omori?

– Ca să îl putem prinde și retrimite la închisoare. Îți dai seama în ce necaz ești? Ai ajutat un criminal să evadeze din închisoare.

– Generalul l-a făcut un criminal.

– Nu e adevărat. Am fost comandantul primei misiuni a lui Carl în Vietnam. Am pierdut doi oameni și Carl a fost în mijlocul unei lupte îngrozitoare. Nu a putut suporta. A cedat și a trebuit să fie spitalizat. Nu cred că și-a mai revenit.

– Nu. Carl mi-a spus despre misiune. A fost foarte curajos...

– Este adevărat, dar o mulțime de oameni curajoși suferă căderi nervoase după asemenea lupte. Nu este nimic cu care să se rușineze. Totuși, pentru Carl... Adică, nu sunt psihiatru, dar presupun că și-a construit o lume fantastică cu această unitate secretă ca să poată face față. A predat la

şcoala de limbi străine până când armata şi-a dat seama cât de bolnav este şi l-a dat afară.

– Nu. Acele dosare militare sunt false. Tatăl meu le-a făcut, spuse Vanessa, dar fără să mai fie atât de convinsă.

– Uite, chiar nu avem timp să discutăm despre asta acum. Carl Rice este undeva pe aici şi este înarmat. A ucis doi dintre oamenii mei la tine acasă. Trebuie să te duc în siguranţă înainte de a te răni pe tine sau pe alţi oameni de-ai mei. Deci unde este?

Vanessa era confuză, dar era hotărâtă să îl protejeze pe Carl.

– Nu ştiu unde este Carl. Ne-am despărţit. I-am spus să plece. Ştiam că îl voi încetini.

Carl o studie un minut şi Vanessa îşi ţinu respiraţia.

– Bine, te cred, spuse Cutler. Probabil Carl şi-a pierdut antrenamentul. Băieţii mei îl vor găsi destul de repede.

Sam se uită la bărbatul care o ţinea pe Vanessa.

– Duceţi-o la maşină şi mă voi alătura vânătorii.

– Cum ne-ai găsit? întrebă Vanessa pentru a trage de timp, ştiind că fiecare minut l-ar putea ajuta pe Carl să scape.

– Aţi făcut să fie uşor. Ţii minte că m-ai sunat de la motel să îmi spui că eşti în regulă?

Vanessa încuviinţă.

– După ce ai închis, am aflat de la ce număr ai sunat. O doamnă tânără, drăguţă, mi-a spus că am format numărul de la Portland Hilton. Când am aflat unde eşti, unul dintre oamenii mei te-a urmărit până la maşină şi a pus un dispozitiv de reperare pe ea.

– Deci aşa aţi ştiut că eram pe drumul forestier din spatele casei lui Ami, spuse Vanessa.

În loc să-i răspundă, Sam Cutler îi făcu semn bărbatului care o ţinea pe Vanessa, iar ea simţi un ac împungându-i

pielea. Voia să îl întrebe pe Sam ce făcuse, dar nu mai putu să articuleze nici un cuvânt. Câteva secunde mai târziu, era inconștientă în mâinile celor ce o prinseseră.

Vanessa era semiconștientă și dezorientată când mașina se opri. I se păru că auzise zgomotul unui motor de avion mic, dar nu era sigură dacă asta nu se întâmpla în imaginația ei. Portiera din spate a mașinii se deschise. Aerul răcoros pătrunse înăuntru, atenuând efectele drogului. Înainte de a-și putea aduna gândurile, mâini puternice o strânseră și fu trasă din mașină. Stătu nemișcată și se uită în jur. Soarele de-abia se ridicase în spatele hangarului dintr-un aeroport mic. La câțiva metri, pe ciment era un elicopter negru al Computex.

– Își revine, spuse bărbatul care o ținea.

– Este în regulă, răspunse Sam Cutler. Este încă prea ametită ca să provoace vreun necaz. O să îi administrez încă o doză înainte de decolare.

Vanessa fu condusă pe pistă. În timp ce era ridicată în elicopter, Cutler scoase un telefon mobil din buzunar și formă un număr.

– Misiune îndeplinită, spuse el persoanei de la celălalt capăt al liniei. Ne vedem mâine.

Cutler sări în elicopter și se așeză lângă Vanessa.

– Unde mergem? murmură ea în timp ce Cutler o lega.

– Acasă, răspunse Sam.

Apoi Vanessa simți un ac împungându-i pielea încă o dată și alunecă într-un întuneric de catifea care se ridică câteva ore mai târziu când elicopterul ateriză pe helioportul de pe proprietatea tatălui său. Câteva minute mai târziu, era ajutată să coboare din elicopter și condusă de-a lungul pajiștii către spatele casei. Știa că era acasă, dar se simțea ca și cum visa.

– Avem o cameră pregătită pentru tine, spuse Cutler în timp ce o ajuta să urce scările din spate, către etajul al doilea și pe hol, către o cameră care fusese folosită de cameriste când trăia mama ei. Personalul generalului era format în întregime din foști militari.

– Tatăl tău este în campanie în Cleveland, spuse Sam în timp ce îi scotea hainele și îi punea o pijama. Ea le recunoscu cu vag: le purtase când încă mai locuia aici. Va fi aici mâine și voi doi puteți sta din nou de vorbă. Este cu adevărat îngrijorat pentru tine.

Sam ridică cuverturile și o ajută pe Vanessa să se bage sub ele. Era atât de bine să se întindă pe așternuturi moi. Sam șopti:

– Odihnește-te, Van. Și din nou împunsătura unui ac și ușa se închise. Vanessa auzi o încuietoare pusă la loc. Ultimul gând pe care îl avu înainte de a aluneca în somn a fost că tatăl ei îi păstrase pijamaua în toți acești ani.

CAPITOLUL XXVIII

Când terminară ședința strategică la sediul central al poliției, era aproape șase și jumătate. Adrenalina o ținuse pe Ami trează ore întregi, dar Brendan Kirkpatrick îi văzuse nu o dată pleoapele căzându-i și capul clătinându-i-se.

– Trebuie să fii extenuată, spuse el.

– Începe să mă ajungă din urmă, recunoscu ea cu un zâmbet.

– Am rezervat o cameră pentru tine la Heathman, spuse Brendan, numind un hotel bun care era la doar câteva clădiri de Centrul de Justiție.

Ami păru îngrijorată.

– Nu-mi permit să stau acolo.

– Nu îți face griji. Districtul plătește nota până când ne convingem că tu și fiul tău vă puteți întoarce acasă în siguranță. De asemenea, am rugat o polițistă să-ți aducă niște haine. Sunt în camera de hotel, cu periuța de dinți, un pieptene, o perie și alte chestii din baia ta. A împachetat și câteva din hainele fiului tău. Dacă ai nevoie de altceva, te trimit acasă escortată de polițiști.

– Mulțumesc, Brendan.

– Hei, ești un martor important.

– Ești foarte atent.

– Mă bucur că ești de acord. Doar să nu consumi prea multe din minibar.

– Nu cred că am puterea să îl deschid chiar acum.

– Atunci mai bine te conduc la hotel.

– Nu e nevoie să faci asta.

– Știu, dar mor de foame și ne-ar prinde bine amândurora micul dejun.

Ami nu realizase cât de foame îi era până când Brendan nu vorbi despre mâncare. Brusc, imaginea unei mese decente și a unor așternuturi curate i se păru paradiziacă.

În afara Centrului de Justiție, navetiștii se răspândeau în Portland, dar străzile erau încă aproape pustii. Nu erau cozi la locurile de parcare și doar câțiva pietoni, mulți cu pahare cu cafea fierbinte, se îndreptau spre clădirile de birouri. Ami se opri și clipi în soare. Briza răcoroasă care bătea dinspre râul Willamette i se părea înviorătoare după ce stătuse în camera de interogatoriu toată noaptea.

– E bine să te miști, spuse Brendan.

– M-aș simți mai bine să dorm.

– Știu ce vrei să spui, dar nu cred că îmi voi permite prea mult acest lux până când nu îl prindem pe Rice.

Brendan era atât de drăguț, încât Ami se simți vinovată că nu îi spusese că Vanessa și Carl stăteau la cabana ei. Se gândise mult dacă să îi spună unde putea să îi găsească pe fugari de când intrase în Centrul de Justiție, dar – în ciuda a ceea ce spusese Hobson – ea credea că Vanessa și Carl își riscaseră viața ca o să o salveze și nu era pregătită să îi toarne.

– Ești de acord cu varianta lui Hobson despre ce s-a întâmplat la mine acasă – că Wingate și-a trimis oamenii să o salveze pe Vanessa și Carl i-a ucis pe ei și pe ofițeri?

– Are sens.

– De ce crezi că m-a lăsat Carl în viață? De ce i-a ucis pe doctorul French, pe polițiști și nu pe mine?

– Cine știe cum funcționează conexiunile mentale ale unei persoane? Poate că French a spus ceva ce l-a făcut pe Rice să creadă că lucra cu Wingate. Poate că Rice nu avea încredere în psihiatru, dar pe tine te consideră unul dintre personajele bune.

– Presupun că asta este o explicație la fel de bună ca oricare, dar eu încă cred că este posibil să mă fi salvat. Dacă spune adevărul, generalul Wingate are un motiv puternic să îl ucidă pe Carl și pe oricine altcineva, ca George sau ca mine, căruia Carl e posibil să-i fi povestit despre Unitate.

– Dacă Unitatea există. Avem numai cele spuse de Rice în sprijinul acestei teorii.

Ami era prea obosită ca să-l contrazică și fu ușurată când văzu hotelul Heathman peste drum. Restaurantul hotelului abia se deschisese și înăuntru erau doar câteva persoane. Picolița îi așează pe Brendan și pe Ami la fereastră și chelnerul le aduse niște apă. Ami comandă o masă ușoară, iar Brendan clătite.

– Vreau să îl văd pe Ryan, spuse Ami imediat ce chelnerul plecă.

– Poate să stea cu tine până când puteți să mergeți din nou acasă. Presupun că va fi foarte încântat să stea într-un hotel câteva zile.

– Va fi. Este foarte curios. Ami zâmbi. Câteodată mă înnebunește cu toate întrebările lui.

– Am înțeles că a fost destul de supărat după meci.

– Acum este mai bine, dar a fost greu pentru el. Chiar îi place de Carl și încă mai are coșmaruri cu ce s-a întâmplat. Nu are nevoie de alte violențe în viața sa. I-a trebuit mult timp ca să reușească să treacă peste moartea tatălui său.

– Asta trebuie să fi fost greu pentru amândoi.

– Chad era un tată minunat. Și un soț minunat.

Ami se înecă un moment. Era obosită și îi era greu să își controleze emoțiile.

– Știu. Betty Sato mi-a spus, zise Kirkpatrick pentru ca ea să nu fie nevoită să vorbească despre ceva ce era evident că o îndurera încă.

– Brendan, Ryan a fost linia mea de plutire. M-a ținut în viață. Dacă nu ar fi fost acolo, nu știu ce aș fi făcut.

El zâmbi. Ami se gândi la situația lui Brendan, mergând mai departe cu curaj, în ciuda pierderii unei persoane iubite.

– Cum ai reușit, de unul singur?

– Am pus un picior în fața celuilalt și am continuat să merg. Încă mai merg. Îmi este frică să mă opresc. Presupun că nu trebuia să îți spun asta.

Chelnerul apăru cu comanda. Amândoi părură recunoscători pentru întrerupere.

– O să te cazez după micul dejun, spuse Bredan imediat ce rămaseră singuri. Apoi voi aranja ca Ryan să fie luat de la școală și adus aici.

– Este foarte drăguț din partea ta.

– Încerc să mă revanșez pentru modul în care te-am tratat prima oară când ne-am întâlnit. Mă simt vinovat pentru asta.

– Da, ai fost cam nesuferit, răspunse Ami cu un rânjet. Dar te iert.

– Bine. Nu vreau să fii supărată pe mine, cel puțin, nu în timpul liber.

CAPITOLUL XXIX

Carl se întoarse după ce lăsă o urmă falsă care spera că îi va conduce pe urmăritorii săi spre sud. Din poziția sa din spatele unui copac la câțiva metri depărtare, auzise tot ce îi spusese Sam Cutler Vanessei și îl văzuse pe aceasta injectând-o.

Carl era sigur că îl mai întâlnise pe Cutler de două ori până atunci, doar că omul lui Wingate se numea Paul Molineaux în timpul primei misiuni a lui Carl în Vietnam și în cea de salvare a celor dați dispăruți în acțiune. Carl se gândi dacă să îl ucidă pe Cutler și pe bărbatul care o ținea pe Vanessa, dar respinse ideea. Cutler avea dreptate. Carl nu mai avea antrenament. Când avea douăzeci de ani, i-ar fi putut ochi pe cei doi cu o armă de la distanță, dar Vanessa ar fi putut muri dacă nu ar fi tras suficient de repede sau – ceea ce era la fel de posibil – dacă rata. Carl decise că cel mai bun lucru era să aștepte până când gardianul Vanessei o va duce la mașină, dar trebui să renunțe la asta când alți doi bărbați apărură lângă Cutler.

– L-am pierdut, spuse unul.

– Bine, răspunse Sam. Nu îl vom prinde niciodată în întuneric după ce a avut la dispoziție atât de mult timp ca să scape. Să o ducem pe fiica generalului acasă.

Carl îi urmări plecând. Auzise ce spusese Carl despre dispozitivul de urmărire. Când fu sigur că Cutler și oamenii lui plecaseră, îl scoase din funcțiune. În timp ce pleca, începu să se gândească la un plan de salvare a Vanessei.

Carl abandonă mașina Vanessei în parcarea unui supermarket, fură un Chevrolet și se îndreptă spre sud, mergând pe drumuri lăturalnice. Îi luă o zi întreagă să conducă de-a lungul coastei. Pe drum, ascultă la radio știrile politice. Wingate ținea un discurs în Cleveland. Dacă generalul mergea direct acasă, el și Carl ar ajunge la vilă aproape în același timp.

După lăsarea nopții, Carl sparse un magazin de articole sportive dintr-un oraș mic de lângă San Diego și fură o pereche de bocanci, un binoclu, un costum din neopren, clești și mânere, câțiva metri de sfoară rezistentă și cea mai lungă undiță pe care o putu găsi. Puse obiectele într-unul din sacii Vanessei și conduse spre o plajă aflată la câțiva kilometri sud de proprietatea generalului, unde se ducea când era elev la St Martin.

Nu era nicio mașină în parcarea îngustă când Carl parcă pe la miezul nopții și îmbrăcă costumul de neopren. Și plaja era pustie. Carl își puse sacul de marinar în spate și începu să înoate spre coastă. Lupta cu valurile unduitoare era extenuantă, dar gândul la Vanessa îl făcea să înoate mai departe. Carl știa că va fi mult mai dificil să intre în casă și să o salveze decât să înoate. Indiferent de cât de des Carl își redefinea planul, acesta părea sinucigaș.

„Să îmbătrânești e o nenorocire" se gândea Rice în timp ce ieșea din apă pe plaja din spatele digului de pietre de la capătul proprietății lui Wingate. Se prăbuși pe nisip pentru a-și recăpăta suflul. Tot corpul îl durea. Aproape toată viața sa, Carl fusese în genul de formă care îi permitea

să îndure aproape ori durere fizică cu un minimum de efort și simțire, dar acum avea aproape cincizeci de ani și corpul său nu mai era atât de rezistent, indiferent cât de mult se antrena. Apoi mai era și faptul că încă nu își revenise complet după împușcătură. Singurul lucru care îl făcea să continue era Vanessa. O trădase o dată, când intrase în armată fără să opună rezistență, și nu avea de gând să o dezamăgească din nou.

Când respirația îi reveni la normal, Carl se ridică peste dig și privi stânca de nouăzeci de metri care marca limita proprietății generalului. Când văzu că bătrânul copac mai era într-o parte a stâncii, respiră ușurat. Planul său depindea de acel copac și spera că era cel puțin pe jumătate din cât de puternic fusese.

Principala problemă a lui Carl era starea stâncii. Secole de asalt continuu al naturii făcuseră suprafața pe care urma să urce foarte instabilă. Aceasta era în continuă schimbare. Vegetația creștea în tufișuri printre pietre, făcând-o mai alunecoasă. Vântul care aducea umezeală și sare dinspre mare bătea roca fără milă. Rezultatul era o fațadă care se surpa și cădea în permanență. Fiecare mișcare a picioarelor și a mâinilor era nesigură în timpul zilei. Noaptea, fiecare centimetru al urcușului va fi o surpriză.

Carl se chinui să iasă din costumul de înot și își puse blugii, cămașa și bocancii înainte de a scana vârful stâncii cu binoclul furat. Când fu sigur că nu patrulau gărzi, își puse sacul în spate. Era pe punctul de a alerga de-a lungul plajei când auzi zgomotul unei elice în noapte. Rice se lipi de dig și scană cerul până când se fixă pe un punct de lumină care se apropia de proprietatea lui Wingate dinspre nord. Câteva minute mai târziu, luminile de aterizare de pe heliportul lui Wingate se aprinseră și elicopterul Computex ateriză. Generalul se întorsese acasă.

Carl știa că sosirea elicopterului va distrage atenția gărzilor, așa că alergă de-a lungul plajei către baza stâncii, apoi rămase în umbră ascultând orice semn că ar fi fost detectat. Când fu convins că era în siguranță, începu să urce direct pe sub copac.

În ciuda mâinilor și picioarelor care îl dureau de la înot și a vântului care îl lovea fără milă, Carl urcă relativ ușor primii treizeci de metri. Două pinioane pentru mână se sfărâmară și cel pentru picior cedă, făcându-l să alunece pe stâncă câțiva metri. Carl se opri pe o proeminență îngustă și își scoase echipamentul. După ce atașă o bucată lungă de sfoară de pescuit de o săgeată, o potrivi în undiță. Bătrânul copac se afla la nouăzeci de metri mai sus de plajă, dar acum acesta se afla la mai puțin de șaizeci de metri deasupra lui – încă o distanță lungă, dar nu avea altă opțiune decât să meargă înainte.

Carl ochi astfel încât săgeata să nimerească în copac. Prima încercare fu scurtă și trebui să tragă săgeata înapoi. Vântul îi zbură sfoara de pe stâncă la a doua încercare. Mușchii i se încordau în timp ce strângea undița. Suspină și aruncă. De data aceasta săgeata se arcui în aer, trecând pe lângă partea de nord a copacului, întorcându-se apoi prin spate. Greutatea săgeții trase undița pe lângă partea de sud a copacului, pe lângă Carl, și căzu aproape de plajă.

Carl coborî puțin pe stâncă, dând drumul mai mult la undiță. Când ajunse la săgeată, scoase o bucată mare de sfoară din rucsac și o atașă la undiță, deasupra săgeții, făcând un nod pescăresc. Apoi dădu drumul săgeții, se mută pe partea de nord a copacului și trase de undiță peste copac până când sfoara atașată atârnă de ambele părți ale acestuia.

După ce detașă săgeata și undița de sfoară, Carl făcu o buclă la un capăt al sforii și trecu celălalt capăt al acesteia

prin buclă, făcând un lasou în jurul copacului. Trase de sfoară până când se strânse în jurul copacului, obținând o ancoră fixă.

Acum, folosind bucăți diferite de sfoară, Carl făcu un laț pe care și-l prinse în jurul pieptului și o buclă pe care o fixă în jurul taliei, sub fund și printre picioare astfel încât să se potrivească precum un scutec. Apoi scoase din sac încă două bucăți de sfoară care erau de două ori mai lungi decât corpul lui. Legă prima bucată de funia care atârna de copac folosind un nod prusac și făcu un altul sub primul. Nodul era un sistem inteligent care putea aluneca în sus sau în jos pe funie când nu era sub tensiune, dar care se strângea și devenea fix când se frânghia era tensionată. Carl trecu primul nod în jurul pieptului și îl atașă la sistemul de jos. Când se băgă în buclă, tensiunea de pe nod ținea funia fixă. Carl putea să se legene în aer fără frică. Dacă punea piciorul în spațiul creat de al doilea nod, putea sta drept, tensiunea asupra nodului împiedicându-l să alunece când se ridica. În plus, când se ridica, nodul de sus slăbea și îl putea împinge pe funie cât de sus putea ajunge. Carl crease un sistem simplu care îi permitea să alunece pe funie ridicându-se și coborând alternativ. Acest lucru îi permitea să se urce în copac cu un minimum de efort pentru că se putea odihni când se așeza sau se ridica.

Când ajunse la copac, se opri sub vârful stâncii, puse funiile la loc și se odihni. Imediat ce își recăpătă parțial forțele, se uită peste stâncă. Nu se vedea nici un gardian. Lăsă funia prinsă de copac astfel încât el și Vanessa să poată aluneca dacă reușeau să scape, dar o acoperi cu noroi și frunze astfel încât gardienii să nu o vadă.

Carl luase o armă automată Glock, silențioasă, de 9 milimetri și un cuțit de luptă de la bărbatul pe care îl ucisese acasă la Ami. Cuțitul era în teaca pe care și-o prinsese

înainte de urcare. Scoase pistolul din sacul marinăresc înainte de a-l ascunde într-un tufiș la câțiva metri de copac.

Carl se gândi la ceea ce îl aștepta. Trebuia să treacă de gardienii lui Wingate și de echipamentrul de supraveghere, să intre în casă și să o găsească pe Vanessa fără să fie ucis sau prins. Apoi trebuia să plece cu ea, ceea ce însemna că Vanessa să coboare pe funie până la plajă și să înoate de-a lungul coastei prin marea agitată. Întreaga treabă părea imposibil de îndeplinit.

Când Vanessa își reveni, un bărbat stătea la ușă, urmărind-o, iar altcineva stătea lângă patul ei. În cameră era întuneric. Închise ochii. Să gândească era un adevărat chin.

O mână caldă o acoperi pe a Vanessei. Se forță să deschidă ochii. Luminile se aprinseră și ea clipi.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ești în siguranță.

Vanessei îi luă un moment să realizeze că tatăl ei era cel care vorbea și încă unul să își aducă aminte că îl urăște. Adrenalina stârnită de furie îi îndepărtă mare parte din stupoarea indusă de droguri și încercă să se ridice.

Generalul îi atinse umărul.

– Nu, odihnește-te, trebuie să-ți recapeți puterile.

– Ia-ți mâinile de pe mine.

– Vanessa, te iubesc. Am făcut ce trebuia să fac ca să te protejez.

– De cine, tati? Ești singura persoană de care mi-e frică.

– Nu știi ce vorbești. Tot ce am făcut a fost ca să te ajut.

– Cum a fost să mă închizi într-un azil și să mă ții drogată un an astfel încât să nu spun că i-ai ordonat lui Carl să îl omoare pe Eric Glass?

Ea arătă spre Sam Cutler, care privea de la ușă.

– Cum a fost să îl pui pe micul tău spion să mă răpească? Spune-mi, tati, cât trăia cu mine, Sam ți-a trimis rapoarte detaliate despre cum ne regulam?

Cuvintele Vanessei erau neclare și le lipsea forța. Chiar și așa, generalul tresări.

– Carl Rice este un ucigaș nebun, spuse Wingate. Nu știu câți oameni a ucis. Trebuia să te iau de lângă el.

– Trebuie să îl ucizi pentru că este singurul om în viață care poate spune adevărul despre micul tău secret murdar care te poate împiedica să devii președinte.

Wingate suspină.

– Este paranoic, Vanessa. Asta îl face atât de convingător. El chiar crede tot ce ți-a spus. Dar nimic nu este adevărat. Nu a existat nicio armată secretă. Nu am aranjat ca el să fie înrolat în armată și nu i-am ordonat niciodată lui Carl să îl ucidă pe Eric Glass. Totul a existat doar în mintea lui și tu l-ai crezut pentru că mă urăști. Ai idee cum mă simt știind că fiica mea crede că sunt atât de rău încât mi-am putut ucide soția, o femeie pe care o iubeam mult?

Generalul își plecă capul și vocea îi coborî:

– Nu ți-am spus niciodată, dar au fost nopți în care am adormit plângând din cauza ta, știind că tu... ai o părere atât de proastă despre mine...

Wingate dădu din cap. Vanessei i se păru că era copleșit de emoție și acest lucru o șocă. Nu îl văzuse niciodată pe tatăl ei pierzându-și controlul – nici măcar la înmormântarea mamei ei. Fusese unul dintre lucrurile care o convinseseră că Morris Wingate nu își iubise soția. Exprimarea emoțiilor lui Wingate era sinceră sau era doar o prefăcătorie? Tot ceea ce știa despre tatăl ei o convinse că nu era sincer.

– Îți este foame? întrebă Wingate. Voi spune să îți aducă masa sus. Zâmbi în încercarea de a ușura conversația.

Am un nou bucătar. Este francez. L-am furat de la un restaurant de patru stele din Los Angeles.

– Se pare că răpirea a devenit noua ta pasiune.

– Da, se pare că și tu ai câteva pasiuni interesante, răspunse el obosit. M-ai pus într-o situație îngrozitoare, Vanessa. Ești un răufăcător căutat. L-ai ajutat pe Carl Rice, un criminal, să evadeze din pușcărie. Sunt tatăl tău, te iubesc și vreau să te protejez, dar în același timp candidez din partea partidului meu la președinție, ca să nu mai vorbesc de necazul în care aș putea intra pentru că adăpostesc un fugar. Ce ar trebui să fac?

– Ambițiile tale politice nu mă interesează, spuse Vanessa.

– Știu că nu mă crezi, dar Rice este foarte periculos. A trebuit să te iau de lângă el.

– Deci, ai de gând să mă predai?

– Nimeni nu știe că ești aici și o să rămână așa. Am o grămadă de cunoștințe în lume din timpul zilelor în care am fost activ și de la Computex. Ar fi foarte ușor pentru mine să îți fac o identitate nouă, chiar și o față nouă. Ai putea-o lua de la capăt într-o altă țară. Ai fi în siguranță și m-aș asigura să ai o grămadă de bani.

– Deci asta este. Vrei să mă trimiți undeva departe, de unde nu pot să scufund barca.

– Nu vreau să stai la închisoare pentru că fanteziile tale te-au făcut să ajuți un criminal.

– Ce ai plănuit pentru Carl?

– Carl este o problemă a poliției. S-ar putea să nu îl prindă niciodată. Este plin de resurse. A reușit să scape atâția ani. Poate că norocul l-a părăsit. Ți-a spus unde se duce, ce planuri are?

– Nu știam unde mergem. Aveam de gând să ne ascundem la o cabană unde ne-a găsit Sam și să ne gândim

la următoarea mișcare dimineața, după ce ne odihneam puțin.

– Deci nu ai nicio idee despre unde ar putea fi?

– Nu.

Wingate se uită la Cutler. El se îndreptă și scoase un ac din buzunar.

– Ce este asta? întrebă Vanessa.

Wingate se mișcă rapid și o țintui pe Vanessa de pat.

– Ceva ce te va ajuta să dormi, spuse el. Nu va durea.

– Nu mai vreau droguri, țipă Vanessa, luptându-se să se elibereze.

Wingate și Cutler îi ignorară rugămințile. Sam se așeză peste Vanessa. Ea se îndoia și se mișca dintr-o parte în alta.

– Ține-o nemișcată, generale, spuse Cutler în timp ce se apleca să îi administreze injecția. Nu vreau să ratez vena.

De la dig până la casă, prin pădurea din sudul proprietății lui Wingate, erau puțin peste trei kilometri. Lui Charlotte Kohler îi plăcuse să meargă pe cărările făcute de un arhitect prin pădurea ei particulară, dar Carl le evită pentru că erau un loc normal de amplasare a detectorilor de mișcare. După un timp, Carl văzu luminile casei printre spațiile dintre copaci. Continuă să meargă atent până când mai rămaseră doar câțiva copaci între el și pajiștea din spatele casei. Terenul oferea puține ascunzători și două gărzi îl traversară cât Carl îl ținu sub observație.

Carl se uită cu atenție în timp ce gărzile își făceau rondul. Unul dintre bărbați traversă spațiul de la piscină aproape de cabina în care își pusese costumul de baie la prima vizită aici. Imediat ce gardianul dispăru, Carl luă o decizie.

Gărzilor le luă douăsprezece minute ca să își facă rondul. Carl își croi drum printre copaci cât de aproape de

cabină putu. Trebuia să ajungă în spatele acesteia fără să fie detectat. De asta depindea totul. Alergă de la copaci la piscină și se lăsă în jos în spatele cabinei.

Carl își verifică ceasul. Încă trei minute. Vizualiză atacul, trecând în revistă scenariile posibile. Când mai avea un singur minut, Carl scoase din teacă cuțitul de luptă. Mai ucisese de câteva ori în liniște și știa că trebuia să acționeze fără ezitare. În astfel de circumstanțe remarcase deja un fenomen care îl convinsese că ființele umane sunt înconjurate de un fel de câmp electric care le avertizează despre prezența altor ființe umane în apropiere. Deși nu știa dacă erau studii științifice care să-i susțină teoria, indiferent cât de ușor se apropia, o viitoare victimă simțea când atacatorul intra în teritoriul său. Un moment de ezitare era suficient pentru ca o crimă sigură să se transforme într-o luptă fatală.

Gărzile trecură pe pajiște și ținta lui Carl ajunse la piscină în timp ce celălalt gardian dispăru pe lângă casă. Carl acționă imediat ce gardianul fu cu spatele spre el. Când Carl atacă, gardianul se întorcea, dar nu avu nicio șansă. Cuțitul lovi la fix și el muri fără să scoată un sunet. Carl târî cadavrul gardianului în cabină și își puse hainele lui. Acum, pe lângă armă și cuțit, Carl avea și pușca automată a gardianului și două încărcătoare.

Pentru a recupera timpul, Carl merse puțin mai repede decât victima sa, dar tot era târziu. Îl văzu pe celălalt gardian când erau pe partea de nord a casei, aproape de ușa pivniței. Era un noroc, pentru că erau departe de orice fereastră. Carl îngenunche și se prefăcu că își leagă șireturile. Își ținu capul în jos pentru a-și ascunde fața.

– Ce e, Rick? întrebă gardianul când ajunse lângă el.

Carl îl împușcă cu arma cu amortizor și îl târî pe lângă casă. Încercă ușa pivniței. Era încuiată. Scotoci în

buzunarele gardianului și găsi un set de chei. A treia cheie pe care o încercă se potrivi.

În liceu, Carl și Vanessa făcuseră dragoste în întunericul răcoros al subsolului pe un covor persan aruncat, în timp ce tatăl Vanessei se întâlnea cu persoane importante deasupra lor. Subsolul era încă întunecat și răcoros, dar acele momente erotice fură uitate când Carl se deplasă printre mobila îngrămădită și tablourile abandonate, apoi pe scări până la primul etaj. Își aducea aminte că ușa de la subsol ducea spre un hol mic, lângă bucătărie. Deschise ușa suficient de mult încât să vadă holul.

Un gardian trecu pe lângă intrare, în hol, și Carl se ascunse în spatele ușii de la subsol. Imediat ce gardianul trecu, Carl merse pe coridor spre el. Când ajunse la capătul holului, Carl se lăsă în jos și se uită după colț. Gardianul se oprise cu spatele la el. Se părea că lua o pauză. Carl îl ameți cu o lovitură în moalele capului, apoi îl lăsă inconștient. Îl târî până la subsol, îl legă cu niște cătușe de plastic pe care le găsi în buzunarul de la spate al gardianului, îl propti de un teanc de cutii de carton mucegăite și îl aduse iar la viață.

Ochii bărbatului se deschiseră. Încercă să se concentreze pe fața lui Carl, dar gustul de metal din gură îi conduse ochii spre țeava armei aflate între buzele sale.

– Ai o singură șansă să trăiești, spuse Carl cu o voce calmă, autoritară. Când îți voi lua arma din gură, îmi vei spune unde își ține generalul prizoniera sau te voi împușca și voi găsi pe altcineva care îmi va spune. Ai înțeles?

Bărbatul încuviință. Carl scoase arma dintre buzele bărbatului.

– Etajul al doilea, camera menajerei.

Carl îl lovi rapid și mult mai tare decât o făcuse prima dată. Gardianul căzu într-o parte, iar Carl se îndreptă spre scări. Știa unde era camera menajerei. El și Vanessa o

făcuseră acolo într-o seară de vară. Acum, că se gândea la asta, aproape fiecare amintire pe care o avea despre casa lui Wingate era legată de sex.

Carl folosi scările din spate pentru a ajunge la al doilea etaj. Se mișcă pe hol fără să facă niciun zgomot. În timp ce se apropia de camera menajerei, auzi voci. Apoi Vanessa țipă:

– Nu mai vreau droguri!

Când Carl întredeschise ușa, generalul o țintuia pe Vanessa de pat, iar Sam Cutler era deasupra ei cu acul său hipodermic.

– Pune jos acul sau mori, spuse Carl.

Cutler îngheță. Wingate își întoarse capul către ușă. Deschise gura, dar își înăbuși ceea ce intenționase să spună.

– Pune-l jos, acum, ordonă Carl. Cutler puse acul pe noptiera de lângă pat.

– Du-te de lângă ea și stai lângă perete. Repede!

Cei doi bărbați se supuseră.

– Știam că ai să vii, spuse Vanessa.

Carl se apropie de pat. Preț de o secundă, ochii lui îi părăsiră pe Wingate și pe Cutler și se mutară pe Vanessa. În acea secundă, Sam Cutler scoase din mânecă un Shirken[1]. Arma japoneză avea șase colțuri ascuțite. Cutler o aruncă peste pat, ca un disc, în umărul drept al lui Carl. Umărul îi cedă și el scăpă pistolul. Cutler alergă peste pat. Vanessa ridică piciorul, lovindu-l pe Cutler peste genunchi. În timp ce cădea peste ea, Vanessa luă acul și îl înfipse în coapsa lui Cutler.

– Nenorocito! urlă el. Apoi ochii lui începură să își piardă concentrarea.

Vanessa știa exact ce se întâmpla cu corpul lui Cutler. Se întâmplase și cu al ei în mod regulat de când Cutler o injectase în pădure.

---

[1] Armă în formă de stea, care se aruncă (n. tr.).

Wingate făcu un pas spre Rice, apoi schimbă direcția și ieși din cameră când Carl apucă pistolul cu mâna stângă și începu să tragă. Împușcătura trecu prin ușa deschisă în hol, împrăștiind așchii peste tot. Generalul începu să țipe cu toată forța. Rice se uită pe hol. Era pustiu, dar nu ar fi rămas așa mult timp.

– Ridică-te, Vanessa.

Vanessa se ridică. Voia să se miște mai repede, dar își simțea picioarele ca niște spaghete. Carl o ajută să stea în picioare. Știa că era imposibil să lupte ca să iasă din casă și să scape coborând pe stâncă cu Vanessa în această stare, dar nu se gândea la viitor. Își va îndeplini misiunea pas cu pas și, orice s-ar întâmpla, asta era. Și primul pas era să iasă din cameră.

Carl ținu arma cu mâna stângă și apucă cotul Vanessei cu dreapta.

– Concentrează-te, Van. Trebuie să ieșim de aici cât mai repede.

– Bine, spuse ea cu o voce adormită.

Carl făcu un pas pe coridor și un glonț aproape că îi zbură capul. Intră înapoi în camera menajerei, în timp ce așchii de lemn din cadrul ușii zburau prin aer. Carl închise ușa cu forță și fixă scaunul sub clanță. Apoi îl trânti pe Sam Cutler pe podea și împinse patul la ușă.

– Du-te în spatele patului și stai lipită de podea. Or să urmeze o grămadă de gloanțe din ușă și pereți.

Carl se alătură Vanessei în spatele patului și își puse toate armele și muniția pe podea lângă el. Avea suficientă muniție să reziste o perioadă, dar apoi?

– Ce se va întâmpla? întrebă Vanessa. Încă părea puțin aeriană.

– Nu știu. Suntem prinși aici. Există o singură ieșire – ușa – și tatăl tău o păzește. Chiar dacă am ieși pe ușă, ar

trebui să ne luptăm pe coridor ca să ajugem la scări. Apoi ar trebui să luptăm pe scări și prin casă.

Carl ridică din umeri. Vanessa se forță să se concentreze. Devenea mai atentă cu fiecare secundă și într-una dintre aceste secunde avusese o idee, dar fusese mult prea drogată ca să o rețină. Își dăduse seama de un lucru, totuși. Se întrebase de ce, dacă tatăl său o iubise suficient cât să îi păstreze vechile pijamale, o dusese într-o aripă părăsită a casei, în camera menajerei, și nu în camera ei. Acum știa răspunsul. Generalul se așteptase să vină Carl după ea. Fusese doar o momeală pentru el, iar camera asta fusese transformată într-o capcană.

– Carl, fii rezonabil, țipă generalul. Nu mai există nicio ieșire de acolo. Aruncă armele. Așa, Vanessa nu va fi rănită și nici tu.

– Asta sună rezonabil, Morris, răspunse Carl sarcastic. Sunt sigur că putem avea încredere în tine. Poate că putem mânca ceva, ne aducem aminte de vremurile vechi, cum ar fi misiunea de salvare a celor dispăruți în acțiune, pe care a condus-o cățelul tău. Sigur m-ați căutat atunci pe mine și pe ceilalți băieți.

– Nu știu despre ce vorbești, Carl. Singura dată când Sam a condus o misiune cu tine ca membru a echipei a fost prima ta misiune și după aceea ai cedat. Ești un om bolnav, Carl. O să le spun asta autorităților. Poate că te putem spitaliza în loc să fii trimis la închisoare.

– Asta este, spuse Vanessa și brusc își aduse aminte de ideea ei.

– Ce? o întrebă Carl, dar Vanessa nu îi răspunse. În loc de asta, începu să îl caute prin buzunare pe Sam Cutler. Chiar înainte de a decola cu elicopterul Computex, Cutler dăduse un telefon de pe mobil, apoi îl pusese în buzunar.

– Da! spuse ea după ce îl găsi.

CAPITOLUL XXX

Victor Hobson se băgă sub pătura patului de hotel puțin după miezul nopții, la capătul unei zile fără nici un rezultat petrecute între biroul poliției din Portland și oficiul FBI. Apoi se fâțâi toată noaptea. La cinci dimineața, se dădu jos din pat, simțindu-se mai extenuat decât era când se culcase. Pe Coasta de Est era ora opt. Dacă ar fi fost acasă, ar fi fost cu cel puțin o oră în urma programului său obișnuit.

Hobson intră în baie. Oglinda din camera sa de hotel nu era prietenoasă cu el. Bărbieritul, spălatul dinților și un duș rece îi mai ridicară puțin moralul, dar nerealizarea niciunui progres în urmărire era încă deprimantă.

Carl Rice fusese intangibil ca o fantomă în ultimii douăzeci de ani și existaseră momente când Hobson se întrebase dacă Rice nu era doar un rezultat al imaginației sale. Acum, chiar când părea că Rice era în raza sa de acțiune, dispăruse din nou. Victor nu putea înțelege cum era posibil ca un bărbat să se evapore pur și simplu.

Era prea târziu pe Coasta de Est ca să o sune pe Emily înainte de a merge la culcare, așa că Hobson se decise să o sune acum, știind că ea și copiii se treziseră. Se întindea după telefonul hotelului când îi sună telefonul mobil.

Hobson încercă să și aducă aminte unde îl pusese și până la urmă îl găsi după câteva apeluri enervante care sunau în creierul său obosit ca niște vase de metal scăpate pe jos.

– Hobson, urlă el în timp ce aprindea lumina de la birou.

– Victor, sunt Vanessa Kohler.

Vocea Vanessei acționă asupra lui Hobson ca o ceașcă de cafea.

– Unde ești? întrebă el, încercând să își ascundă entuziasmul.

– Sunt cu Carl Rice în casa tatălui meu. Știi unde este, da?

– Da.

– Oamenii tatălui meu m-au răpit și el a folosit droguri ca să mă țină prizonieră. Carl a intrat în casă ca să mă salveze, dar suntem prinși în capcană. Ne-am baricadat în camera menajerei de la etajul doi. Oamenii tatălui meu încearcă să ne omoare. Suntem înarmați și vom lupta dacă este necesar, dar mai degrabă ne-am preda.

– Pot aranja asta.

– Atunci ai face bine să te miști repede. Nu știu cât de mult va aștepta tatăl meu înainte să le spună oamenilor săi să intre în cameră. Acum, uite ce vreau să faci. Mai întâi, vreau să spui poliției locale unde ne aflăm și că vrem să ne predăm lor. Vor trebui să vină în cameră. Ne este frică să ieșim pe hol dacă nu suntem protejați. Oamenii tatălui meu au tras deja de mai multe ori asupra noastră.

– Voi chema poliția imediat, o asigură Hobson.

– Imediat ce poliția e pe drum, vreau să îl suni pe tata. Voi rămâne la telefon ca să îl auzi dacă încearcă să intre în cameră. Spune-i că vorbești cu mine și că poliția e pe drum. Spune-i să oprească împușcăturile. Ne va ucide dacă poliția nu vine repede.

– Dă-mi numărul proprietății.

Imediat ce Vanessa îi dictă numărul de telefon, Hobson îl sună pe detectivul Walsh pe telefonul de la hotel. Walsh răspunse aproape imediat. Părea pe jumătate adormit.

– Howard, sunt Victor Hobson. O am pe Vanessa Wingate pe telefonul mobil. S-a baricadat într-o cameră de la etajul doi din casa generalului Wingate din California. Carl Rice este cu ea și sunt înarmați, dar m-a asigurat că se vor preda poliției dacă poliția intră în cameră și îi escortează afară. Sună poliția din San Diego și trimite-i la proprietatea lui Wingate imediat. Explică-le situația. Vanessa spune că gărzile de corp ale tatălui ei trag în ea. Eu îl voi suna pe generalul Wingate și voi încerca să calmez lucrurile.

Imediat ce Hobson îi spuse lui Walsh unde era proprietatea lui Wingate, închise și formă numărul de la casa acestuia.

– Răspunde, generale, o auzi Hobson pe Vanessa țipând imediat ce telefonul începu să sune. Vorbesc cu un director adjunct de la FBI de pe telefonul lui Sam Cutler. Ne-am oferit să ne predăm poliției. Poate auzi tot ce se întâmplă. Vrea să vorbească cu tine acum.

– Ai auzit asta? îl întrebă Vanessa pe Hobson.

– Te aud, o asigură Hobson.

– Tatăl meu știe că ești la telefon. Dacă ne împușcă, va fi crimă.

Urmă un clic pe telefonul de la hotel.

– Cine este? întrebă generalul Wingate.

– Victor Hobson. Sunt director adjunct la FBI. Am vorbit cu mulți ani în urmă, când investigam moartea congresmenului Eric Glass.

– Da, îmi aduc aminte. Erai agent atunci.

– Aveți o memorie foarte bună. Fiica dumneavoastră m-a sunat. Acum este pe telefonul mobil și poate auzi ce spun. Înțeleg că este o problemă la dumneavoastră acasă.

– Fiica mea este o femeie bolnavă, domnule Hobson. Carl Rice – bărbatul care l-a ucis pe Eric Glass – a fost în închisoare în Portland, Oregon. Vanessa l-a ajutat să scape. Este bolnav, dar foarte inteligent. Rice a convins-o pe Vanessa că sunt un criminal care încearcă să îi ucidă. Oamenii mei au salvat-o pe Vanessa de Rice, dar el a scăpat. A fost adusă aici ca să îi dau tot ajutorul de care are nevoie. Eram pe punctul de a contacta autoritățile după ce găseam un avocat care să o reprezinte, dar Rice a pătruns în casa mea. I-a ucis pe câțiva dintre gardienii mei și a încercat să mă ucidă și pe mine. Am reușit să scap și gardienii i-au înconjurat. Îl are pe unul dintre oamenii mei ostatic, dacă nu l-a ucis încă.

– Da, bine, aș vrea să le spuneți oamenilor dumneavoastră să nu mai tragă, spuse Hobson. Am contactat poliția din San Diego și sunt pe drum. Vanessa spune că ea și Rice sunt dispuși să se predea, așa că nu este nevoie ca dumneavoastră să faceți altceva decât să vă asigurați că stau acolo.

– Ai auzit asta? o auzi Hobson pe Vanessa țipând la tatăl ei. Ai face bine să nu încerci nimic acum. Victor Hobson va auzi tot ce faci. Eu și Carl vom renunța la arme când vine poliția. Nu vom răni pe nimeni, așa că nu vor fi „uciși în timp ce opuneau rezistență" sau „uciși în autoapărare". Dacă ne împușți, vei fi acuzat de crimă.

Ledul de pe linia secundară din camera lui Hobson începu să pâlpâie.

– Vă voi pune în așteptare pentru un minut, generale, spuse el. Primesc un alt telefon. Probabil că este un raport asupra situației cu poliția.

– Rămân, spuse Wingate. Și nu vă faceți griji. Oamenii mei nu vor trage. Nu vreau ca Vanessa să fie rănită.

Hobson vorbi cu detectivul Walsh suficient de mult cât să fie pus la curent. Apoi reluă discuția cu Wingate.

– Generale, poliția locală este la câteva minute distanță. Vă rog, spuneți-le oamenilor de la poartă să îi lase să intre.

– Sigur. Acum, domnule Hobson, o rugați pe fiica mea, ca un semn de încredere, să îmi trimită afară omul?

– Vanessa?

– Da.

– Tatăl tău spune că aveți un ostatic.

– Nu este ostatic. Este nenorocitul care m-a răpit. L-ați întâlnit. Este Sam Cutler.

– Iubitul tău?

– Fostul iubit. Tatăl meu l-a plătit să fie cu ochii pe mine. El este cel care m-a drogat și a încercat să îl omoare pe Carl.

– Îl trimiți afară ca un semn de încredere?

– Ar trebui să îl ucid pe nenorocit, dar îl voi înapoia stăpânului său dacă și Carl spune că este în regulă.

Hobson rămase la telefon. Îi putea auzi pe Vanessa și pe Rice vorbind, dar nu înțelegea ce spuneau.

– Bine. Spune-i generalului să își retragă oamenii și îl vom scoate afară. Este încă inconștient.

– Vanessa a fost de acord să vă dea omul, dar trebuie să vă îndepărtați de ușă.

– Le voi spune oamenilor mei să nu tragă.

– Bine.

– Și trebuie să vă cer o favoare.

– Ce este?

– Vă rog, spuneți-le polițiștilor să se poarte frumos cu fiica mea. Este o femeie bolnavă. Sunt sigur că nu are nicio idee despre realitate. Ar trebui să fie într-un spital, nu în închisoare.

Vanessa putea auzi jumătatea de conversație a lui Victor Hobson și își putea imagina ce spunea tatăl ei. Ar minți, bineînțeles, spunându-i lui Hobson că ea și Carl sunt nebuni, dar nebuni era mai bine decât morți.

Imediat ce Hobson îi spuse că generalul își retrăsese oamenii de pe hol, Carl îi dădu Vanessei arma sa.

– Pare că este încă adormit, spuse Carl, dar nu ezita să îl omori dacă se preface.

Vanessa ținu arma îndreptată spre Cutler. Carl se strâmbă din cauza durerii din umăr în timp ce trăgea patul și scaunul de sub clanță. Apoi îl apucă pe Cutler de subraț și îl trase la ușă. Vanessa îl urmă, ținând arma îndreptată spre Cutler. Părea încă inconștient, dar Vanessa nu voia să rişte.

Carl îl târî pe Cutler la ușă și Vanessa o deschise. Zona din fața ușii era goală. Carl îl puse pe Cutler jos și îi dădu brânci în hol. Vanessa închise ușa și Carl băgă scaunul sub clanță înainte de a pune patul la loc.

– Am făcut ce ai spus, îi spuse Vanessa lui Hobson. Sam este pe hol, liber și nevătămat. Acum este treaba ta să ne ții în viață.

– Poliția este aproape acolo, spuse Hobson.

Vanessa se așeză jos, cu spatele la perete și își strânse picioarele la piept.

– Cum rezişti? întrebă Carl.

– Sunt bine, doar obosită. Probabil din cauza drogurilor.

– Se vor elimina curând.

Vanessa închise ochii.

– Îmi pare rău că te-am băgat în asta, spuse Carl.

– Nu m-ai băgat în nimic. Eu te-am scos din închisoare.

– Și acum se pare că vom merge amândoi la închisoare. Nu am vrut deloc să fie așa.

– De ce ai venit după mine, Carl? Ai fi putut fi departe de aici, în drum spre libertate.

– Te-am trădat o dată, Van, și nu am vrut să o mai fac încă o dată. L-am lăsat pe general să mă seducă. Acea decizie m-a urmărit toată viața.

– Crezi că am fi rămas împreună dacă ai fi mers la facultate? Eram destul de nebună pe atunci. Ea râse. Încă mai sunt.

– Nu am nicio idee ce s-ar fi întâmplat. Știu doar că te-am dezamăgit.

– Așa că ai încercat să îndrepți lucrurile intrând în castelul generalului?

– Mi-am respectat promisiunea. Tu m-ai salvat și am venit după tine. Asta am făcut. Scuze că nu a mers așa cum merge în filme.

– Oh, nu știu. În filme, cavaleria vine întotdeauna în misiune de salvare.

Vanessa arătă spre peretele dinspre exterior. Rice auzi sunetul slab al sirenelor.

– Vom ieși de aici curând și vom fi în viață, spuse Vanessa.

– Dar vom fi amândoi în închisoare.

Vanessa se întinse și prinse antebrațul lui Carl.

– Nu renunța. Îl vom înfrânge. Știu. Nu mi-am dat seama cum, încă. Dar îl vom înfrânge pe tatăl meu.

Vanessa jură asta cu convingere, dar Carl știa că era blestemat să își petreacă restul vieții în închisoare. Tatăl Vanessei va reuși probabil să o țină afară, deși va sta ani de zile – dacă nu toată viața – într-un spital de boli mintale.

Carl își puse brațul sănătos peste umărul ei și își lipi buzele de frunte:

– Sigur o vom face, Van. Sigur.

CAPITOLUL XXXI

Deșteptătorul o trezi brusc pe Ami dintr-un somn adânc puțin după ora șase dimineața, dar Ryan continuă să doarmă. Ami opri ceasul, se băgă din nou în pat și îl privi pe fiul ei dormind. Noaptea trecută, fusese atât de entuziasmat că stătea la hotel, că mânca în sala de mese frumoasă și că se uita la un film Disney în cameră. Acum, arăta atât de liniștit încât îi veni să zâmbească. Moartea și dezastrul erau peste tot în jur, dar abia îl atingeau pe Ryan.

Și-ar fi dorit să își lase băiatul să doarmă, dar trebuia să îl ducă la școală. Apoi trebuia să meargă la birou. Cazul Morelli îi ocupase majoritatea timpului de când fiica generalului intrase în viața ei, dar Ami avea alți clienți cu probleme urgente și nu își permitea să lenevească în camera de hotel toată ziua. Îi explicase acest lucru lui Brendan Kirkpatrick după ce terminaseră micul dejun. Procurorul vorbise cu polițistul care o păzea să o conducă la birou după ce se trezește, pe la prânz. Ofițerul stătuse la recepție până când sosise momentul să îl ia pe Ryan de la școală.

– Bună, Tigrule, spuse Ami în timp ce îl scutura ușor pe Ryan. E timpul să te trezești.

Ryan se încruntă și se depărtă de ea. Ea se întinse și îi dădu câteva sărutări dezgustător de ude pe obraz.

– Câh, mama, nu mai, imploră el.

– Atunci coboară-ți fundul din pat. E zi de școală.

– Trebuie? Nu pot sta aici cu tine?

– Nu. Nici măcar nu stau aici. Mă duc la serviciu și tu mergi la școală. Acum, dacă te miști suficient de repede, putem lua micul dejun în sala de mese.

Brusc, Ryan se trezi complet.

– Pot să mănânc clătite?

– Dacă nu întârzii. Acum mișcă-te.

Pe când Ryan își lua hainele pe care Ami le scosese pentru el și fugea la baie, se auzi o bătaie la ușă. Ami știa că paznicul nu va lăsa pe nimeni să îi facă rău dacă putea, dar își aduse aminte ce li se întâmplase polițiștilor care îi păzeau casa.

Ami se băgă în halatul de prosop pe care îl oferea hotelul și se uită pe vizor. Brendan Kirkpatrick stătea de cealaltă parte a ușii, arătând ca și cum ar fi ieșit dintr-un magazin de modă pentru bărbați. Pe de altă parte, ea arăta ca o femeie nemachiată care abia se dăduse jos din pat și care nici măcar nu se spălase pe dinți. Preț de o clipă se gândi să dea impresia că nu este înăuntru, dar nu era o idee bună. Polițistul ar fi știut dacă ar fi ieșit din cameră. Și nu era nicio modalitate adultă de a gestiona situația, așa că deschise ușa și îl lăsă pe procuror înăuntru.

– Cărui fapt datorez această onoare? spuse Ami, strângând marginile halatului la baza gâtului.

Brendan nu păru să observe cât de rău arăta. Afișă un zâmbet larg.

– Ești în siguranță. I-au prins.

– Unde? întrebă Ami, îngrijorată că arestarea s-a făcut la cabana ei.

– În California. Nu știu întreaga poveste, dar Howard Walsh mi-a spus că oamenii lui Wingate au salvat-o pe fiica

generalului și au dus-o la proprietatea acestuia de lângă San Diego. Rice a pătruns în vilă ca să o ia înapoi. A ucis și a rănit câțiva dintre oamenii lui Wingate, dar generalul i-a prins în casă și ei s-au predat poliției.

Ami simți că o greutate i se ridică de pe umeri. Kirkpatrick crezu că era din cauză că Rice era după gratii, de unde nu o putea răni pe ea sau pe fiul ei, dar Ami era recunoscătoare că poliția nu își dăduse seama că ea înlesnise scăparea fugarilor.

– Oricum, continuă Brendan, ești în siguranță. Și te poți întoarce la casa ta în seara asta.

– E minunat.

– Trebuie să te simți ușurată.

– Sunt. De când Vanessa a intrat în biroul meu, cazul ăsta a fost un coșmar. Nu ar fi trebuit să mă implic de la început. Oricum, nu am intenționat niciodată să îl reprezint pe Rice. Trebuia să găsesc doar pe cineva competent să preia cazul.

Brendan zâmbi.

– Pentru un Perry Mason[1] novice, mi-ai cam dat de furcă.

– Bine. Consider această ieșire un succes dacă te-a învățat ce înseamnă umilința. Poate că data viitoare nu te vei mai lua atât de repede de o femeie neajutorată.

Brendan ridică mâinile.

– Hei, renunț. Mi-am învățat lecția. Și ești oricum, dar nu neajutorată. Oricum, am vrut doar să îți dau vestea bună personal.

– Mulțumesc.

– Bine, spuse Kirkpatrick, trebuie să plec la birou. De fapt, am și alte cazuri. Poate ne mai vedem.

---

[1] Avocat dintr-un serial american de televiziune (n. tr.).

– Poate.

– Știi, s-ar putea să trebuiască să te chem ca martor.

– Voi fi pregătită.

– Ne mai vedem.

Ami se uită după Brendan Kirkpatrick după ce ușa se închise. Își imaginase, sau procurorul de gheață arăta în preajma ei acel tip de nervozitate al unui adolescent îndrăgostit? O plăcea? Cu siguranță ea nu îl plăcuse. Nu la început, oricum. Dar acum îi plăcea. Se întreba ce ar fi spus dacă o invita în oraș. Mda, bine, nu avea sens să speculeze. Nu o invitase și va depăși acel obstacol dacă va fi cazul. Acum nu voia decât să îl ducă pe Ryan la școală. Avusese suficiente aventuri pentru o viață și abia aștepta să ducă din nou o existență normală, plictisitoare.

CAPITOLUL XXXII

Patrick Gorman, proprietarul ziarului *Exposed,* se mișcă greoi prin sala de vizite a închisorii din San Diego și se prăbuși pe scaun în fața unei Vanessa Kohler deprimate. Euforia inițială a Vanessei la ieșirea din casa tatălui ei făcuse loc disperării pe măsură ce își dădea seama, în timpul numeroaselor interogatorii ale poliției, că toată lumea credea versiunea generalului Wingate asupra evenimentelor și că nimeni nu acorda niciun credit poveștii sale fantastice despre armate secrete și conspirații guvernamentale.

Gorman se forță să zâmbească, dar îi părea rău să își vadă unul dintre reporteri într-o stare atât de proastă.

– Când te-am angajat, am uitat cumva să îți spun că misiunea ta era să aduci știri, nu să faci parte din ele? întrebă el.

– Probabil că nu am fost atentă.

– Asta pot să o cred. Deci, ce mai faci?

– Bine. Sunt izolată de restul prizonierilor, așa că nu trebuie să mă îngrijorez că m-ar putea viola în grup. Problemele mele cele mai mari sunt plictiseala și mâncarea de căcat. Bineînțeles, cu ce mă plătești, tot ce îmi pot permite este o mâncare de căcat, așa că presupun că plicitiseala este cea mai mare problemă.

– Hei, plătesc foarte bine pentru un ziar de scandal. Vezi dacă te-ar plăti mai mult la *Enquirer.*

– Ziarul cum merge? Nu îl pot obține aici.

– A luat-o în jos de când ai plecat. Nimeni nu scrie o poveste despre șobolani uriași așa ca tine.

Vanessa zâmbi un moment. Apoi suspină.

– Ai auzit ceva de Carl? Nu vor să îmi spună nimic.

– Știu că este în custodie federală. Nu lasă pe nimeni în preajma lui. Încă nu i s-au citit acuzațiile.

Vanessa se aplecă înainte și coborî vocea.

– Avocatul meu ți-a adus manuscrisul?

– L-am citit ieri.

– Ai de gând să îl publici?

Gorman dădu încet din cap.

– Nu pot, Vanessa.

– Pat, asta va fi mai mare ca Watergate. Vei fi următorul Woodward și Bernstein într-unul singur. Vor vorbi despre *Exposed* în același timp cu *New York Times.*

– *Exposed* nu își poate permite să facă asta. Ne-am pierde cititorii, glumi Gorman în încercarea de a potoli lucrurile, dar Vanessa nu se lăsă păcălită.

– Chiar vrei ca unul ca Morris Wingate să conducă țara?

– Politica nu are nimic de a face cu alegerea mea. Ai fost în lumea ziarelor prea mult ca să știi că nu poți publica chestiile despre care scrii tu fără un spate bine asigurat.

– Ai resurse, Pat. Folosește-le ca să îmi coroborezi acuzațiile.

– Nu am contacte ca să verific ceva de genul acesta. Tu vorbești despre operațiuni vechi de decenii, îngropate atât de adânc, încât nimeni altcineva nici măcar nu a auzit de ele.

– Carl Rice știe de ele.

– Nu ne putem baza povestea pe cuvântul unui condamnat fugar care a ucis un congresmen, un general și...

Gorman dădu din cap. Am uitat să număr cadavrele acasă la tatăl tău.

– Trebuie să le arăți tuturor cum este tatăl meu în realitate.

– Nu pot face asta fără să am dovezi foarte solide. Am fi târâți prin tribunale.

– Îți este frică, nu-i așa? A ajuns și la tine?

Gorman părea obosit.

– Nici tatăl tău, nici altcineva aflat în legătură cu el nu a vorbit cu mine, Van. Doar că nu putem tipări povești neverosimile în care să acuzăm candidați la președinție de crimă.

– Atunci de ce ești aici?

Gorman păru deranjat.

– Așa cum am spus când am intrat, ai trecut de la a scrie știrile la a fi știrea. Tu și Carl Rice sunteți cea mai mare știre din țară, iar *Exposed* ar vrea exclusivitatea.

– Nu pot să cred, Pat. Nu am crezut niciodată că vei profita de prietenia noastră.

– Apărarea ta va fi costisitoare. Noi vom plăti factura pentru cel mai bun avocat.

– Care va fi titlul? „Fată bătrână dornică de iubire sedusă de un ucigaș în serie" sau vei merge cu „Amanții nebuni pe fugă"?

– Îți vei putea spune povestea oricum dorești. Poți vorbi chiar și despre tatăl tău. Avocații ne-au spus că nu putem fi dați în judecată dacă tu ești cea care face acuzațiile.

Vanessa se întristă.

– Sunt atât de dezamăgită de tine, Pat. Am crezut că ești prietenul meu.

– Sunt prietenul tău. Vreau să te ajut.

– Vrei o poveste. Am devenit un alt șobolan uriaș care mănâncă bebeluși.

– Nu este adevărat, protestă slab Gorman, dar păru rușinat.

– Te rog, pleacă.

– Te mai gândești?

Vanessa părea pe punctul de a plânge. Gorman nu o putea privi în ochi.

– Du-te, Pat.

– Van...

– Te rog.

Vanessa închise ochii. Se simțea mai obosită și mai învinsă decât se simțise când fusese arestată. Nu crezuse nici un moment că Patrick Gorman o va trăda. Acum știa că era ca toți ceilalți. Pentru o clipă se lăsă complet copleșită de disperare. Dar acea clipă se termină când își aduse aminte ce spusese Gorman. Gardianul intră ca să o conducă înapoi la celula ei, dar ea nici măcar nu știa că se afla în sală. Fără să realizeze, șeful ei îi dăduse ideea care i-ar putea salva pe ea și pe Carl.

CAPITOLUL XXXIII

Centrul de Justiție este o clădire din ciment și sticlă cu șaisprezece etaje, în centrul orașului Portland, despărțită de tribunalul regional Multnomah de un parc. Pe lângă sediul central al poliției din Portland, Centrul de Justiție adăpostește o filială a biroului procurorului districtual, câteva săli de judecată, laboratorul de criminalistică, biroul de eliberare condiționată și provizorie și închisoarea locală Multnomah. Ami Vergano fusese deja la al treisprezecelea etaj al Centrului de Justiție când fusese interogată de divizia de detectivi a poliției din Portland, dar nu fusese niciodată într-o închisoare și prima ei vizită în această parte a clădirii i se păru descurajantă.

Închisoarea ocupa spațiul de la etajul al patrulea la al zecelea, dar zona de recepție era la al doilea etaj. Pentru a ajunge acolo, Ami merse prin holul cu cupolă al centrului, pe lângă scările rotunde care duceau la sălile de judecată de la etajul al treilea și trecu printr-o serie de uși de sticlă.

– Sunt Ami Vergano, avocata Vanessei Kohler, îi spuse ea ajutorului de șerif care era la biroul recepției. Aș dori să o văd. S-ar putea să fie aici sub numele de Vanessa Wingate.

În timp ce polițistul îi verifica actele de identitate, Ami se uită prin sală. O adolescentă speriată cu tatuaje și

un cercel în nas arunca priviri nervoase spre ușa pe care prizonierii părăseau închisoarea. Mirosea ca și cum nu se spălase de câteva zile și avea cearcăne. Singura persoană care mai aștepta în sală era un avocat masiv într-o jachetă sport și pantaloni nepotriviți, care citea niște rapoarte ale poliției, pregătindu-se pentru o vizită la un client.

Polițistul îi înapoie lui Ami documentul de identitate și îi controlă geanta. Cum nu găsi nici arme și nici alte lucruri interzise, o conduse pe Ami spre un detector de metale aflat între ea și liftul închisorii. Ami trecu fără ca alarma să pornească și polițistul o conduse până la lift și apăsă pe etajul la care era ținută Vanessa.

După o plimbare scurtă, Ami ajunse într-un hol îngust cu pereți de ciment. În momentul în care ușile liftului se închiseră, începu să se simtă claustrofobă. Paznicul de la recepție îi spusese să îl cheme pe cel de la acest etaj folosind interfonul fixat pe perete, lângă o ușă groasă de metal, la capătul coridorului. Ami apăsă nervoasă pe buton de câteva ori înainte ca mașinăria să păcăne și o voce fără înfățișare să o întrebe ce caută acolo.

Câteva minute mai târziu, un paznic al închisorii se uită la Ami printr-o bucată de geam din jumătatea de sus a ușii, apoi vorbi printr-o stație. Încuietorile electronice se deschiseră și gardianul o bagă pe Ami pe un alt hol îngust, care mergea în fața celor trei săli de vizită unde prizonierii se aflau față în față cu avocații lor. Ami putea vedea în săli prin niște ferestre mari, dublate de geam gros, rezistent la gloanțe.

Vanessa o aștepta deja în camera cea mai depărtată de lift. Era îmbrăcată într-o salopetă fără formă, portocalie, și stătea într-unul dintre cele două scaune jerpelite de plastic, așezate de o parte și alta a unei mese rotunde, din plastic, fixată de podea. Gardianul deschise încă o ușă

de metal și se dădu la o parte. Ami intră în sală și paznicul arătă spre un buton negru lipit de un interfon fixat pe peretele de ciment galben-deschis.

– Apăsați pe buton când terminați și vin să vă iau, îi spuse înainte de a închide ușa.

Părul Vanessei era nepieptănat și părea chiar mai slabă decât își aducea Ami aminte. Zile nesfârșite de închisoare în San Diego, în timp ce Oregonul și California se luptau asupra dreptului de a o acuza făcuseră ca pielea să prindă o nuanță de gri-cenușiu și îi doborâseră spiritul.

– Ești bine? întrebă Ami.

– Nu. Sunt chiar deprimată, răspunse onest Vanessa. Părea extenuată.

– Îmi pare atât de rău, Vanessa.

– Să nu îți pară. Nimic din toate asta nu s-a întâmplat din vina ta. Singura persoană pe care o pot învinui sunt eu. Brusc, pe fața Vanessei se văzu o umbră de determinare și încredere în sine. Dar nu regret ce am făcut. Carl ar fi fost mort dacă nu îl salvam. Apoi umerii i se lăsară în jos și ea păru pierdută. Sper doar să supraviețuiască în închisoare, dar nu cred că are șanse prea mari. Este o amenințare prea mare pentru general.

Ami nu o contrazise. În sfârșit, se convinsese că armata secretă era o fantezie și că clienta sa era o femeie grav bolnavă, dar la ce ar fi folosit să îi provoace iluziile Vanessei acum? În schimb, deschise servieta și scoase câteva documente oficiale.

– Ți-am adus să semnezi o împuternicire de reprezentare, spuse Ami, punând pe masă documentele și un stilou.

– Nu mă vei reprezenta?

– Nu pot. Ți-o minte, am vorbit despre asta prima oară când ne-am întâlnit. În primul rând, nu am experiență ca avocat al apărării în procese penale. În al doilea rând,

nu este etic ca un avocat să reprezinte două persoane în același caz. Este un conflict clar de interese. Una dintre modalitățile prin care un avocat își ajută clientul este negocierea unei înțelegeri cu procurorul. Dacă sunt doi acuzați, este normal ca avocatul unuia să îi spună procurorului că clientul lui va depune mărturie împotriva celuilalt acuzat în schimbul unei pedepse mai mici. Nu pot face asta pentru tine sau pentru Carl dacă vă reprezint pe amândoi. Și mai este o problemă. V-am ajutat să vă ascundeți. Îți imaginezi ce probleme aș avea dacă s-ar afla? Am ajutat și am ascuns fuga voastră. Dacă devin complice, este evident că va trebui să renunț la caz. Ca să nu mai spun că sunt martor la atacul lui Carl asupra lui Barney Lutz și a polițistului de la meciul lui Ryan.

Ami zâmbi cu regret.

– Am atâtea conflicte de interese, încât mă simt ca la un examen la facultatea de drept. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Ray Armitage vrea să îl reprezinte pe Carl și am vorbit cu Janet Massengill să te reprezinte pe tine. Este extraordinară. Crede că există șanse bune să te elibereze la înfățișarea pentru cauțiune.

– Nu, nu, spuse Vanesssa dând din cap. Nu aș fi în siguranță în afara închisorii. Aici sunt izolată de ceilalți deținuți. Dacă nu mituiește vreun gardian, tatăl meu nu va putea să ajungă la mine.

Ami rămase tăcută. Era trist să vadă o femeie atât de puternică redusă la acea stare de teroare.

– Asta este ceva ce poți discuta cu noua ta avocată. Nu trebuie să ceri să ieși pe cauțiune dacă nu vrei. Imediat ce vei semna această împuternicire, Janet va prelua cazul. Astăzi este ocupată, dar te va vizita mâine.

Vanessa se întinse peste masă și își puse mâna peste a lui Ami.

– Nu mă părăsi, Ami.

– Nu m-ai ascultat? Nu am altă opțiune.

– Trebuie să rămâi avocata mea. Este singura mea șansă.

– Să faci ce?

– Să îl dau în vileag pe tata și să îl salvez pe Carl.

– Cum este posibil să faci asta, Vanessa? întrebă Ami, exasperată până de refuzul clientei ei de a face față realității.

– Pot cere o înfățișare deschisă, în prezența presei și a publicului. Pot chema martori. Îl pot chema ca martor pe tata și îl poți interoga sub jurământ, în văzul întregii lumi.

– Nu va merge. Va nega totul și acuzarea va scoase în evidență problemele tale psihice. Avocatul tău nu are nicio dovadă care să contrazică ceea ce spune generalul.

– Carl îl va contrazice.

– Nimeni nu îl va crede pe Carl fără dovezi solide. Gândește-te cum va părea după ce îl va interoga Brendan Kirkpatrick. Sunt dovezi copleșitoare că a ucis un congresmen, un general, câțiva dintre paznicii tatălui tău și pe prietenul meu George French.

Vanessa se uită în ochii lui Ami.

– Carl jură că nici măcar nu era în Statele Unite când a fost ucis generalul Rivera și nu l-a ucis pe George French. Eu am fost cu el din momentul în care l-am ajutat să scape până am fost răpită.

Ami dădu din cap.

– Va fi greu de vândut asta, Vanessa. Am văzut fotografiile de la locul crimei din Lost Lake. George a fost ucis în același mod în care Rice l-a ucis pe congresmenul Glass. Dacă tu ești singurul alibi pe care îl are... Ami își ridică mâinile, cu palmele în sus. Vezi problema?

– Am o modalitate de a-l înfrânge pe tata care nu depinde de Carl, dar trebuie să rămâi cu mine. Nu am încredere în nimeni altcineva să fac asta.

– Să faci ce?

– S-ar putea să existe o modalitate de a demonstra că Unitatea a existat și că tata a fost implicat, dar este o chestie dificilă. Vanessa se uită spre masă. Dacă nu merge...

Părea atât de învinsă, încât Ami nu se putut abține să nu îi pară rău pentru ea.

– Nu pot, Vanessa. Doar ce ți-am explicat de ce trebuie să mă retrag din cazul tău și al lui Carl. Spune-i lui Janet Massengill planul tău. Ea poate face tot ce pot și eu, dar mai bine.

Vanessa ridică privirea. Trăsăturile îi păreau din piatră, iar în ochi îi lucea o determinare nebunească.

– Ești singura mea speranță, Ami, și nu ne vei părăsi pe Carl și pe mine.

– Vanessa...

– Voi spune poliției că ne-ai ajutat să fugim.

Maxilarul lui Ami căzu și ea roși de furie.

– Aș fi terminată, spuse ea. Aș fi arestată și dată afară din barou.

– Nu voiam să se ajungă aici, dar nu am altă alegere. Trebuie să îl opresc pe tata. Nu îl pot lăsa să devină președintele Statelor Unite. Trebuie să plătească pentru ce ne-a făcut mie și lui Carl.

– Te rog, nu face asta, Vanessa. Am încercat doar să te ajut. Nu am făcut niciodată nimic să te rănesc. De ce ai vrea să mă rănești pe mine și pe fiul meu?

– Nu vreau să îți fac rău ție și lui Ryan, dar o voi face dacă trebuie. Ține minte un lucru, Ami. Sunt copilul tatălui meu și pot fi la fel de lipsită de milă ca și el dacă sunt nevoită.

– Ce vrei să fac? întrebă Ami, sperând că va găsi un punct slab în planul Vanessei, care o va convinge să o lase baltă și să o lase să plece.

– Notează numărul ăsta. Este telefonul mobil al lui Victor Hobson. Aranjează o întâlnire. Dacă am dreptate, există o dovadă că Unitatea a existat și el mă poate ajuta să o folosesc.

CAPITOLUL XXXIV

Gardianul îi invită pe Ami, Brendan Kirkpatrick şi pe Victor Hobson în sala de vizite şi închise uşa în spatele lor. Vanessa stătea deja la o masă cu trei scaune.

– Îl ştii pe domnul Hobson, spuse Ami. Acesta este Brendan Kirkpatrick. El este acuzatorul. Vreau să fiu sigură că înţelegi asta.

– Nu îmi fac nicio iluzie cu privire la interesul domnului Kirkpatrick pentru mine.

– Bine, spuse procurorul în timp ce punea un reportofon pe masă. Voi continua să insist să înregistrez tot ce se petrece aici.

– Mă aşteptam la asta, răspunse Vanessa.

În timp ce procurorul umbla la reportofon, Victor Hobson se aşeză în faţa prizonierei.

– A trecut mult timp, spuse el.

– Aproape douăzeci de ani.

– Îmi pare rău că trebuie să ne întâlnim în asemenea circumstanţe.

– Amândurora, răspunse Vanessa cu un zâmbet forţat. Dar mă veţi ajuta să schimb circumstanţele.

Brendan vorbi în reportofon, precizând data, spunând unde avea loc înregistrarea şi numele tuturor celor prezenţi.

– Uite, Vanessa, trebuie să spun asta înainte de a merge mai departe, zise Victor Hobson imediat ce remarcile introductive ale lui Kirkpatrick se terminară. Vin din partea FBI-ului, ceea ce înseamnă că sunt un ofițer în timpul misiunii. La fel ca Brendan. Misiunea noastră este să te băgăm la închisoare.

– Nu, Victor, misiunea ta este să-i prinzi pe tipii răi. Ăștia nu sunt Carl sau eu. Tatăl meu este tipul rău și eu te voi ajuta să îl prinzi.

Brendan Kirkpatrick dădu din cap.

– Nu îmi place asta. Sunt aici doar din cauza doamnei Vergano, care nu ar trebui să te reprezinte.

– Am renunțat la orice drept în scris.

– Mi-a arătat hârtia, spuse Brendan. Încă mai cred că faci o greșeală imensă. Realizezi că în mod evident voi folosi orice declarație incriminantă ca să te condamn și că îi voi chema pe domnul Hobson și pe avocatul tău ca martori la tot ceea ce ai spus, dacă este necesar?

– Da.

– Dacă o chem pe doamna Vergano ca martor, în mod clar nu te va mai putea reprezenta.

– Știu asta, dar sper că nu va fi necesar. Vanessa se aplecă în față și se concentră asupra lui Kirkpatrick. Audierea mea pentru cauțiune va fi săptămâna viitoare...

– Și eu sunt împotrivă. Vreau să fiu sincer cu tine, domnișoară Kohler. Vă consider pe tine și pe domnul Rice niște criminali periculoși. Nu numai că mă voi opune cauțiunii, dar sunt câteva concesii pe care le pot face dacă te gândești la negocieri pentru ușurarea pedepsei.

– Ai mai crede asta dacă aș putea demonstra că tatăl meu a condus o unitate militară secretă în timpul și după războiul din Vietnam, care a comis un număr de acte ilegale

în Statele Unite, inclusiv uciderea congresmenului Eric Glass la ordinele directe ale tatălui meu?

Kirkpatrick oftă.

– Am citit declarațiile tale date autorităților din California, iar domnul Hobson mi-a spus despre cartea ta. Consider acuzațiile pe care i le aduci generalului Wingate neverosimile și total nefondate. Și chiar dacă ar fi adevărate, cum s-ar schimba faptul că l-ai ajutat pe Rice să scape din închisoare cu ajutorul armei? Cred că ar trebui să încheiem această întâlnire înainte de a spune ceva ce ți-ar înrăutăți situația.

– Tatăl meu este un criminal fără principii. Vreți ca un asemenea om să ne conducă țara?

– Sigur că nu – dacă este un criminal fără principii, răspunse Kirkpatrick, dar nu îți poți susține acuzațiile și nu voi accepta nimic din ce spuneți tu sau Carl Rice fără dovezi solide.

Vanessa se uită la Victor Hobson.

– Păi, ar putea exista dovezi și tu le-ai putea obține, Victor. Dacă le găsești, putem folosi audierea mea pentru cauțiune ca să îl demascăm pe tata. Îl putem chema ca martor și îl putem pune sub jurământ.

– Despre ce vorbim aici? întrebă Hobson.

– Cred că ar trebui să încheiem discuția acum, zise Kirkpatrick.

– Să auzim ce are de spus Vanessa.

Kirkpatrick păru surprins și Vanessa aproape suspină de ușurare când realiză că directorul FBI urma să o asculte.

– Patrick Gorman, șeful meu de la *Exposed*, m-a vizitat pe când eram în închisoare în San Diego. Glumeam despre mâncarea din închisoare și i-am spus că nu îmi pot permite ceva mai bun cu ce mă plătește el.

– Ce are de a face mâncarea de la închisoare cu demonstrarea faptului că tatăl tău a condus o echipă de asasini? întrebă Kirkpatrick.

– Lasă-mă să vă spun.

CAPITOLUL XXXV

Tribunalul regional Multnomah ocupa o întreagă clădire de lângă parcul Lownsdale, în centrul orașului Portland. Construită în 1914, clădirea din ciment gri și oțel contrastează puternic cu arhitectura modernă a Centrului de Justiție de pe partea cealaltă a parcului și promite justiție necompromisă celor care încalcă legea.

O închisoare mică la etajul al șaptelea al tribunalului îi adăpostește pe prizonierii care au audieri. Liftul care îi transportă de la închisoare se oprește într-un chioșc din spatele tribunalului de pe Fifth Avenue. Sala de judecată a judecătorului Ruben Velasco, unde urma să aibă loc audierea pentru cauțiune a Vanessei, era în fața tribunalului, pe Fourth Avenue.

Ami purta un șirag de perle și era îmbrăcată în pantaloni negri și cămașă albă de mătase, unul dintre puținele costume decente ale ei și cel pe care îl purta întotdeauna la audieri importante. Vanessa purta un costum gri conservator pe care i-l cumpărase Ami. Dacă nu ar fi avut cătușele, se putea crede că făcea parte din echipa apărării. Când liftul închisorii se deschise la etajul al cincilea, Ami făcu câțiva pași în spatele gardianului care o escorta pe Vanessa din

închisoare. Imediat ce intrară pe coridor, numeroşi reporteri alergară spre ei.

– Mergi mai departe şi nu răspunde la întrebări, îi spuse Ami în timp ce reporterii şi camerele de televiziune se îndreptau spre ele. Ajutoarele şerifului îşi făcură drum prin mulţimea care ţipa. Ami îşi protejă ochii de strălucirea luminilor camerelor de televiziune în timp ce mergea în urma gărzilor.

– Tu şi Carl Rice eraţi amanţi?

– De ce îţi urăşti tatăl?

– Vei vota pentru preşedintele Jennings în prima rundă?

Întrebările se îngrămădeau spre ea, dar Vanessa nu clipi în faţa atacului. În timp ce Ami evita atenţia presei, Vanessa o considera o şansă de a transmite mesajul despre tatăl ei publicului. Îşi îndreptă umerii şi se uită la jurnalişti.

– Tatăl meu este un criminal, ţipă Vanessa, ignorând sfatul lui Ami. Ar trebui să fie în închisoare, nu la Casa Albă.

Ami era îngrijorată că afirmaţiile Vanessei către presă ar putea fi folosite împotriva ei, dar asta nu o deranja pe Vanessa. Ştia că va petrece mulţi ani în spatele gratiilor dacă Victor Hobson nu ieşea la înaintare pentru ea. Nu îi era frică. Supravieţuise sanatoriului crezând în ea şi va supravieţui şi în închisoare. Oricum, nu avea nimic de pierdut. Dacă Hobson eşua, nu îi va fi mai rău decât în momentul în care se predase poliţiei. Dar Hobson s-ar putea să găsească dovada ei. Dacă o găsea, tatăl ei ar fi fost distrus. Dacă se întâmpla asta, era dispusă să facă faţă consecinţelor de a-l fi ajutat pe Carl să evadeze din închisoare.

Un şir de spectatori trecea prin detectorul de metale care fusese montat în faţa sălii de judecată a judecătorului Velasco. Un paznic opri şirul pentru a le lăsa pe Ami, Vanessa şi pe paznici să intre. Brendan Kirkpatrick şi Howard Walsh se întoarseră pe scaunele lor de la masa acuzării şi

le urmăriră pe femei mergând pe culoar. Ami nu îi remarcă. Era prea ocupată să urmărească băncile aglomerate. Câțiva reporteri ocupau aria rezervată presei din fața sălii. Leroy Ganett, care era chemat ca martor de Ami și de acuzare, stătea în spatele sălii. Doctorul se înroși și se uită în altă parte când o văzu pe femeia care îl păcălise. Victor Hobson, singurul bărbat de care Ami și Vanessa sperau să fie prezent, lipsea.

Un alt bărbat nu era prezent în sală. Generalul Morris Wingate aștepta în biroul procurorului păzit de o armată din cadrul serviciilor secrete și de propria forță de securitate. Kirkpatrick îl adusese pe general în clădire înainte ca tribunalul să se deschidă pentru a evita mulțimea de protestatari, suporteri și reporteri care se năpustiseră în sală când înfățișarea generalului ca martor fusese făcută publică.

Chiar când ajunseră la gardul mic ce separa spectatorii de zona în care își desfășurau treaba avocații și judecătorul, Vanessa remarcă un bărbat zvelt, intelectual, îmbrăcat elegant, de vreo cincizeci și cinci de ani.

– Îl vezi pe tipul ăla de la fereastră din al treilea rând din spate? îi șopti Vanessa lui Ami. Este Bryce McDermott, consilierul pe probleme politice al tatălui meu. Probabil că va raporta tot ce se întâmplă aici.

Când gardienii îi scoaseră cătușele Vanessei urmă un murmur de voci – unele ostile, altele de simpatie. Femeile se așezară imediat ce mâinile Vanessei fură eliberate. Ami încercă să evite murmurul conversațiilor care se auzea din galerie, concentrându-se asupra interogatoriilor directe și încrucișate pe care le stabilise pentru fiecare martor. Reușise să blocheze mare parte a zgomotului când loviturile ciocănelului aprodului anunțară intrarea judecătorului Velasco. Ami se ridică în picioare și îi făcu semn Vanessei să facă același lucru când judecătorul se așeză la prezidiu.

– Bună dimineața, spuse Velasco tuturor celor din sală. Vă puteți așeza.

Judecătorul așteptă să se adreseze spectatorilor până când aprodul citi numele și numărul cazului pentru înregistrare.

– Înainte de a începe această audiere pentru cauțiune, vreau să fac clar celor cărora li s-a acordat privilegiul de a urmări procedurile acestei curți, că nu voi tolera comportamentul nepotrivit în sala mea de judecată în nicio circumstanță. Oricine provoacă dezordine va fi scos din sală imediat și va fi acuzat de sfidarea acestei curți. Unul dintre motivele pentru care fac acest anunț este posibilitatea ca generalul Morris Wingate, candidat din partea partidului său la prezidențiale, să fie chemat ca martor. Dacă se va întâmpla asta, vor fi prezenți mulți polițiști și membri ai serviciului secret, pe lângă gardienii care mențin ordinea în această sală în mod normal. Dacă cineva pune la cale orice fel de protest politic în timpul audierii sale, vă avertizez că veți ajunge la închisoare. Sper că este clar.

Judecătorul se opri pentru a lăsa ca mesajul său să fie înțeles.

– Acum la treabă. Părțile sunt gata?

– Statul este gata, domnule judecător, spuse Brendan Kirkpatrick, ridicându-se pentru a se adresa curții.

Ami se ridică.

– Ami Vergano pentru domnișoara Kohler. Suntem gata să începem.

– Foarte bine. Domnule Kirkpatrick, care este poziția dumneavoastră referitoare la cauțiunea pentru domnișoara Kohler?

– Statul dorește să rămână așa cum este. Acuzata a folosit o armă pentru a-l ajuta pe Carl Rice să evadeze dintr-o aripă păzită a spitalului regional. A terorizat patru oameni

în timpul fugii. De atunci, domnul Rice a ucis și a atacat mai multe persoane. Domnișoara Kohler se poate să fi ajutat și instigat aceste crime. După ce este acuzată în Oregon, acuzata va fi trimisă în California, unde va fi acuzată de crimă și atac reieșit din intrarea în casa tatălui ei. Acțiunile sale demonstrează că este un pericol pentru ceilalți și un posibil risc. Încă ceva. Domnișoara Kohler a dezvoltat o ură patologică față de tatăl ei, generalul Morris Wingate. Dacă ar fi liberă, ar reprezenta un pericol pentru un candidat la președinție.

Kirkpatrick se așează și Ami se ridică. Era speriată de argumentul pe care urma să îl susțină, dar avea datoria să reprezinte poziția clientei sale, chiar dacă nu credea în ea. Mai important, Vanessa încă avea puterea de a distruge viața lui Ami și a lui Ryan, spunând autorităților că Ami o ajutase să se ascundă.

– Mai întâi, domnule judecător, domnișoara Kohler nu are cazier. Este angajată la un ziar din Washington D.C. Voi oferi ca dovadă o declarație scrisă a angajatorului ei care susține că nu va rezilia contractul domnișoarei Kohler. De asemenea, ea a avut aceeași casă în Washington mulți ani. Cu excepția acestui incident, domnișoara Kohler a fost un cetățean model. Mai important, domnișoara Kohler nu l-a ajutat pe domnul Rice cu intenții criminale. Domnișoara Kohler crede că acțiunile sale de salvare a lui Carl Rice din spital au fost justificate de o teorie a apărării, cum au fost și acțiunile domnului Rice din California, când a salvat-o pe domnișoara Kohler, care fusese răpită și atacată de tatăl ei și de agenții acestuia. Carl Rice și generalul Wingate se cunosc de când domnișoara Kohler și domnul Rice mergeau la același liceu în California. Domnul Rice a primit ordinul de recrutare în ultimul an de liceu și a intrat în armată în loc de a căuta o scutire pentru colegiu, deși

primise o bursă la Dartmouth. În final, a devenit membru al Forțelor Speciale în timpul războiului din Vietnam și aici drumul său și al generalului s-au întâlnit din nou.

În timpul războiului din Vietnam, generalul Wingate era șeful Agenției de Coordonare a Informațiilor Secrete, al cărei statut nu îi permitea să aibă agenți de spionaj activi. În ciuda acestei interziceri clare, generalul Wingate conducea o unitate militară mică și selectă în această agenție. Unitatea era finanțată cu banii obținuți din activități ilegale, precum traficul de droguri.

În sală se auzi un murmur și judecătorul Velasco făcu semn să se facă liniște. Când sala se potoli, se întoarse către Ami.

– Sper că aveți dovezi în sprijinul acestor afirmații senzaționale, doamnă Vergano.

– Am citat martori care vor depune mărturie cu privire la Unitate și la legătura generalului cu aceasta.

Velasco păru neîncrezător, dar îi spuse lui Ami să continue.

– La puțin timp după ce domnul Rice s-a întors în țară după terminarea primei misiuni de luptă, generalul Wingate a aranjat o întâlnire în care l-a recrutat pe domnul Rice în unitatea secretă. De la începutul anilor șaptezeci și până în 1985, domnul Rice a fost membru al Unității. Sub ordine, a realizat mai multe misiuni, inclusiv asasinate în Europa și pe tărâm american.

În 1985, Vanessa Kohler locuia în Washington D.C., unde s-a reîntâlnit cu domnul Rice. Într-o seară, el i-a mărturisit că a ucis doi oameni în Texas, la ordin. Se presupunea că aceste persoane spionau pentru chinezi. Era foarte supărat și i-a spus domnișoarei Kohler că voia să iasă din Unitate. Domnișoara Kohler a găsit dovezi într-un seif din casa generalului care atestau existența Unității. Ea le-a

prezentat congresmenului Eric Glass la casa lui de vacanță din Lost Lake, California, în speranța că congresmenul va da în vileag activitățile Unității și implicarea tatălui ei în aceste acțiuni ilegale. Când a descoperit că dosarele dispăruseră, generalul Wingate l-a trimis pe domnul Rice să îl ucidă pe congresmen și să recupereze dosarele. După ce domnul Rice l-a ucis pe congresmen și a recuperat dosarele, generalul Wingate a pus la cale uciderea domnului Rice. Acesta a supraviețuit, fără cunoștința generalului. Domnul Rice s-a ascuns ani de zile, dar poza sa a apărut la posturile naționale de televiziune, după atacul de la meciul din Liga Mică. Când domnișoara Kohler l-a recunoscut, a știut că era doar o chestiune de timp până când tatăl său va afla că domnul Rice este în viață. Domnișoara Kohler l-a ajutat pe domnul Rice să fugă din spital pentru că era sigură că generalul Wingate va ordona să fie ucis pentru a păstra secretul.

Zgomotul din sală crescu în intensitate. Judecătorul lovi cu ciocănelul din nou.

– Vă rog apropiați-vă de prezidiu, spuse el.

Judecătorul se aplecă înainte și își coborî vocea imediat ce Ami și Brendan Kirkpatrick se apropiaseră.

– Vă previn, doamnă Vergano. Nu voi permite ca sala mea de judecată să fie transformată într-o platformă de asasinare a unui personaj politic. Acuzațiile dumneavoastră vor fi preluate de toate posturile de televiziune și de ziarele din țara asta și ar putea afecta rezultatele primului tur al alegerilor. Te voi denunța asociației avocaților și te voi trimite în judecată dacă aceste acuzații sunt nefondate sau nu au legătură cu această audiere.

– Înțeleg, domnule judecător, răspunse Ami calmă. O durea stomacul și își simțea capul gol de frică.

– Și dumneavoastră, domnule Kirkpatrick – nu am auzit nicio obiecție.

– Nu văd cum aș putea obiecta, domnule judecător. Doamna Vergano susține că are martori care vor sprijini ceea ce susține. Personal, nu cred că au vreo credibilitate, dar dumneavoastră sunteți singura persoană din sala de judecată care poate stabili credibilitatea martorilor.

– Și o voi face, doamnă Vergano, o voi face. Și dacă decid că dumneavoastră sau clienta dumneavoastră a folosit în mod greșit acest proces vor fi consecințe.

Chiar și în haine de pușcăriaș, portocalii și nepotrivite și cu mâinile încătușate, Carl Rice impunea respect. Mergea cu demnitate și – ca o panteră în cușcă – radia un iz de pericol care te făcea să dorești să păstrezi distanța.

– Se poate ca domnului Rice să i se scoată cătușele cât timp va depune mărturie? îl întrebă Ami pe judecător.

– Sergent Perkins? spuse judecătorul, adresându-se paznicului de la închisoare.

– Am prefera să rămână cu ele, domnule judecător. Domnul Rice este considerat un prizonier periculos. Am fost informați că este pregătit în arte marțiale și că a făcut parte din Forțele Speciale. Șeriful a știut că se va cere asta și crede că ar trebui să rămână cu cătușele de la mâini și de la picioare.

– Voi urma recomandările șerifului, doamnă Vergano. Aș fi putut proceda în alt fel dacă acesta era un proces, dar știu că dânsul este prizonier și acest lucru nu va afecta decizia mea asupra cauțiunii.

Carl ridică din umeri pentru a arăta că acest lucru nu avea nicio importanță pentru el. Judecătorul Velasco îi ordonă aprodului să îi spună jurământul și paznicii îl ajutară pe Rice să intre în boxa martorilor.

– Doamnă Vergano, spuse judecătorul, înainte de a-l examina pe domnul Rice, aș vrea să îl interoghez.

Ami încuviință. Se așteptase la asta.

Judecătorul se întoarse spre martor.

– Domnule Rice, doamna Vergano a fost avocata dumneavoastră...

– Încă mai este, domnule judecător, răspunse Rice calm.

– Acest lucru mă deranjează. În mod normal, un avocat nu reprezintă două persoane care sunt acuzate în același caz.

– Doamna Vergano mi-a explicat toate problemele care se pot ridica din faptul că ne reprezintă pe domnișoara Kohler și pe mine. Am renunțat la orice drept deoarece eu și domnișoara Kohler credem că este în interesul nostru ca doamna Vergano să ne reprezinte.

– Această decizie a voastră mă neliniștește, dar mă voi supune alegerii voastre. Oricum, trebuie să discut o altă chestiune cu dumneavoastră. Sunteți conștient de faptul că depuneți mărturie sub jurământ și că tot ce veți spune va fi înregistrat de grefier și că poate fi folosit împotriva dumneavoastră în orice audiere va avea loc în acest caz aici, în California și la tribunalul federal?

– Da, domnule, am discutat acest lucru pe larg cu doamna Vergano.

– Te-ai putea autoacuza de crimă, atac, evadare și altele.

– Apreciez îngrijorarea dumneavoastră, domnule judecător, dar sunt dispus să îmi risc viața pentru a spune poporului american adevărul despre Morris Wingate.

Judecătorul Velasco era în mod vizibil agitat. Pentru un moment, păru să vrea să spună mai multe. În schimb, se întoarse către Ami.

– Continuați, doamnă Vergano.

– Mulțumesc, domnule judecător. Domnule Rice, ați fost înrolat în armata Statelor Unite?

– Da.

– În timpul războiului din Vietnam?

– Şi după.

– Când s-a terminat serviciul dumneavoastră?

– Oficial, nu cred că s-a terminat vreodată, dar am plecat de bună voie în 1985.

– Care au fost circumstanţele care v-au determinat să părăsiţi armata?

– Generalul Morris Wingate m-a trimis pe mine şi pe alţi membri ai unei unităţi ilegale conduse de ACIS în Vietnamul de Nord. Se presupunea că trebuie să salvăm nişte americani daţi dispăruţi în misiune, dar întreaga acţiune a fost o înscenare. Nord-vietnamezii ştiau că venim. A fost o ambuscadă. Cu excepţia mea, toţi membrii Unităţii au fost ucişi. Am fost capturat, dar am scăpat. După un an, am ajuns înapoi în State şi m-am dat la fund. Mi-am imaginat că nimeni nu mă va căuta, deoarece se presupunea că sunt mort.

– Aţi spus că a fost vorba de o înscenare. Cine a pus-o la cale?

– Morris Wingate. A vrut să-i elimine pe toţi membrii Unităţii şi aproape a reuşit.

Ami îl rugă pe Rice să îi spună judecătorului cum a fost recrutat în Unitate şi să descrie câteva dintre misiunile sale. Zgomotul galeriei încetă pe măsură ce Rice hipnotiza spectatorii cu poveşti despre caravanele atacate în dealurile Shan, cu tăiatul gâtului şefilor de trib din Asia de Sud-Est în miezul nopţii şi cu asasinarea spionilor în Europa şi America. În spatele ei, în zona pentru presă, care era plină cu reporteri ai fiecărui ziar important din ţară şi câţiva de la ziare din străinătate, Ami auzea scrâşnetul creioanelor pe caietele de dactilografiat.

– Domnule Rice, aţi declarat că aţi fost recrutat în Unitatea generalului Wingate după prima misiune de luptă.

– Da, doamnă.

– Aţi fost rănit în timpul acelei misiuni?

– Am fost zgâriat de un glonț. Nu a fost nimic serios.

– Ați fost spitalizat ca urmare a rănii?

– Am fost trimis la spital să mi se verifice rana, dar m-au ținut mai puțin de o zi.

– Ați fost spitalizat pentru stres legat de luptă?

– Nu, doamnă.

– Ați căpătat o rană mai serioasă în timpul misiunii de salvare a celor dați dispăruți?

– Da. O bombă a explodat lângă mine și am fost lovit de șrapnele.

– Să trecem la un alt subiect. La ce liceu ați absolvit?

– St Martin's Prep, California.

– Domnișoara Kohler era elevă la școala aceasta?

– Eram în aceeași clasă.

– Cine este tatăl Vanessei Kohler?

– Generalul Morris Wingate.

– L-ați văzut pe generalul Wingate când vă întâlneați cu fiica lui?

– Da, de multe ori.

– Domnișoara Kohler s-a despărțit de dumneavoastră cât erați la liceu?

– Da.

– De ce?

– Am fost înrolat. Ea voia să mă opun înrolării. Fusesem acceptat la facultate și puteam să obțin o amânare. A fost supărată când nu am încercat să obțin una și am ales să mă înrolez.

– Domnișoara Kohler credea că tatăl dânsei este responsabil pentru cererea de înrolare?

– Da. Credea că a făcut asta pentru a interveni în relația noastră.

– După liceu, când a fost următoarea dată când ați văzut-o pe domnișoara Kohler?

– În 1985.

– Unde v-aţi întâlnit?

– În Washington D.C. Eu predam la şcoala de limbi străine din Fort Meyer, iar ea mergea la facultatea de drept şi lucra pentru congresmenul de California, Eric Glass.

– La un anumit timp după întâlnirea cu domnişoara Kohler în Washington, i-aţi spus despre colaborarea cu tatăl ei şi despre misiunile dumneavoastră?

– Da.

– Aţi aflat mai târziu ce a făcut ca rezultat al confesiunilor dumneavoastră?

– Da. A furat dosarele a zece membri ai Unităţii din seiful tatălui ei şi i le-a dat congresmenului Glass, care avea o casă de vacanţă în Lost Lake, California.

– Vi s-au dat instrucţiuni de către Morris Wingate cu privire la congresmen şi la dosare?

– Generalul Wingate mi-a spus că congresmenul Glass era un trădător care urma să vândă dosarele unui guvern străin. M-a instruit să mă duc la Lost Lake, să găsesc dosarele şi să îl torturez până la moarte pe congresmen.

Urmă o reacţie puternică din diferite părţi din sală şi judecătorul Velasco ceru să se facă linişte. Ami continuă întrebările imediat ce liniştea de restabili în sala de judecată.

– Crima prin torturare era neobişnuită chiar şi în serviciul dumneavoastră?

Figura lui Rice cedă pentru prima dată. Îşi umezi buzele şi păru bolnav.

– Torturarea cuiva până la moarte era neobişnuită? întrebă Ami din nou.

– Da, răspunse Rice, cu o voce abia perceptibilă.

– V-a văzut cineva ucigându-l pe Eric Glass?

Rice se uită la Vanessa.

– Domnișoara Kohler era în casă. Nu am știut că era acolo până nu am văzut-o. Generalul nu îmi spusese că fiica sa îi dăduse dosarele congresmenului.

– Ce ați făcut după ce ați văzut-o pe Vanessa?

– Am intrat în panică. Am fugit. M-am adunat, am dus dosarele generalului și l-am rugat să îmi explice de ce era Vanessa la Lost Lake. Mi-a spus că Glass o convinsese să îi fure dosarele. Mi-a spus că ea le-a zis polițiștilor că l-am ucis pe congresmen. Apoi mi-a spus că mă va ascunde în Vietnamul de Nord, trimițându-mă într-o misiune de salvare a unui grup de americani dați dispăruți în acțiune care erau ținuți prizonieri. Mi-a promis că va avea un plan când mă întorceam, pentru a fi sigur că nu voi fi arestat. Urma să aranjeze operații estetice și o nouă identitate.

– Dar acest lucru nu s-a întâmplat niciodată?

– Nu, spuse Rice amar. Misiunea era o cursă. Puteam demonstra că Unitatea există și la fel puteau și restul membrilor ei. Noi trebuia să fim morți pentru a se putea proteja. Toți acei soldați curajoși care și-ar fi dat viața pentru țara lor...

Rice se opri. Încerca să își mențină calmul, dar era gata să izbucnească în lacrimi. Ceru un pahar cu apă. Judecătorul Velasco nu mai părea sceptic. În galerie se auzeau șoapte. Ami aruncă o privire în spatele ei. Spectatorii păreau vrăjiți și serioși.

– Cum ați supraviețuit? întrebă Ami, atât de încet încât grefierul trebui să facă eforturi ca să o audă.

– Am evadat.

– Vă rog, îi puteți spune judecătorului cum s-a întâmplat acest lucru?

Carl se adună și îi spuse judecătorului Velasco cum fusese capturat și torturat, cum evadase, supraviețuise în junglă și se întorsese în America. În timp ce vorbea, ochii lui

Carl nu părăsiră barele boxei martorilor. Când termină, era vlăguit.

– De ce v-a scos domnișoara Kohler din spital? întrebă Ami când Rice fu gata să continue.

– Credea că generalul va încerca să mă omoare imediat ce va afla că sunt în viață.

– Deci v-a eliberat ca să vă salveze viața?

– Da.

– Era frica sa pentru siguranța dumneavoastră justificată?

– Cred că da.

– După ce ați părăsit spitalul, i-ați omorât pe doctorul George French, psihiatrul pe care îl foloseam ca expert în acest caz, și pe soția sa?

– Nu.

– Cine i-a ucis?

– Generalul Wingate a ordonat oamenilor săi să îl ucidă pe doctorul George French.

– De unde știți asta?

– Deoarece acești bărbați au încercat să vă omoare și pe dumneavoastră, doamnă Vergano.

– Și dumneavoastră m-ați salvat?

– Da.

– De ce credeți că generalul Wingate l-a omorât pe doctorul French și a încercat să mă omoare?

– Erați cele două persoane care au avut acces la mine în spital. Îi era teamă că v-am spus despre Unitate și despre implicarea lui în ea, astfel încât puteați folosi informația ca monedă de schimb în negocierile pentru pedeapsă.

– De ce ați intrat în vila generalului din California?

– Oamenii săi au răpit-o pe Vanessa. I-am văzut. Mă temeam pentru viața ei.

– Deci domnișoara Kohler nu s-a dus acasă la tatăl ei voluntar?

– Nu, doamnă.

– Nu mai am întrebări, domnule judecător.

Brendan Kirkpatrick se ridică încet și se apropie de martor. În drum spre boxă, procurorul îi dădu copii lui Ami după câteva documente.

– Domnule judecător, tocmai i-am dat avocatei copii după probele 1, 2 și 3, care au fost semnalate anterior. Doamna Vergano este gata să depună mărturie, pentru acuratețea procesului, că acestea sunt dosarele militare ale domnului Rice, din documentele oficiale. Doresc să fie înregistrate ca dovezi.

– Sunteți gata să depuneți mărturie, doamnă Vergano? întrebă judecătorul Velasco.

– Da, doar pentru acuratețea procesului, domnule judecător.

– Foarte bine. Documentele vor fi admise.

– Am doar câteva întrebări pentru dumneavoastră, domnule Rice, spuse Kirkpatrick în timp ce dădea martorului copii după dovezi. Ați declarat că ați făcut parte într-o așa-zisă unitate secretă de la începutul anilor șaptezeci până în 1985, când ați fost dat dispărut?

– Da.

– Și ați avut numeroase misiuni peste hotare?

– Da.

– Uitați-vă la dosarele dumneavoastră. După prima misiune de luptă, mai indică alte misiuni peste hotare?

– Nu, dar dosarele sunt false. Misiunile mele nu au fost niciodată scrise cât am fost în Unitate.

– Așa ați declarat. Dar documentele oficiale nu vă susțin declarațiile, nu este așa?

– Nu.

– Care era gradul dumneavoastră în 1985?

– Eram căpitan.

– Dar în dosare sunteți trecut ca sergent, nu-i așa?

– Da.

– Priviți dovada numărul 3. Este evaluarea psihiatrică scrisă de doctorul Howard Stienbock.

– Nu am fost niciodată intervievat de acest om. Dovada este falsă.

– Dar spune că ați fost eliberat din armată pentru că pretindeați că sunteți căpitan și doctorul a concluzionat că este posibil să aveți manifestări paranoice ca rezultat al stresului după singura dumneavoastră misiune de luptă.

– Nu a fost singura mea misiune de luptă. Aceste documente au fost pregătite de generalul Wingate pentru a masca apartenența mea la Unitate.

– Înțeleg. Au fost scrise ca parte a conspirației împotriva dumneavoastră.

– Au fost pregătite ca parte a unei acțiuni de acoperire.

– Și nu mai aveți dosarele pe care le-ați luat din Lost Lake?

– Le-am dat generalului.

– Și bărbații din cadrul Unității sunt toți, în mod convenabil, morți? Cadavrele lor sunt în Vietnamul de Nord?

– Nu a fost convenabil pentru ei, domnule Kirkpatrick. Erau oameni curajoși care au murit în condiții tragice.

– Așa spuneți dumneavoastră. Dar nu puteți demonstra acest lucru, nu-i așa?

Rice făcu o pauză, apoi dădu din cap.

– Trebuie să vorbiți pentru înregistrare, domnule Rice. Aveți vreo dovadă care să sprijine acuzațiile dumneavoastră împotriva generalului Morris Wingate?

– Niciuna în afara cuvântului meu, spuse Rice, cu vocea puțin mai tare ca o șoaptă.

– Atunci judecătorul trebuie să creadă în cuvântul dumneavoastră pentru existența unei unități secrete, acțiunile

dumneavoastră în cadrul ei și falsificarea dosarelor militare oficiale, nu-i așa?

Rice se uită la hârtiile pe care le ținea în mână și nu răspunse. Kirkpatrick renunță la întrebare și atacă un nou subiect.

– Când dumneavoastră și acuzata erați la liceu, v-a spus vreodată ce simțea pentru tatăl ei?

– Da.

– Ar fi corect să spunem că acuzata își urăște tatăl?

– Da.

– V-a spus vreodată că ea crede că tatăl ei i-a ucis mama?

– Da.

– Și că a făcut parte din conspirația pentru uciderea președintelui Kennedy?

În sala de judecată se auzi un murmur și niște râsete. Judecătorul Velasco ceru să se facă liniște.

– Nu mi-a spus niciodată că ar crede că tatăl ei a fost implicat în asasinarea lui Kennedy.

– Dar își urăște tatăl?

– Da.

– Și ar face orice – absolut orice – pentru a-i face rău tatălui ei, nu-i așa?

– Obiectez, spuse Ami. Întrebarea solicită o speculație.

Înainte ca judecătorul să poată comenta, Kirkpatrick spuse:

– Îmi retrag întrebarea și nu mai am întrebări pentru martor.

Paznicii îl ajutară pe Carl să coboare din boxa martorilor. Când trecu pe lângă masa apărării, se uită la Vanessa și ea zâmbi. Zâmbi și el și fu scos din sala de judecată, dar zâmbetului său îi lipsea convingerea.

– Chemați următorul martor, ordonă judecătorul.

– Domnișoara Kohler îl cheamă pe doctorul Leroy Ganett, spuse Ami.

Doctorul Ganett se îndreptă spre boxă fără să se uite la Ami sau la Vanessa. Era supărat când rosti jurământul.

– Doctor Ganett, spuse Ami după ce anunță specializarea doctorului și funcția sa în spital, dumneavoastră erați medicul lui Carl Rice, nu-i așa?

– Da, răspunse el scurt. Era evident că își dorea să fie oriunde altundeva decât în boxa martorilor, luat la întrebări de Ami din partea Vanessei Kohler.

– Și îl cunoșteați drept Daniel Morelli?

– Da.

– Să vorbim despre el cu numele adevărat – Carl Rice – de acum încolo, da?

– Dacă doriți.

– De ce îl tratați pe domnul Rice?

– A fost adus la spital cu răni prin împușcare. L-am operat și după ce l-am dus în secția păzită am continuat să îl tratez.

– Doctore, vă dau dovada numărul 1. Vă rog identificați-o pentru curte.

– Este raportul meu medical referitor la starea de sănătate a lui Morelli – hm, Rice.

– L-ați scris după ce l-ați examinat?

Ami arătă o linie din raport.

– Citiți această propoziție curții, vă rog.

Doctorul Ganett văzu unde arăta și își drese glasul.

– Hm, radiografia abdominală făcută domnului Rice a indicat existența unor fragmente de metal asemănătoare cu șrapnelele.

– Și șrapnelele sunt fragmente de metal dintr-o bombă sau o grenadă care explodează în timpul războiului, nu-i așa?

– Păi, nu neapărat în timpul războiului, dar de la o bombă, da.

– Majoritatea rănilor provocate de șrapnele sunt făcute în timpul războiului, nu-i așa?

Dr. Ganett se gândi un moment, apoi încuviință.

– Aș spune că în timpul războiului se pot întâlni numeroase asemenea răni.

– Nu mai am alte întrebări.

– Dr. Ganett, spuse Brendan Kirkpatrick, ridicându-se de la masa acuzării, ați folosit termenul „asemănătoare cu șrapnelele" în raportul dumneavoastră, nu-i așa?

– Da.

– De ce nu ați spus doar că fragmentele de metal erau șrapnele? De ce ați folosit cuvântul „asemănătoare"?

– Nu aveam cum să știm că fragmentele sunt șrapnele. Sunt fragmente de metal, seamănă cu șrapnelele, dar ar putea fi altceva.

– Ar putea fi fragmente de metal care să fi penetrat corpul domnului Rice la o explozie produsă aici?

– Da.

– Un accident auto poate provoca apariția unui fragment metalic precum cele găsite în corpul său?

– Presupun că da.

– Sau ar fi putut exploda un boiler? Aceasta ar fi putut duce la apariția unor fragmente ca acestea, nu-i așa?

– Probabil.

– Deci nu putem ști unde a căpătat această rană domnul Rice, sau în ce circumstanțe, doar uitându-ne la radiografia abdominală, nu-i așa?

– Presupun că nu.

– Presupunând de dragul argumentului că domnul Rice a căpătat această rană în luptă, există vreo modalitate de a ne spune dacă a fost făcută în 1985 sau la începutul anilor șaptezeci?

– Nu, nu cred că putem face asta.

– Mulțumesc, doctore.

Ușurarea inundă fața doctorului Ganett când Ami spuse că nu mai are alte întrebări și se grăbi să părăsească sala de judecată.

– Alți martori, doamnă Vergano? întrebă judecătorul Velasco.

Ami se ridică din nou.

– Domnișoara Kohler îl cheamă pe detectivul Howard Walsh.

După ce Walsh depuse jurământul, Ami stabili că era detectivul responsabil cu cazul din Liga Mică.

– Detectiv Walsh, când domnul Rice a fost arestat din cauza incidentului de la meciul din Liga Mică, i-ați luat amprentele?

– Da.

– Aceasta este rutina când o persoană este arestată?

– Da.

– Ce s-a întâmplat cu amprentele?

– Le-am trecut prin Sistemul automat de identificare a amprentelor, SAIA, pentru a vedea dacă are cazier.

– SAIA a putut identifica amprentele domnului Rice?

– Nu.

– Domnul Kirkpatrick a adus ca dovezi dosarele militare ale domnului Rice. Amprentele nu erau la dosar?

Walsh ezită.

– Erau, domnule detectiv? insistă Ami.

– Se pare că e vorba de o eroare a funcționarilor, deoarece amprentele nu sunt în dosarul militar.

– Mulțumesc, detectiv Walsh.

– Nu am întrebări, spuse Kirkpatrick.

– Ultimul meu martor este domnișoara Kohler, domnule judecător.

Acesta era momentul pe care îl aştepta Vanessa. Era şansa sa de a spune lumii că tatăl său era întruchiparea răului pur. Totuşi, în momentul în care fu rostit numele ei, o cuprinse îndoiala. Avea restul lumii dreptate? Era Unitatea o născocire a imaginaţiei lui Carl? Tatăl ei chiar o iubea?

– Domnişoară Kohler, spuse judecătorul Velasco. Vă rog veniţi aici şi depuneţi jurământul.

Vanessa se întări şi se forţă să se ridice. Avea dreptate. Tatăl ei era un diavol. Îşi trase umerii în spate şi merse către boxa martorilor, convinsă că astăzi se va face dreptate.

Înainte ca judecătorul Velasco să îi dea voie lui Ami să îşi interogheze clienta, trecu din nou în revistă problemele pe care le crea dubla reprezentare a lui Ami pentru ea şi pentru Carl şi o preveni referitor la propria incriminare aşa cum îl prevenise şi pe Rice. Când Vanessa îi spuse că vrea să depună mărturie, judecătorul îi dădu voie lui Ami să continue.

– Domnişoară Kohler, spuse Ami după câteva întrebări preliminare, în 1985, în Washington D.C., ţi-a mărturisit Carl Rice că făcea parte dintr-o unitate secretă militară care funcţiona în cadrul agenţiei pe care o conducea tatăl dumneavoastră?

– Da.

– După această discuţie, aţi încercat să găsiţi dovada că această Unitate există?

– Da.

– Ce aţi făcut?

– Tatăl meu avea un seif în biroul din casa noastră din California. El nu ştia că eu cunosc combinaţia. Înăuntru erau dosarele militare a zece bărbaţi, inclusiv cel al lui Carl.

– Ce aţi făcut cu acele dosare?

– Lucram pentru congresmenul Eric Glass, care făcea parte din comitetul Casei Albe care verifica activitatea agenţiilor de spionaj. Ştiam că se afla la casa sa de vacanţă

din Lost Lake, în nordul Californiei. I-am dus dosarele. Voiam să verifice ce au făcut acei bărbați în timpul războiului din Vietnam.

– Ce s-a întâmplat cu dosarele?

– I le-am dat lui Eric și el a fost de acord să pună pe unul dintre oamenii lui să le verifice. Era târziu. Eric m-a lăsat să folosesc una dintre camerele de oaspeți. Un zgomot m-a trezit în miezul nopții. Am coborât.

Vanessa se opri. Chiar și după atâția ani și numeroase povestiri, oroarea a ceea ce văzuse era la fel de vie.

– Dorești niște apă sau o scurtă pauză? întrebă Ami.

– Nu. Sunt bine. Vanessa tuși, apoi inspiră adânc. Eric era legat de scaun. El... Era sânge peste tot. Carl stătea deasupra lui cu un cuțit. El l-a ucis pe congresmen și a luat dosarele.

– Să trecem la evenimentele de la spital. De ce l-ai scos pe domnul Rice din secția păzită?

– Obiecție, spuse Kirkpatrick. Aceea nu a fost o salvare. Domnișoara Kohler a ajutat să evadeze un prizonier aflat în custodie.

– Acest lucru va fi decis de domnul judecător, răspunse Ami. Poziția noastră este aceea de a scădea cauțiunea domnișoarei Kohler deoarece domnul Rice era în pericol și ea l-a salvat. Credem că domnișoara Kohler nu se face vinovată de nimic dacă viața domnului Rice era în pericol în cazul rămânerii în spital.

– Obiecție respinsă, domnule Kirkpatrick. Doamna Vergano își poate susține teoria. Dacă o accept este o cu totul altă problemă.

– Puteți răspunde la întrebarea mea, spuse Ami.

– Tatăl meu credea că scăpase de dovezile care ar fi putut demonstra că Unitatea a existat. Cu Carl în viață, exista posibilitatea ca activitățile sale criminale să fie date în

vileag. Și chiar dacă nu existau suficiente dovezi pentru o condamnare, ceea ce știa Carl îi putea împiedica participarea la alegerile prezidențiale. Știam că tatăl meu va merge până în pânzele albe pentru a scăpa de Carl, așa că l-am scos din închisoare.

– De ce nu le-ați spus autorităților despre pericolul care-l amenință pe domnul Rice?

Vanessa râse. Arătă spre sala de judecată.

– Puteți vedea câtă credibilitate acordă poliția celor spuse de mine. Tata m-a internat într-un spital de boli mintale după Lost Lake pentru a-mi distruge credibilitatea. Știam că nimeni nu mă va lua în serios, așa că l-am salvat pe Rice înainte ca oamenii generalului să îl poată ucide. Cum s-a dovedit, am scăpat la timp. Criminalii tatălui meu i-au ucis pe doctorul French și pe soția sa puțin după ce am scăpat și au încercat să vă ucidă și pe dumneavoastră.

– De unde știți că domnul Rice nu i-a ucis pe doctorul French și pe soția sa?

– Am fost cu el din momentul în care am părăsit spitalul până când am fost răpită de oamenii tatălui meu.

– Îl cunoșteați pe vreunul dintre oamenii care v-au răpit?

– Pe Sam Cutler.

– Cine este Sam Cutler?

– Nu pot fi sigură că acesta este numele lui adevărat. Carl îl cunoștea drept Paul Molineaux. Lucrează pentru tatăl meu, dar nu știam asta când l-am întâlnit.

– Care era relația dumneavoastră cu Sam Cutler înainte să vă răpească?

– Era iubitul meu, răspunse tristă Vanessa. Când tatăl meu a hotărât să candideze la prezidențiale, l-a instruit pe Sam să se apropie de mine pentru a se asigura că nu îi voi face necazuri în campanie. Se opri. Am aflat asta recent.

– Domnul Cutler era singur când v-a răpit?

– Nu. Avea cu el mai mulţi membri ai echipei de protecţie a tatălui meu. Au încercat să îl ucidă pe Carl, dar a scăpat.

– Unde aţi fost dusă de domnul Cutler?

– La casa tatălui meu din California.

– Aceasta este casa în care aţi crescut?

– Da, dar nu mai locuiesc acolo.

– Domnul Cutler a folosit forţa pentru a vă duce acasă?

– A folosit forţa fizică şi m-a drogat.

– Deci nu aţi mers acasă de bună-voie?

– Nu.

– Domnul Rice a încercat să vă răpească când a intrat în casă?

– Nu. Mă salva. Tatăl meu mă ţinea acolo împotriva voinţei mele.

– Deci domnul Rice încerca să vă salveze de răpitori când a intrat în casă şi aţi fi plecat cu el voluntar?

– Da.

– Dacă judecătorul micşorează cauţiunea sau vă eliberează pe cuvânt, ce veţi face?

– Aş urma instrucţiunile sălii de judecată. Dacă mă lasă să mă întorc la Washington, m-aş întoarce la serviciu. Patrick Gorman, angajatorul meu, îmi păstrează postul. Am un apartament. Locuiesc acolo de aproape cincisprezece ani.

Ami îi înmânã un document judecătorului Velasco.

– Aceasta este declaraţia semnată de Patrick Gorman care atestă faptul că domnişoara Kohler a fost un angajat valoros timp de mulţi ani şi că va lucra în continuare la ziar dacă este eliberată din custodie. I-am dat o copie a declaraţiei şi domnului Kirkpatrick şi a fost de acord că se poate substitui declaraţiei domnului Gorman la această audiere.

– Aşa este, domnule Kirkpatrick? întrebă judecătorul.

– Da, domnule judecător.

– Foarte bine, mai aveți și alte întrebări pentru martorul dumneavoastră?

– Nu mai am, spuse Ami.

– Puteți începe, domnule Kirkpatrick.

Când Brendan se îndreptă spre boxa martorilor, părea obosit, ca și cum ar fi fost trist că trebuie să pună întrebări.

– Dumneavoastră și Carl Rice ați fost iubiți în liceu, domnișoară Kohler?

– Da.

– Și v-ați despărțit în liceu?

– Da.

– Apoi v-ați revăzut în 1985?

– Da.

– Ați redevenit iubiți în Washington?

– Nu.

– Cine a luat decizia să vă mențineți relația platonică în D.C.?

– Eu.

– De ce?

– Nu ne despărțisem în cei mai buni termeni în liceu și amândoi ne schimbasem de-a lungul anilor. Vanessa ridică din umeri. Pur și simplu nu doream să mă implic în acest fel din nou cu Carl.

– Și domnul Rice știa ce simțiți?

– Da.

– Și știa și că vă urâți tatăl, nu?

Vanessa râse.

– Toată lumea știa asta.

– Charlotte Kohler, mama dumneavoastră, a murit într-un accident de mașină când erați în gimnaziu?

– Nu a fost un accident.

– Credeți că tatăl dumneavoastră a ucis-o pe mama dumneavoastră?

– Știu că a făcut-o.

– Dar nu aveți nicio dovadă că a fost ucisă, nu?

– Nu, răspunse Vanessa în timp ce se uita sfidătoare la procuror.

– Și autoritățile au tras concluzia că moartea mamei dumneavoastră a fost un accident, nu-i așa?

– Tatăl meu are pe statul de plată oameni care pot face ca orice crimă să pară un accident.

– În orice caz, verdictul oficial a fost că mama dumneavoastră a murit într-un accident?

– Da.

– Ați spus că Sam Cutler trăia cu dumneavoastră în Washington?

– Da.

– I-ați spus că credeați că tatăl dumneavoastră a fost implicat în asasinarea lui Kennedy?

– Cariera militară a tatălui meu a luat avânt după ce Kennedy a fost împușcat, răspunse ea războinic.

– Și credeți că asta s-a întâmplat pentru că a fost implicat într-un gen de cabală care l-a asasinat pe președinte?

– Nu am nicio dovadă pentru asta. Este... Coincidența este... Vocea i se stinse când își dădu seama cât de nebună părea. Da.

– Ați spus că dumneavoastră și domnul Rice ați fost cândva amanți, dar ați decis să mențineți relația platonică în 1985.

– Tocmai am spus asta.

– Dar dacă el voia mai mult, domnișoară Kohler? Știa că vă urâți tatăl și că veți crede orice poveste nebunească atât timp cât personajul negativ era generalul Morris Wingate. Dacă a inventat o poveste despre o armată secretă condusă de tatăl dumneavoastră pentru a vă lega de el?

– Nu, Unitatea a existat, insistă încăpățânată Vanessa.

– Dacă domnul Rice nu v-ar fi spus despre Unitate, ați fi știut despre existența ei?

– Dar dosarele din seif?

– Vă rog să îmi răspundeți la întrebare, domnișoară Kohler, spuse răbdător Brendan. Dacă domnul Rice nu v-ar fi spus despre Unitate, ați fi știut despre existența acesteia?

– Nu.

– Vreunul din documentele luate de la tatăl dumneavoastră menționa existența Unității?

– Nu, dar dosarul militar al lui Carl era printre celelalte.

– Faptul că tatăl dumneavoastră era în posesia acestor dosare nu ar fi putut avea o explicație inocentă, care să nu fie legată de o echipă de asasini supersecretă?

Vanessa dădu din cap în semn de negație. Era tot mai agitată.

– Tatăl meu este un ucigaș. I-a ordonat lui Carl să îl ucidă pe Eric Glass pentru acele dosare.

– Nu puteți aduce acele dosare pentru curte, nu-i așa?

– Tatăl meu le are, dacă nu le-a distrus.

Brendan se uită la judecător.

– O puteți ruga pe domnișoara Kohler să îmi răspundă la întrebare?

– Da, domnișoară Kohler. Nu aveți voie să vă certați cu avocatul. Dacă aveți ceva de spus, avocatul dumneavoastră vă poate întreba în timpul interogatoriului. Ați înțeles?

– Da, răspunse Vanessa în silă.

– Doriți ca grefierul să vă repete întrebarea?

– Nu este necesar. Vanessa se întoarse către procuror. Nu, domnule Kirkpatrick, nu pot aduce acele dosare.

– Domnișoară Kohler, nu v-ați gândit că domnul Rice l-ar fi putut ucide pe congresmen din gelozie, deoarece a crezut că Eric Glass era iubitul dumneavoastră?

– Nu cred asta. Nu îl cunoaşteţi pe tatăl meu. Nu aveţi idee de ce este în stare.

– L-aţi văzut vreodată pe tatăl dumneavoastră ucigând pe cineva? întrebă Kirkpatrick.

Vanessa ezită.

– L-aţi văzut?

– Nu.

– L-aţi auzit vreodată ordonând cuiva să comită o crimă?

– Nu, răspunse încet Vanessa.

– Tatăl dumneavoastră v-a făcut rău vreodată?

– M-a răpit.

– Sau v-a salvat de un bărbat care este un criminal în serie recunoscut?

Vanessa se uită la procuror.

– Tatăl meu m-a închis într-un spital de boli mintale. Ochii îi străluciră de ură şi îşi ţinu corpul rigid. M-a ţinut drogată, inconştientă, doar ca să îmi închidă gura.

– Sau ca să vă ajute. Diagnosticul pentru a vă ţine acolo nu l-au pus medicii din spital?

– Ei au făcut ce le-a ordonat el.

– Asta v-au spus doctorii.

– Nu.

– L-aţi auzit pe tatăl dumneavoastră dând un astfel de ordin?

– Este prea inteligent pentru asta. Îmi spunea cât de mult mă iubeşte şi cât îl doare să mă interneze. S-a asigurat că erau martori. Este un diavol, dar este şi foarte inteligent.

– Sau foarte grijuliu, domnişoară Kohler, sau foarte grijuliu. Nu mai am alte întrebări, domnule judecător.

– M-a făcut să arăt ca o proastă, îi spuse Vanessa lui Ami, care stătea pe partea cealaltă a mesei, în camera juraţilor, după pauza de prânz.

– Brendan este un avocat excelent. Știe că ai doar cuvântul lui Carl că Unitatea a existat.

– Dar uciderea doctorului French și a soției sale?

– Brendan nu vă crede pe tine sau pe Carl. Crede că familia French a fost ucisă de Carl și că tu îl acoperi.

– Carl ți-a salvat viața. Ce crede despre asta?

– Crede că oamenii tatălui tău au venit la mine acasă căutându-te pe tine și Carl i-a ucis pe ei și pe polițiști. Această explicație se potrivește cu teoria lui Brendan despre caz.

Vanessa dădu din cap.

– Nu avem nicio șansă, nu?

– Îmi pare rău, dar ți-am spus că asta se va întâmpla. Ai fost într-un spital de boli mintale, iar tatăl tău este erou național. Ești foarte deschisă referitor la ura ta față de el. Acest lucru îți dă un motiv bun să minți sau să distorsionezi adevărul.

– Încă nici o veste de la Hobson? întrebă Vanessa.

– Nu.

– Știam că nu o să îl înfrâng niciodată. Întotdeauna câștigă.

Vanessa închise ochii și își dădu capul pe spate. Durerea ei era atât de vizibilă, încât o răni pe Ami, dar Ami nu știa nicio modalitate de a o opri. Pierduseră, iar Vanessa și Carl Rice urmau să meargă la închisoare pentru mult timp.

CAPITOLUL XXXVI

După ce Ami Vergano își încheie pledoaria, Brendan Kirkpatrick o începu pe cea a acuzării prin interogarea doctorului Ganett și a celorlalți bărbați care fuseseră luați prizonieri la spital. Cu puțin înainte de prânz, judecătorul Velasco stabili o pauză până la ora două.

Procurorul se simțea puțin deprimat când intră în biroul procurorului din districtul Multnomah de la etajul șase al tribunalului. De obicei se simțea entuziasmat după o interogare bună, dar distrugerea Vanessei Kohler fusese prea ușoară. Credința ei irațională în armata secretă mitică a generalului Wingate era un produs al urii și al afecțiunii mintale bine încetățenite. Înfrângerea cuiva care era irațional și bolnav nu îi făcea nicio plăcere.

– Domnule Kirkpatrick, îl strigă recepționista. Am un mesaj important de la domnul Stamm cu privire la audierea pentru cauțiune. A vrut să mă asigur că îl veți primi imediat ce vă întoarceți de la tribunal.

Jack Stamm, procurorul districtului Multnomah, era șeful lui Kirkpatrick. Brendan luă mesajul lui Stamm de la recepționistă. Se încruntă nedumerit în timp ce îl citea. Era tentat să meargă în biroul lui Stamm să ceară explicații

pentru instrucțiuni, dar biletul era foarte clar. Îi ordona să facă ce i se spunea fără să pună întrebări.

Brendan merse de-a lungul unui hol îngust care începea de la recepție și se termina într-un spațiu mare, deschis, care adăpostea birourile procurorilor adjuncți și ale personalului acestora. Generalul Wingate aștepta în sala de conferințe. Doi agenți de la serviciile secrete păzeau ușa. Înainte de a-l lăsa să intre, îl percheziționară și îi verificară servieta.

Ochii albaștri-deschis ai generalului Wingate se fixară pe procuror imediat ce se deschise ușa. Bryce McDermott, consilierul politic al generalului, stătea lângă el. Domnul McDermott se întorsese în sala de conferințe imediat ce Vanessa își terminase depoziția, pentru a-l pune la curent pe general cu ce spuseseră Carl Rice și fiica sa. La capătul mesei era un bărbat masiv, musculos, cu o geacă de piele, deschisă suficient cât să îi dea o imagine clară procurorului asupra pistolului. Ochii bărbatului se fixară asupra lui Kirkpatrick imediat ce acesta intră în sală.

Generalul încă își mai purta părul grizonant cu o frizură militărească. Purta o cămașă albă de mătase, o cravată maro și pantalonii de la un costum gri precum cărbunele. Jacheta costumului era împăturită îngrijit peste spătarul scaunului.

Wingate părea supărat.

– Bryce mi-a spus că ați fost destul de dur cu Vanessa.

– Slujba mea este să câștig această audiere, dar vă asigur că nu m-am distrat.

Generalul oftă.

– Știu că doar îți faci treaba, dar sufăr de fiecare dată când Vanessa suferă. Aveți copii, domnule Kirkpatrick?

– Nu, răspunse Kirkpatrick. Expresia nu i se schimbă, dar simți o durere în piept. El și soția sa începuseră să vorbească despre familie cu puțin înainte ca ea să moară.

– Sunt minunați, dar produc ravagii emoționale. Fiecare lucru minor pe care îl fac provoacă fie extaz, fie durere. Din nefericire pentru mine, de-a lungul anilor acțiunile Vanessei mi-au produs puțină satisfacție. Dar nu pot suporta să o văd că suferă.

– Atunci îmi pare rău să vă spun că trebuie să depuneți mărturie.

– Cu siguranță nu este nevoie după ce i-ați interogat pe Carl și pe Vanessa. Judecătorul ar putea avea vreo îndoială cu privire la sănătatea lor mentală? Trebuie să își dea seama că Vanessa este prea irațională pentru a fi eliberată pe cauțiune.

– Generale Wingate, dacă este un lucru pe care să-l fi învățat în anii mei de experiență, acela este să nu presupun niciodată cum va reacționa un judecător sau un juriu. Am văzut cele mai ciudate decizii luate la tribunal și singurul lucru pe care îl știu cu siguranță este că întotdeauna îți acoperi fundul. În afară de asta, trebuie să îi spuneți judecătorului de ce v-ați adus fiica acasă și ce s-a întâmplat când a apărut Rice. Și cred că este esențial să negați declarațiile lui Rice despre armata secretă pe care pretinde că ați condus-o când erați la ACIS.

Generalul se întoarse către McDermott.

– Tu ce crezi, Bryce?

– Sunt de acord cu Brendan. Sala de tribunal este plină de presă. Au notat fiecare cuvânt spus de Rice și de fiica dumneavoastră. Trebuie să potolim acest lucru. Dacă nu răspundeți acuzațiilor, media va specula faptul că păstrați tăcerea. Să potolim tot rahatul ăsta, acum.

Wingate oftă din nou.

– Ai dreptate. Doar că nu sunt fericit să stau în fața fiicei mele și să spun lucruri care îi vor întări credința că încerc să îi distrug viața.

– Înțeleg în totalitate și voi încerca să fac această experiență cât mai puțin dureroasă posibil, spuse Brendan.

– Presupun că doamna Vergano nu vă împărtășește sentimentele.

– Nu, domnule, nu cred că o face.

Brendan Kirkpatrick și generalul Wingate intrară pe ușile sălii de tribunal înconjurați de gărzile generalului și urmați de Bryce McDermott. Brusc, băncile din spate fură inundate de strălucirea luminilor camerelor de televiziune și de pe hol se auzi o explozie de sunete. Apoi ușile se închiseră și generalul intră în boxa martorilor, cu spatele drept, privirea înainte, ca și cum era la paradă. Când dădu cu ochii de Vanessa, se opri pentru a trimite un zâmbet trist înspre ea. Vanessa primi zâmbetul cu o privire plină de ură. Zâmbetul lui Wingate dispăru și el dădu din cap trist.

Imediat ce aprodul îi citi jurământul, generalul se așează pe scaunul din boxa martorilor.

– Ați fost vreodată căsătorit? întrebă Kirkpatrick imediat ce îl interogă pe Wingate despre studii, despre armată și afaceri.

– Da, cu Charlotte Kohler, o femeie minunată.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

Wingate își coborî privirea.

– A murit într-un accident de mașină.

– Când s-a întâmplat asta?

– La mijlocul anilor șaizeci, când Vanessa era în școala generală. Moartea mamei sale a afectat-o foarte mult.

– Vă referiți la acuzata Vanessa Kohler?

– Da.

– Acuzata este singurul copil rezultat din căsătoria dumneavoastră?

– Da.

– Cum ați caracteriza relația cu fiica dumneavoastră?

– Eram apropiați până a murit mama ei. Apoi și-a băat în cap că eu eram responsabil de accidentul de mașină are a ucis-o pe Charlotte. Era adolescentă, o vârstă foare vulnerabilă. Relația noastră a devenit încordată.

Generalul se uită la procuror.

– Am o mare vină pentru asta. Vanessa și cu mine louiam în California, dar eu lucram în Washington D.C.

– Erați șeful Agenției pentru Coordonarea Informațior Secrete?

– Da. Ar fi trebuit să stau mai mult acasă, dar nu puam, mai ales după ce a început războiul din Vietnam. Voumul de muncă era copleșitor.

– A fost vreun eveniment deosebit care a afectat și mai ult relația dintre dumneavoastră și domnișoara Kohler?

Wingate încuviință.

– În 1985, Vanessa l-a văzut pe Carl Rice omorându-l pe ric Glass. A fost o crimă îngrozitoare – foarte violentă. Ea avut o cădere și a trebuit să fie internată. Am internat-o ıtr-un sanatoriu privat, exclusivist, ca să primească cea mai ună îngrijire posibilă. S-a împotrivit spitalizării. Insista că ıternarea ei făcea parte dintr-un complot împotriva ei.

Wingate se opri și luă o gură de apă înainte de a ontinua.

– Să o internez pe Vanessa într-un spital de boli minle a fost foarte dureros pentru mine, domnule Kirkpaick, dar să o trimit la Serenity Manor a fost esențial entru sănătatea ei mintală. Generalul privi în jos. După am internat-o, a refuzat să mai vorbească cu mine.

– De când îl cunoașteți pe Carl Rice?

– Cred că ne-am întâlnit prima dată la casa mea din alifornia în 1969. Era începutul ultimului an de liceu al anessei. Carl era coleg de clasă cu ea.

– Care a fost prima dumneavoastră impresie despre domnul Rice?

– Mi-a plăcut. Era inteligent, educat, un elev și un atlet serios.

– Ce sport practica domnul Rice?

– Karate. Practica de când era tânăr și era foarte bun, avea centura neagră.

– Știți că domnul Rice v-a acuzat că ați fi capul unei unități militare secrete care l-a recrutat în timpul războiului din Vietnam?

– Da.

– Știți că dânsul susține că această unitate militară a comis multe acte ilegale, inclusiv crime, la comanda dumneavoastră?

– Da.

– Știți și că domnul Rice a declarat că dumneavoastră i-ați ordonat să îl tortureze pe congresmenul Eric Glass până la moarte pentru a vă aduce documentele pe care fiica dumneavoastră le-a luat din seiful dumneavoastră din California? Aceste documente se presupune că demonstrau existența acestei armate secrete.

– Am auzit ce a declarat.

– I-ați ordonat lui Carl Rice să îl ucidă pe congresmen?

– Nu, cu siguranță nu.

– A existat vreodată această unitate armată secretă?

– Nu. Agenția pentru Coordonarea Informațiilor Secrete este o agenție de colectare a informațiilor care lucrează cu date oferite de către alte agenții, cum ar fi CIA și Agenția de Protecție a Informațiilor. Statutul agenției nu permite să avem propriii agenți.

– Ce este cu aceste dosare pe care fiica dumneavoastră pretinde că le-a luat din seif și că dovedesc existența acestei unități secrete – dosarele pe care domnul Rice spune că

le-a luat de la congresmenul Glass după ce l-a torturat? Ce aveți de spus despre asta?

– Domnule Kirkpatrick, acele documente sunt creația imaginației fiicei mele și a domnului Rice. Nu au fost niciodată în seiful meu, pentru că nu au existat niciodată.

– Știți de ce a inventat domnul Rice această poveste cu armata secretă?

Generalul Wingate ezită.

– Am o teorie, spuse el până la urmă.

Judecătorul Velasco se uită la Ami deoarece aștepta o obiecție. Când ea nu obiectă nimic, el o puse pe seama lipsei sale de experiență.

– Vă rugăm să o spuneți sălii de judecată.

– Nu sunt foarte mândru de ceea ce voi spune. În acel moment am crezut că făceam ce era mai bine pentru toți cei implicați.

Wingate se opri pentru a se aduna. Ami se gândi că arată ca un bărbat care este forțat să își îndeplinească o datorie necesară, dar regretabilă. După liniștea din sală, era evident că generalul îi captivase pe spectatori și pe judecător.

– Așa cum am spus, domnul Rice era un tânăr extrem de inteligent care făcea o primă impresie minunată. Spre deosebire de majoritatea copiilor de la școala St Martin, Carl avea bursă și îi admiram tăria de caracter. Eu provin dintr-o familie săracă și am avut bursă. Știam cât de greu este pentru cineva care e sărac să fie în jurul copiilor care au totul. Abia mai târziu am descoperit că era foarte zăpăcit, în special de relația lui cu mine. Tatăl domnului Rice și-a părăsit familia când Carl era foarte tânăr și a fost crescut de mama sa. Cât a crescut, în casa sa nu a existat o prezență masculină semnificativă. Curând, mi-a devenit evident că o invidia pe Vanessa pentru bogăția ei și că și dorea să devină parte din familia noastră. Începuse să se

raporteze la mine ca și cum ar fi fost fiul meu. În acel moment nu mi-am dat seama de asta, pentru că altfel m-aș fi distanțat de Carl.

– Vreun incident special v-a făcut să realizați că apăruse o problemă?

– Da. În acele zile cunoșteam un bărbat care organiza lupte între practicanții a diferite discipline de arte marțiale: boxerii se luptau cu karatiștii, judoca luptau împotriva celor ce făceau box thailandez. L-am luat pe Carl la unul dintre meciurile acestea deoarece el era un practicant serios de karate. Unul dintre luptători era unul cu centură neagră pe nume Torrance, care avea un club și era campion local la karate. După ce a câștigat, eu și Carl am discutat despre luptă și l-am întrebat dacă ar fi făcut față dacă ar fi luptat împotriva lui Torrance. Era o conversație normală și nu m-am mai gândit apoi deloc la ea, până după câteva săptămâni când am primit un plic prin poștă. Pe el nu erau nici un nume și nici adresa expeditorului. Înăuntru nu era nicio scrisoare, doar un articol din ziar despre Torrance. Cineva intrase în clubul lui de karate și îl bătuse foarte rău. Eram sigur că atacatorul era Carl și că îmi trimisese articolul ca să mă impresioneze. Nu m-a impresionat. M-am simțit groaznic că în mod neintenționat l-am făcut pe Carl să îl atace pe Torrance și eram profund îngrijorat că cineva atât de instabil era aproape de fiica mea. Dar nu exista nici o modalitate de a o convinge pe Vanessa să se despartă de Carl. În ultimul ei an de liceu, relația noastră era foarte încordată. Dacă doar sugeram să nu îl mai vadă pe Carl, ea ar fi intensificat relația doar ca să îmi facă în ciudă.

– Ce ați făcut? întrebă Brendan.

– M-am gândit să chem poliția, dar nu aveam nicio dovadă despre implicarea lui Carl în acel incident. În afară de asta, în acel moment avea o bursă la o școală cu echipă

e sport performantă și știam că o arestare i-ar ruina șan-ele de a-și continua studiile. Și, cum am spus, mă simțeam xtrem de vinovat de ceea ce se întâmplase. A intervenit oarta. Carl a primit un ordin de înrolare și a venit la mine entru un sfat.

– Ați avut ceva de-a face cu înștiințarea sa de înrolare?

– Nu. Asta crede Vanessa.

– Continuați.

– Carl voia să știe dacă eu credeam că ar trebui să se ıroleze sau să obțină o amânare pentru școală. Ar fi treuit să îl ajut să meargă la facultate, dar voiam să îl îndeărtez cât mai mult de Vanessa, așa că l-am convins să ıtre în armată. Nu ar fi trebuit să profit de faptul că mă onsidera ca pe un tată, dar am făcut-o ca să îmi protejez ica. De asemenea, m-am gândit că serviciul în cadrul arıatei l-ar putea ajuta pe Carl să se maturizeze. Când Carl văzut-o din nou pe Vanessa în 1985, știa că ea mă urăș-e. Cred că a inventat povestea despre unitatea secretă ca a să îl primească înapoi. Se poate ca el să fi fost încă înrăgostit de ea.

– V-ați mai întâlnit cu domnul Rice între ultimul lui n de liceu și acest an, în care a intrat cu forța în casa umneavoastră?

– Nu, nu am avut nimic de-a face unul cu celălalt.

– Nu l-ați pus să vină la casa dumneavoastră din Virgiia puțin după prima sa misiune de luptă ca să îl recrutați ı armata dumneavoastră secretă?

– Nu. Nu a fost niciodată la casa mea din Virginia și, șa cum am mărturisit, nu a existat nicio armată secretă.

– Nu v-ați întâlnit cu el într-un hotel din Maryland și u i-ați ordonat să îl tortureze pe congresmenul Eric Glass âná la moarte?

– Cu siguranță nu.

– Bine, să trecem la evenimente mai recente. Vă rog povestiți-i judecătorului cum a venit acuzata la dumneavoastră acasă după ce l-a ajutat pe domnul Rice să fugă din spital.

– Trebuie să țineți minte că Carl l-a omorât pe congresmenul Glass în 1985 și că era suspectul principal în uciderea unui general de armată pe nume Peter Rivera cam tot atunci. Apoi erau cei doi bărbați pe care aproape i-a ucis la meciul din Liga Mică. Nu trebuie să mai spun, eram îngrozit că Vanessa se afla în apropierea cuiva atât de periculos. Așa că am ordonat câtorva persoane de la Computex...

– Aceasta este compania dumneavoastră?

– Da. Avem o echipă de securitate foarte bine antrenată, formată din foste Berete Verzi, Delta Force și polițiști, pe care i-am folosit să îmi salvez angajații din Afghanistan. I-am trimis după Vanessa deoarece știam cât de periculos putea fi Carl. Au fost suficient de norocoși să o găsească înainte să îi facă ceva Carl. Oamenii mei aveau ordine să o aducă pe Vanessa la mine. Aveam de gând să sun autoritățile după ce aranjam un reprezentant legal și îngrijire psihiatrică.

Wingate se opri. Păru gânditor.

– Poate că ar fi trebuit să le spun oamenilor să o ducă pe Vanessa direct la poliție, dar am putut face atât de puțin pentru ea după ce a murit mama ei și... Poate că nu am gândit bine, dar probabil că aș face la fel dacă aș avea a doua șansă. Sincer, doar îmi voiam fiica în siguranță, cu mine.

– Ce s-a întâmplat după ce ați aflat că Vanessa a fost salvată? întrebă Kirkpatrick.

– Eram în Cleveland, unde țineam un discurs de campanie. M-am întors direct acasă.

– Ce a făcut Carl Rice când a aflat că fiica dumneavoastră era acasă?

– La puțin timp după ce am ajuns, Carl a intrat cu forța în casă.

– A fost cineva rănit în timpul acestei intrări?

– Da. Câteva din gărzile mele au fost omorâte sau rănite.

– Ajuns înăuntru, ce a făcut domnul Rice?

– A intrat în camera în care se afla Vanessa. Când Carl a atacat, eu vorbeam cu ea. Unul dintre oamenii mei i-a distras atenția lui Carl, iar eu am reușit să ies din cameră și am chemat gărzile. L-am ținut acolo până a venit poliția. Fiica mea l-a sunat pe un tip de la FBI pe nume Victor Hobson și a negociat predarea lor. Îi sunt foarte recunoscător că Vanessa nu a fost rănită.

– Nu mai am întrebări pentru generalul Wingate, spune procurorul.

Judecătorul arătă spre Ami.

– Doamnă Vergano, spuse el, martorul vă aparține.

Ami scoase o listă cu zece nume din dosarul ei.

– Mulțumesc, domnule judecător, spuse ea, ridicându-se în picioare. Domnule general Wingate, spuse ea, cine este Arthur Dombrowski?

– Nu știu.

– Cine este Fredrick Skaarstad?

– Nu cred că am auzit vreodată de el.

Ami mai citi șapte nume. Generalul negă că l-ar ști pe vreunul dintre ele.

– Dar îl știți pe Carl Rice? întrebă Ami după ce ridică privirea de pe ultimul nume din listă.

– Da.

– V-ar surprinde dacă ați ști că doar ce am citit lista celor zece bărbați ale căror dosare le-a luat fiica dumneavoastră din seiful casei dumneavoastră din California și pe care le-a dat congresmenului Glass?

– Doamnă Vergano, aceste dosare nu au existat decât în imaginația fiicei mele. Presupun că ea v-a dat acele nume, dar nu am nicio idee de unde le-a luat.

Ami se uită intens la general, care se pregăti pentru alte întrebări. Dar, după un moment, dădu din cap.

– Nu mai am alte întrebări, domnule judecător.

Generalul păru surprins. Îi aruncă o privire rapidă lui Kirkpatrick, care ridică din umeri.

– Aveți alți martori, domnule Kirkpatrick? întrebă judecătorul Velasco.

– S-ar putea să mai am unul. Putem face o pauză ca să pot vorbi cu el?

– Cât timp aveți nevoie?

– Douăzeci de minute, jumătate de oră.

– Foarte bine. Suspendăm ședința jumătate de oră.

În timp ce Wingate și Kirkpatrick mergeau pe culoar spre ușile sălii de judecată, doi agenți din cadrul serviciilor secrete și gărzile generalului făceau un cerc protector în jurul acestuia. Mai mulți membri ai echipei de securitate a generalului așteptau în afara sălii. Kirkpatrick ieși pe ușă și luminile camerelor de televiziune străluciră în timp ce reporterii începură să arunce cu întrebări spre candidat.

– Generalul va ține o conferință de presă peste o oră la hotel, spuse Bryce McDermott cu voce tare, pentru a acoperi zgomotul. Nu va răspunde la întrebări până atunci.

– Haideți să mergem sus, departe de mulțimea asta, spuse Brendan.

Merseră repede pe scările de marmură spre biroul procurorilor și Kirkpatrick îl conduse pe general din nou în sala de conferințe.

– Înainte să plecați, cineva vrea să se întâlnească cu dumneavoastră, îi spuse Brendan lui Wingate.

– Nu avem mult timp, spuse McDermott. Generalul rebuie să fie în Pittsburgh mâine și avem și conferința le presă.

– Cred că este important, insistă Brendan în timp ce leschidea ușa sălii de conferințe.

– Bună ziua, generale, spuse Ted Schoonover, șeful dispozitivului de pază al președintelui Jennings. Stătea la masa le conferințe împreună cu Victor Hobson. Îl cunoașteți pe lirectorul adjunct al FBI, nu-i așa?

McDermott arătă spre Schoonover.

– Ce caută aici? îl întrebă nervos pe Brendan.

– Domnul Kirkpatrick nu are nicio idee de ce sunt aici, 3ryce, spuse Schoonover. Și motivul întâlnirii noastre este :eva ce pot discuta doar cu generalul Wingate. Deci, toa-ă lumea cu excepția generalului Wingate și a lui Victor Hobson va trebui să părăsească încăperea.

– În niciun caz, răspunse McDermott. Generale, nu ıvem timp de discuții cu bătăușul lui Jennings.

– Nu aveți altă opțiune, domnule McDermott, spuse Hobson. Această întâlnire face parte dintr-o investigație :riminală și eu îmi exercit autoritatea ca agent federal pen-ru a elibera această sală. Dumneavoastră, gărzile gener-alului și agenții serviciului secret va trebui să părăsiți sala.

McDermott începu să protesteze, dar Wingate ridică nâna.

– Așteaptă afară, Bryce.

– Dar...

– E în regulă.

Imediat ce ușile se închiseră în spatele lui Kirkpatrick, McDermott și a gărzilor generalului, Wingate se așeză în ața lui Schoonover și a directorului adjunct al FBI.

– Avem o problemă, generale. Sau, mai degrabă, dum-ıeavoastră aveți, spuse Schoonover.

– Ce problemă? întrebă Wingate.

– Mă tem că o parte din mărturia dumneavoastră sub jurământ nu a fost adevărată și m-am gândit că ați dori să lămurim asta înainte de a afla presa.

– Nu vă înțeleg, spuse generalul Wingate.

– Ați declarat că nu ați luat legătura cu Carl Rice între anul în care era la liceu și momentul în care a intrat în reședința dumneavoastră.

– Așa este.

– În timpul depoziției, doamna Vergano v-a citit o listă cu numele unor bărbați despre care se presupune că făceau parte din unitatea secretă pe care o conduceați în cadrul ACIS. Ați spus că nu ați auzit niciodată de ei.

– Așa este.

Schoonover scoase un teanc de hârtii din servietă și le împinse peste masă.

– Atunci cum explicați astea?

Generalul frunzări hârtiile câteva clipe. Erau pline de numere și litere și păreau a alcătui un fel de cod.

– Ce sunt acestea? întrebă el.

– Vrei să-i explici, Victor? spuse Schonoover.

– Sigur. Fiica dumneavoastră a luat dosarele membrilor armatei dumneavoastră secrete din seif.

Wingate zâmbi.

– Nu au existat niciodată aceste dosare, domnule Hobson. Ele sunt...

– Da, da, îl întrerupse Hobson, rodul imaginației a doi oameni foarte bolnavi, așa cum ați declarat și sunt sigur că originalele nu mai există. Ați fi fost prost să le păstrați după ce Carl Rice l-a ucis pe congresmenul Eric Glass pentru a le recupera și cu siguranță nu sunteți prost. Dar nici fiica dumneavoastră nu este. Vanessa a notat numele bărbaților înainte de a da documentele congresmenului și acest lucru

mi-a permis să dau de urma documentelor pe care Ted doar ce vi le-a dat.

– Nu arată ca niște dosare de personal, spuse generalul.

– Nu sunt. Am emis un mandat de căutare la centrul arhivelor militare din St Louis, din Missouri, și au găsit dosarele tuturor celor de pe lista Vanessei. Erau similare cu dosarul oficial al lui Carl. Bărbații erau înregistrați ca având puține misiuni de luptă, sau deloc, și majoritatea erau la începutul carierei. Se menționează că au avut misiuni din partea statului în timpul serviciului. Nici unul nu avea gradul mai mare de sergent. Dar dosarele de personal nu erau lucrul cel mai important pe care l-am căutat. Carl a susținut întotdeauna că a fost căpitan. Salariul unui căpitan este semnificativ mai mare decât al unui sergent. Vanessa mi-a spus să caut înregistrările plăților. Ciudat, nicio înregistrare a salariilor acestor oameni nu există în arhivele din St Louis. Funcționarul cu care am vorbit mi-a spus că un incendiu cu origini necunoscute a distrus mare parte din arhivă în 1973.

Hobson se opri și se uită la general, dar Wingate nu reacționă. Hobson zâmbi.

– Și mai multe microfilme au fost distruse la mijlocul anilor nouăzeci când informația a fost trecută pe sistem digital, continuă el. Am crezut că am ajuns la capătul poveștii când funcționarul și-a adus aminte că Serviciul de Contabilitate al Armatei din Indianapolis păstra copii pe microfilm a statelor de plată originale.

Hobson dădu din cap.

– A fost greu ca naiba să dau de ele. Microfilmele erau la subsol, în cutii vechi pline cu role de zeci de metri. Oamenii mei și cu mine am crezut că orbim, dar până la urmă am găsit înregistrările salariilor celor zece bărbați.

– Nu pot face legătura între aceste numere și litere, spuse Wingate.

– Dar recunoașteți numele de la început. Sunt aceleași nume pe care vi le-a citit doamna Vergano, nume despre care ați spus sub jurământ că nu vă aduc aminte de nimic.

Hobson puse un document pe masă.

– Aceasta este înregistrarea plăților lui Carl Rice de când a fost în armată, din 1970 până în 1985. Ar trebui să aveți o copie în acel teanc.

Wingate găsi copia și se uită la ea.

– Nici eu nu înțelegeam nimic din astea, spuse Hobson, dar am găsit un expert în acest domeniu de la Ministerul Apărării, ca să îmi interpreteze codul. Ce este important este rata salariului acestor bărbați. Carl a fost plătit ca un căpitan imediat după ce a susținut că a început să lucreze pentru dumneavoastră. Și a primit plăți pentru misiuni periculoase pe care nu le-ar fi primit dacă preda limbi străine. Dar cel mai important, cineva a autorizat promovarea acestor oameni ca să poată primi creșteri salariale. Pe pagina cu fiecare dintre acești oameni este un cod care le autorizează promovarea la gradul de căpitan astfel încât să poată fi plătiți conform funcției de căpitan. Documentele prin care erau promovați erau împreună cu cele de salarizare.

Hobson le împinse peste masă.

– Toate sunt semnate de dumneavoastră, generale, spuse Schoonover.

Wingate se uită la documente, dar nu le atinse.

– Victor, vrei să de lași singuri? întrebă Schonoover.

Hobson ieși fără un cuvânt. În timp ce înconjura masa, ochii săi nu îi părăsiră pe ai lui Wingate. Generalul era palid. Părea dezorientat, precum un om trezit dintr-un somn adânc, zbuciumat.

– Deci, ce vrea Jennings? întrebă Wingate imediat ce rămase singur cu Schoonover.

– Ar vrea să te vadă pe lista de aşteptare a condamnailor la moarte din California, pentru uciderea lui Eric Glass. De fapt, amândoi am vrea asta.

– Asta nu se va întâmpla. Wingate ridică hârtiile aranate într-un teanc. Această amestecătură de numere şi liere nu vă duce nicăieri. Şi nici mărturia fiicei mele, nternată pentru afecţiuni psihice, sau a lui Carl Rice, uciaşul în serie.

– Carl a trecut trei teste la poligraf de când l-am luat în ustodie federală; Vanessa a trecut şi ea testele.

– Testele la poligraf nu sunt admise în tribunal.

Schoonover zâmbi.

– Aveţi dreptate, dar reporterii de ştiri sunt. Audierea entru cauţiune este doar în pauză. Ce credeţi că vor scrie iarele când aceste documente vor fi admise ca dovezi? Aţi leclarat sub jurământ că nu aţi auzit niciodată de aceşti oaeni şi că nu l-aţi mai întâlnit pe Carl după ce a absolvit. emnătura dumneavoastră pe statele de plată demonstreă că aţi minţit.

– Aceste documente sunt false. Probabil că Jennings a us pe cineva de la CIA să le falsifice.

– Da, CIA. Asta îmi aminteşte ceva. Vă aduceţi amine că aţi primit o vizită de la un agent CIA la puţin timp upă ce Eric Glass a fost ucis?

– Nu.

Schoonover încuviinţă.

– Charles mi-a spus că negaţi că aveţi cunoştinţă de ceastă întâlnire şi Gregory Sax, agentul, este mort – victima unui atac armat care s-a întâmplat puţin după ce Peer Rivera a fost ucis.

– Unde duce asta?

– Sax era legătura Unității cu Casa Albă în 1985. Când Vanessa a spus poliției că Carl Rice l-a ucis pe Eric Glass, Sax a știut că un membru al Unității l-a ucis pe congresmen și a avut mustrări de conștiință. Suspecta unele misiuni ale Unității, dar existase un fel de justificare prin siguranța națională care îl făcuse să înțeleagă asasinatele, afacerile cu droguri și toate celelalte activități sordide în care erau implicați oamenii dumneavoastră. Dar uciderea lui Glass a fost ultima picătură. El este acela care a mers la președintele Reagan și i-a spus că Unitatea ar trebui desființată. El este cel care v-a transmis în 1985 ordinul președintelui Reagan de a desființa Unitatea. Și dumneavoastră chiar ați desființat-o, nu-i așa? Ați trimis acei soldați bravi la moarte. Apoi ați făcut să pară că Rice l-a ucis pe Peter Rivera pentru codurile de la fondul secret, dar dumneavoastră l-ați ucis pe Rivera și ați luat banii, nu-i așa?

– Vă convine că acest Sax și președintele căruia se presupune că el i-a spus despre armata secretă a Vanessei sunt morți. Unde duce acest basm?

– Când Sax a fost ucis, președintele Reagan a pus un tânăr agent CIA să investigheze în secret Unitatea. Agentul era Charles Jennings.

– Aha, și presupun că Charles se va duce la televizor și va spune lumii despre această investigație secretă care se întâmplă să demonstreze că cel care candidează împotriva sa este un criminal și un hoț.

– Știți mai bine. Dar președintele știe că sunteți murdar, Morris. Nu trebuie să fie convins că v-ați trădat oamenii în Vietnam, că ați furat milioanele din fondul secret și că ați folosit banii pentru a cumpăra Computex și că vă aflați în spatele uciderii lui Sax, Glass și a lui Rivera. Din nefericire, cu Rice dat dispărut și Sax mort, nu ar fi putut dovedi nimic niciodată. Apoi Carl Rice s-a întors din

ıorți. Și acum avem statele de plată ale celor despre care i declarat sub jurământ că nu îi cunoști, cu semnătura ta utorizând promovarea lor la un grad despre care dosarul ficial nu menționează nimic.

– Toate acestea sunt foarte interesante, dar am o confe-ințǎ de presă și un avion spre Pittsburgh care mă așteaptă.

– Folosiți conferința de presă pentru a anunța că vă re-ageți din cursă.

– Nicio șansă.

– Atunci vom ieși în presă cu statele de plată, Departa-ıentul de Justiție va investiga de unde aveți banii pentru finanța Computex și noi vom investiga prăbușirea avio-ului care l-a ucis pe Simeon Brown. Cu toată publicita-ea negativă, veți fi norocos să obțineți ceva voturi în rimul tur, iar președintele va avea încă patru ani să vă facă iața un iad.

– Asta se întâmplă în republicile bananiere, Ted, răs-unde Wingate calm. Cel aflat la putere își arestează opo-enții. Dacă Charles încearcă asta cu mine, voi câștiga în rimul tur cu majoritate absolută.

– Îți vei putea număra voturile în închisoare, dacă pri-onierii vor vota să se uite la știri în acea noapte, răspun-e Schoonover.

Wingate se ridică.

– Eu spun că blufezi, Ted. Dacă insiști cu aceste cereri erușinate, voi ține o conferință de presă și o voi folosi ca i dau în vileag amenințările de șantaj pe care tocmai le-ai .cut. Le voi cere lui Brendan Kirkpatrick și agenților din erviciul secret din garda mea să spună în detaliu lumii ım bătăușul președintelui a insistat să aibă această întâl-ire privată. Apoi voi aduce cei mai buni experți pe care anii îi pot cumpăra pentru a demonstra că aceste docu-ıente sunt false.

Schoonover zâmbi.

– Când am fost în Vietnam, aveam un nume pentru tipii ca tine, care trimiteau alte persoane să moară făcându-le treaba murdară. Le spuneam nenorociți. Îi disprețuiam, așa cum te disprețuiesc pe tine. De aceea voi fi tare mândru când te voi doborî.

Sam Cutler lucra la detaliile dispozitivului de securitate pentru o apariție în Madison, Wisconsin, când generalul intră ca o furtună în apartamentul său de hotel. Wingate fusese calm și încrezător când le vorbise reporterilor la conferința de presă, dar acum clocotea.

– Sam, lătră generalul. Cutler închise telefonul și îl urmă pe general în dormitor.

– Camera asta a fost verificată? întrebă Wingate.

– Putem vorbi, îl asigură Cutler.

În timp ce se schimba în haine obișnuite pentru călătoria la Pittsburgh, Wingate îi spuse lui Cutler despre întâlnirea sa cu Ted Schoonover.

– Documentele ne pot face rău, spuse generalul, dar problema noastră adevărată este Carl Rice. Vanessa nu știe decât ce i-a spus el. Carl este cheia.

– Ce vreți să fac? întrebă Cutler.

Wingate se uită la ajutorul său.

– Nu fi prost.

– Rice va dispărea, generale. Jennings îl va băga într-o casă sigură.

– Atunci găsește-l. Folosește contactele noastre de la Justiție, la CIA. Plătește tot ce trebuie, dar găsește-l. Și ține minte, Sam, eu nu sunt singura persoană în pericol. Și tu ai o grămadă de pierdut cât timp Carl Rice este în viață.

CAPITOLUL XXXVII

Ryan trebuia să meargă acasă cu mama lui Bobby)'Dell, așa că fu surprins când Ami îl luă de la școală și îi puse că vor merge la tribunalul regional Multnomah. Ul-ma dată când Ryan mersese la tribunal fusese de ziua Aduceți copiii la lucru". Înainte ca tribunalul să se întru-ească, o doamnă judecător drăguță îl lăsase să stea pe sca-nul ei și să îi folosească ciocănelul. Apoi a trebuit să stea ı zona rezervată spectatorilor timp de o oră și să își ascul-: mama și pe un alt avocat vorbind. Lui Ryan îi plăcuse ı stea în scaunul judecătoarei, dar cealaltă chestie fusese estul de plictisitoare. Ryan o întrebă pe Ami de ce mer-eau în oraș. Ami îi spuse că era o surpriză. Nu îi spusese ı această întâlnire fusese una dintre condițiile lui Carl Rice entru a-l ajuta pe Ted Schoonover și pe președintele Jen-ings să îl doboare pe Morris Wingate.

Tribunalul era încă plin când Ami și Ryan ajunseră, dar ngurii oameni de pe coridor, în afara sălii de judecată a ıi Velasco, erau un bărbat ce părea dur și o femeie îmbră-ıtă plictisitor, despre care Ami presupuse că erau agenți BI. Înăuntrul sălii de judecată închise, alți doi agenți pri-eau ușa de la anticamera judecătorului.

Ami ciocăni la ușa de la intrare în anticameră. Se deschise în sala unde lucra secretara judecătorului. Secretara plecase, iar locul îi fusese luat de doi agenți FBI care priviră cu atenție cânt intrară Ami și Ryan.

– Intrați, doamnă Vergano, spuse agentul care deschisese ușa. Ami îi mulțumi și îl conduse pe Ryan în biroul judectorului unde îl aștepta Carl Rice, fără cătușe și îmbrăcat în pantaloni călcați și o cămașă simplă de bumbac.

Ryan ezită când îl văzu pe Carl, brusc timid și temător.

Carl zâmbi larg.

– Hei, campionule, ce face echipa?

– Bine, răspunse Ryan încet.

Ami puse o mână pe umărul lui Ryan.

– Au câștigat un meci și au pierdut două, dar Ryan a înscris o simplă și o dublă la ultimul meci.

– Nu e rău, spuse Carl. Cum merge mișcarea în cerc?

– Nu am prea exersat, mormăi el.

– Asta nu este bine. Nu vei stăpâni mișcarea dacă nu exersezi. Roag-o pe mama ta să prindă mingile pentru tine.

Ryan ridică din umeri. Carl îngenunche astfel încât fu mai aproape de înălțimea lui Ryan și Ami păși în spate.

– Ești supărat pentru ce s-a întâmplat la meci, nu-i așa?

Ryan ridică din nou din umeri, dar nu se uită în ochii lui Carl.

– E în regulă. Și pe mine m-a deranjat. Nu este amuzant să fii împușcat și mă simt foarte rău că i-am rănit pe Barney Lutz și pe polițist. Asta a fost ceva greșit.

Ryan se mișcă încurcat.

– Dar nu am rugat-o pe mama ta să te aducă aici ca să vorbim despre asta. Am ceva să îți spun.

Ryan se uită la Carl așteptând.

– Vii acasă?

– Aș vrea să pot. Ryan se întristă și Carl își puse mâna ıe umărul lui. Dacă îți spun un secret, promiți să îl ții pen- ru tine? Este important ca numai tu și mama ta să îl știți.

Ryan ezită. Părea confuz.

– Slujba mea adevărată nu este aceea de tâmplar, Ryan. unt spion. Știi ce este asta, nu-i așa?

– Ca James Bond.

Carl încuviință.

– Am lucrat sub acoperire pentru guvernul nostru și m fost în misiune cât am locuit la voi acasă. Nu îți pot pune care a fost misiunea, deoarece este secretă, dar a fost ɔarte importantă. Când am fost împușcat, s-a dărâmat to- ıl, dar șeful meu a aranjat cu poliția și acum nu mai am ecazuri.

– Dacă totul este în regulă, de ce nu te poți muta înapoi?

– Aș vrea să pot. Chiar îmi place mama ta și tu ești ex- aordinar, dar spionii nu apucă să se stabilească undeva ca amenii obișnuiți.

Carl se aplecă până când buzele îi ajunseră aproape de rechea lui Ryan.

– Asta este ceva ce nici măcar mama ta nu știe, șopti el. ucrez direct pentru președinte și el doar ce mi-a dat noi rdine. Nu îți pot spune care sunt, dar este cea mai impor- ıntă misiune a mea de până acum.

– Da?

Carl încuviință.

– Îți mai spun ceva ce nu este secret. Dacă aș avea un u, aș vrea să fie exact ca tine, dar spionii nu se căsătoresc. rebuie să ne mișcăm tot timpul și nu vrem să îi punem ı pericol pe cei pe care îi iubim.

– Nu te simți singur? întrebă Ryan.

– Mda, spuse Carl. Simți o strângere în piept și se chi- ui să își ascundă tristețea. Dar, de acum înainte, când voi

începe să mă simt trist, îmi voi aduce aminte cât m-am distrat la voi acasă și mă voi înveseli imediat. Voi putea să vă și urmăresc. Agenția mea de spionaj îmi va spune cum te descurci la școală și în Liga Mică. De aceea vreau să exersezi acea mișcare. Ar fi minunat dacă aș auzi că ai câștigat câteva meciuri cu mișcarea pe care te-am învățat-o eu. Ce zici?

– Voi exersa mișcarea.

– Îl vei ajuta, Ami? întrebă Carl.

– Cu siguranță, spuse ea, cu vocea înăbușită de emoție.

– La școală, la fel. Vreau să te descurci cât poți de bine. Da?

– Bine, răspunse Ryan solemn în timp ce o lacrimă îi curgea pe obraz.

Carl se ridică. Avu nevoie de tot antrenamentul ca să rămână calm.

– Să dăm mâna atunci.

Ryan întinse mâna și Carl o strânse. Apoi îl trase pe Ryan aproape și îl îmbrățișă.

– Oriunde mă voi afla, vei fi în inima mea, Ryan. Ochii săi îi întâlniră pe ai lui Ami. Tu și mama ta. Mi-ar plăcea să te văd din nou într-o zi. Între timp, să ai grijă de mama ta, bine? Ea are nevoie de tine și tu ai nevoie de ea. Și lucrează la mișcarea aia.

Carl îi ciufuli părul lui Ryan.

– Trebuie să plec acum. Președintele a trimis un avion special pentru mine și nu îl pot lăsa să aștepte.

Ryan își trecu brațul peste ochi.

– Să fiți cuminți, spuse Carl. Apoi o atinse pe Ami pe umăr și ieși pe ușa tribunalului. Aceasta se închise în spatele său și Ryan nu îi văzu pe agenți punându-i cătușele înainte de a-i arăta drumul.

– Va fi bine, Ryan. Nu trebuie să îți faci griji, îl asigură Ami pe fiul ei, cu ochii încă la ușa tribunalului. Apoi se uită la Ryan. O să fii bine? întrebă ea.

Ryan încuviință, stânjenit că plângea, dar fără să se poa-
ă opri.

Ami îngenunche lângă el. Și ea avea lacrimi în ochi.

– Este în regulă să fii trist. Este un prieten bun. Și poa-
e că va renunța la ocupația lui și îl vei vedea din nou. Cel
nai important este să știi că ține la tine atât de mult. Înțe-
egi asta, nu-i așa?

Ryan încuviință.

– Și înțelegi că trebuie să nu spui nimănui ce ți-a
is Carl?

– Nu voi spune, răspunse Ryan solemn.

– Și eu te voi ajuta la mișcare și la teme astfel încât Carl
ă fie mândru de tine, da?

Ryan încuviință.

– Știi că este puțin cam târziu să facem cumpărăturile
entru masă. Ce zici dacă mergem la Spaghetti Factory?
vem nevoie de carbohidrați pentru meciul de mâine. An-
renorul te lasă să arunci, nu-i așa?

– Mda.

– O să încerci mișcarea în cerc?

– Nu știu încă dacă o fac bine, răspunse Ryan.

Ami îi simți îngrijorarea din voce. Zâmbi și îl îmbrățișă.

– Nu știi niciodată dacă nu încerci, nu-i așa?

– Așa este.

– Atunci hai să mergem să mâncăm și pe urmă exersezi
u mine înainte să mergi la culcare.

Un agent rămăsese ca să închidă. Îi lăsă să iasă din bi-
ul judecătorului și stinse luminile în același timp în care
mașină fără număr, cu geamuri fumurii ieșea din garaj cu
arl Rice pe scaunul din spate. Mașina se îndrepta spre
roport, de unde un avion al FBI urma să îl ducă pe Carl
ître o destinație necunoscută.

CAPITOLUL XXXVIII

Lui Sam Cutler îi luă o săptămână și o mică avere pe care i-o plătise lui Robert Bloom – un agent FBI dependent de cocaină – ca să descopere unde își ascunsese Victor Hobson martorul-vedetă. După ce văzu fotografii aeriene ale fermei din Nebraska, Cutler îi spuse lui Wingate că nu îi plăcea deloc amplasamentul. Wingate îi răspunsese că FBI-ul folosea acel loc îndepărtat ca locație secretă pentru că era greu de atacat. Ferma era la câțiva kilometri de granița interstatală, așa că oricine se îndrepta spre ea părea ca un munte pe un teren plat. O poartă închisă despărțea drumul noroios care ducea către fermă de șoseaua asfaltată. De fiecare parte a porții erau kilometri de sârmă ghimpată. Drumul noroios mergea precum o săgeată prin câmpurile de porumb care puteau oferi acoperire în fața forțelor de atac, dar câmpul se oprea la distanță de ferma în care Carl trăia păzit de FBI, iar între casă și câmpul cu porumb era spațiu deschis care nu oferea nicio ascunzătoare.

Wingate și Cutler discutaseră opțiunile și deciseseră că nu aveau niciuna. Nu știau cât de mult va fi ținut Rice la fermă. Dacă Hobson îl muta, trebuiau să o ia din nou de la capăt. Așa că Sam Cutler chemase echipa de șase persoane pe care o folosise să o prindă pe Vanessa și mersese cu

mașina până la Omaha, ferindu-se de transportul aerian din cauza supravegherii video și a urmelor pe hârtie care ar fi putut în final să ducă la general.

În seara asaltului nu era lună. Cutler parcă la jumătate de kilometru de intrarea în fermă. Unul dintre oamenii săi făcu o gaură în sârma ghimpată și echipa se băgă la adăpostul porumbului, tulpinile înalte blocând vântul rece care îi biciuise imediat ce părăsiseră adăpostul mașinii. Folosind un sistem GPS, Cutler îi conduse printre rândurile de porumb, oprindu-se chiar în fața spațiului deschis. Scană ferma cu binoclul cu vedere nocturnă. Pe verandă, un paznic fuma o țigară. Un alt paznic verifica zona. Cutler fu dezgustat de acunele sistemului de securitate. Doi dintre oamenii săi erau extrem de rapizi cu arma de la distanță și erau capabili să îi ucidă pe paznici fără să facă niciun zgomot înainte ca forța de atac să fi ieșit din ascunzătoarea porumbului.

Câți paznici ar mai rămâne în interior? Aviatorul care lăduse echipei pozele făcute din elicopter înregistrase șase zone de căldură umană: Carl și cinci paznici. Dar pozele useseră făcute cu mai mult de douăzeci și patru de ore în urmă și era posibil să fi sosit mai mulți agenți.

Chiar când Cutler era pe punctul de a le ordona oamenilor săi să îi ucidă pe paznici, agentul de pe verandă își tinse țigara și merse înăuntru, iar cel care inspecta zona eși din raza vizuală, în spatele fermei. Brusc, nimeni nu mai supraveghea terenul dintre poziția lui Cutler și fermă. Luă o decizie-fulger.

– Repede către casă, ordonă el. Dacă puteau acoperi terenul suficient de repede, puteau folosi elementul-surpriză pentru a-i suprima pe toți cei dinăuntru.

Bărbații erau la jumătatea spațiului deschis când doi pușcași ai lui Cutler căzură și echipa de asalt fu scăldată în lumină. Cutler fu temporar orbit și își puse brațul peste ochi.

– Ordonați-le oamenilor să își arunce armele, domnule Cutler, bubui o voce amplificată de o portavoce. Sunteți înconjurați și nu aveți nicio șansă de scăpare.

Soldații începură să iasă din câmpul de porumb chiar când Cutler își dădu seama că oamenii săi fuseseră împușcați din fermă.

– V-am avut sub supraveghere de când l-ați plătit pe Robert Bloom pentru localizarea acestei case. Apropo, el este în arest. Ai fost păcălit, Sam și există o singură opțiune pentru tine și oamenii tăi – cooperarea. Așa că aruncați-vă armele. Vom avea grijă de răniți, iar noi doi putem sta de vorbă.

Cutler știa că și el și oamenii săi vor muri dacă opta pentru luptă, așa că le spuse să lase jos armele. Câțiva medici veniră la pușcașii răniți. Oamenilor săi li se puseră cătușe și fură conduși spre hambar, în timp ce trei soldați îl duseră pe Cutler către casă.

Ted Schoonover stătea în camera de zi într-un scaun de rafie. În cămin ardea focul. Pe mesele de stejar erau lămpi de mătase și o cuvertură brodată acoperea spătarul canapelei cu model floral. Pe perete era un tablou în ulei, cu vaci păscând pe câmp. Cutler nu ar fi clipit dacă mama și tatăl Kettle ar fi apărut dintr-o parte a camerei. În schimb, Carl Rice și Victor Hobson îl acompaniau pe ajutorul președintelui.

– Stai jos, Sam, spuse Schoonover, arătându-i un scaun din lemn. Cutler se așeză și gărzile sale rămaseră aproape, în alertă, deși părea neînarmat, iar mâinile îi erau încătușate la spate.

– Puteți să îmi scoateți cătușele? întrebă Cutler.

Schoonover zâmbi.

– Nicio șansă, Sam. Ești mult prea periculos chiar și cu ele. Acum, lasă-mă să îți explic programul. Îți voi face o ofertă. Apoi, fie că o accepți, fie că nu, te vei alătura oamenilor tăi într-una din locațiile secrete în care interogăm

eroriștii. Nu cere telefon sau avocat. Drepturile tale cetățenești nu mai există – dar încă nu este totul pierdut.

– Ascult.

– Voi face asta simplu, Sam. Îl vrem pe Morris Wingate. Sunt sigur că ți-a spus de statele de plată. Împreună cu ninciunile sale de la audierea fiicei sale și cu mărturia lui Carl, avem ocazia de a-l acuza de ceva – sperjur cel puțin. Dar ca să fiu cinstit, asta ar putea fi singurul lucru cu ce îl putem prinde, cu excepția cazului în care putem aduce un nartor care să confirme mărturia lui Carl.

– Eu, spuse Cutler.

Schoonover încuviință.

– Unul sau mai mulți dintre cei pe care tocmai i-am prins ır putea fi de folos. Vom ști curând. Sunt duri, dar până la ırmă îi vom răpune dacă nu se hotărăsc să coopereze. Dar tu ști premiul, omul din interior, locotenentul lui Wingate.

Cutler nu spuse nimic, dar toți puteau vedea că se gândea profund.

– De acum, ești dat dispărut, Sam, și generalul nu te va ıjuta. Nu poate. Deci, ești pe cont propriu.

– Asta este precum misiunea de salvare a celor dați dispăruți, spuse Carl. Generalul a abandonat oamenii din Jnitate și va face la fel cu tine. În momentul în care ești apturat, devii nefolositor.

– Mulțumesc pentru îngrijorare, Carl, spuse Cutler.

– Nu fi confuz, zise Carl. La fel de repede te-aș vedea nort după ce ai făcut Unității, dar vreau să îl văd distrus e Wingate și tu ești cheia.

– Deci, ce spui? întrebă Schoonover.

– Vreau mai mult decât viața, dacă voi coopera, spuse Cutler.

– Trebuie să știm ce poți face pentru noi înainte de a orbi de concesii.

– Pot face mult, credeți-mă, spuse Cutler.

XXXIX

Două săptămâni mai târziu, Ami Vergano închise ușa unei camere mici, fără ferestre din clădirea federală din San Diego și își puse pe podea servieta și un pachet învelit în hârtie maro, înainte de a se așeza la masă în fața lui Carl Rice și a Vanessei Kohler. Părul lui Carl era scurt, își răsese barba și era îmbrăcat în haine civile. Vanessa purta blugi și un tricou alb.

– Misiune îndeplinită, spuse Ami în timp ce scotea copiile mai multor documente din servietă și le dădea cuplului. Primul set de documente anulează toate acuzațiile împotriva voastră și vă asigură imunitate în fața acuzării, în schimbul mărturiei împotriva lui Morris Wingate în orice proces federal sau al oricărui stat.

Vanessa se uită la ea neîncrezătoare.

– Vrei să spui că ne-ai obținut imunitate totală? întrebă ea. M-au pus să renunț la drepturi în închisoare și Carl a admis sub jurământ că l-a omorât pe Eric Glass.

– V-aduceți aminte la proces când Brendan s-a dus în biroul procurorului pentru a-l aduce pe generalul Wingate să depună mărturie?

– Da, spuse Vanessa.

– Victor Hobson m-a luat deoparte și mi-a explicat ce se întâmplă. Brendan era la curent cu toate. Treaba lui era

ă îl facă pe tatăl tău să mărturisească faptul că nu l-a văzut
ɔe Carl între liceu și încercarea de a te salva din casa lui.
Dar tot mai aveau nevoie de mine să îl fac pe tatăl tău să
ıege că auzise vreodată de oamenii din Unitate. I-am spus
ui Victor că vreau imunitate înainte de a-i ajuta. I-am adus
ıminte că amândoi ați fost victime și că v-ați asumat un risc
eribil pentru a-l doborî pe tatăl tău; mai mult, fără voi doi,
ıu ar fi fost niciun caz. A fost de acórd cu imunitatea în
chimbul cooperării complete a lui Carl în cazul guverna-
nental împotriva lui Wingate.

– Mă bucur să fiu de folos, spuse Carl.

– Au avut rețineri după ce Sam Cutler a fost de acord să
lepună mărturie împotriva tatălui meu? întrebă Vanessa.

– Câteva, răspunse Ami, dar era prea târziu. Carl și cu
nine deja ne ținusem de partea noastră de înțelegere. Mai
ste ceva ce aș vrea să citiți, spuse Ami în timp ce le dădea
elor doi alte documente. Acest al doilea rând de documen-
e reprezintă actele care vă vor introduce în programul fe-
leral de protecție a martorilor, explică ea.

În timp ce Vanessa examina actele, nu arăta nici un pic
lin bucuria și entuziasmul pe care Ami se aștepta să le vadă.

– Este ceva în neregulă? întrebă Ami.

– Îți aduci aminte ultima scenă din *The Graduate*? în-
rebă Vanessa.

– Cred că da. Am văzut la televizor în urmă cu un an.
Dustin Hoffman o răpise pe o fată de la nunta ei, nu-i așa?

– Katharine Ross joacă rolul fetei, spuse Vanessa, iar
a și Dustin stau în autobuz și sunt împreună, dar au o pri-
ire speriată când își dau seama că nu au nicio idee despre
e vor face în continuare. Așa mă simt și eu. Întreaga mea
iață de adult a fost dedicată răzbunării pe tatăl meu.
ıcum am câștigat, dar viața pe care mi-am făcut-o în

ultimii douăzeci de ani a fost ceea ce am sacrificat ca să îl prind. Nu am nicio idee despre ce o să fac de aici înainte.

– A meritat? întrebă Ami.

– Presupun că voi afla, doar că nu voi putea să îți spun ție sau oricui altcuiva dacă am să ajung vreodată să răspund la întrebarea ta. Trebuie să tai toate legăturile cu oamenii și locurile pe care le știam.

– Odată ce tatăl tău va fi în închisoare, vei fi în siguranță.

– Nu vom fi niciodată în siguranță, Ami, spuse Carl. Generalul are o rețea care se întinde până în anii șaizeci. Vom avea oameni pe urme până când va fi mort și poate că și după aceea.

– Vă pare rău că ați acceptat să depuneți mărturie împotriva lui?

– Nu am avut de ales, spuse Carl. În afară de asta, viața mea nu va fi foarte diferită. Am fost pe fugă atât de mult timp, încât nu îmi aduc aminte de altă viață. Pentru Van îmi fac griji.

Vanessa se întinse și luă mâna lui Carl.

– Sunt puternică, Carl. Am trecut peste internarea la sanatoriu. Am învins dependența de medicamente. Voi trece și peste asta.

Carl îi strânse mâna.

– Vom trece împreună.

Vanessa zâmbi către Ami.

– Cel puțin viața ta va reveni la normal, acum că ai scăpat de noi.

Ami râse.

– Aș minți dacă aș spune că nu sunt fericită că acest caz s-a terminat. Nu îmi place să fiu o celebritate. Vă vine să credeți că doi oameni m-au oprit astăzi la aeroport și mi-au cerut un autograf? Dădu din cap. Să schițez un simplu

estament va părea un rai după ce am fost atacată de asasini i de fani.

– Pun pariu că oamenii îți vor cere să faci mai mult dât un simplu testament după publicitatea pe care ai avut-o, puse Vanessa.

Ami roși.

– Am fost rugată să rezolv niște cazuri mai mari.

– Te vei ocupa de ele?

– Nu știu. Mi-ar folosi banii, dar sunt îngrijorată pentru Ryan. Nu vreau să devină un copil cu cheia de gât.

– De ce nu îți angajezi un asociat? Cu banii pe care îi poți cere acum, îți poți permite unul.

– Mă gândesc la asta.

Urmă o tăcere bruscă, cei trei terminând lucrurile pe are le aveau de spus. Ami își promisese că va menține întâlnirea la nivel profesional, dar simțea că îi dau lacrimile.

– Îmi va fi dor de voi, spuse ea. Amândoi sunteți speiali.

– Mie îmi va fi dor de Ryan, zise Carl.

Ami se lumină.

– A încercat aruncarea în cerc la ultimul meci.

– Cum a mers?

Ami râse.

– A lovit o margine prima oară când a aruncat. Dar urătorul tip l-a întrecut. Dar nu este descurajat. Exersăm ı fiecare zi.

O liniște stânjenitoare se lăsă în cameră. Apoi Ami își duse aminte de pachetul ei.

– V-am adus ceva. Șeriful a spus că s-au asigurat că îl veți vea când veți fi în noua casă.

Ami scoase hârtia maro. Sub ea era peisajul pe care Carl admirase la Târgul de Artă de Primăvară din Portland în iua în care se întâlniseră.

– Este minunat, Ami. Este perfect.

Ami se întinse peste masă și își puse mâna peste cele ale lui Carl și Vanessei. Acum plângea fără să îi fie rușine.

– Să aveți grijă de voi.

– Vom avea, spuse Vanessa.

– Ai fost o parte importantă din viața noastră, Ami, zise Carl. Nu te vom uita niciodată.

Brendan Kirkpatrick se ridică atunci când ușa de la sala de interogatoriu se închise. Ochii lui Ami erau roșii și era îmbujorată. Putea să vadă că a plâns și îi dădu batista sa.

– Ești bine? întrebă Brendan.

– Voi fi. Sunt doar îngrijorată pentru Carl și Vanessa.

– Sunt doi supraviețuitori, Ami. Ține minte, Carl a scăpat dintr-o închisoare din Vietnamul de Nord, a supraviețuit în junglă și a luptat să ajungă înapoi în State. Și Vanessa a avut curajul să își înfrunte tatăl, care se întâmplă să fie un candidat miliardar la Casa Albă. Amândoi sunt niște persoane dure. Vor trece și peste asta.

Brendan apăsă pe butonul de coborâre și ușile liftului se deschiseră. Ami intră în lift.

– Știu că ai dreptate, spuse ea. Toată chestia asta pur și simplu m-a copleșit. Nu sunt obișnuită să îmi văd chipul pe prima pagină a ziarelor. Nu îmi place să fiu în centrul atenției.

– Știu că nu îți place, dar ai fost magnifică.

Ami roși.

– Mulțumesc, Brendan, dar nu mă simt magnific. Mă simt... nu știu... extenuată, presupun.

– Nu mă îndoiesc că ești extenuată, dar ești una dintre cele mai curajoase femei pe care le-am întâlnit.

Brendan râse.

– Ce este așa amuzant? întrebă Ami.

– Doar ce mi-am amintit scamatoria pe care ai făcut-o a spital când m-ai împiedicat să îl întreb pe Carl dacă ești vocata lui. Nu ai idee cât de supărat am fost pe tine.

– Oh, îmi dau seama. Ce nu știi este cât de speriată ram. Imediat ce ai plecat, am cedat. Eram atât de îngroită că mă vei aresta, încât tremuram.

Ușile liftului de deschiseră la primul etaj și Ami fu șoată să vadă cât de întuneric era afară.

– Încă te mai sperii? întrebă Brendan cu un rânjet.

– Nu, doar latri, nu muști.

– Sunt hămesit. În urmă cu vreun an am venit aici, în an Diego, cu niște agenți federali pentru un caz de droguri i unul dintre avocați m-a dus la un restaurant cu specialități marine minunate, în districul lămpilor cu gaz. Vrei să ii cu mine? Fac cinste.

– Nu prea îmi este foame.

Brendan dădu din cap și râse rușinat.

– Trebuie să fii obosită.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă precaută Ami.

– Deoarece de obicei te prinzi de lucruri destul de rede. Îți propun o întâlnire, Vergano. Nu sunt atât de inresat de specialitățile marine – care sunt chiar bune – pe ât sunt să îmi petrec timpul cu tine.

– Oh! Ami se opri. Bine, o să iau cina cu tine, mai ales acă faci cinste.

– Nu ești pusă pe căpătat, nu-i așa?

Ami își trecu brațul sub cel al lui Brendan. Avea un ânjet drăcesc pe față.

– Va trebui să îți dai seama de asta, nu-i așa?

MULȚUMIRI

Următorii oameni mi-au fost de un ajutor nepreţuit pentru mine atunci când am scris *Lost Lake;* apariţia cărţii nu ar fi fost posibilă fără ei: Ami Margolin, Andy Rome, Earl Levin, dr. Howard Weinstein, dr. Jim Boehnlein, Bryan Hubbard, Nicole Dalrymple, Don Nash, Richard Meeker, Steve Perry, Bridget Grosso şi Robin Haggard.

Le mulţumesc lui Dan Conaway, Jill Schwartzman, Marie Elena Martinez şi tuturor celor de la HarperCollins. Mulţumiri speciale lui Tim Vert, care face site-ul meu un loc minunat de vizitat.

Le rămân îndatorat lui Jean Naggar, Jennifer Weltz şi restului găştii de la Agenţia Literară Jean V. Naggar care au făcut posibilă cariera mea de scriitor. Este o plăcere să lucrez cu ei.

Nu aş fi putut scrie această carte fără suportul familiei mele: minunata mea soţie Doreen, copiii mei extraordinari Daniel şi Ami şi la fel de minunata soţie a lui Daniel, Chris.

În final, le mulţumesc tuturor cititorilor şi librarilor care m-au suportat în toţi aceşti ani. Îmi place să scriu, iar voi aţi făcut posibil să îmi şi câştig existenţa din asta.

NEMIRA
plăcerea lecturii

ITLUL CĂRȚII	AUTOR	PREȚ (TVA INCLUS)
:OLECȚIA BABEL		
ristești de lămâie	Julian Barnes	17,50
rois	Julian Barnes	18,90
ubire etc.	Julian Barnes	18,90
:afé au lait	Julian Barnes	19,90
apagalul lui Flaubert	Julian Barnes	18,90
edantul în bucătărie	Julian Barnes	14,90
crisori de la Londra	Julian Barnes	27,90
nglia, Anglia	Julian Barnes	22,90
orcul spinos	Julian Barnes	18,90
rthur & George	Julian Barnes	33,90
:ălătorie la capătul nopții	Louis-Ferdinand Céline	34,50
Moarte pe credit	Louis-Ferdinand Céline	34,99
e la un castel la altul	Louis-Ferdinand Céline	29,90
:âinii Paradisului	Abel Posse	25,00
espărțiri	Juan Carlos Onetti	14,90
iață scurtă	Juan Carlos Onetti	23,90
antierul-fantomă	Juan Carlos Onetti	18,90
pisică, un bărbat și două femei	Jun'ichirō Tanizaki	14,90
arinagara	Philippe Forest	18,90
eoria norilor	Stéphane Audeguy	19,90
ânătorii de câini din Loyang	László Darvasi	15,00
ibrator	Mari Akasaka	10,00
oo. Animale sau oameni, aceeași junglă	Rodrigo Rey Rosa	13,90
obolanul	Andrzej Zaniewski	18,90
ohn Infernul	Didier Decoin	24,90
:âmpul electric	Kerri Sakamoto	24,90
Marea	John Banville	17,90
norată instanță	John Banville	18,90
ătăcit în casa oglinzilor	John Barth	19,90
arieteu pe apă	John Barth	23,90
e neașteptate, un înger	Jaime Bayly	18,90
lchimia dorinței	Tarun Tejpal	36,90
sus, Fiul Omului	Kahlil Gibran	18,90
lud cu insulă	Álvaro Pombo	22,90
IEMIRA CLASIC		
ilanț	W. Somerset Maugham	18,90
andra Belloni	George Meredith	34,90
rājita. Cavalerul Des Touches	Barbey d'Aurevilly	22,90
aunul de marmură	Nathaniel Hawthorne	29,90

Jonathan Wild	Henry Fielding	19,90
Micile ironii ale vieții	Thomas Hardy	22,90
Povestiri despre Bunul Dumnezeu	Rainer Maria Rilke	12,90
Ultima zi a unui condamnat la moarte. Bug-Jargal	Victor Hugo	19,90
Jurnal	Jules Renard	29,90

COLECȚIA NAUTILUS

Dune	Frank Herbert	39,50
Canonicatul Dunei	Frank Herbert	35,00
Copiii Dunei	Frank Herbert	29,50
Ereticii Dunei	Frank Herbert	35,00
Împăratul-Zeu al Dunei	Frank Herbert	29,50
Mântuitorul Dunei	Frank Herbert	19,50
Efectul Lazăr	Frank Herbert, Bill Ransom	29,90
Factorul Înălțare	Frank Herbert, Bill Ransom	27,90
Incidentul Iisus	Frank Herbert, Bill Ransom	29,90
Copiii minții	Orson Scott Card	24,90
Jocul lui Ender	Orson Scott Card	19,50
Vorbitor în numele morților	Orson Scott Card	24,50
Xenocid	Orson Scott Card	34,50
Umbra lui Ender	Orson Scott Card	24,90
Umbra hegemonului	Orson Scott Card	24,90
Umbra marionetelor	Orson Scott Card	23,90
Umbra uriașului	Orson Scott Card	24,90
Fluviul vieții	Philip José Farmer	14,90
Planul misterios	Philip José Farmer	29,90
Vasul miraculos	Philip José Farmer	18,90
Furnica electrică	Philip K. Dick	23,90
Visează androizii oi electrice?	Philip K. Dick	19,90
Omul din castelul înalt	Philip K. Dick	17,90
Timpul dezarticulat	Philip K. Dick	19,90
Ubik	Philip K. Dick	18,90
Cele trei stigmate ale lui Palmer Eldritch	Philip K. Dick	19,90
Substanța M	Philip K. Dick	21,90
Contact	Carl Sagan	29,90
Inițiatul	K. Kurtz, D.T. Harris	22,90
Lordul Luminii	Roger Zelazny	22,90
Mâna stângă a întunericului	Ursula K. Le Guin	18,90
Lumea lui Rocannon	Ursula K. Le Guin	12,90
Ghidul autostopistului galactic	Douglas Adams	49,50
Timperfect	Gregory Benford	27,90
Vatican, ultimul conclav	Robert Silverberg	18,90
Răbdarea timpului	John Brunner	14,90
Zanzibar	John Brunner	34,90
Marte roșu	Kim Stanley Robinson	34,90
Marte verde	Kim Stanley Robinson	42,90
Marte albastru	Kim Stanley Robinson	44,90
Magicienii	Christopher Priest	24,90
Lumea inversă	Christopher Priest	19,90

Vegurile, vol. 1	Marion Zimmer Bradley	36,90
Vegurile, vol. 2	Marion Zimmer Bradley	36,90
Sanctuarul	Marion Zimmer Bradley	27,90
Replay	Ken Grimwood	22,90
Omul demolat	Alfred Bester	17,90
Carantina	Greg Egan	19,90
Camuflaj	Joe Haldeman	22,90

COLECȚIA SUSPANS

Pasăre de pradă	Michael Ridpath	24,50
Eroare fatală	Michael Ridpath	24,50
Lovitură virtuală	Michael Ridpath	24,90
Stăpânul jocului	Michael Ridpath	24,90
Tranzacții sângeroase	Michael Ridpath	24,50
Misterul regelui. Despre scris	Stephen King	21,90
Salem's Lot	Stephen King	49,90
Povestea lui Lisey	Stephen King	45,90
Mobilul	Stephen King	33,90
Colorado Kid	Stephen King	10,00
Apocalipsa, 2 vol.	Stephen King	89,50
Carrie	Stephen King	13,63
Christine	Stephen King	34,50
Cimitirul animalelor	Stephen King	35,00
Misery	Stephen King	19,62
Orașul bântuIT	Stephen King	59,50
Shining	Stephen King	27,25
Al cincilea as	Rodica Ojog-Brașoveanu	24,50
Anonima de miercuri	Rodica Ojog-Brașoveanu	29,50
Bărbații sunt niște porci	Rodica Ojog-Brașoveanu	19,90
Dispariția statuii din parc	Rodica Ojog-Brașoveanu	29,50
Grasă și proastă	Rodica Ojog-Brașoveanu	19,90
Necunoscuta din congelator	Rodica Ojog-Brașoveanu	22,90
Ochii jupâniței	Rodica Ojog-Brașoveanu	19,90
Răzbunarea slutilor	Rodica Ojog-Brașoveanu	22,90
Să nu ne uităm la ceas	Rodica Ojog-Brașoveanu	17,90
320 de pisici negre	Rodica Ojog-Brașoveanu	20,00
A înflorit liliacul	Rodica Ojog-Brașoveanu	24,50
Cianură pentru un surâs, 2 vol.	Rodica Ojog-Brașoveanu	39,50
Coșmar	Rodica Ojog-Brașoveanu	24,50
Întâlnire la Elysée	Rodica Ojog-Brașoveanu	29,50
Letopisețul de argint	Rodica Ojog-Brașoveanu	19,50
Logofătul de taină	Rodica Ojog-Brașoveanu	14,72
Poveste imorală	Rodica Ojog-Brașoveanu	29,50
Telefonul din bikini	Rodica Ojog-Brașoveanu	29,50
Vulturul dincolo de cornul lunii	Rodica Ojog-Brașoveanu	20,00
Caraliii	Ed McBain	19,90
Cifrul	Ed McBain	14,90
Ascultă și mori!	Ed McBain	22,90

Codul Bibliei	Michael Drosnin	23,00
Codul Bibliei 2	Michael Drosnin	24,90
Codul lui Nostradamus	Michael Rathford	13,90
Comedia rataților	Tonino Benacquista	12,90
Malavita	Tonino Benacquista	19,90
Coşmar de închiriat	Serge Brussolo	16,90
Crucifix	Serge Brussolo	16,90
Haita	Serge Brussolo	15,90
Cu frica în sân	Ann Granger	19,50
Cu ochii în patru	Ann Granger	17,50
Totul pe o carte	Ann Granger	19,50
Cazul Lauren Szabo	Ann Granger	4,00
Misterul morții din strada Jubilée	Ann Granger	14,50
Duffy sau cu stângu-n dreptu'	Dan Kavanagh	15,00
Duffy sau cum se taie cașcavalul	Dan Kavanagh	15,00
Duffy sau praf în ochi	Dan Kavanagh	15,00
Duffy sau os de ros	Dan Kavanagh	16,90
Contesa Dracula	Javier Garcia Sánchez	25,00
Indiciu fatal	Patricia Cornwell	24,90
Rațiuni criminale	Patricia Cornwell	24,90
Legile crimei	John Sandford	24,90
Crima din umbră	John Sandford	24,90
Gărzile morții	John Sandford	24,90
Masca Lui Atreus	A.J. Hartley	19,90
Nopțile bestiei	Chelsea Quinn Yarbro	24,90
Hotel Transilvania	Chelsea Quinn Yarbro	24,90
Nopți cu ploi și stele	Maeve Binchy	19,90
Povestiri incredibile, #1	***	39,50
Povestiri incredibile, #2	***	27,90
Striptease	Carl Hiaasen	29,90
Ultimul templier	Raymond Khoury	27,90
Amurgul templierilor	Hanny Alders	33,90
Un glonț, un mort	Elmore Leonard	22,90
Hot Kid	Elmore Leonard	19,90
Viu sau mort	Peter James	24,90
Să mori frumos!	Peter James	24,90
Aproape mort	Peter James	27,90
Numele meu a fost Iuda	C.K. Stead	18,90
Crimele lui Van Gogh	José Pablo Feinmann	19,90
Ultimul Jihad	Joel C. Rosenberg	24,90
Mânuitorii de bani	Arthur Hailey	33,90
Codex Siracuza	Jim Nisbet	24,90
Arginții lui Iuda	Scott McBain	24,90
Din ordinul președintelui	W.E.B. Griffin	34,90
Cercul crucii	Iain Pears	39,90
Graalul măsluit	D.L. Wilson	21,90
Al 13-lea apostol	Richard & Rachael Heller	19,90
Barcelona Connection	Andreu Martín	18,90
Ucigașul din umbră	Mathew Scott Hansen	27,90

Piramidele lui Napoleon	William Dietrich	29,90
Manuscrisul lui Fulcanelli	Scott Mariani	24,90
Cavalerii în alb şi negru	Jack Whyte	34,90
Cinci piste false	Dorothy L. Sayers	29,90
NEMIRA DAMEN TANGO		
Vanilie şi ciocolată	Sveva Casati Modignani	27,90
Roşu-coral	Sveva Casati Modignani	29,90
Anti-Lolita	Emily Tanimura	14,90
Vanille	Mari Akasaka	13,90
Dincolo de bine, dincoace de rău. Despre iubire	Aurora Liiceanu, Alice Năstase	18,90
Vieţi încercate	Nicholas Evans	24,90
Plagiatul	Camilla Baresani	18,90
Sezonul otrăvit	Tasha Alexander	19,90
COLECŢIA GOSSIP GIRL		
Gossip Girl	Cecily von Ziegesar	17,90
Ştiţi că mă iubiţi	Cecily von Ziegesar	17,90
Vreau totul	Cecily von Ziegesar	17,90
Pentru că merit	Cecily von Ziegesar	18,90
Cum îmi place mie	Cecily von Ziegesar	16,90
Pe tine te vreau	Cecily von Ziegesar	17,90
NEMIRA JUNIOR		
Şcoala de vrăjitorie	E. Rose Sabin	19,90
Puteri periculoase	E. Rose Sabin	18,90
Bestiile atacă	E. Rose Sabin	19,90
Bufniţa	Carl Hiaasen	17,90
Autobiografia lui Moş Crăciun	Jeff Guinn	24,90
COLECŢIA BONTON		
Bomba sexy	Laren Stover	16,90
Bucătăria lui Antonio Passarelli	Antonio Passarelli	24,90
Bunele maniere	Asfa-Wossen Asserate	30,00
Ce este cultura?	Jérôme Clément	10,00
Femeile şi dragostea	Jérôme Clément	24,90
Ghid Gourmet	David D'Aprix	15,00
Ghidul ipohondrului	John Naish	18,90
Ghidul leneşului	Tom Hodgkinson	19,90
Cum am ales libertatea	Tom Hodgkinson	21,90
Poţi să nu ai o familie perfectă	Libby Purves	15,00
Poţi să nu creşti un copil perfect	Libby Purves	15,00
Poţi să nu fii o mamă perfectă	Libby Purves	15,00
Viaţa ca o ţeapă	Alan H. Cohen	17,50
Butoiul lui Arhimede	Sven Ortoli, Nicolas Witkowski	14,90
Singură şi nu regret	Marjorie Hillis	14,90
Ghidul misoginului	***	12,90
Cartea ignoranţei	John Lloyd, John Mitchinson	24,90
Cum m-am lăsat de gândit	Hannes Stein	18,90

COLECȚIA TOTEM		
Prăbușirea Satanei	René Girard	22,90
Dezvrăjirea lumii	Marcel Gauchet	29,90
Dimineața magicienilor	Louis Pauwels, J. Bergier	38,50
Erotismul	Georges Bataille	25,00
Insem(i)nările magistrului din Cajvana	Luca Pițu	30,00
Metanoia	Aimé Michel	24,90
Misterul catedralelor	Fulcanelli	25,00
Omul și sacrul	Roger Caillois	24,90
Tentația inocenței	Pascal Bruckner	30,00
Tratat despre banalitate	Nicolas Grimaldi	19,90
Adevăr și existență	Jean-Paul Sartre	14,90
American Vertigo	Bernard-Henri Lévy	34,90
BIBLIOTECA DE PSIHOLOGIE		
Satisfacția: arta de a găsi adevărata împlinire	Gregory Berns	22,90
Revolta trupului	Alice Miller	12.90
Mușchiul mental	David Gamon, Allen D. Bragdon	39,90
BIBLIOTECA DE ISTORIE		
Arhivele Securității vol. 1	***	49,50
Arhivele Securității vol. 2	***	45,00
Dosarul Ana Pauker, 2 vol	***	78,90
Jurnale din Rezistența anticomunistă. Vasile Motrescu, Mircea Dobre	***	24,90
Ortodoxie și putere politică în România contemporană	George Enache	39,50
Partidul, Securitatea și Cultele	***	34,90
Nicu Steinhardt în dosarele Securității. 1959-1989	***	27,50
Intelectuali români în arhivele comunismului	***	49,90
Ion Flueraș (1882–1953) Social-democrație și sindicalism	Sorin Radu	15,00
Partiturile securității	***	49,90
DICȚIONARELE NEMIRA		
Dicționar cultural al Bibliei	Danielle Fouilloux ș.a.	34,90
Dicționar de științe ale limbii	Angela Bidu-Vrânceanu ș.a.	59,50
IDEI POLITICE FUNDAMENTALE		
Noua Atlantidă	Francis Bacon	19,90
BIBLIOTECA DE POLITICĂ		
Animalul politic	Jeremy Paxman	39,99
Conștiința conservatoare	Ioan Stanomir	24,50
Din Țara Măgarilor. Însemnări	Ștefan Zeletin	19,90
Politica pentru barbari	Daniel Barbu	19,99
Manifestul Partidului Comunist	Marx, Engels	19,90

Spectatorul angajat	Raymond Aron	39,90
Raţiunea naţiunilor	Pierre Manent	16.90
Liberalism şi democraţie	Norberto Bobbio	14.90

COLECŢIA ALFA ŞI OMEGA

Axiologia teologiei fundamentale	Preot Petru Răzuş	15,00
Gâlceava dracului cu lumea	Răzvan Codrescu	15,00
Tâlcuiri la Epistola a doua către Timotei, Epistola către Tit, Epistola către Filimon ale Sfântului Apostol Pavel	Sf. Ioan Gură de Aur	19,50
Tâlcuiri la Epistola întâi către Timotei a Sfântului Apostol Pavel	Sf. Ioan Gură de Aur	17,50

COLECŢIA UTIL

Cartoful. Tehnici de cultivare	Ştefan Victor	15,00
Căpşunul, zmeurul, murul, coacăzul	Dorel Hoza	17,50
Citrice de apartament	Dorel Hoza	15,00

DIVERSE

Cartea cărţilor pierdute	Stuart Kelly	39,90
Evreul din Linz	Kimberley Cornish	39,90
Memorii	Casanova	29,90
102 minute	Jim Dwyer, Kevin Flynn	49,90
Imperiul deschis	Mark Taplin	34,90
Ocultismul în politică	Gérard & Sophie de Sède	21,90
Texte esenţiale	Marshall McLuhan	39,90
Codul Zambaccian	Adrian Năstase	15,00
De ce Biserica?	Luigi Giussani	16,35
Eul, puterea, operele	Luigi Giussani	19,00
Poftele	Dan-Silviu Boerescu	19,90
Povestea poveştilor	Ion Creangă, Mircea Nedelciu	10,00
Proza	Vasile Voiculescu	49,90
Singur sub duş	Dan Chişu	24,90
Timişoara, mon amour	Tudor Eliad	25,00
Conservatorismul românesc	Laurenţiu Vlad	25,00
Confesiuni	Sfântul Augustin	44,90
Mai jos de Figueras	Valentin Nicolau	9,90

Pentru comenzi vă aşteptăm pe site-ul nostru:

www.nemira.ro

plăcerea lecturii

B-dul Ion Mihalache nr. 125, sector 1, Bucureşti
telefon: 224.10.08, 224.18.50, 224.14.28; fax: 224.16.00
cpp@nemira.ro

SENATORUL ERIC GLASS...
deţine dovezi ce pun în pericol existenţa unei unităţi militare secrete, conduse de generalul Wingate, actualul candidat la preşedinţie.

VANESSA KOHLER...
fiica generalului, martora fără voie a crimei atroce, este internată într-un sanatoriu privat pentru a nu dezvălui adevărul.

CRIMINALUL...
dispărut ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

ISBN 978-973-143-058-4

colecţia SUSPANS

www.namira.ro